ΘΗΣΑΥΡΟΣ

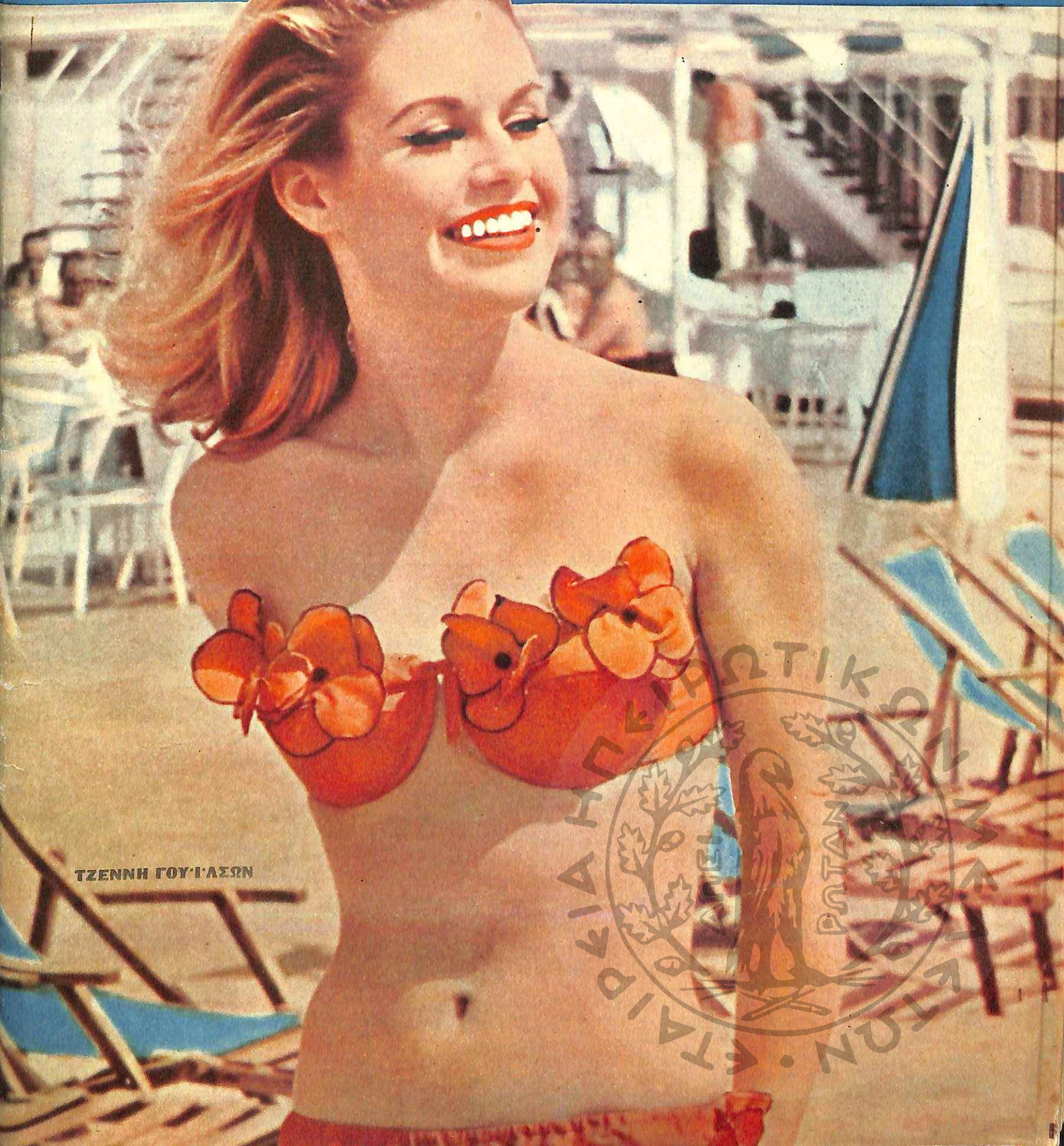

ΤΖΕΝΝΗ ΓΟΥΓΑΣΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Ἔρχεται στὸ σπίτι ἕτοιμος... σὰ νὰ τοῦ γαργαλᾶνε τὶς χοῦφτες...

Ποιὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς

Ἀν τὴ δέρνῃ; Ξύλο τοῦ καλοῦ καιροῦ. Ξύλο μὲ τὸ πρῶτο. Αὐτόματα πηγαίνει τὸ χέρι του. Γιὰ τὸ παραμικρό, γιὰ τὸ τίποτα. Εἶναι τὸ χόμπυ του...

Μᾶς συμβαίνει συχνὰ ν' ἀνοίγουμε φακέλλους ποὺ περιέχουν... ξυλεία. Σύζυγοι δάρτες, γυναῖκες δέκτες τοῦ δαρμοῦ. α'Ο ἄντρας μου εἶναι πολὺ καλός. Καὶ ὄμορφος, καλοδεμένος, δυνατός. Μὲ ἱκανοποιεῖ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές, ἔχει ὅμως τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὲ δέρνῃ. Σκεφθῆτε ὅτι σήκωσε χέρι ἀπάνω μου, δέκα φορὲς μετὰ τὸ γάμο μας. Μὴ τὰ ρωτᾶτε τί γίνεται, τώρα ποὺ πέρασαν δεκαεφτὰ μῆνες...».

"Οταν δὲν κατέχεται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ δαρμοῦ, τὴν περιποιεῖται, ξοδεύει γι' αὐτήν, τῆς ἱκανοποιεῖ τὶς ἰδιοτροπίες. Ἀλλὰ τὴ δέρνει. Σπάνια νὰ περάσῃ μέρα χωρὶς νὰ τὴν χειροτονήσῃ. Τάχα δὲ ἔχει σταθεροποιηθῆ, αὐτὸ τὸ καθεστώς, ὥστε, ἂν συμβῆ νὰ περάσῃ καμμιὰ ἑβδομάδα λευκή, θέλω νὰ πῶ ἑβδομάδα χωρὶς ξύλο, ἡ γυναίκα ἀνησυχεῖ καὶ ἀναρωτιέται: «Τί ἄραγε νὰ τοῦ συμβαίνῃ»;

Μοῦ φαίνεται ὅτι, σὲ ἄλλη εὐκαιρία—δὲν μὲ βοηθεῖ δυστυχῶς ἡ μνήμη—σᾶς εἶπα τὸ γαλλικὸ ἐκεῖνο ἀνέκδοτο, ὅπου μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ πῆγε στὴ γειτόνισσά της καὶ μὲ θρήνους τῆς ἀνήγγειλε ὅτι ὁ ἄντρας της ἔπαυσε πιὰ νὰ τὴν ἀγαπῶῃ.

— Πῶς τὸ ξέρεις; Εἶδες τίποτα; Σοῦ εἶπαν τίποτα; ρώτησε ἡ γειτόνισσα.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ ποῦνε; Ἔχει δέκα μέρες νὰ μὲ δείρῃ. Ποτὲ δὲν τὸκανε αὐτό! ἐνημέρωσε ἡ σύζυγος τὴ φίλη της.

Θεωρώντας τὸ ξύλο δείγμα ἀγάπης, εἶδε τὴν ἐγκατάλειψι, ὅταν ἔπαυσε νὰ τὴ δέρνῃ ὁ ἄντρας της.

«Ὸν ἀγαπᾶ, Κύριος παιδεύει».Γιατὶ νὰ μὴ κάνῃ τὸ ἴδιο κι' ὁ ἄλλος, μὲ τὸ μικρὸ «κάπα», κύριος; Μήπως δὲν δέρνει ὁ δάσκαλος τὸ μαθητή, ἡ μητέρα τὸ παιδί της; Τοὺς δέρνουν ἐπειδὴ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτούς. Ἐκδήλωσι ἐνδιαφέροντος εἴτε δίκαιη εἴτε ἄδικη, εἶναι ἡ κρῖσι τους. Ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος διεγνωσε ἡ γυναῖκα στὴν ἀλλαγὴ τῆς στάσεως τοῦ ἄντρα της.

Τὸ ξύλο, λένε, βγήκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Καλοκουβαλητὴς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου, μὲ τὸ παραδεῖσιο προϊὸν πηγαίνει κάθε βράδυ στὸ σπίτι του. Στέρεψε τὸ προϊὸν ἀπὸν Παράδεισο καὶ τὸ στερεῖ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Ἡ στέρησι αὐτὴ ἔρριξε τὴ σύζυγο τοῦ ἀνέκδοτου σὲ μαύρη ἀπελπισία καὶ τὴν ἔκανε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

Διαφορετικὰ παίρνει τὸ πρᾶγμα ἡ σημερινή. Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τὸπαιρνε, ἂν εἶχε κόψει καὶ σ' αὐτὴν ὁ ἄντρας της τὴν καθημερινὴ μερίδα... Τέτοια περίπτωσι ὅμως δὲν ὑπάρχει.Τσακτικὸς ὀτὸ ἔργο του, ὅλο βρίσκει καὶ κάτι γιὰ νὰ γιομώσῃ στὰ μάγουλά της τὶς παλάμες του. «Προσπαθῶ νὰ μὴ τοῦ δίνω τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ. Ὅλα στὴν ὥρα τους, ὅλα τακτοποιημένα, ὅλα ὅπως τὰ θέλει. Καὶ μὲ ξέρει καλά, ὅτι εἶμαι σοβαρὴ γυναῖκα καὶ μοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.... Ἐρχεται ὅμως στὸ σπίτι ἕτοιμος. Σὰ νὰ τοῦ γαργαλοῦν μυρμήγκια τὶς χοῦφτες...».

Ξύλο, σὲ αἰῶνα φεμινισμοῦ καὶ ἰσότητος πῶν δύο φύλων! Γιὰ φαντάσου, νὰ σηκώνῃς χέρι σὲ μιὰ ἐπιστήμονα. Γιατί, λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ τὸ σπουδαιότερο: ὅτι ἡ κυρία ποὺ δέρνεται, εἶναι μικροβιολόγος. Ὑπάλληλος σὲ Τράπεζα καὶ χωρὶς πανεπιστημιακὸ πτυχίο ὁ ἰσύντροφος ποὺ δέρνει. Νὰ εἶσαι γιατρίνα, δικηγορίνα, βουλευτίνα, διδασκαλίνα, καὶ νὰ τὶς τρῶς ἀπὸ ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν βρίσκεται κἂν στὸ ἴδιο πνευματικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ δικό σου.

Νὰ κρατᾶς τὰ βάρη τῶν ἐξόδων καὶ νὰ τὶς τρῶς ἀπὸ πάνω. Ἐσὺ νὰ τὸν τρέφῃς κι' αὐτὸς νὰ σὲ δέρνῃ. Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ κανένα γέρο ἰδιότροπο, ποὺ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ πλευρὰ τῆς γυναίκας. Πῶς ἀνέχεται τὴν κατάστασι; Πῶς δὲν τὰ μαζεύει κὰ φύγῃ ἡ πῶς δὲν δείχνει σ' ἐκεῖνον τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ της στέγη; Πῶς δὲν ἐξαγριώθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή; Πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κρατᾶ κοντά της, ὅταν αὐτὸς συνεχίζῃ τὴν τακτική του;

Δὲν ἀφήνει ἀναπάντητες τὶς ἀπορίες ἡ κυρία. «...Καταλαβαίνω τὶ σκέπτεσθε γιὰ μένα. Θὰ σᾶς φαίνεται περίεργο πῶς δὲν διαλύω τὸ γάμο καὶ ἀφίνω τὸ βάναυσο ἄντρα μου νὰ μοῦ μαυρίζῃ τὰ κρέατα ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸν ἀγαπῶ. Ποιὸς ξέρει ἀν δὲν τὸν ἀγαπῶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸ σκληρό του χαρακτήρα... "Ἀγριος τὴν ὥρα ποὺ δέρνει, ὅταν ὅμως τοῦ περάσῃ γίνεται ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο του χάρισμα εἶναι ὅτι εἶναι πολὺ ἄντρας...».

Πολὺ ἄντρας ὁ ἕνας, πολὺ γυναῖκα ἡ ἄλλη — ὁμολογεῖ ἡ ἴδια στὸ γράμμα της. Παίζει μεγάλο ρόλο ὁ συνταυτισμὸς αὐτὸς στὴ ζωὴ τῶν ἀντρόγυνων. "Ισως, νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος συνδετικὸς κρίκος. Θὰ συναντήσετε ἀντρόγυνα, ποὺ οὔτε στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι, οὔτε στὸ χαρακτῆρα, οὔτε στὴ μόρφωσι παρουσιάζουν κοινὰ σημεῖα. Ἀσχημος ἄντρας μὲ ὄμορφη γυναῖκα. Ὡραῖος μὲ ἀσχημότατη. Λαὸς κι' «ἀριστοκρατία»... Πῶς τὰ ταιριάζουν; — ἀναρωτιέσθε. Τὰ ταιριάζουν, ἐπειδὴ τοὺς συγκρατεῖ ἡ αἰσθηματικὴ συγγενόνη.ι. Μιλοῦν σεξουαλικὰ τὴν ἴδια γλῶσσα. Ἡ συγχορδία καταργεῖ ὅλες τὶς ἄλλες ἀποστάσεις, ὅσο μεγάλες κι' ἂν εἶναι. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ σμίξουν τὰ δυὸ πράσωπα, ποὺ ταιριάζουν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.

Ἡ μυθολογία ἀναφέρει τὸν πρῶτο ἄνθρωπο. "Ἦταν ὁ Ἀντρόγυνος. Τὸ ἰδιο πρόσωπο, ποὺ περιέκλειε καὶ τὰ δύο γένη. Κάποτε, ὅμως, ὁ Ἀντρόγυνος ἀποκόπηκε σὲ δύο κι' ἔγινε χωριστὸς ἄντρας καὶ χωριστὴ γυναῖκα. Ἀπὸ τότε, λέει, τὸ σῶμα ποὺ ἀποσπάσθηκε, ψάχνει νὰ βρῆ τὸ συμπληρωμά του. Σπάνια τὸ βρίσκει. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ συναντηθοῦν, καμμία δύναμι δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὰ χωρίσῃ.

Δὲν πάει νὰ δέρνῃ ὁ ἄντρας· δὲν πάει νὰ εἶναι μέγαιρα ἡ γυναῖκα. Ἀναπόφευκτοι θὰ συνεχίσουν τὸν κοινό τους δρόμο.

Ἔτσι, ἐξηγεῖται πῶς ἡ κυρία μικροβιολόγος εἶναι ὁ ὑπομονετικὸς δέκτης ραπισμάτων.

Πόσες νὰ βρίσκωνται στὴν ἴδια κατηγορία, μὲ τὴ δική της καὶ δὲν τὸ μαρτυροῦνε! Δυσάρεστο καὶ τραπεινωτικό. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπάρχουν καὶ μερικές, ποὺ τὸ τραβᾶ ὁ ὀργανισμός τους, ὅπως παράλληλα στὸ ξύλο ὠθεῖ πολλοὺς ἄντρες ὁ δικός τους ὀργανισμός. Παράδοσι, ἀτταβισμός, κληρονομικότητα.

Δὲν ξέρω ἂν ἔτυχε, ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες, νὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες τὴν ἀπόφασι αἰγυπτιακοῦ δικαστηρίου, εἰδικοῦ γιὰ τὴν ἔκδοσι διαζυγίου. Μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὴν τάραζε στὸ ξύλο ὁ ἄντρας της, προσέφυγε στὸ δικαστήριο καὶ ζήτησε τὴ διάλυσι τοῦ γάμου της. Ὁ δικαστὴς ὅμως, δὲν φάνηκε πρόθυμος στὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιθυμίας της. Ἡ ἀπόφασι ἦταν ἀπορριπτική. Τὸ δὲ δικαιολογητικό, ὅτι ὁ ἄντρας, σὰν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἔχει δικαίωμα νὰ τὶς βρέχῃ στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξι καὶ νὰ δίνῃ δείγματα τῆς κυρίαρχης δυνάμεώς του. Μ' ἕνα μόνο ὅρο: ὅτι δὲν θὰ τὴ χτυπᾶ, παρὰ μόνο στὰ ἀφανῆ μέρη τοῦ σώματος, καὶ δὲν θὰ προκαλῆ ζημιὲς στὴν ὁμορφιὰ της Ποῦ νὰ πρέχουμε ὅμως νὰ βροῦμε ἀφανῆ μέρη τοῦ γυναικείου σώματος, κύριε δικαστά, τώρα ποὺ τὰ στρῆμ-τῆζ, τὰ μπικίνισ καὶ τὰ μαγιὸ κάνουν ἐμφανεῖς ὅλες τὶς μαγικὲς ἐκτάσεις;

Ἀλλὰ νὰ σοβαρευτοῦμε καὶ λίγο: Ἀπαράδεκτο τὸ ξύλο. Βάρβαρο, χυδαῖο, ἀγροῖκο, ἐλεεινὴ κληρονομιὰ τοῦ παρελθόντος. Κατάλοιπο τοῦ γυναικωνίτη, ὅπου ὁ ἄντρας ἦταν ἐλεύθερος νὰ κακοποιῆ τὴ γυναῖκα του. Δὲν τὰ σηκώνει ἡ ἐποχή μας, αὐτά. Κι' ἂν ὑπάρχουν ἀκόμα μερικὲς «δοῦλες Κυρίου» ποὺ τὶς τρῶνε καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι, ἔχουν ὅμως διασπασθῆ οἱ νέες γενεές, κοπελλάρες ποὺ σφοῦν ἀπὸ ζωὴ καὶ ποὺ ἔχουν κι' αὐτὲς γερὰ χέρια καὶ μπράτσα. Ἔχουν ἀκόμα καὶ τὴν ἀλιοπρέπεια ποὺ χρειάζεται, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ διαζυγίου. Δὲν εἶναι δὲ Αἰγύπτιοι, ἄλοι οἱ δικαστές...

Δὲν χωρᾶ συζήτησις πάνω σ' αὐτό. Εἶναι ὅμως καὶ κάτι περιπτώσεις... Ἀλήθεια, ἀναρωτιέται κανεὶς, ποιὰ ἀπ' ὅλες τὶς κακὲς ἐκδηλώσεις εἶναι ἡ χειρότερη σ' ἕνα γάμο; Τὸ ξύλο, θὰ πῆτε, τώρα ποὺ σᾶς τὸ θύμισα. Εἶναι ὅμως αὐτό; Νὰ ἕνα θέμα γιὰ δημοψήφισμα. Νὰ ἐρωτηθοῦν οἱ γυναῖκες καὶ ν' ἀπαντήσουν, ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο τύπους ἀντρῶν προτιμοῦν: τὸν ἐξαλλο καὶ ὁρμητικό, ποὺ εἶναι καλός, ἀγαθός, ἄκακος, τρυφερός, διαχυτής, ποὺ ἔχει ὅμως τὶς ὧρες τῆς ἐξαλλοσύνης κι' ὅταν τὸν πιάσουν δὲν ξέρει τί κάνει; Προτιμοῦν αὐτὸν ἢ τὸν ἄλλον ποὺ σᾶς παρουσιάζω; Δὲν ἐξάπτεται αὐτός, δὲν χάνει τὸν ἑαυτό του. Μελετημένο καὶ μετρημένο ὅ,τι κι' ἂν κάνῃ. Ἀπὸ ζυγαριὰ περνᾶ ἡ κάθε λέξι του, ἐλέγχει τὴν κάθε κίνησί του. Νὰ σηκώσῃ χέρι; Ποτέ. Δὲν δέρνει αὐτός. Κάνει τὸ ἄλλο: Ἐμβασταῖζει σὲ φαρμάκι τὸ κεντρί του καὶ κεντρίζει. Δηλητήριο ὁ λόγος τους. Γλῶσσα φιδιοῦ ἡ γλῶσσα του. Ἡρεμος, χαμηλὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς του. Μόλις ἀκούεται. Μιὰ φράσι ποὺ ὅμως εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ. Σφαγὴ μὲ τὸ μαλακό, μὲ τὸ βαμβάκι. Δὲν λέει βαρειὲς λέξεις.

Καὶ δὲν ξεθυμαίνει ὅ,τι κι' ἂν τῆς πῆ. Δὲν εἶναι σὰν τὸν ἄλλον, πού, ὕστερα ἀπ' τὸ δαρμὸ συγχέρνεται, μεταμελεῖται, τρέχει στὴ γυναῖκα του, τὴν πνίγει στὰ φιλιά, στὰ χάδια, στὶς τρυφερότητες.

Σφιγμένος, ἐκεῖνος, τὸ κρατᾶ. Κακία μὲ συνέχεια. Δὲν βρίζει, δὲν δέρνει, δὲν κάνει φασαρία. Διαφορετικὰ εἶναι τὰ δικά του ὅπλα! Περιφρονεῖ, ἀγνοεῖ τὴ γυναῖκα του, δὲν γυρίζει νὰ τὴν δῆ. Φαρμάκι καὶ περιφρόνησι.

Θὰ προσθέσω καὶ τρίτο τύπο: τὸν προδότη τῆς ἀγάπης. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ νόμιμη καὶ τὴν παράνομη. Δὲν εἶναι μιὰ κάθε τάσο. Εἶναι ἡ σταθερὴ μία. Μένει μὲ τὴ γυναῖκα του, ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικά· μένει ἀπὸ οἰκτο· μένει ἀπὸ ἀνάγκη· μένει ἐπειδὴ ὑπάρχουν παιδιά· μένει ἐπειδὴ δὲν τοῦ δίνει διαζύγιο· πολλοὶ οἱ λόγοι. Ἡ Ψυχὴ ὅμως καὶ οἱ πάθοι του εἶναι στὴν ἄλλη. Μὲ τὴ νόμιμη ὁ τύπος, μὲ τὴν παράνομη ἡ οἰκία.

Τί θὰ ἀπαντοῦσαν λοιπὸν οἱ γυναῖκες, ἂν τὶς ρωτοῦσαν ποιὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς τύπους προτιμοῦν; Τὸν δάρτη, τὸ δηλητηριαστή, τὸν ζελογίαι-Χωρὶς ξύλο, ἀλλὰ δηλητήριο καὶ περιφρόνησι; "Ἡ τὸν ἄλλο, τὸν ξένο ψυχικὰ καὶ σωματικὰ πρὸς τὴν πόρτα του γιὰ νὰ μπῆ, ποὺ αἰσθάνεται ἀνακουφισι ὅταν τὴν ἀνοίγῃ γιὰ νὰ φύγῃ;

Παρουσίασα τὶς τρεῖς περιπτώσεις, γιὰ νὰ δείξω ὅτι ὑπάρχουν καὶ χειρότερα ἀπὸ τὸ ξύλο.Προνὰ μάς ποῦνε ποιὸν ἀπ' τοὺς τρεῖς προτιμοῦνε.

Δὲν θέλω νὰ προεξοφλήσω τὴ γνώμη τους. Ἀπὸ ἐντύπωσι ὅτι πολλὲς εἶναι ἐκεῖνες πού, χειρότερα προδοσία Περισσότερες, ὅμως κι' ἄλλες, πού, θ' ἀποκρούσουν μὲ ἀποστροφὴ καὶ τὰ τρία

Π ΠΑΛΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964 — ΕΤΟΣ ΚΖ' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1346 ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΤΟ ΦΟΥΣΚΩΜΕΝΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

Στὰ «Ψιλὰ» τῶν ἐφημερίδων πέρασε, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, ἡ ἀκόλουθη εἴδησι:

«Προσελθὼν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὁ Ε. Γ. ἐτῶν 53, ἐργάτης, κατήγγειλεν ὅτι ἀγνωστος, εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου, τοῦ ἀφήρεσε τὸ πορτοφόλιόν του, περιέχον 2.500 δραχμάς».

Κατὰ σύμπτωσι, ἀπὸ τὶς ἴδιες στῆλες τοῦ ἡμερήσιου τύπου, εἶχαν ἀναγγελθῆ, τὴν ἀκριβῶς προηγούμενη μέρα, δυὸ ἀπώλειες ἀκόμη βαρύτερες: Μιὰ νεαρὴ πωλήτρια κι' ἕνας ἡλικιωμένος συνταξιοῦχος εἶχαν ἐπίσης χάσει τὰ πορτοφόλια τους, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ βεβαιώσουν ἂν ἡ ἀπώλεια ὠφειλόταν σὲ δική τους ἀπροσεξία ἢ ἀφηρημάδα ἢ ἂν ἔβρασε χέρι «ἀγνώστου». Τὸ πορτοφόλι τῆς πωλήτριας περιεῖχε 3.000 δρχ. Τοῦ συνταξιούχου 5.000

Φυσικά, τὸ γεγονὸς ὅτι χάθηκαν ἀπὸ τὰ λεπτὰ κι' εὐκίνητα δάκτυλα ἑνὸς «εἰδικοῦ» τρία γεμάτα πορτοφόλια μέσα σ' ἕνα σαραντακτάωρο, δὲν παρουσιάζει, αὐτὸ καθαυτό, τίποτε τὸ ἀσυνήθιστο. Πορτοφόλια χάνονται ἢ κλέβονται παντοῦ καὶ πάντα. Κι' εἶναι στατιστικὰ ἐπιβεβαιωμένο ὅτι, σὲ ἄλλες χῶρες, ἡ δραστηριότητα τῶν πορτοφολάδων εἶναι πολὺ πιὸ συστηματοποιημένη καὶ πολὺ πιὸ ἀποτελεσματική. Ἡ Ἑλλάδα ὑστερεῖ σημαντικά, εὐτυχῶς, σ' αὐτὸν τὸν τομέα.

Ἀλλοῦ, ὅμως, βρίσκεται τὸ ἀξιοπαρατήρητο: Στὸ ὅτι κι' οἱ τρεις, ποὺ χάσανε, μέσα σ' αὐτὸ τὸ σαραντακτάωρο, τὰ πορτοφόλια τους, ἦταν ἄτομα ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὶς ἐπορρίπτες τάξεις· Ἡ οἰκονομικὴ τους ἐπιφάνεια ἦταν, κατὰ τεκμήριο, περιωρισμένη. Τὸ χρηματικὸ ποσό, ποὺ ἔκανε φτερὰ μαζί μὲ τὸ πορτοφόλι, ἐκπροσωποῦσε γιὰ τὸν καθένα τους, εἰνεὶ δέβαιο, μιὰ μικρὴ περιουσία. Κι' ἡ ἀπώλειά του θὰ ἀντιμετωπίστηκε σχεδὸν σὰν καταστροφή.

Ἀλλὰ πῶς τότε —δημιουργεῖται ἡ ἀπορία— τολμήσανε νὰ ρψοκινδυνεύσουν μιὰ τέτοια καταστροφή; Γιατὶ κυκλοφοροῦσαν ἀψηφώντας τὸ πιθανὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἀπώλειας ἢ τῆς κλοπῆς, μ' ἕνα τόσο μεγάλο —γιὰ τὰ μέτρα τους καὶ τὶς δυνατότητές τους νὰ τὸ ἀναπληρώσουν— ποσὸ ὁ καθένας στὸ πορτοφόλι του;

Λάθος θάναι, ἂν νομιστῆ πῶς δὲν «κυκλοφοροῦσαν» μονίμως, ἀλλὰ κυκλοφοροῦσαν μὲ τὸ ποσὸ αὐτὸ στὸ πορτοφόλι τους μονάχα τὴ μέρα ποὺ ἔτυχε νὰ σημειωθῆ ἡ ἀπώλεια. Τέτοια σύμπτωσι εἶναι μᾶλλον ἀπίθανη. Κι' ὅτι δὲν ἦταν σύμπτωσι ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες παρόμοιες περιπτώσεις ποὺ ἔχουν προκληθῆ. Ὁ ἐργάτης, ἡ πωλήτρια κι' ὁ συνταξιοῦχος δὲν ἦταν τὰ πρῶτα καὶ μόνα θύματα μιᾶς ἀπώλειας συντριπτικὰ δυσανάλογης πρὸς τὸ ὕψος τῶν εἰσοδημάτων τους. Πάρα πολλοὶ πρὶν ἀπ' αὐτοὺς καταβάλαν ἀνάλογα σκληρὸ φόρο στὴν περίεργη συνήθεια ποὺ χαρακτηρίζει ἕνα σεβαστὸ ποσοστὸ ἀπὸ νεοέλληνες) Τὴ συνήθεια νὰ κουβαλοῦν παντοῦ μαζί τους, ὅσο χρῆμα διαθέτουν, εἴτε ὑπάρχει ἡ πιθανότητα νὰ τὸ χρειασθοῦν εἴτε δὲν πρόκειται νὰ βάλουν τὸ χέρι στὴν τσέπη παρὰ γιὰ νὰ πληρώσουν τὸ εἰσιτήριο τοῦ τρόλλεῦ ἢ τοῦ λεωφορείου καὶ νὰ ἀγοράσουν τὴν ἐφημερίδα καὶ τὰ τσιγάρα τους. Ἂν συμβῆ. Ἔνα ἀπὸ τὰ θύματα αὐτῆς τῆς συνήθειας νὰ διασταυρωθῆ μὲ ἀντὶ νὰ κάνουν ἐκλογὴ ἀνάμεσα σὲ τρία· δεινά, ὁ ἀποκρούσουν μὲ ἀποστροφὴ καὶ τὰ τρία σημαίνουν ἐκείνους ποὺ κυκλοφοροῦν μὲ τὸ πορτοφόλι ἀσφυκτικὰ γεμάτο — οἱ συνέπειες εἶναι δραματικές: Τὸ θῦμα μένει, κυριολεκτικῶς, παντὶ μὲ παντί. Γιατί, πιστὸ στὴ συνήθειά του νὰ μεταβάλλῃ τὸ πορτοφόλι του ἢ τὴν τσάντα του ἢ τὴν τσέπη του σὲ κινητὸ θησαυροφυλάκιο, δὲν ἔχει ἀφήσει πίσω, στὸ σπίτι οὔτε ἕνα χαρτονόμισμα, οὔτε κἂν ἕνα κέρμα γιὰ δείγμα. Καὶ δὲν τοῦ μένει παρὰ ν' ἀγωνιστῆ, μὲ προκαταδολὲς ἢ μὲ δάνεια, γιὰ νὰ τὰ ξύβλη πέρα ὡς τὴν ἑπόμενη εἰσπραξῆ.

★

Συχνὰ σᾶς ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ ρωτήσετε αὐτὸν ποὺ ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι του καὶ ξεχωρίζουν μέσα, σὲ διπλὴ σειρά, τὰ χαρτονομίσματα, ἢ ἐκείνον, ποὺ βγάζει ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ τὸ «μασσοῦρι», γιὰ νὰ τραβῆξῆ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύρδην - μίγδην ἑκατοστάρικα, πενταποσάρικα καὶ χιλιάρικα, ἕνα μοναχικό, ταπεινὸ πενηντάρι:

— Μὰ τί τὸν θέλεις καὶ τὸν σέρνεις μαζί σου, αὐτὸν ὅλο τὸ θησαυρό;

Ἡ ἀπάντησι — ἂν λάβετε ἀπάντησι, γιατὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ θὰ θεωρήσουν ὡς ἀκατανόητη κι' ἀνάξια ἀπαντήσεως τὴν ἐρώτησί σας — θὰ εἶναι ἀπελπιστικὰ στερεότυπη:

— Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ μοῦ παρουσιαστῆ... Καλὸ εἶναι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, νὰ ἔχῃ μαζί του κανὲς χρήματα.

Μάταιο θάναι νὰ συνεχίσετε τὴ συζήτησι καὶ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσετε πῶς τὸ χρῆμα, ποὺ σέρνει μαζί του, ἀντικαθίσταται στὸ «ἐνδεχόμενο» γιὰ φύγῃ ξαφνικὰ γιὰ μακρυὸ ταξίδι ἢ νὰ τοῦ γεννηθῆ, ἐκεῖ ποὺ κάθεται ἢ πάει στὴ δουλειά του, ἢ ἐπιθυμία νὰ μπῆ σ' ἕνα κατάστημα καὶ ν' ἀγοράσῃ τοῖς μετρητοῖς ἕνα ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν πιστεύει κἂν στὸ «ἐνδεχόμενο», ποὺ θὰ τὸν ὑποχρέωνε νὰ διαθέσῃ τὸ σύνολο ἢ ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ περιεχομένου τῆς τσέπης ἢ τοῦ πορτοφολιοῦ του. Οὔτε εἶναι ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ὑποκύπτουν εὐκολα σὲ πειρασμούς. "Αν ἦταν, δὲ θὰ κουβαλοῦσε τόσο χρῆμα μαζί του, ἀκριβῶς γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃ.

Ξέρει πολὺ καλὰ πόσα πρόκειται νὰ διαθέσῃ, ποῦ θὰ τὰ διαθέσῃ καὶ δὲν πεφτει ἔξω ποτὲ στοὺς λογαριασμούς του. Ἀλλὰ θὰ γινόταν ἄνθρωπος δυστυχής, θὰ αἰσθανόταν ὅλους τοὺς πειοσασμοὺς ἀγορῶν νὰ τὸν πολιορκοῦν, θὰ πίστευε ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα· γιὰ ἐξαιρετικὰ πιθανὰ καὶ τὸν ἑαυτό ἀοπλα καὶ ἀνίσχυρο νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸν ὑποχρεώσετε νὰ ἐγγῆ ἔξω μόνο μὲ ὅσα χρήματα πρόκειται, κάθε φορὰ νὰ τοῦ χρειαστοῦν.

Τὸ ξέχειλο πορτοφόλι, ἢ τὸ χοντρὸ μασοῦρι στὴν τσέπη, τὸν ὁπλίζει μὲ ἄνεσι, σιγουριὰ καὶ αὐτοπεποίθησι. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του δυνατὸ καὶ ἀσφαλὴ —τόσο πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ ἀσφαλῆ, ὅσο πιὸ πολὺ εἶναι τὸ χρῆμα ποὺ σέρνει μαζί του. Καὶ τὸ χειρότερο, ἐπειδὴ εἶναι πῶς δὲν πρόκειται νὰ θεραπευτῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ συνήθεια —ἢ μᾶλλον ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια— ἂν τοῦ συμβῆ ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει, μὲ σκανδαλώδη συχνότητα, στὰ ρύματά τους: "Αν τοῦ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὶς τσέπες τὸ «μασοῦρι», καθὼς θὰ βγάλῃ τὸ μαντήλι ἢ τὰ κλειδιὰ του, ἢ ἂν τοῦ τραβῆξῆ κόπιο χέρι ἐλαφρὸ καὶ πανοῦργο τὸ πορτοφόλι. Γιατὶ προτιμάει ἀκόμη καὶ νὰ χάσῃ ἢ νὰ τοῦ κλέψουν ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει σὲ ρευστό, παρὰ νὰ συμβῆ τὸ ἀπίθανο, τὸ σχεδὸν παράλογο «ἐνδεχόμενο» νὰ τοῦ χρειαστοῦν μιὰ μέρα πολλά, πάρα πολλὰ χρήματα, καὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσῃ!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Ζαγαρία, θὰ μὲ κάνῃς νὰ θυμώσω. Σοῦ εἶπα γίλιες φορὲς νὰ μὴ κάνῃς βάρκα τὸ καστέλλο μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

350 «ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΟΡΕΣ» ΣΤΟ «ΧΙΛΤΟΝ» ΣΕΛ. 5
Μερικὲς ματιὲς στὴ ζωὴ τῶν ἐφοπλιστῶν μας.

ΕΛΛΗΝΟΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ » 7
Τὰ μυστικὰ τῆς ξένης γλώσσας.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: ΤΖΟΝΣΟΝ ΚΑΙ ΧΑΜΦΡΕΥ· » 8
Ἡ προσωπικότητα τῶν δύο Δημοκρατικῶν ὑποψηφίων.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ » 11
Ἕνα καινούργιο, πονεμένο καὶ συγκλονιστικὸ μυθιστόρημα, ὑπὸ Ἰωάννας Ἀναγνώστου-Μπουκουβάλα.

Η ΑΝΤΡΙΚΗ ΜΟΔΑ » 15
Ἕνα κοστούμι γιὰ δυὸ ἐποχές.

ΡΙΑΚΟΝΙ » 32
Ἡ νέα σκηνογράφος τοῦ θεάτρου.

ΛΙΤΣΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ » 33
Ἡ ἐγγονοῦλα τοῦ Φουσκομπούκα, ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια.

ΟΙ ΕΝΔΟΚΡΙΝΕΙΣ ΑΔΕΝΕΣ ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ » 36
Ἐπιδροῦ

Ἡ εὐτυχία ξαναγυρίζει

ΔΕΝ εὕρισκε ἄλλον καλύτερο τρόπο γιὰ νὰ διώξη τὶς θλιβερὲς σκέψεις ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ μυαλό του, ἀπὸ τὸ νὰ πατάη ὡς τὸ τέρμα τὸ πεντάλ τοῦ γκαζιοῦ. Τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε σάν δαιμονισμένο πάνω στὴν ἀσφαλτο. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὸ βολάν, δὲν κατάφερνε νὰ ἡρεμήση. Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του τὸν κυνηγοῦσε ἀδυσώπητα καὶ, μ' ὅλο τὸ τρελλὸ τρέξιμό του, τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ λυτρωθῆ ἀπ' αὐτήν.

Τὸ ὠχρὸ καὶ πονεμένο πρόσωπο τῆς γυναίκας του ξαναγύριζε ἀδιάκοπα μπροστά του.. Ἔβλεπε τὸ πικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη της καὶ τοῦ φαινόταν πὼς ἄκουγε τὰ λόγια της, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε.

— Ἔχω μιὰ ἐπείγουσα δουλειά, τῆς εἶχε πῆ.

Ἦταν μιὰ συνηθισμένη φράση,ποὺ τὴν ἔλεγε συχνά, ὅταν ἤθελε νὰ φύγη. Ἡ γυναίκα του, ἀλλωστε, δὲν τοῦ ζητοῦσε ἐξηγήσεις.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὡστόσο, κάθησε περισσότερο πλάϊ στὸ προσκέφαλό της.

— Πρόκειται νὰ ἰδῶ ἕνα πρόσωπο γιὰ μιὰ σημαντικὴ ὑπόθεσι, τῆς εἶπε. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄλλοτε... Μὴν ξεχάσης νὰ πάρης τὸ φάρμακό σου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σηκωθῆς... Ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι, γιὰ νὰ γίνης γρήγορα καλά...

Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Σοῦ τὸ ἐτοίμασα ἐκεῖ, στὸ ποτῆρι, πάνω στὸ κομοδίνο. Δὲν ἔχεις παρὰ ν' ἁπλώσης τὸ χέρι σου γιὰ νὰ τὸ πάρης... Μὴν τὸ ξεχάσης!

Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα, τῆς τὸ ξαναθύμισε:

— Μὴν ξεχάσης τὸ φάρμακό σου! Ἐπιθυμοῦσε τόσο ἡ δυστυχισμένη νὰ γίνη καλά, ὅσο αὐτὸς βιαζόταν νὰ τὴν ξεφορτωθῆ.

Τὴν εἶχε ἀγαπήσει πολύ, τὴ Λάουρα, τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου τους, ἀλλ' ὕστερα μιὰ ἄλλη γυναίκα μπῆκε στὴ ζωή του. "Ἀρχισε τότε νὰ τὴν παραμελῆ. Ἔφευγε τὸ πρωῒ καὶ γύριζε περασμένα μεσάνυχτα Οἱ δουλειὲς πάντα...

Ἡ Λάουρα δὲν ἤταν ἀπὸ τὶς γυναίκες ποὺ παραπονιοῦνται. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κατάλαβε πὼς ὁ ἄντρας της δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἦταν σάν ἡ ζωὴ νὰ ἔφυγε ἀπὸ μέσα της. "Ἀρρώστησε... Δὲν εἶχε μιὰ ὡρισμένη ἀρρώστια. Ἡ δυστυχισμένη ἔσβηνε σιγὰ - σιγά...

Μὲ τὸν καιρό, ὅμως, μιὰ ἀντίδρασι ἔγινε μέσα της. Δὲν ἤταν σωστὸ νὰ φύγη ἀπὸ τὴ ζωή, χωρὶς ν' ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ ξανακερδίση τὴν ἀγάπη τοῦ Πάολο. Θοθοῦσε τώρα μ' ὅλη της τὴν Ψυχὴ νὰ γίνη καλὰ κι' ἐκτελοῦσε πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ της.

Ὁ Πάολο τὴν εἶδε στὴν ἀρχὴ μὲ συμπόνια. Ἦταν τὸ κάτω - κάτω, ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε. Ἀλλὰ κατόπιν τὸν κυρίευσε ἡ ἐπιθυμία νὰ γλυτώση ὁριστικὰ ἀπ' αὐτήν. Κι' ἀφοῦ ἀργοῦσε νὰ γίνη, ἔπρεπε ὁ ἴδιος νὰ ἐπισπεύση τὰ πράγματα!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ριζώθηκε στὸ μυαλό του. Ποιός θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κατηγορήση; "Ολοι θὰ ἀπέδιδαν τὸ θάνατο τῆς γυναίκας του σὲ κάποια ἀπὸ τὶς κοίσεις αὐτές, ποὺ τὴν ἔπισαν συχνὰ καὶ τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζη μὲ νεκρή.

Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του. Καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἐφαρμογή, ἐκεῖνο τὸ πωῒ. Ἀντὶ γιὰ τὸ συνηθισμένο φάρμακο. Ἔρριξε μέσα στὸ ποτῆρι τῆς ἕνα δραστικὸ δηλητήριο, ποὺ θὰ τῆς ἔδινε τὸ θάνατο. Ἔτσι θὰ τέλειωνον ὅλα.

Ἀλλὰ τώρα οἱ τύψεις τὸν πολιορκοῦσαν, καθὼς ἔτρεχε πάνω στὸ μεγάλο ὁρόμο. Ἡ καρδιά του σφιγγόταν, στὴ σκέψι, ὅτι πλησίαζε ἡ μοιραία στιγμή... Σὲ μισὴ ὥρα ἴσως, ἡ γυναίκα του θ' ἁπλωνε τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρη τὸ ποτῆρι μὲ τὸ τρομερὸ δηλητήριο. Μπορεῖ καὶ προτήτερα... Γιατὶ ὄχι κι' αὐτὸ τὸ δεύτερόλεπτο;...

Ἔνοιωθε τώρα ὅλο τὸ βάρος τοῦ ἐγκλήματός του. Αὐτὸ τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα τοῦ φαινόταν κι' ὅλας σάν τελειωμένο καὶ ξοῦσε μέσα στὴ σκέψι του τὶς συνέπειές του. Θὰ τοῦ ἦταν δυνατὸν ν' ἀνεχῆ τὶς τύψεις, ποὺ θ' ἀνάβλυζαν σὲ κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὴν ψυχή του; Ἡ μήπως θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ τερματίση κι' αὐτὸς τὴ ζωή του, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Τί θὰ τὴν ἔκανε, τὴν ἐλευθερία ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του; Ὄχι, ἦταν καλύτερο νὰ τὴν ἀκολουθήση κι' αὐτὸς στὸν τάφο.

Ἀλλά, ξαφνικά, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του: Ἂν ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε πιῆ ἀκόμη τὸ δηλητήριο; Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώση!

Σταμάτησε ἀπότομα, ἔκαμε μιὰ στροφὴ καὶ ξαναπῆρε ὁλοταχὼς τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ του.

Τί θ' ἀντίκρυζε ἄρα γε, ὅταν θἄφτανε ἐκεῖ; Ἴσως θἄβλεπε τὴ γυναίκα του νὰ κουλουριάζεται ἀπὸ τοὺς πόνους, ποὺ θὰ τῆς προκαλοῦσε τὸ δηλητήριο μέσα στὰ σωθικά της. Μπορεῖ κι' ὅλας νὰ ἤταν νεκρή... Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ ξαναφύγη ἀμέσως καὶ νὰ πάη νὰ βρῆ τὸ θάνατο στὴν πρώτη στροφὴ ποὺ θὰ συναντοῦσε μπροστά του.

Μπορεῖ, ὅμως, ἡ γυναίκα του νὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ καὶ νὰ μὴν εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι της γιὰ νὰ πάρη τὸ ποτῆρι. Ἔτσι ἡ ἀλλοιώς, ἔπρεπε νὰ κάμη αὐτὴ τὴ στερνὴ προσπάθεια.

Κύτταξε τὸ ρολόγι του. Εἶχαν περάσει 24 λεπτὰ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, πῆδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, χωρὶς νὰ σόβη τὴ μηχανή, κι' ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

Τὴν εἶδε καθιστὴ στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ. Ἀπὸ τὸ ἀριστερό της χέρι ἔτρεχε αἷμα.

— Λάουρα!

Τοῦ χαμογέλασε.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τοῦ εἶπε. Πῆγα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο, κρατώντας στὸ χέρι μου τὸ ποτῆρι μὲ τὸ φάρμακο... Ἀλλὰ σκόνταψα στὸ πόδι τῆς ψυαλιάτας καὶ σωριάστηκα κάτω. Τὸ ποτῆρι ἔγινε, φυσικά, συντρίμμια καὶ φαίνεται πὼς κάποιο γυαλὶ ἔσχισε τὸ χέρι μου.

Ὁ Πάολο κύτταξε τὰ συντρίμμια τοῦ ποτηριοῦ ποὺ βρίσκονταν στὸ πάτωμα κι' ἔνοιωσε μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ νὰ πλημμυρίζη τὸ στῆθος του.

— Μικρή μου Λάουρα! εἶπε.

Ἀλλὰ πῶς γύρισες; τὸν ρώτησε ἡ νεαρὴ γυναίκα.

— Εἶχα ἕνα προαίσθημα πὼς θὰ πάθαινες κάποιο κακό, βιάστηκε νὰ τῆς ἐξηγήση. Ἔνοιωσα τὴν καοδιά μου νὰ σφίγγεται καὶ ξαναπῆρα σάν τοελλὸς τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι.

— Πάολο!

Κάθησε πλάϊ της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀνκαλιά της.

— Ἀγαπημένη μου Λάουρα, τῆς εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἤταν μόνον αὐτό.

Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, μπαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἔφτισαν ἕνα μεγάλο φωτεινὸ κύκλο στὸ πάτωμα κι' ἡ λάμψι τους ἀντανακλοῦσε πάνω στὰ γαοσύμενα πόδωμα τοῦ Πάολο καὶ τῆς Λάουρας, ποὺ εἶχαν ξαναβοῆ τὴ ναυείφη εὐτυνία τους. Τίποτα πιὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς χωρίση.

ΦΟΡΑ ΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΦΟΠΛΙΣΤΩΝ ΜΑΣ

350

ΟΓΔΟΝΤΑ χιλιάδες ναυτικοὶ καί, φυσικά, ἀνάλογες ἑλληνικές πολυμελεῖς οἰκογένειες, ζοῦνε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Δυὸ χιλιάδες ἑκατὸ σκάφη, χωρητικότητος δέκα πέντε ἑκατομμυρίων τόννων, διασχίζουν τοὺς πέντε ὠκεανούς. Καί, καθε χρόνο, πάνω ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια ναυτιλιακὸ συνάλλαγμα συγκεντρώνεται στὴν Ἑλλάδα, μὲ πιθανότητα νὰ φθάση τὰ διακόσια ἑκατομμύρια. Δημιουργοὶ αὐτῆς ὅλης τῆς δόξας τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ Ἕλληνες ἐφοπλισταί, οἱ «Ὀλυμπιονίκες τῶν ὠκεανῶν», ὅπως τόσο ἐπιτυχημένα τοὺς ἐχαρακτήρισε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως, κ. Γ. Παπανδρέου.

Στὶς δυὸ μέρες, ποὺ κράτησε τὸ Πρῶτο Συνέδριο τῆς Ναυτιλίας, στὴν αἴθουσα «Τερψιχόρη» τοῦ ξενοδοχείου «Χίλτον», τόσο στὶς συνεδριάσεις, ὅσο καὶ στὴ συνεστίασι, ποὺ ἐπακολούθησε, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ συνομιλήσουμε μ' αὐτὲς τὶς δόξες τῆς Ἑλλάδος, τοὺς «θαλασσοκράτορες» μὲ τὸν ἐκπληκτικὸ δυναμισμό, ποὺ ἀνέβασαν πάλι τὴ χώρα μας καὶ ἔφεραν τὴν ἑλληνικὴ σημαία στὴν τρίτη θέσι, στὸν κατάλογο τοῦ Λόϋδ.

Παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς ἡ ζωή τους. Ἐφιάλτης καὶ χρυσὸ ὄνειρο. Κόλασις καὶ Παράδεισος. Σκληρὴ δουλειὰ καὶ ἄνεσις καὶ πολυτέλεια, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ συλλάβη ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Μερικὰ παραδείγματα: Ὁ «αὐτοκράτωρ τῶν θαλασσῶν» Σταῦρος Νίαρχος. Ὁ «περιπλανώμενος Ὀδυσσεὺς» Ἀριστοτέλης Ὠνάσης. Ὁ μεγάλος κι' ἐκπληκτικὸς γιὰ τὸ δυναμισμὸ του πεθερός τους Λιβανός, μορφὴ θουλικὴ τῆς θαλασσας. Ὁ Γουλαντρής, ὁ Καρᾶς, ὁ Κουλουκουντῆς, ὁ Χατζηπατέρας, ὁ Βερνίκος, ὁ Γράτσος, ὁ Λαιμός. Ἑκατοντάδες ὀνόματα Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν, μὲ κτιριακὰ ναυτιλιακὰ συγκροτήματα στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ στὸ Λονδῖνο. Καί, κοντὰ σ' αὐτούς, ὁ ἐκπληκτικὸς Στρατῆς Ἀνδρεάδης κι' οἱ ἀδελφοὶ Τυπάλδου, ὁ Χανδρῆς, ὁ Βεργωτῆς, ὁ Καλομενόπουλος, ὁ Ποταμιάνος, ὁ Νομικός, ὁ Ἐμπειρίκος, παλιὰ Ἱστορικὰ ὀνόματα τῆς θάλασσας, δεμένα μὲ τὰ κατάλευκα νησιὰ καὶ τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, μὲ τοὺς ἀγώνες της, τὶς μεγάλες ἐκπολιτιστικὲς προσπάθειες ὁλόκληρη τὴν ἱστορία 2.500 χρόνων.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, κηρύττοντας τὴν ἔναοξη τῶν ἔργασιῶν τοῦ Συνεδρίου, ἐτόνισε, ὅτι «ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὴ ναυτιλία της καὶ γιὰ τοὺς δημιουργούς της, ἀπὸ τοῦ πλοιοκτήτου μέχρι τοῦ ναύτου».

Ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, στὸ λόγο του, ἐδήλωσε: «Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν θάλασσαν εἶναι ὁ Βασιλεύς μας. Ὀλυμπιονίκαι εἰς τοὺς ὠκεανοὺς εἴσθε σεῖς. Καὶ Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν θάλασσαν φιλοδοξεῖ νὰ γίνη τὸ σημερινὸν κράτος».

Κι' ὁ ἐμπνευστὴς καὶ δημιουργὸς τοῦ Ναυτιλιακοῦ Συνεδρίου, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Σ. Μτίρης, ἐτόνισεν: «Ἡ ναυτιλία μπορεῖ νὰ προσφέρη πολλά, χωρὶς καμμιὰ περαιτέρω ἐπιβάρυνσί της».

Σὲ διακόσια ἑκατομμύρια δολλάρια μπορεῖ νὰ φθάση κάθε χρόνο τὸ ναυτιλιακὸ συνάλλαγμα, ἐδήλωσε ὁ πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Στρατῆς Ἀνδρεάδης.

Μὰ τὰ πρακτικὰ τοῦ Ναυτιλιακοῦ Συνεδρίου, τὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες. Ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ σᾶς δώσουμε μιὰ εἰκόνα τῶν προσπαθειῶν, τῶν ἀγώνων καὶ τῶν θυσιῶν τῆς ναυτιλίας μας. Ἐπίσης, μερικὲς πτυχὲς τῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν. Εἶναι ἀδύνατο νὰ συλλάβη κανεὶς τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο σχημάτισαν τὶς ἐκπληκτικὲς περιουσίες τους, πού, ὅπως ἀνέφερε χαριτολογῶν ὁ κ. Γ. Παπανδρέου, ἀνέρχονται σέ... ἐννεαψήφιον ἀριθμὸν δολλαρίων.... Κι' ἂν τοὺς ρωτήσετε πράγματι καὶ τοὺς ἴδιους τοὺς Ἕλληνες ἐφοπλιστὲς ποιὰ ἀκριβῶς εἶνσι ἡ περιουσία τους, δὲ θὰ ξέρουν νὰ σᾶς ἀπαντήσουν. Πλέουν σ' ἕναν ὠκεανὸ ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ποὺ συγκλονίζεται ἀπὸ τρομεροὺς τυφῶνες καὶ δοκιμάζεται ἀπὸ ἄγριες φουρτοῦνες καὶ καταιγίδες. Κι' αὐτοὶ κρατᾶνε τὸ πηδάλιο. Ζοῦνε καὶ πεθαίνουν μέσα στὰ ἑκατομμύρια καὶ τὸ Ναυτικὸ Σπίτι συνεχίζει τὴν παράδοσί του, δεμένο μὲ τὶς τεράστιες ἀσφαλιστικὲς ἑταιρείες, μὲ διεθνεῖς συμβάσεις μεταφορῶν καὶ τὰ πλοῖα μὲ τὰ ἐμβλήματά τους στὴν τσιμινιέρα πλέουν στοὺς πέντε ὠκεανοὺς ἀδιάκοπα. Κι' ἄλλοτε πάλι δένουν στὰ λιμάνια καὶ περιμένουν.

Πρῶτα ἦταν τὸ κάρβουνο. Σήμερα εἶναι τὸ πετρέλαιο. Αὔριο θὰ εἶναι ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Μὰ πάντα θὰ ἔχη σκοτοῦρες τὸ ἁρμάτωμα ἑνὸς πλοίου καὶ τὸ ταξίδι του. Καὶ πάντα θὰ σημαίνη πολλὲς δοκιμασίες γιὰ τὸν ἐφοπλιστή, τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὸ πλήρωμά του.

Παλιὰ καὶ πολὺ μεγάλη ἡ ἱστορία τῆς ναυτιλίας. Πρωτοπόροι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ Λατῖνοι κι' οἱ Ἄραβες. Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία εἶναι στενὰ δεμένη μὲ τὴ θάλασσα. Οἱ Ἀργο-Ἡρακλῆ, οἱ περιπέτειες τοῦ Ὀδυσσέως, ἀποτελοῦν μερικοὺς ἀπὸ τὶς σταθμοὺς τῆς ναυτιλίας μας. Οἱ ἑλληνικὲς ἀποικίες στὴ Μαύρη Θάλασσα, στὴ Μικρὰ Ἀσία, καὶ στὴν Ἰσπανία, ἀφηγοῦνται τὶς περιπέτειες τῶν ναυτικῶν μας. Τὸν 4ο π. Χ. αἰῶνα, οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ μεταφέρουν τὸ ἠλεκτρο τῆς Βαλτικῆς, γιὰ νὰ τὸ ἀνταλλάνατολῆς, ποὺ παραλαμβάνουν ἀπὸ τὸν Περσικὸ Κόλπο καὶ τὰ μεταφέρουν, μέσω τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Τὸ 356 π. Χ., ὁ ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Νέαρχος ἔφθασε στὰ Σούσα μὲ τὸ στόλο του, ἀφοῦ ἔκανε ἕνα περιπετειῶδες ταξίδι στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Ὁλόκληρη φὴ στὴ θάλασσα. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἀπεδείξε τὴ σημασία τοῦ ναυτικοῦ σ' ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ποιὰ ἦταν ἡ ἱστορία κι' ἡ ἐξέλιξις τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας μας; Ἀληθινὰ μυθιστορηματική. Πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ Ἑλλάδα εἶχε ἑξακόσια ἐμπορικὰ σκάφη, συνολικῆς χωρητικότητος 180 χιλιάδων τόννων καὶ μὲ 20.000 ἄνδρες. Μετὰ τὴν Ἐπανάστασι; Τίποτε. Οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἀγωνίσθηκαν μόνο μὲ τὰ ἱστοφόρα τους καὶ μ' αὐτὰ συναγωνίσθηκαν τὰ ἀτμόπλοια τῶν ἄλλων μεγάλων ναυτικῶν χωρῶν.

Τὸ Πρῶτο Συνέδριον τῆς Ναυτιλίας στὸ ξενοδοχεῖον «Χίλτον», τὸ ὁποῖο παρηκολούθησαν 350 «θαλασσοκράτορες». Στὴ φωτογραφία, ἡ πρώτη πανηγυρικὴ συνεδρίασίς του παρουσία τοῦ βασιλέως Κωνστα ντίνου, τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Γ. Παπανδρέου, μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ 500 ἐκπροσώπων ναυτιλιακῶν συγκροτημάτων.

ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΤΟ «ΧΙΛΤΟΝ»

Ὁ «αὐτοκράτωρ τῶν θαλασσῶν» Σταῦρος Νιάρχος ἔχει, σὰ θαυμάσιο σύμβολο αὐτῶν τῶν ἀγώνων τῆς, τὴ φημισμένη θωλαμηγό του «Κρεολή». Ὅταν πλέη μ' ὀρθάνοιχτα ὅλα τὰ πανιά της, εἶναι ἕνα ὄνειρο γοητείας κι' ὁμορφιάς. Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Ἑλληνικὸ Ναυτικὸ μας. Οἱ θαλασσομάχοι κι' οἱ νικηταὶ τῶν ὠκεανῶν, ὁλόκληρη ἡ ναυτικὴ δόξα τῆς Ἑλλάδος, φτιαγμένη σ' ἕνα ποίημα ναυπηγικῆς τέχνης καὶ δυνάμεως.

Ἀπὸ τὴν Ἑρμούπολι, ποὺ ἦταν τὸ κέντρο τῆς ναυπηγικῆς, ξεκίνησε καὶ πάλι ἡ Ἑλλάδα, γιὰ νὰ κατακτήση τὶς θάλασσες. Ὁ πρωθυπουργὸς Α. Μαυροογορδάτος, ἀγοράζει τὰ πρῶτα σκάφη ἀπὸ τὴν Ἀγγλία: τὸ «Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος», τὸ «Ὕδρα» καὶ τὸ «Πανελλήνιον», ποὺ ἐκχωροῦνται στὴν τότε συστοθεῖσα «Ἑλληνικὴ Ἀτμοπλοΐα». Ἔπειτα ὁ ἀριθμὸς τῶν σκαφῶν αὐξάνεται σὲ 14. Τὸ 1875 φτάνει τὰ 28 καὶ πρῶτο λιμάνι τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως γίνεται ὁ Πειραιάς. Τὸ 1914, ἔφθασε τὰ 475 σκάφη. Τὸ 1918, ξεπέρασε τὰ 205 ἀτμόπλοια καὶ τὸ 1928 ἔφθασε τὰ 528 καὶ τὰ 729 ἱστιοφόρα. γιὰ νὰ φθάση, κατὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, σὲ 577 ἀτμόπλοια, χωρητικότητος 1.837.315 τόννων, καὶ 481 πετρελαιοκίνητα καὶ ἱστιοφόρα.

Στὴν κατηγορία τῶν φορτηγῶν σκαφῶν, ἡ Ἑλλάδα ἐρχόταν δεύτερη, μετὰ τὴν Ἀγγλία. Τὰ 85% τοῦ ἐμπορικοῦ στόλου μας ἦταν φορτηγὰ ὠκεανόπορα, ποὺ διευθύνονταν ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἐφοπλιστικὰ γραφεῖα τοῦ Λονδίνου.

Στὸν Πόλεμο, ἡ ἑλληνικὴ σημαία στολίσθηκε μὲ χρυσὸ στεφάνι δόξας. Τὰ ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ὅλα τὰ σκάφη τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν πραγματοποίησαν τολμηρὲς κι' ἐπικίνδυνες μεταφορές, μὰ εἶχαν καὶ τεράστιες θυσίες. Ἀπὸ τὸ 1939 ὡς τὸ 1945, χάθηκαν 402 σκάφη, ἀπὸ τὰ 555 φορτηγὰ καὶ ἐπιβατικά. Πλήρωσαν ἐπίσης μὲ τὴ ζωή τους δυὸ χιλιάδες ναυτικοί μας καὶ εἶχαμε καὶ ἰσάριθμους τραυματίες.

Ἡ ἀπελευθέρωσις βρῆκε τὴ ναυτιλία μας σὲ ἀξιοθρήνητα χάλια. Μὲ τὸ νόμο 545)1945, βοηθήθηκαν οἱ ἐφοπλισταί, μὲ τὶς ἀσφαλιστικὲς ἀποζημιώσεις, νὰ ξαναφτιάξουν τὰ σκάφη τους. Ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ συμφωνία, τὸ 1946, τοὺς ἔδωσε τὴ δυνατότητα ν' ἀγοράσουν ἀμέσως 100 σκάφη «Λίμπερτυ», μὲ καταβολὴ τῶν 25% τῆς ἀξίας τους καὶ ἐξόφλησι τοῦ ὑπολοίπου σὲ 17 χρόνια. Παραχωρήθησαν ἐπίσης στὴν Ἑλλάδα 34 φορτηγὰ καὶ δυὸ ρυμουλκά, ὑπὸ τύπον ἐπανορθώσεων. Ἀγοράσθηκαν ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἐφοπλιστὰς ἄλλα 80 σκάφη.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐποχή, τὸ κέντρο τῆς ναυτιλιακῆς δράσεως ἄρχισε νὰ μετατοπίζεται ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ 1947 ἀπέκτησε ἡ ναυτιλία μας καὶ τὰ πρῶτα ἑπτὰ δεξιωμένοπλοια. Μὰ οἱ Ἕλληνες ἐφοπλισταί, γιὰ νὰ προστατεύσουν καλύτερα τὰ συμφέροντά τους καὶ γιατὶ δὲν εὑρίσκαν τὴν κατάλληλη ἀντοπόκρισι ἀπὸ τὸ Κράτος, ἔθεσαν πολλὰ πλοῖα τους ὑπὸ διάφορες ξένες σημαῖες, ὥστε νὰ γλυτώσουν τὶς βαούτατες φορολογίες. Ἔτσι ἔφεραν πολλὰ τὴ σημαία τοῦ Παναμᾶ, τὴς Ὀνδούρας καὶ ἄλλων χωρῶν. Καὶ μόνο κατὰ τὰ τελευταῖα νὰ ὑψώνη ἀδίστακτα τὴ γαλανόλευκη καὶ ν' ἀπολαυβάνη ὡρισμένων διευκολύνσεων. Ἐλπίζεται, ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐφοπλισταὶ θὰ ξαναγυρίσουν στὴν πατρίδα. Τὰ συμφέροντά τους, βέβαια, εἶναι τεράστια καὶ ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι δεμένοι μὲ μεγάλα βιομηχανικὰ καὶ οἰκονομικὰ συγκροτήματα καὶ μὲ τεράστιους ἀσφαλιστικοὺς ὀργανισμούς. Μὰ ἕνα εἶναι τὸ γεγονός: Ὅτι σήμερα οἱ Ἕλληνες ἐφοπλισταὶ ἔχουν 2100 μεγάλα σκάφη, χωρητικότητος 15.000.000 τόννων, στὰ ὁποῖα ἐργάζονται 80.000 ναυτικοί, στέλνοντας στὴν πατρίδα συνάλλαγμα, ποὺ ξεπερνᾶ τὰ 125.000.000 δολλάρια. Κι' αὐτὸ τὸ ποσόν, μὲ ὡρισμένες διευκολύνσεις καὶ τὴν ἀνάλογη κατανόησι ἀπὸ τὸ κράτος, μπορεῖ νὰ ξεπερασθῆ καὶ τὰ 200 ἑκατομμύρια δολλάρια.

Μά, ὅπως ἄλλωστε τονίσθηκε, δὲ θὰ πρέπει ν' ἀγνοηθῆ ἡ ψυχὴ ὅλων αὐτῶν τῶν 2.100 πλοίων: Ὁ ναυτιλλομενος. Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ ἐργάτης τῆς θάλασσας. Ὑπάρχουν ἐφοπλισταί, ποὺ δείχνουν πλήρη κατανόησι, ὅπως ὁ Σταῦρος Νιάρχος, ὁ Ἀριστοτέλης Ὠνάσης, ὁ Λιβανός, ὁ Γουλανδρῆς, οἱ ἀδελφοὶ Τυπάλδου, ὁ Νομικός, ὁ Καρᾶς, καὶ πλῆθος ἄλλων, ποὺ, γιὰ ν' ἀναφέρουμε τὰ ὀνόματά τους, θὰ χρειαζόταν πολὺς χῶρος. Μὰ οἱ καλοὶ πλοιοκτῆτες εἶναι πασίγνωστοι στοὺς 80.000 ναυτικοὺς μας καὶ δὲ χρειάζεται νὰ τοὺς ἀπαριθμήσουμε.

Ἕνα εἶναι τὸ γεγονός: ὅτι αὐτὸ τὸ Α΄ Ναυτιλιακὸ Συνέδριο ἔθεσε τὶς βάσεις μιᾶς στενῆς συνεργασίας τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν μὲ τὸ Κράτος, πρὸς γενικὸ ὄφελος τῆς χώρας μας. Τὰ κασόβια ξαναγυρίζουν στὴν πατρίδα. Καί, σύντομα, πολὺ σύντομα μάλιστα, θὰ καμαρώσουμε τὶς τεράστιες ἐγκαταστάσεις ναυτιλιακῶν συγκροτημάτων, πάνω στὰ ὁποῖα θὰ κυματίζη τὸ σῆμα τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν, τὸ διακριτικὸ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δραστηριότητος κάθε «Ὀλυμπιονίκη τῶν Ὠκεανῶν», ποὺ δόξασε τὴν Ἑλλάδα.

Πολλοὶ φαντάζονται τοὺς βαθύπλουτους Ἕλληνας ἐφοπλιστὰς σὰ μυθικὰ πρόσωπα, ἀκαταδεχτα, ἀπλησίαστα, ποὺ δὲ γυρίζουν νὰ σοῦ ρίξουν ἕνα βλέμμα. Ὅσοι ὅμως συνεργάζονται μαζί τους, ἔχουν τελείως διαφορετικὴ γνώμη. Ὁ κ. Σταῦρος Νιάρχος φημίζεται γιὰ τὴν ἀπλότητά του, τὴν κατανόησί του καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ ζωή του. Καλὸς οἰκογενειάρχης, ἀφωσιωμένος στὴ δουλειά του, δυναμικός, δραστήριος κι' ἐξαιρετικὰ προσηνής.

Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Ὠνάσης πάλι εἶναι δοσμένος ἀπόλυτα στοὺς φίλους του. Παροιμιώδης ἔχει γίνει ἡ ἀπλότητά του κι' ἡ ἀγάπη του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ. Γλυκομίλητος καὶ καλόκαρδος.

Μιὰ μέρα, στὴν Κορώνη, ἔκανα τὴ γνωριμία ἑνὸς παραδέρισταῦ. Μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι ἡ ἀπλότητά του. Τρομαχτὰ νὰ πιστέψω, ὅτι ἦταν ὁ ἐφοπλιστὴς Λιβανός, μὲ τὸν τεράστιο στόλο τῶν φορτηγῶν καὶ τῶν πετρελαιοφόρων.

Καὶ τώρα, μέσα στὸ «Χίλτον», ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων, τῶν ἑκατοντάδων τῶν φορτηγῶν καὶ τῶν δεξιωνεμοπλοίων, ποὺ ταξιδεύουν σ' ὅλους τοὺς ὠκεανούς, διατηροῦν ὅλη τὴν ἀπλότητά τους. Κάτι ὅμως ὑπάρχει σ' αὐτούς, κάτι, ποὺ τοὺς ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο: Ε

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Τό «κουτσομπολιό τῆς γειτονειᾶς»

(Ψηλὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, ἡ νεαρὴ σύζυγος στέλνει μὲ τὸ χέρι της ἕνα φίλι στὸν ἄντρα της, ποὺ φεύγει γιὰ τὸ γραφεῖο του. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, περνοῦν δυὸ φαντάροι).

Ο ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ (ποὺ εἶδε τὴ γυναίκα, λέει στὸ σύντροφό του): Τὴν εἶδες;... Μμμμ!... Ὡραῖο πιτσουνάκι!...

Ο ΑΛΛΟΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ: Ποιό πιτσουνάκι;...

Ο ΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ: Ποὺ νὰ σὲ πάρῃ ἡ φυχή, καϋμένε... Νά... Ἐκεῖ πάνω, στὸ πέμπτο πάτωμα... Ὅλο κατὰ γῆς κυττᾶς; Ρίξε τὰ μάτια σου κι' ἀλλοῦ...

Ο ΑΛΛΟΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ: Ἄ, κατάλαβα... Κατάλαβα... Στὸ παράθυρο μὲ τὰ σπασμένα τζάμια, κοντὰ στὰ κεραμίδια... Μὰ νά την, μπῆκε μέσα τώρα...

ΕΝΑΣ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΜΑΝΑΒΗΣ (πλησιάζοντας): Τί συμβαίνει;... Τί κυττᾶτε;...

ΟΙ ΔΥΟ ΦΑΝΤΑΡΟΙ: Μιὰ γυναίκα... Νά, ἐκεῖ στὰ κεραμίδια... (Φεύγουν).

ΕΝΑΣ ΓΑΛΑΤΑΣ (ποὺ ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια, λέει στὸ μανάβη): Θάναι καμμιὰ τρελλή... Μὰ μπορεῖ νὰ πέρπατάῃ καὶ στὸν ὕπνο της...

ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ (ποὺ, περνώντας ἀπὸ κεῖ, σταμάτησε): Τί τὰ θέλετε;... Εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου, ἐμένα... Μπορεῖ νἀναι καὶ κλέφτρα! (Μαζεύονται μερικοὶ χασομέρηδες τριγύρω τους).

ΜΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Κλέφτρα;... Θεοῦλη μου, μοῦρχεται λιποθυμία ἀπ' τὴν τρομάρα... Καλέ, τί κάθεστε;... Εἰδοποιῆστε τὸν θυρωρὸ τῆς πολυκατοικίας καὶ νὰ φωνάξουμε τοὺς ἀστυφύλακες...

ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Τί ἔκανε, λέει; Νἀρθοῦνε οἱ ἀστυφύλακες;... Ἔγινε κἀνένα φονικὸ ἐκεῖ μέσα;

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ξέρει κανείς, παιδάκι μου; Μιλᾶνε γιὰ λωποδύτες; ἀλλὰ μπορεῖ νἀναι καὶ φονιάδες... Καὶ στὸ τρίτο πάτωμα, κάθεται ἕνας γερο-τοκογλύφος...

ΕΝΑΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ: Φονιάδες;... Τοκογλύφος;... Ποῦ ἔγινε τὸ φονικό, μωρὲ παιδιά;... Πέστε μου καὶ μένα γιατὶ δὲν ἤμουν ἀπὸ πρὶν ἐδῶ...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΡΓΟΜΙΣΘΟΣ: Νά... Ἐκεῖ μέσα... Καὶ φαίνεται πὼς ἦταν δυό. (Μαζεύεται γύρω στοὺς πρώτους κάμποσος κόσμος).

ΜΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ (σὲ μιὰ γριοῦλα, πλάι της): Τί λένε, καλὲ γιαγιά; Ἐρωτικὴ τραγωδία ἤταν;

Η ΓΡΙΟΥΛΑ (ποὺ δὲν καλακούει): Ἔτσι φαίνεται, παιδάκι μου... Φόνος. ἀπὸ ἀγάπη... Τῆς ἔλεγε νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντά του, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζῇ χωρὶς αὐτήν... Τὴν παρακαλοῦσε γονατιστός, μὰ κείνη τὸ χαβᾶ της: «Εἶσαι τύραννος, τοῦ φώναξε... Θέλω νὰ ζήσω τὴ ζωή μου...» Εἶδε κι' ἀπόειδε, ποὺ λές, παιδάκι μου, ὁ καψερὸς καὶ τράβηξε τὸ μαχαίρι... Τῆς ἔδωσε μιὰ στὴν καρδιὰ καὶ πάει λέοντας... Παραλυσία, παιδάκι μου, παραλυσία... Καὶ τί θὰ δοῦν τὰ μάτια μου ἀκόμα, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνα καλύτερα...

ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (στὴ μοδιστρούλα): Μήπως ἤθελε ἡ σκοτωμένη νὰ ρίξῃ βιτριόλι στὰ μοῦτρα τοῦ φονιᾶ;... Πέστε μου, κυρία, γιατὶ ἔτσι μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα τὴν ὥρα ποὺ ἐρχόμουν...

Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ: Εἶμαι δεσποινίς, παρακαλῶ, καὶ νὰ προσέχετε ὅταν μιλᾶτε σὲ ἀγνώστους...

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (φουκιαμένη): Καλέ, σιγὰ τὸν πολυέλαιο, μὴν πῶση καὶ μᾶς σπάσῃ. Εἶδες ἐκεῖ ἀναίδεια!...

Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ (ἔξω φρενῶν): Ἀναιδὴς εἶσαι ἐσύ!... Ἀδιάντροπη!...

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (ἑτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ): Βούλωσε τὸ βρωμόστομά σου, καρακάξα, γιατὶ θὰ στὸ ξεσκίσω μὲ τὰ χέρια μου...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΤΡΑΜΒΑΓΕΡΗΣ: Τί συμβαίνει; Γιατί μαζεύτηκε τόσος κόσμος ἐδῶ; Γιατὶ μαλλώνουν οἱ γυναῖκες;

ΕΝΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΜΕΝΟΣ: Κάποιος σκότωσε τὴ φίλη του, ἐκεῖ πάνω, κ' ἡ ἀεδλφή της τσακώθηκε μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ φονιᾶ... Νά, ἄκου κεῖ πὼς μαλλώνουν καὶ βρίζει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη...

Ο ΤΡΑΜΒΑΓΕΡΗΣ: Καὶ πὼς ἔγινε τὸ φονικό; ('Ο κόσμος σιγὰ-σιγὰ μαζεύεται).

ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΑΘΗΤΑΚΟΣ: "Ημουν ἀπ' τὴν ἀρχή, ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε, καὶ τ' ἄκουσα ὅλα, μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα... Θὰ σᾶς τὰ πῶ χαρτὶ καὶ καλαμάρι...

Γίνεται νέος κύκλος γύρω στὸν μαθητάκο. 'Ο μαθητάκος τὰ χάνει στὴν ἀρχή, μὰ βλέποντας πὼς τόσα στόματα χάσκουν, τὸ παίρνει ἀπάνω του κι' ἀρχίζει τὴ διήγησι).

Ο ΜΑΘΗΤΑΚΟΣ: Λοιπόν, ποὺ λέτε, πήγαινα λίγη ὥρα πρὶν γιὰ τὸ σχολεῖο μου. Περνώντας ἀπὸ δῶ, ἔλεγα μὲ τὸ μυαλό μου τὸ μάθημα τῆς 'Ιστορίας... Μπάμ! μπάμ! ἄκουσα δυὸ πιστολιές... Γυρίζω τὸ κεφάλι μου καὶ βλέπω μιὰ γυναῖκα στὰ κεραμίδια, νὰ πέρτῃ κάτω μαστωμένη. Τῇ στιγμὴ ἐκεῖνη φάνηκε ὁ φονιᾶς καὶ τὴν τράβηξε ἀπ' τὰ πόδια μέσα... Τώρα, ξέφυγε δὲν ξέφυγε, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΣ: Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, οἱ κακοποιοὶ βάζουνε φωτιὰ στὸ σπίτι κι' ἔτσι δὲν πιάνονται...

ΕΝΑΣ ΚΟΥΤΣΑΒΑΚΗΣ: Μωρὲ σάμπως νάχῃς δίκιο, κύριος... Καὶ μένα κάποτε ποὺ μ' ἔστρωσαν μπροστὰ οἱ ἀστυφύλακοι γιὰ κάποιο πλημμεληματάκι, ἔβαλα φωτιὰ στὸν ἀχερῶνα, τοὺς φλόμωσε τὰ μοῦτρα ὁ καπνὸς καὶ γλίστρησα σὰν χέλι...

ΕΝΑΣ ΚΑΠΝΟΠΩΛΗΣ (ποὺ βλέπει τὶς καμινάδες τῆς πολυκατοικίας νὰ βγάζουν καπνό, κι' ἐνῶ ξυπνοῦν κι' ἄλλοί ἔνοικοι ἐκεῖ μέσα): Μωρὲ σάμπως ἔχετε κι' οἱ δυό σας δίκιο... Κύττα καπνὸς ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ σπίτι!... "Αρχισε νὰ μοῦ μυρίζῃ τσίκνα. (Σηκώνει τὴ μύτη του καὶ μυρίζεται τὸν ἀέρα...)

ΔΥΟ - ΤΡΕΙΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ: Τί συμβαίνει καὶ μυρίζεις;

Ο ΚΑΠΝΟΠΩΛΗΣ: Νά!... Θἄβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι ὁ φονιάς... Τώρα μυρίζει τσίκνα...

Ο ΠΟΛΙΣΜΑΝ (ποὺ φθάνει ἐπὶ τέλους. 'Ο δρόμος ἐκεῖνο κλεισμένος ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τ' αὐτοκίνητα δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν): Ἔ, σεῖς αὐτοί... Τί μαζευτήκατε τόσοι πολλοί; Τί συμβαίνει;

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ: Πυρκαϊὰ στὸ σπίτι ἐκεῖνο... Ἔγινε καὶ φονικὸ ἐκεῖ μέσα, δέκα λεπτὰ πιὸ πρίν...

Ο ΠΟΛΙΣΜΑΝ (ξετρελλαμένος): Πυρκαϊά;... Φονικό;... Μὰ ποὺ ἤμουν λοιπόν, Θεέ μου; (Ζφυρίζει καὶ τρέχει νὰ εἰδοποιήσῃ τὶν Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία).

ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΩΦΕΡ: "Ωχ! Τί ἔχει νὰ γίνῃ, Παναγίτσα μου!... Πλάϊ στὸ σπίτι ποὔπισε φωτιά, εἶναι ἕνα γκαράζ κι' ἐκεῖ στὴν ἀποθήκη του βενζίνα γιὰ ὅλο τὸ Παρίσι... "Ω!... "Ω!...

ΜΙΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ: Τί κάνει τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἔρως! "Αχ! Πάντοτε καὶ παντοῦ ὁ ἔρως! 'Η αἰώνια Ἱστορία, ὅπως καὶ στοὺς «Μποέμ»... Σὰν νὰ τὴ βλέπω μπροστά μου, τὴ σκηνὴ αὐτή: 'Ο Ροδόλφος ἐγκαταλείπει τὴ Μιμή... Αὐτὴ προτιμᾶ τὸν θάνατο, παρὰ τὴ ζωὴ χωρὶς τὸ Ροδόλφο... 'Ανάβει τὸ μαγκάλι στὴν κάμαρα καὶ τὴν κλείνει παντοῦ μὲ ἐφημερίδες... 'Ετσι πεθαίνει ἡ Μιμή, ἐνῶ ἡ φωτιὰ καίει τὸ σπίτι, τὰ συνεχόμενα ἀκίνητα καὶ τὴν ἀποθήκη τῆς βενζίνης... Κι' ἔτσι κάπκε τὸ καλύτερο τετράγωνο τοῦ Παρισιοῦ...

ΕΝΑΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ (ποὺ κρατοῦσε στὸ μετάξυ σημειώσεις): Κυρία μου, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἐξ ὀνόματος τῆς ἐφημερίδος μου, γιὰ τὴν ὡραία περιγραφὴ τῆς τραγικῆς αὐτοκτονίας... Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ κυκλοφορήσουν τὰ παραρτήματα, μὲ τὸ συνταρακτικὸ αὐτὸ δράμα...

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ: Εἰστε θρασύτατος, λιμοκοντόρε μου... 'Ομιλεῖτε πρὸς τὶς κυρίες, πρὶν ἢ σᾶς ἀποτείνουν τὸν λόγον...

('Ο ρέπορτερ ἔχει πιὰ ἐξαφανισθῆ, τρέχοντας πρὸς τὸ τυπογραφεῖο τῆς ἐφημερίδος του.... Δύναμις ἀστυφυλάκων καταφθάνει, καθὼς καὶ τὰ αὐτοκίνητα τῆς Πυροσβετικῆς Ὑπηρεσίας... Μπλοκάρουν τὸ σπίτι, ψάχνουν, ρωτοῦν, βλέπουν πὼς δὲν συμβαίνει τίποτε, βλαστημοῦν ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεθυμάνουν πουθενά, διαλύουν τὸ πλήθος καὶ φεύγουν καταφουρκισμένοι... Μὰ οἱ τελευταῖοι χασομέρηδες, ποὺ δὲν ἔνοοῦν νὰ διαλυθοῦν, ἀκοῦνε ἕνα τσούρμο ἐφημεριδοπωλῶν νὰ φωνάζουν δαιμονισμένα: «Παράρτημαααα! 'Ο σημερινὸς διπλοῦς φόνος καὶ ἡ τραγικὴ αὐτοκτονίαααα!»)

ΕΝΑΣ ΛΕΜΟΝΑΔΟΠΩΛΗΣ: Ψτ! Ψτ!... Μὲ τὸ παράρτημα... "Ελα ἐδῶ, μωρὲ παιδί μου...

('Αγοράζει τὸ παράρτημα καί, περιστοιχισμένος ἀπὸ περίεργους λαθραναγνώστες, διαβάζει μεγαλόφωνα:

«"Εκτακτον Παράρτημα τῆς ἐφημερίδος ἡ «Ἀλήθεια».

»Σήμερον πρωΐαν καὶ ὥραν 8 π.μ., εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσσασὲν ἀριθ. 7 ἀκίνητον, ἔλαβε χώρον συνταρακτικὸν δράμα... Αὐτόπται μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι μιὰ ὑπνοβάτις, περιπατοῦσα εἰς τὴν στέγην τοῦ ἀκινήτου, ἐφόνευσε γέροντα τοκογλύφον, ἐτραυμάτισε θανασίμως τὸν σύζυγόν της, παρὰ τοῦ ὁποίου προηγουμένως ἐτραυματίσθη λόγῳ ἀθεμίτων σχέσεών της μετά τινος Ροδόλφου, ἀγνώστου μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπωνύμου, καὶ εἶτα ηὐτοκτόνησε διὰ πυραύλου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔκαιον ἀνθρακες ἀνημμένοι, οἵτινες προκαλέσαντες ἀσφυξίαν εἰς τὴν ὑπνοβάτιδα, μετέδοσαν τὸ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκείθεν εἰς ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ συνορεύον μὲ ἀποθήκην βενζίνης, ἀπειλεῖ νὰ πυροπλήσῃ ὁλόκληρον τὸ τετράγωνον, ἕνα ἐκ τῶν πολυτελεστέρων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὴν ἀριστοκρατικωτέραν τῶν Παρισίων συνοικίαν.

»Λεπτομέρειαι μακροσκελεῖς εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς ἐφημερίδος μας ἔκδοσιν... Λεπτομέρειαι, ἀτινες θὰ καταπλήξουν, θὰ σαγηνεύσουν, θὰ γοητεύσουν, θὰ συγκινήσουν... 'Αγοράσατε ὅλοι τὴν ἀπογευματινὴν «Ἀλήθειαν»...

Ο ΛΕΜΟΝΑΔΟΠΩΛΗΣ (σταυρομὲ τὰ μάτια μας, μωρὲ παιδιά!... Κι' ὕστερα, σοῦ λένε, τύπος! Μόνο τὸ φράγκο μου δολοφόνησαν, οἱ ἀνόητοι!...

ΣΑΡΛ ΓΚΥΝΕΛ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

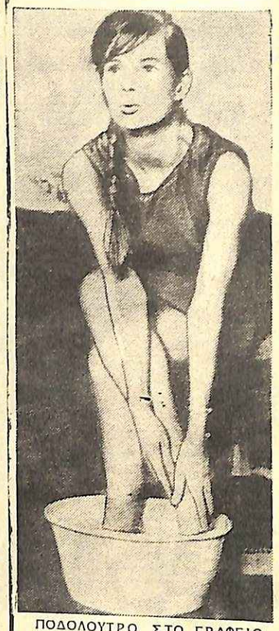

ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΟ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

'Η "Αννα Λέστερ, γραμματεὺς ἑνὸς μεγαλοεπιχειρηματίας τοῦ Λονδίνου, κάνει κάθε μέρα πολλὰ χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ γραφεῖο της ποὺ βρίσκεται στὴν καρδιὰ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Μόνο ταξὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐξυπηρετῆση. Θὰ πλήρωνε ὅμως τότε γιὰ σβὸ της. "Ετσι, ζήτησε ἀπὸ τὸν προϊστάμενό της καὶ πῆρε τὴν ἔγκρισι νὰ κάνῃ στὸ γραφεῖο της ἕνα ποδόλουτρο, ποὺ θὰ ξεκουράζῃ τὰ ταλαιπωρημένα πόδια της, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασία της.

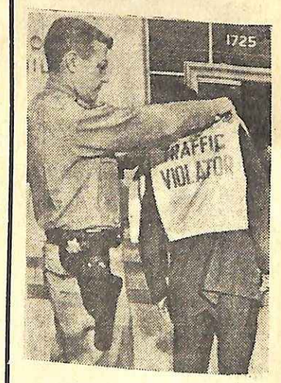

«ΕΙΜΑΙ ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ»

Οἱ 'Ηνωμένες Πολιτεῖες κατέχουν τὴν πρώτη θέσι στὸν ἀριθμὸ τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. 'Ο κυβερνήτης τῆς Καλιφορνίας, γιὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ὁδηγοὺς νὰ προσέχουν περισσότερο, ἀποφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ σκληρὰ μέτρα κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ κανονισμοῦ τῆς Τροχαίας. "Ετσι, ὁποιος συλληφθῆ ἀπὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο, γιὰ κάποια παράβασι, θὰ φορᾷ κρεμασμένη στὴ πλάτη του τὴν ἐπιγραφὴ «Εἶμαι παραβάτης τῆς Τροχαίας», γιὰ ἕνα ἀριθμὸ ἡμερῶν ἀνάλογο μὲ τὴ σοβαρότητα τῆς παραβάσεως ποὺ ἔκανε.

Τὰ μυστικὰ τῆς ξένης γλώσσας

ΕΛΛΗΝΟΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ!..

ΜΑΘΕΤΕ γλῶσσες, ἂν θέλετε νὰ κάνετε τὴν τύχη σας, Στένεψαν πιὰ οἱ ὁρίζοντες. Τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας κινοῦνται μὲ ταχύτητα βολίδος. 'Ο Παλιὸς καὶ ὁ Νέος Κόσμος σὲ λίγες ὧρες εἶναι κοντά σας. Μπορεῖτε νὰ τὸν κατακτήσετε. Κι' ὅταν γνωρίζετε μιὰ γλῶσσα, εἶναι εὔκολο νὰ σημειώσετε ἐπιτυχία. Μεγάλη εὐκολία τὰ 'Ινστιτοῦτα κι' οἱ διάφορες σχολὲς ξένων γλωσσῶν. 'Αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος. 'Απαραίτητη ἡ ξένη γλῶσσα στὸν ἰδιωτικὸ ὑπάλληλο, στὸν ἐπαγγελματία, ἀκόμη καὶ στὸν ἐργάτη. 'Υποχρεωτική, στὸν σπουδαστή. Κοινωνικὴ ἀνάγκη σὲ κάθε σύγχρονο ἄνθρωπο. 'Απαραίτητο ἐφόδιο γιὰ τὴ γυναίκα. Σὲ κάθε τάξι χρειάζεται ἡ ξένη γλῶσσα. Καὶ περισσότερο στὸν μορφωμένο ἄνθρωπο. Στὰ ἑκατὸ ἄτομα ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν 'Αθήνα καὶ σ' ὅλη τὴν 'Ελλάδα, τὰ πριάντα εἶναι ξένοι. Κι' ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει, τοὺς μῆνες τῆς τουριστικῆς κινήσεως. Βαρκάρης νὰ εἶσαι, αὐτοκινητιστής, εἰσπράκτορας, στιλβωτὴς ὑποδημάτων, καστανάς, πρέπει νὰ ξέρῃς μιὰ ξένη γλῶσσα. Δίχως αὐτήν, εἶσαι δυστυχὴς ἄνθρωπος. Μουγκαίνεσαι. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ρεζίλεμα. Γίνεσαι ἕνα ἄχρηστο πλάσμα, χαμένο στὸν σύγχρονο κόσμο,

Στὴν 'Ελλάδα, ἡ ξένη γλῶσσα ἔγινε ἀνάγκη. 'Απαραίτητο βοήθημα στὴ σκληρὴ διοπάλη. Τὸ γεγονός, τὸ ἀντελήφθη ἐγκαίρως ἡ νεολαία μας κι' ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα στὴ σπουδή. Στὸ καλύβι τῆς λαϊκῆς συνοικίας, στὸ ἀγροτικὸ σπίτι, χώθηκε τὸ ξένο βιβλίο κι' ὁ δάσκαλος. Κι' ἡ ὑπηρέτρια πρέπει νὰ γνωρίζῃ τοὐλάχιστον ἀγγλικά, ἂν θέλῃ νὰ καλλιτερέψῃ τὴν ἐπαγγελματική θέσι της. "Ετσι, τὰ τελευταῖα χρόνια, στὴν 'Ελλάδα, παρετηρήθη τὸ εὐχάριστο γεγονός, μεγάλος ἀριθμὸς ἀτόμων νὰ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν ἄνετα μὲ τοὺς ξένους καὶ νὰ καλλιεργήσουν τὴν γνωριμία τους. Κι' αὐτὲς οἱ σχέσεις φέρουν συχνά, πολὺ συχνὰ μάλιστα, εὐχάριστα ἀποτελέσματα. 'Οδηγοῦν στὴν πιὸ ἀπίθανη περιπέτεια. Σ' αὐτοὺς τοὺς ἐκπληκτικοὺς μὰ καὶ τόσο συγκινητικοὺς 'Ελληνοπεριηγητικοὺς ἔρωτες!... Δὲν ξέρω πὼς τὰ καταφέραμε, μὰ ἔχουμε δημιουργήσει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴμαστε ἔνας θαυμάσιος λαός, φιλόδοξος, περιποιητικός, μὲ ἀπερίγραπτη τρυφερότητα καὶ καλωσύνη στὴν καρδιά μας. Θυσιαζόμαστε γιὰ νὰ περιποιηθοῦμε ἕναν ξένο. Τὸν δοηθᾶμε καὶ τὸν συντρέχουμε, σὲ κάθε δυσκολία, ποὺ ἀντιμετωπίζει.

Τὸ... κακὸ ἄρχισε ἀπὸ τὴν Κατοχή. Τοὺς Ἄγγλους, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μας, τοὺς κρύψαμε στὰ σπίτια μας. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία κάναμε γνωριμίες καὶ μὲ τοὺς κατακτητάς. Γερμανοὶ κι' 'Ιταλοὶ δημιούργησαν στενοὺς δεσμοὺς φιλίας. Καὶ δὲν εἶναι λίγα τὰ παιδιά, ποὺ μᾶς ἄφησαν ἀκόμη κι' οἱ 'Ινδοὶ ποὺ πέρασαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἀπὸ τὸν τόπο μας. "Ετσι δημιουργήθηκε ἡ ἐντύπωσις ὅτι, ὄχι μόνο εἴμαστε ἕνας ξεχωριστὸς λαὸς στὸν πλανήτη μας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔχουμε ὅλα τὰ προσόντα τοῦ τρυφεροῦ συζύγου καὶ πρὸ πάντων τοῦ μαχητικοῦ καὶ φλογεροῦ φίλου τῆς καρκοῦ δίας. Φάγαμε κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς 'Ισπανοὺς καὶ τοὺς 'Ιταλοὺς στὸ ταμπεραμέντο. Μιλᾶνε γιὰ "Ελληνες οἱ Γερμανίδες, οἱ Σουηδέσες, οἱ 'Αγγλίδες καὶ τρέμει ἀπὸ χλαχτάρα τὸ φυλλοκάδι τους. Κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ Γαλλίδες, ποὺ ἔχουν κάνει ἐπιστήμη τὸν ἔρωτα, βρίσκουν στὴν χώρα μας τὸ ἰδανικό τους. Τὸν πραγματικὸ ἄνδρα ποὺ σκέφτεται περισσότερο μὲ τὴν καρδιά.

Κι' ὕστερα εἶναι ἐκείνη ἡ ἀξιολάτρευτη ἑλληνικὴ γαλάζια θάλασσα. 'Ο Φοῖδος 'Απόλλων. Τὰ κατάλευκα νησιά. Οἱ γωνιὲς τῆς 'Ελλάδας ποὺ συνεχίζονται τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου. Κι' ὁ Ξένιος Ζεὺς κι ὁ Ποσειδῶνας κι' αὐτὸς ὁ πολυμήχανος 'Οδυσσεὺς ποὺ ζῇ καὶ βασιλεύει στὴ χώρα μας. Κι' εἶναι ἀκόμη αὐτὸ τὸ ἔρημο ἑλληνικὸ φιλότιμο, ποὺ δὲν χρειάζεται ντοπάρισμα γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ. Χαλὶ γίνεται οἱ γνωριμίες, οἱ φιλίες, οἱ δεσμοὶ κι' ὁ φλογερὸς ἔρωτας. "Αν ρίξῃ κανεὶς ἕνα θλέμμα στὶς γνωστοποιήσεις γάμων δυνάμει τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος καὶ στὰ κοινωνικά, θὰ ἰδῆ ὅτι ἕνα σημαντικὸ ποσοστὸ ἀντρῶν καὶ γυναικῶν τῆς χώρας μας παντρεύεται μὲ ἀλλοδαποὺς.

"Ας μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες περιπτώσεις:

'Ο ἥρως τῆς ἱστορίας μας ἦταν ὁμορφόπαιδο. Ζοῦσε στὰ Χανιά, μὲ τὶς δυὸ ἀδελφές του καὶ τοὺς φτωχοὺς γέρους γονεῖς του. Τὸ μέλλον του ἦταν ἀβέβαιο. Καὶ τὰ ὄνειρά του δὲν ξεπερνοῦσαν τὰ ὅρια τῆς 'Ελλάδας. εἶχε ὅμως τὸν ἔρωτα τῆς μαθήσεως. Καὶ μ' ἐπιμέλεια ἔμαθε ἀγγλικὰ κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ἔρθῃ στὴν 'Αθήνα, σ' ἀναζήτησι καλλιτέρης τύχης. Μιὰ μέρα ὡστόσο, ἐκεῖ ποὺ καθόταν στὸ καφενεῖο τοῦ παλιοῦ λιμανιοῦ, στάθηκε κοντά του μιὰ ὡριμη ξένη. Φαινόταν πὼς εἶχε χάσει τὰ νερά της. 'Αγωνιζόταν νὰ δρῆ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ συνεννοηθῆ. Πρόθυμα πλησίασε ὁ νέος γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ. Μίλησε ἄνετα μαζί της. "Ελαμπε τὸ πρόσωπο τῆς περιηγητρίας. Τοῦ πρότεινε νὰ τὸν πάρῃ διερμηνέα της. Κι' ἔτσι ἄρχισε γιὰ τὸν νέο μιὰ ἀπίθανη ζωή. Γύρισε μαζί της ὅλη τὴν Κρήτη. Καί, ξαφνικά, ἡ ξένη τοῦ δήλωσε:

— Θέλω νὰ γνωρίσω τοὺς γονεῖς σου. "Αν σ' ἄφηναν νὰ ἔρθῃς μαζί μου στὴν 'Αμερική, θὰ σ' ἔκαναν εὐτυχισμένον.

'Ο νέος τὴν πῆγε στὸ σπίτι του. "Ενα μόνο ἀργότερα, ὁ νέος παντρεύόταν τὴν 'Αμερικανίδα. Δὲν ἤξερε καὶ πολλὰ πράγματα γι' αὐτήν. Μόνο ὅτι εἶχε μιὰ σχετικὴ οἰκονομικὴ ἄνεσι καὶ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ στὸν Νέο Κόσμο. Καὶ ξαφνικὰ ἀπεκαλύφθη ἡ Ἱστορία τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νύκτας. Τὸ ἀπίθανο παραμύθι. 'Η 'Αμερικανίδα ἦταν ἡ κυριωτέρα μέτοχος ἑνὸς βιομηχανικοῦ συγκροτήματος. Οὔτε κι' αὐτὴ ἤξερε σὲ πόσα ἑκατομμύρια δολλάρια ἀνερχόταν ἡ περιουσία της. Τὸ ὁμορφο φτωχὸ παιδὶ τῶν Χανίων ἔγινε ξαφνικὰ ἑκατομμυριοῦχος. 'Απέκτησε κόττερο, οὐρανοξύστη, μπῆκε στὴν μεγάλη ζωή. Καί, τὸ πιὸ σημαντικό, ξελάσπωσε τὸ σπίτι του. Κάθε ἑξδομάδα, ἡ ἴδια ἡ 'Αμερικανίδα στέλνει στὴ μάνα του πεντακόσια δολλάρια γιὰ χαρτζηλίκι!...

"Αλλο χαρακτηριστικὸ παράδειγμα. 'Η ἱστορία ἄρχισε ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. "Ενας νέος ἀπὸ τὰ Ταμπούρια, Πειραιώτικη ἀτσίδα μεγαλομέρος στὶς μαούνες καὶ στὰ καρβουγιάρικα, εἶχε μάθει λίγα ἀγγλικά. "Εκανε τὸν διερμηνέα, ἐξυπηρετοῦσε τὰ πληρώματα τῶν ξένων καραβιῶν κ' ἐφρόντιζε μὲ τὸ ἀξημίωτο γιὰ τὴν διασκέδασί τους. Μιὰ μέρα, καθὼς στεκόταν σκελετισμένος στὴν προβλῆτα τοῦ Τελωνείου κι ἔβλεπε τοὺς ταξιδιώτες τοῦ «Βασίλισσα Φρειδερίκη» νὰ βγαίνουν στὸ λιμάνι, τὸν πλησίασε μιὰ πολὺ ὁμορφη μελαχροινὴ μικρούλα. "Ηταν πιστὸ ἀντίγραφο τῆς ἀξέχαστης Ντολόρες ντὲλ Ρίο. Μὲ θάρος, τοῦ δήλωσε:

— Ζητῶ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ γνωρίσω τὴν 'Ελλάδα. Μήπως μπορεῖτε νὰ μοῦ ὑποδείξετε κάποιον κατάλληλο;

Κτύπησε ἡ καρδιὰ τοῦ ἀτσίδα. Γοητεύτηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Θαύμασε τὸ θάρος της. Κι' ὕστερα, ξύπνησε κι' ἐκεῖνο τ' ἄτιμο τὸ ρωμέικο φιλότιμο. Πῶς νὰ τ' ἀφήνε ὁλομόναχο αὐτὸ τ' ὁμορφο κορίτσι; Βέβαια, δὲν φαινόταν πλούσιο καὶ δὲν μποροῦσε ἀπὸ αὐτὸ νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, μὰ πῶς νὰ τ' ἀφήσῃ ἔρημο στὸ λιμάνι; Δὲν δίστασε καθόλου ν' ἀποφασίσῃ. Παράτησε τὸ ψάρεμα τοῦ πελάτη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν βοηθήσῃ αὐτός. Μὲ τὰ λίγα χρήματα ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, κυκλοφόρησαν τὴν πρώτη μέρα. "Επειτα, γιὰ οἰκονομία, τὴν φιλοξένησε στὸ καλύβι τῆς μάνας του, στὰ Ταμπούρια. 'Η νεαρὴ ξένη φαινόταν ἐνθουσιασμένη. "Ολα τῆς ἄρεσαν. Κι' ὁ νέος ἄρχισε νὰ σκέφτεται ὅτι ἡ ὁμορφη ἐκείνη ξένη ἦταν... χειρότερη ἀλητεία ἀπὸ αὐτόν! Μὰ τὴν συμπάθησε καὶ τὴν γουστάϊζε ἔτσι ὅπως γύριζε, ξυπόλητη, ἀχτένιστη, μ' ἕνα φτηνὸ φουστανάκι καὶ μ' ἕνα ταγάρι...

— Πανάθεμά την, ἔλεγε στοὺς φίλους του, φαίνεται ὅτι εἶναι ὑπαρξίστρια, μὰ εἶναι καλόβολο κορίτσι. Τίποτε δὲν τὴν ἐνοχλεῖ. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ μάνα μου τὴν ἔχει συμπαθήσει. Τρέμει μόνο τὸ φυλλοκάρδι της, γιατὶ μ' ἔχει ξελογώσει στὸν ποδοσόδρομο καὶ στὴν ἀλητεία καὶ φοβᾶται μήπως τὴν παντρευτῶ. Μοῦ φαίνεται

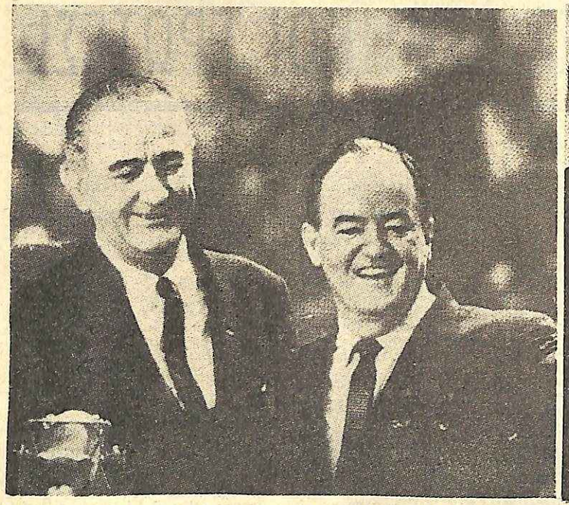

Ὁ Λύντον Τζόνσον καὶ ὁ Χοῦμπερτ Χάμφρεϋ γαμογελοῦν πανευτυχεῖς, στὸ συνέδριον τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος.

Μιὰ ἱστορικὴ φωτογραφία: Ἡ συνάντησις τοῦ Χάμφρεϋ μὲ τὸν Κρουϊστσεφ, τὸ 1958. Στὸ κέντρον, ὁ Οὔ Θάντ.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ:

Ἡ προσωπικότητα τῶν δύο Δημοκρατικῶν ὑποψηφίων

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΣΤΗ ζεστή, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ μονότονη ἀτμόσφαιρα τοῦ συνεδρίου τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος, ἡ ἀνακήρυξι «δι' ἐπευφημιῶν» τοῦ Λύντον Τζόνσον σὰν ὑποψηφίου γιὰ τὴν Προεδρία, δὲν εἶναι βέβαια μιὰ ἔκπληξι. Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, ἀποτελοῦσε βεβαιότητα τὸ γεγονός, ὅτι ἡ φιλοδοξία τοῦ Λύντον Τζόνσον δὲν ἤτανε νὰ γίνη ἕνας ἁπλὸς ἀντικαταστάτης.

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Τὸ Συνέδριο τῶν Δημοκρατικῶν, μὲ τὴν ἀπόφασί του, δίνει τώρα στὸν Τζόνσον τὴ δυνατότητα νὰ ξαναμπῆ στὸ Λευκὸ Οἶκο, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ὁριστικά, ὄχι σὰν ἕνας ἀντικαταστάτης, ἀλλὰ σὰ λαοπρόβλητος Πρόεδρος.

Κάτω ἀπὸ δυὸ μεγάλα πορτραῖτα τοῦ Ροὺζβελτ καὶ τοῦ Κέννεντυ, τὸ Συνέδριο τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος δὲν ἔκρυψε τὴ βεβαιότητά του γιὰ τὴ νίκη. Καί, ὅπως φαίνεται, ἡ βεβαιότητα αὐτὴ δὲν εἶναι ἕνα ἁπλὸ προπαγανδιστικὸ πυροτέχνημα. Ὅλες οἱ πιθανότητες δείχνουν — εὐτυχῶς, ἄλλωστε — ὅτι ὁ νέος Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ εἶναι ὁ Λύντον Τζόνσον.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς δισταγμούς — ὅπως φαίνεται — ὁ Τζόνσον ἐξέλεξε καὶ τὸ Συνέδριο ἐπικύρωσε, γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑποψηφίου Ἀντιπροέδρου, τὸ Χοῦμπερτ Χάμφρεϋ, ποὺ ἀναμφίβολα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γνήσια φιλελεύθερες προσωπικότητες τοῦ Κογκρέσσου.

Γιὰ τὸν Λύντον Τζόνσον, ἡ ὥρα τῆς πραγματικῆς δόξας ἔφτασε. Μιὰ «ἱστορία» τοῦ Τέξας — στὴν Πολιτεία αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Τζόνσον, ἐδῶ καὶ 58 χρόνια — βεβαιώνει, ὅτι «οἱ γυιοὶ τοῦ Τέξας πρέπει νὰ εἶναι πρῶτοι καὶ ποτὲ δεύτεροι».

Ὁ Τζόνσον ὅμως εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ δεχτῆ σὰν πρῶτο τὸ «νεαρὸ» Τζὼν Κέννεντυ.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ

Τώρα, ὁ δρόμος τῆς Προεδρίας ἄνοιξε μπροστά του, ἕνας δρόμος ἀρκετὰ μακρὺς καὶ ποὺ τίποτα τὸ ἰδιαίτερο δὲν ἔδειχνε, ὅτι ὁ Τζόνσον ἤτανε ἄξιος γι' αὐτόν.

Ὁ Λύντον Τζόνσον γεννήθηκε φτωχός, σπούδασε ἀρκετὰ μέτρια καὶ, σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, ἔφτασε στὴν Οὐάσιγκτων, σὰ γραμματεὺς ἑνὸς πολιτικοῦ δευτέρας τάξεως.

Ἡ μεγάλη του τύχη ἤτανε νὰ τὸν συστήση στὸ Ροὺζβελτ ἕνας φίλος τῆς οἰκογενείας του, σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ὁ μεγάλος ἐκεῖνος Πρόεδρος ἀναζητοῦσε ἐναγώνια νέα στελέχη γιὰ τὸ «Νιοῦ Ντήλ», τὴν περίφημη ριζοσπαστικὴ του πολιτική.

Τὸ 1937, ὁ Τζόνσον ἐκλέγεται βουλευτής. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς μέχρι τὸ 1946, ἐκτὸς ἀπ' τὸ διάστημα 1941-42, ποὺ ὑπηρετεῖ στὸ Ναυτικό, στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ἀλλά, βέβαια, ὁ Τζόνσον, ὅπως καὶ κάθε Ἀμερικανὸς πολιτικός, θεωρεῖ τὴ βουλευτικὴ ἰδιότητα σὰν κάτι τὸ παροδικό. Ἐκεῖνο, ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ Γερουσία.

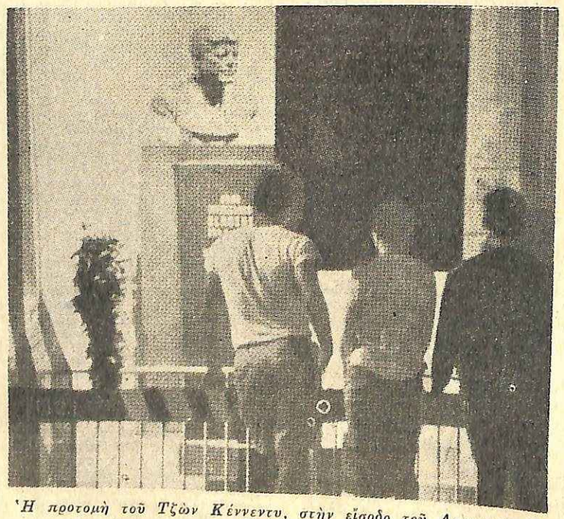

Ἡ προτομὴ τοῦ Τζὼν Κέννεντυ, στὴν εἴσοδο τοῦ Δημοκρατικοῦ Συνεδρίου.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΚΛΟΓΗ

Τὸ 1948, ἐξελέγη γερουσιαστής, ἔπειτα πάντως ἀπὸ μιὰ λογὲς τῆς ἀμερικανικῆς ἱστορίας. Νίκησε μὲ πλειοψηφία 87 ψήφων, κι' ὁ ἀντίπαλός του τὸν κατηγόρησε γιὰ καλπονοθεύσεις... Ἡ Γερουσία διέταξε μιὰ ἔρευνα, ἀλλὰ οἱ ἀμφισβητήσιμες κάλπες εἶχαν ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς...

Τὸ 1955, ὁ Τζόνσον ἐξελέγη Πρόεδρος τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος στὴ Γερουσία καὶ ἄρχισε νὰ παίζη ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἀμεοικανικὴ πολιτική.

Οὐσιαστικά, ὁ ρεπουμπλικάνος Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ἤταν ἀδύνατο νὰ κυβερνήση, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Τζόνσον. Ἡ εὐλυγισία καὶ ἡ πειστικὴ δύναμις ἤτανε τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ Τζόνσον, γιὰ τὴν ἄνοδό του.

Τὸ 1934, παντρεύτηκε τὴν Κλώντια Ταίηλορ, ποὺ ἡ οἰκογένειά της ἤταν ἀρκετὰ πλούσια.

ΔΥΟ ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΟΙΚΟ

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα τοῦ Τζόνσον γιὰ νὰ μπῆ στὸ Λευκὸ Οἶκο, ἔγινε τὸ 1956 καὶ πέρασε σχεδὸν ἀπαρατήρητη. Ἡ δευτέρα — τὸ 1960 — ἔκανε ἀρκετὸ θόρυβο, ἀλλὰ ὁ πολυμήχανος Τζόνσον βρέθηκε τότε ἀντιμέτωπος μὲ τὸ μεγάλο ταλέντο τοῦ Τζὼν Κέννεντυ...

Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, δέχτηκε τὴν ὑποψηφιότητά του Ἀντιπροέδρου καὶ ἐξασφάλισε τὴν τελικὴ νίκη τοῦ Κέννεντυ, χάρις στὶς ψῆφους τοῦ Νότου.

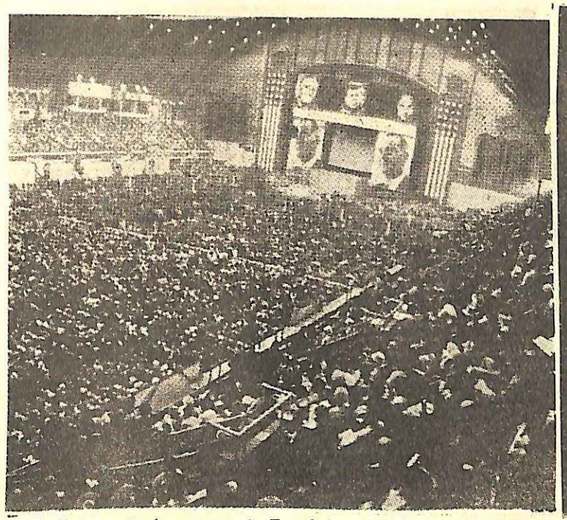

Μιὰ ἄποψι τοῦ Δημοκρατικοῦ Συνεδρίου, στὸ Ἀτλάντικ Σίτυ.

Ὁ Λύντον Τσόνσον κόβει τὴν τεραστία τούρτα τοῦ Συνεδρίου.

Τζόνσον καὶ Χάμφρεϋ

Ἡ συνέχεια εἶναι δραματική. Ἔπειτα ἀπὸ χίλιες περίπου ἡμέρες Προεδρίας Τζὼν Κέννεντυ, ξημερώνει στὸ Ντάλλας ἡ τραγικὴ 22α Νοεμβρίου 1963...

Τὸ κενό, ποὺ ἄφησε ἡ δολοφονία τοῦ Προέδρου Κέννεντυ, τὸ καλύπτει ἀμέσως ὁ Ἀντιπρόεδρος Τζόνσον...

ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ...

Στὴν ἀρχή, καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὴν Εὐρώπη, μιὰ δυσπιστία ἁπλώνεται γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τζόνσον. Τί θὰ κατάφερνε τάχα ὁ 36ος αὐτὸς Πρόεδρος, ποὺ ἡ ἄνοδός του στὴν Ἀντιπροεδρία ἤτανε καρπὸς τῆς προεκλογικῆς «κουζίνας»;

Σήμερα, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὸ σύνολό τους, θεωροῦν τὸν Λύντον Τζόνσον ἀπολύτως κατάλληλο γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ βαρύτερα πολιτικὰ ἀξιώματα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ρόμπερτ Κέννεντυ.

Στὴν Εὐρώπη, ἡ προσωπικότητα τοῦ Τζόνσον τελικὰ ἐπεβλήθηκε, ἀλλὰ οἱ ἰδέες του θεωροῦνται ἀρκετὰ «ἀπερδεμένες».

ΜΙΑ ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Λύντον Τζόνσον περιέγραφε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του — τὸ 1958 — μὲ τὰ παρακάτω λόγια: «Εἶμαι ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος, ἕνας Ἀμερικανός, ἕνας γερουσιαστὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἕνας Δημοκράτης. Αὐτά, κατὰ σειρὰ σπουδαιότητος. Εἶμαι ἀκόμη ἕνας φιλελεύθερος, ἕνας συντηρητικός, κατάγομαι ἀπὸ τὸ Τέξας, εἶμαι φορολογούμενος, ἰδιοκτήτης ἑνὸς ράντς, ἐπιχειρηματίας, καταναλωτής, πατέρας, ὄχι πιὰ τόσο νέος, ἀλλὰ οὔτε καὶ τόσο ἡλικιωμένος ὅσο ἐλπίζω νὰ γίνω. Καὶ τὰ παραπάνω δὲν τὰ ἀναφέρω οὔτε κατὰ σειρὰ σπουδαιότητος ἢ προτιμήσεως».

Στὴν πραγματικότητα, ὁ Λύντον Τζόνσον εἶναι ὁ καρπὸς ἑνὸς συμβιβασμοῦ τῆς προοδευτικῆς φιλοσοφίας τοῦ «Νιοῦ Ντήλ» — τοῦ Ροὺζβελτ — καὶ τῆς ὑπερσυντηρητικῆς παραδόσεως τοῦ Νότου καὶ μάλιστα τοῦ Τέξας.

Χαρακτήρας δύσκολος, ποὺ προκαλεῖ ἀρκετὸ φόβο στοὺς συνεργάτες του, διαθέτει ταύτοχρονα τὴ δύναμι τοῦ συμβιβασμοῦ, γεγονός, ποὺ ἐξηγεῖ τὶς ἐπιτυχίες του μὲ τὸ ἐκλογικὸ σῶμα.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ...

Ὁ Τζόνσον, ποὺ εἶναι εἰλικρινὰ φίλος τῶν μαύρων καὶ θεωρεῖται «προοδευτικός», τὸ 1947 εἶχε υἱοθετήσει μιὰ ἀντεργατικὴ στάσι. Σὰν Ἀντιπρόεδρος, ὑποστήριξε συστηματικὰ τοὺς πέντε ἰδιοκτήτες τῶν πετρελαιοπηγῶν, πού, ἄλλωστε, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἀπίστευτο, δὲν πληρώνουν φόρους.

Σὰν Πρόεδρος, υἱοθέτησε μιὰ «σκληρὴ» πολιτικὴ στὴ Νότιο Ἀμερική.

Ἀλλά, χάρις στὸν Λύντον Τζόνσον, ψηφίστηκαν οἱ περίφημοι νόμοι γιὰ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τὸ 1957, τὸ 1960 καὶ τὸ 1963.

Χάρις στὸν Λύντον Τζόνσον «πέρασε» ἐπίσης ὁ νόμος ἐναντίον τῆς φτώχειας.

Τὰ παραπάνω παραδείγματα δείχνουν, ὅτι ἡ πολιτικὴ τοῦ Λύντον Τζόνσον δὲν ἔχει μιὰ ἑνότητα — ὅπως εἶχε ἡ πολιτικὴ τοῦ Κέννεντυ — ἀλλά, ὅτι πάντως, βασικά, κυρίως μάλιστα ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ἔγινε Πρόεδρος, στρέφεται ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν πρόοδο καὶ τὸ μέλλον.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ - ΣΥΜΒΟΛΟ

Ἡ ἐκλογή, ἄλλωστε, ἀπὸ τὸν Τζόνσον, σὰν ὑποψηφίου Ἀντιπροέδρου, τοῦ Χοῦμπερ Χάμφρεϋ, τὸ ἐπιβεβαιώνει ἀπόλυτα.

Γιατὶ ὁ ὑποψήφιος αὐτὸς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος εἶναι τὸ κόκκινο πανί, γιὰ τὴν ὑπερσυντηρητικὴ Ἀμερική.

Μιὰ ἐνθουσιώδης ἀπαδὸς τοῦ Τζόνσον, πάνω στὸ Δημοκρατικὸ ὄνο, σύμβολο τοῦ Κόμματος.

Ὁρμητικός, θαυμάσιος ρήτωρ, βαθύτατος γνώστης τῶν διεθνῶν προβλημάτων, κοινωνικὸς ἀναμορφωτής, πάντοτε «στὸ πλευρὸ τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν καταπιεσμένων», ὁ Χάμφρεϋ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολύτιμα πολιτικὰ κεφάλαια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Στὴ Γερουσία, ὁ Χάμφρεϋ ἔγινε περίφημος γιὰ τοὺς ἀγώνες του. Καὶ ἡ ἀκεραιότητά του καὶ ἡ γενναιοφροσύνη του δ-ου-ούργησαν μεγάλες συμπάθειες.

Ἡ πολιτική, βέβαια, δὲν τὸν πλούτισε καὶ ἡ συνέπεια τῶν ἰδεῶν του, τοῦ δημιούργησε μερικὲς ἰσχυρὲς ἐχθρότητες.

Ἡ περίφημη ὀκτάωρη συνομιλία του μὲ τὸ Νικήτα Κροῦστσεφ, τὸ 1958, ἀποτελεῖ πιὰ κεφάλαιο τῶν σχέσεων Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς. Ὁ Χάμφρεϋ συνεχίζει, ἀναμφίβολα, τὴν καλύτερη παράδοσι τῆς φιλελεύθερας Ἀμερικῆς.

Οἱ ὁρίζοντές του εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐκτεταμένοι, κι' αὐτὸ δὲ συμβαίνει κάθε μέρα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς πολιτικούς.

Η «ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ» ΚΑΙ «Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ»

Ὁ Λύντον Τζόνσον καὶ ὁ Χοῦμπερτ Χάμφρεϋ ἀποτελοῦν, ἀναμφίβολα, μιὰ ἰδεώδη πολιτικὴ δυάδα.

Ὁ Τζόνσον διαθέτει τὴν προσωπικότητα ἑνὸς Προέδρου καὶ πιθανώτατα — ὅπως τοὐλάχιστον ὑποστηρίζουν οἱ φίλοι του — νὰ γίνη ἕνας μεγάλος Πρόεδρος.

Στὰ σχέδια τοῦ Τζόνσον γιὰ μιὰ «μεγάλη κοινωνία» — κοινωνία χωρὶς φτώχεια — καὶ γιὰ ἕνα «κόσμο εἰρήνης», πολύτιμος βοηθός του θὰ εἶναι ὁ Χάμφρεϋ.

Ὁ Τζόνσον ἀπομάκρυνε, βέβαια — μὲ τρόπο μάλιστα ὄχι πολὺ εὐγενικὸ — τὸ Ρόμπερτ Κέννεντυ, ἀπὸ τὴν Ἀντιπροεδρία.

Ἀλλά, εὐτυχῶς, ἡ ἐκλογὴ τοῦ Χάμφρεϋ ἔδειξε, ὅτι ὁ Τζόνσον ξέρει, ὅταν χρειαστῆ, νὰ ἀνυψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν καθημερινότητα τῆς τρέχουσας πολιτικῆς. Καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ παρήγορο, ὅτι ἡ ζωηρὴ ἀντίδρασι τοῦ Μπαρρυ Γκολντυοὐατερ ἐπιβεβαίωσε, ἐμμέσα, τὸ σωστὸ δρόμο τοῦ Τζόνσον. Ἡ τελευταία, βέβαια, λέει, ἀνήκει στὸ ἐκλογικὸ σῶμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

ΕΠ. ΜΕΤ.

— *Μὴ σκέπτεσαι πιὰ τὸ παρελθόν! Ἂς τὸ ρίξουμε στὴ λήθη...*

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ποὺ ἀγάπησα

„Ένα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία"

ΕΚΕΙΝΗ ἡ μέρα ἦταν πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴ ζωή μου. Εἶχα δώσει τὸ τελευταῖο μάθημα στὶς πτυχιακὲς ἐξετάσεις τῆς Νομικῆς καὶ ὅλα εἶχαν πάει θαυμάσια.

Μπῆκα σ' ἕνα μπάρ, γιὰ νὰ πιῶ κάτι καὶ νὰ ἠρεμήσω. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δώσει πτυχιακὲς ἐξετάσεις,ξέρουν πόσο φοβερὰ τεντώνονται τὰ νεῦρα ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Καθόμουνα σ' ἕνα σκαμνί, μπροστὰ στὸν πάγκο, ὅταν ἐντελῶς μηχανικὰ κύτταζα πρὸς τὴν πόρτα καὶ εἶδα νὰ μπαίνη Ἐκείνη.

Δὲ θάταν περισσότερο ἀπὸ εἰκοσιδύο χρονῶν, ὄχι πολὺ ψηλή, μὰ μὲ σωματάκι λεπτὸ καὶ ἁρμονικό. Ἐκείνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωσι, ἦταν τὸ πρόσωπό της, ἀπίστευτα γλυκό, πλατισιμένο ἀπὸ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της. Στὸ ἀντίκρισμά της, κάτι σκίρτησε μέσα μου. Κάπου ἔπρεπε νάχω ἀκουσθῆ ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ πρόσωπο! Μὰ ποῦ;

Χωρὶς νὰ κυττάξη γύρω της, ἦρθε καὶ κάθησε στὸ σκαμνὶ ποὺ βρισκόταν δίπλα μου, καὶ ζήτησε ἕνα κονιάκ. Ἦταν φοβερὰ χλωμή. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν, καθώς προσπαθοῦσε ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο. Μὰ ὁ ἀναπτῆρας της δὲν ἔδινε φωτιά.

"Ἀσπαλα ἐκεῖνη τὴν εὐκαιρία, ἔβγαλα τὸν δικό μου ἀναπτῆρα καί, τὴν ἄλλη στιγμή, μιὰ φλογίτσα τινάγτηκε μποστὰ της.

Ἄναψε τὸ τσιγάρο της χωρὶς νὰ μὲ κυττάξη, ἐνῶ τὸ χέρι της ἐκακολουθοῦσε νὰ τρέμη. Τράβηξε μιὰ βαθειὰ ρουφηξιὰ καὶ μονάχα τότε μὲ κύτταξε.

Τὰ μάτια της ἦταν πελώρια καὶ κατάμαυρα. Αὐτὰ τὰ ἴδια μάτια τὰ εἶχα δῆ κάποτε. Μὰ ποῦ, πότε;...

Ἐκείνη μοῦ χαιμογελοῦσε τώρα. Μὰ τὸ χαιμόγελό της δὲν κατώρθωνε νὰ φωτίση τὰ μάτια της, ποὺ ἔμειαν σκοτεινά, δυστυχισμένα.

— Εὐχαριστῶ, Πάνο, μοῦ εἶπε. Μὲ σ' νωρεις, ὅταν μπῆκα δὲν σὲ πρόσεξα.

Τώρα τὴν κύτταζα ξαφνισμένος. Ὥστε κι' ἐκείνη μὲ ἤξερε! Δὲν ἦταν ἁπλῶς μιὰ ψευδαίσθησι ὅτι τὴν εἶχα γνωρίσει κάποτε.

Ναί, ξάφνου, μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τὸ μυαλό μου. Ναί, τώρα θυμόμουν...

—'Ἀλίκη;... εἶπα διστακτικά.

— Ναί, εἶμαι ἡ Ἀλίκη, μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο παράξενο πονεμένο χαμόγελο. Τὸ κατάλαβα πὼς δὲν μὲ γνώρισε ἀμέσως, μὰ εἶχες δίκηο. Πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ὅταν ἐρχόσουν στὸ σπίτι, ἤμουν ἀκόμα ἕνα κοριτσάκι δεκάξη–δεκαεφτὰ χρονῶν.

Ναί, ἦταν ἕνα κοριτσάκι τότε, μὰ ἕνα κοριτσάκι γεμάτο ἀπὸ δροσερὴ καὶ ὁλότελα γυναικεῖα ὁμορφιά.Μοῦ ἄρεσε νὰ τὴν κυττάζω τότε, τὴν 'Ἀλίκη. Ἦταν τόσο χαριτωμένη, τόσο ἀνάλαφρη Κι' ἀκόμα κι' ὅταν βρισκόμουν μόνος, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ὧρες καὶ ὧρες, ποὺ περνοῦσα σκυμμένος πάνω στὰ βιβλία, ἔκλειναν τὰ μάτια γιὰ νὰ ξεκουραστῶ λίγο, ἔφερνα τὸ προσωπάκι της στὴ σκέψι μου κι' ἔνοιωθα ἕνα γλυκὸ κύμα τρυφερότητος νὰ μὲ πλημμυρίζη. «Νὰ μεγαλώση λίγο ἀκόμα κι' ὕστερα... ποιὸς ξέρει...» συλλογιζόμουν χαμογελώντας.

—Ὁ Νάσος... Τί γίνεται ὁ Νάσος, ποῦ βρίσκεται; τὴ ρώτησα. Καὶ ἡ μητέρα σου; Πές μου γιατί χαθήκατε ἔτσι: Τότε, στὸ δεύτερο ἔτος τῆς Νομικῆς, ὅταν εἶδα πὼς ὁ Νάσος δὲν ἐρχόταν στὸ Πανεπιστήμιο, πῆγα στὸ σπίτι ποὺ μένατε τότε, μὰ μοῦ εἶπαν πὼς φύγατε καὶ δὲν ἤξεραν νὰ μοῦ δώσουν τὴ νέα σας διεύθυνσι.

Ἡ Ἀλίκη τράβηξε μιὰ βαθιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸ τσιγάρο της, πριν μοῦ ἀπαντήση. Ὕστερα ἄρχισε νὰ διηγῆται σιγανά:

— Ἡ μητέρα μου πέθανε, ἐκεῖνο τὸ ἴδιο καλοκαίρι, ἀπὸ συμφόρησι. Ὁ Νάσος τὴν ἀγαποῦσε πολύ, τὸ ξέρεις. Ἴσως νὰ ἦταν ὁ θάνατός της, ποὺ τὸν κλόνισε ψυχικά... Μιὰ μέρα, μοῦ ἀνάγγειλε πὼς εἶχε ἀποφασίσει νὰ διακόψη τὶς σπουδές του καὶ νὰ ἀνοίξη μιὰ ἐπιχείρησι μεταχειρισμένων αὐτοκινήτων. Ὅπως θὰ θυμᾶσαι ἴσως, ζούσαμε ἀπὸ τὸ εἰσόδημα, ποὺ μᾶς ἔδινε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη κατάθεσι στὴν Τράπεζα, ποὺ μᾶς εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας μας. Ὁ Νάσος μοῦ εἶπε πὼς θὰ σήκωνε μόνο ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα ἐκεῖνα. Μὰ τὰ σήκωσε ὅλα καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Γερμανία, μαζὶ μ' ἕναν καινούργιο φίλο του, ποὺ παρουσιαζόταν σὰ μελλοντικὸς συνεταίρος του, ἦταν ὅμως ἕνας κοινὸς ἀπατεώνας. Ὅταν ἔφτασαν στὴ Γερμανία, κατώρθωσε νὰ πάρη στὰ χέρια του τὰ χρήματα καὶ ἐξαφανίστηκε.

— Καὶ τί ἔγινε τότε ὁ Νάσος; ρώτησα πτιγμένα.

— Δὲ μπόρεσε νὰ ὑποφέρη τὴ σκέψι πὼς εἶχε καταστρέψει ὄχι μονάχα τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ μένα, καὶ... αὐτοκτόνησε στὸ ξενοδοχεῖο του, μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά!

— Θεέ μου!...

— Πρὶν ἀφαιρέση τὴ ζωή του, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, μοῦ ἔγραψε ἕνα τραγικὸ γράμμα, ζητῶντας μου συγγνώμη.Μέσα στὴν ἀπελπισία του, δὲν κατόλαβε πὼς ἔτσι δὲν διώρθωνε τίποτα, πὼς, φεύγοντας ἀπὸ τὸν κόσμο, μὲ ἄφηνε ὁλομόναχη, χωρὶς πόρους, χωρὶς συγγενεις, χωρὶς φίλους!...

Ἡ φωνή της ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι σιγανή, μὰ γεμάτη λυγμούς.

— Καὶ πὼς ἔζησες, ἔτσι ὁλομόναχη, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό; ρώτησα βραχνά.

Ἐκείνη μὲ κύτταζε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλή. Τὰ θαυμάσια μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἕνας ἄντρας πολὺ πλούσιος, σαραντάπεντε χρονῶν, παντρεμένος, μὲ δυὸ παιδιά.

»Ἔρχόταν κάθε μέρα στὸ νοσοκομεῖο, μοῦ ἔφερνε γλυκὰ καὶ λουλούδια, μοῦ μιλοῦσε μὲ τρυφερότητα. Μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῶ γιὰ τίποτα, πὼς αὐτὸς θὰ φρόντιζε γιὰ μένα, πὼς θὰ μοῦ ἔδινε ἕνα μικρὸ κομψὸ διαμερισματάκι, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ πληρώνω νοίκι. Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τι ζητοῦσε πραγματικά, μὰ δὲν εὗρισκα τὴ δύναμι νὰ ἀντιδράσω. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἀποπειραθῆ μιὰ φορὰ νὰ ἀφαιρέση τὴ ζωή του καὶ τύχη νὰ σωθῆ, εἶναι δύσκολο νὰ ξαναθρῆ πάλι τὸ θάρρος νὰ ζητήση τὸ θάνατο. Καί, γιὰ μένα, ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος ἦταν ὁ μοναδικός, ποὺ μοῦ ἅπλωνε τὸ χέρι του καὶ μὲ βοηθοῦσε νὰ ξαναθρῶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς...

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ πέρασε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

— Ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, βρῆκα σχεδὸν φυσικὸ νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ κομψὸ διαμερισματάκι, ποὺ μοῦ εἶχε ἑτοιμάσει, σὲ μιὰ δικιά του πολυκατοικία, καί... νὰ γίνω φιλενάδα του. Τὸν πρῶτο καιρό, δὲν ἔνοιωθα οὔτε τύψεις, οὔτε ἀηδία γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Συλλογιζόμουν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ συνεχίσω νὰ ζῶ. Διαφορετικά, πὼς θὰ μποροῦσα ν' ἀντιμετωπίσω μόνη μου τὴ ζωή; Μά, ἀργότερα, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἀρχισα νὰ συνέρχωμαι, νὰ καταλαβαίνω πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο εἶχα καταστρέψει πραγματικὰ τὰ νιάτα μου, τὴ ζωή μου ὁλόκληρη. Μὰ καὶ πάλι δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος νὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ κεῖνον τὸν ἄνθρωπο. Χρειάστηκε νὰ περάκατορθώσω ἐπιτέλους νὰ ἐπαναστάρες. Ἔφυγα ἀπὸ κεῖνο τὸ σπήτι.

Εἶχα ἀκούσει ὅλη ἐκείνη τὴ δραματικὴ ἱστορία, χωρὶς νὰ προφέρω νὰ μιλήσω.

— Ἀλίκη... Ψιθύρισα μὲ κόπο. Γιατί, σ' ἐκείνες τὶς φοβερὲς μέρες, δὲ σκέφτηκες νὰ ἀπευθυνθῆς σὲ μένα;

— Τὸ σκέφτηκα, Πάνο. Ὤ, ἂν τὸ σκέφτηκα!... Γιατὶ τώρα μπορῶ νὰ στὸ πῶ: Ὅταν ἐρχόμουν στὸ σπίτι μὲ τὸ Νάσο, ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί σου. Ἤσουν ἡ πρώτη μου γνῆ ἀγάπη τῶν δεκαεφτά μου χρόνων. Γι' αὐτό, σ' ἐκείνες τὶς δραματικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου, σὲ σκέφτηκα πολύ.

Τώρα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της ἀφδονα, ἀπελπισμένα δάκρυα.

— Ἔσκυψα κοντά της καὶ πῆρα στὸ χέρι μου τὸ δικό της.

— Ξέρεις, Ἀλίκη, τῆς ψιθύρισα τρυφερά. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα τότε, μὲ δὲν ἤθελα νὰ στὸ πῶ, γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὴν ἀθωότητά σου. Ἔκανα ἄσχημα, τώρα τὸ καταλαβαίνω... Ἂν ἤξερες πὼς σ' ἀγαποῦσα, δὲ θὰ δίσταζες νὰ τρέξης

— Τί σημασία ἔχουν τώρα ὅλα αὐτά: Εἶναι ἀργά, πολὺ ἀργά, ψιθυρισε ἐκείνη μ' ἕνα λυγμό.

—'Αργά; Γιατί, Ἀλίκη; Μὰ ἔχεις δίκιο νὰ τὸ λές, γιατὶ δὲ σοῦ πῶ σὲ ξανάβα σήμερα, κατάλαβα. Γαμῶ.

— Μά...δὲν εἶναι δυνατόν...Ἐγώ... ψιθύρισε ἡ Ἀλίκη σαστισμένη.

— Μὴ σκέτεσαι πιὰ τὸ παρελθόν. Ἂς τὸ ρίξουμε στὴ λήθη.

Ἔνα ζευγάρι ἐρωτευμένων, ποὺ καθόταν πιὸ πρὶν σ' ἕνα τραπεζάκι στὸ τζοὺκ-μπόξ. Καί, μέσα στὴ σιωπὴ ὁμορφου τραγουδιοῦ, ἀνακατεμένα μὲ νλυκεὶς νότες:

«Ἡ γυναῖκα π' ἀγάπησα, ἡ γυναῖκα ποὺ πόνεσα, ἡ γυναῖκα, ποὺ ἔνοιωσα, ἤσουν πάντα ἐσύ...».

— Ναί, ἀγάπη μου, ψιθύρισα ἐγώ, σκέβοντας πιὸ κοντὰ στὴν Ἀλίκη τα ἐσύ. Καὶ σοῦ ζητῶ νὰ γίνης γυναῖκα μου ,νὰ μείνης κοντὰ μου ὁλόκληρη τὴ ζωή.

ΠΑΝΟΣ Ν.

(Ἐπιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗ)

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ

ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΕΥΤΥΧΙΑ

—ΞΕΤΡΕΛΑΘΗΚΕΣ κι' ἐσύ! Ἡ Χριστίνα Δάρρα ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια καὶ πετοῦσε νεροὰ στὰ δυό της τὰ παιδάκια, τὸν Κωστάκη, ποὺ ἔλειπε τὰ πέντε του χρόνια, καὶ τὴ Ροζίνα ποὺ κόντευε τρισήμισυ χρόνων. Καθισμένη στὴν ἀμμοιδιά, κάτω ἀπὸ μιὰ ὀμπρέλλα, ἡ Ἠλέκτρα Μαυρουλῆ, ἡ μητέρα της, τὴν χαμόρωγε. Κόντευε μεσημέρι κι' ἡ παραλία τῆς Γλυφάδας ἦταν γεμάτη κόσμο. Ἀνάμεσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος, μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη; μιὰ μάνα μὲ τὰ δυὸ της τὰ παιδάκια, μιὰ νέα γυναῖκα, μὲ κορμὶ γεροδεμένο, γεμάτο, χωρὶς περιττὰ πάχη, καὶ μὲ πρόσωπο στρογγυλό, ποὺ, χωρὶς νάχη ἐξωτερικὴ ὁμορφιά, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ἐξυπνάδα καὶ καλωσύνη.

Κύτταξε ἡ Ἠλέκτρα τὴν κόρη της καὶ τὰ ἐγγόνια της κι' ἡ καρδιά της ἐξεχείλιξε ἀπὸ εὐτυχία.

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Πέρασα πολλὰ βάσανα, τώρα ὅμως, μόνο ποὺ βλέπω αὐτὴ τὴν εἰκόνα μπροστά μου, καταλαβαίνω πὼς δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελπίζεται ποτέ.

Φοροῦσε ἕνα βαθυγάλαζο μαγιὸ ἡ Χριστίνα σεμνό, σιμμαζεμένο κι' οἱ κινήσεις της, καθώς ἔπαιζε μὲ τὰ δυό της παιδάκια, ἔδειχναν τὴν ἀφέλεια τῆς γυναίκας ποὺ δὲν σκέπτεται νὰ προκαλέση. Μερικοὶ ἄντρες ἐκεῖ κοντά, τῆς ἔριχναν ματιές. Ἐκείνη ὅμως τὶς ἀγνοοῦσε κι' ἦταν φανερὸ πώς, ἀπ' ὅλη τὴν πλάζ, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο γι' αὐτήν, παρὰ τὰ δυό της τὰ παιδάκια. Τὰ μάτια της, μεγάλα, μαῦρα κι' ἀστραφτερά, δὲν ξεχολοῦσαν ἀπὸ τὰ γλυκὰ προσωπάκια τους, ἀπὸ τὸ μελιχροινὸ κεφαλάκι τοῦ Κωστάκη κι' ἀπὸ τὸ χρυσόμαλλο κεφάλι τῆς Ροζίνας. Τὰ γείλη της, σιωχωμένα εἶχαν μιὰ τρυφερὴ γλυκάτητα, καθὼς χαμογελοῦσαν, κι' ἔδειχναν μιὰ σειρὰ ἀπὸ γερὰ ὁλόλευκα δόντια. Ἡ μύτη της ἦταν ἀνεπαίσθητα ἀνασηκωμένη στὴν ἄκρη τῆς κι' ἔδειχνε τὸ πρόσωπό της πιὸ στρογγυλό, τονίζοντας τὴ θηλυκότητά της, θἄλεγε κανείς. Οἱ ὦμοι της στρογγυλοί, στητοί, τὰ μπράτσα της γερὰ καὶ τὰ στήθη της πλούσια καὶ σφιχτά, ἔδιναν μιὰ ἐντύπωσι μητρότητος καὶ γεροῦς θηλυκότταζαν. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν γλυκοκύτταζαν οἱ ἄντρες.

— Κωστάκη! Μὴ πᾶς στὰ βαθιά!...

— Ξέρω κολύμπι!

Σοβαρός, σίνουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ νεαρὸς ἄρχισε νὰ ἐπιδειχνύη τὴν τέχνη του. Ἡ Ροζίνα χοροπηδοῦσε στὰ ρηχά, χτυπώντας τὰ ἡλιοκαμένα της γεράκια. Τὰ χρυσὰ μακρυὰ μαλλιά της ἀνέμιζαν στὸν ἥλιο.

— Ἔλᾶτε! Ὥρα νὰ βγοῦμε...

Ὁ Κωστάκης ἀπουκρούνθηκε πιὸ πολύ. Γοήγορα ἡ Χριστίνα τὸν ἔφθασε. τὸν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω, στὴν ἀμμουδιά. Ἦταν τὸ ἀπαραίτητο κόλπο του κάθε μέρα.

Ξάπλωσαν στὴ ζεστὴ ἄμμο. Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀκουμποῦσαν τὰ κεφαλάκια τους ἀπάνω στὸ χορμί της, σὰν εὐτυχισμένα καὶ χορταστμένα κουτάβια.

— Δωδεκάμισι!

Ἡ φωνὴ τῆς γιαγιᾶς τους ξύπνησε. Ἡ Χριστίνα πετάχτηκε.

— Μπρός, γρήγορα! Πᾶμε σπίτι! Θἀρθῆ ὁ πατεροῦλης!

Χοροπηδώντας ξεκίνησαν τὰ μικρά.

Ἡ βιλίτσα τους βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Τρία δωμάτια, μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῆπο. Πρόσχαρη χτισμένη μὲ τοῦβλα λευκὰ καὶ κόκκινα, καὶ μὲ πελώριες βεράντες τριγύρω

Ὅταν ἦλθε ὁ Τάσος Δάρρας, ὅλα ἦταν ἕτοιμα Ἡ Χριστίνα φοροῦσε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο φουστανάκι, ποὺ ἄφινε γυμνοὺς τοὺς ὤμους της καὶ τὰ μπράτσα της, καὶ τὰ δυὸ παιδάκια ἦταν σὰν κουκλάκια μὲ τὶς παρδαλὲς φοιφοῦλες τους Πήδησαν ἀπάνω στὸν πατέρα τους.

— Πατεροῦλη!...

— Ἔφυγα πάλι ἀπὸ τὴ μαμά! καυχήθηκε ὁ Κωστάκης.

— Ἐγὼ εἶμαι καλὸ κοριτσάκι, εἶπε ἡ Ροζίνα μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνούλα της. Δὲν πάω στὰ βαθιά!...

Τὰ φίλησε τρυφερά, καὶ τὰ δυὸ παιδάκια του, ὁ Τάσος Δάρρας, ἔπειτα τ' ἀχούμπησε κάτω καὶ γύρισε στὴ γυναίκα του. Τὸ φιλί τους δὲν ἦταν τυπικό. Ἔπειτα ἀπὸ ἕξη ἐτῶν γάμο, ἔνιοθαν κι' οἱ δυό τους ἀχόμα κάποιον ἠλεκτρισμό, ὅταν ἑνώνονταν τὰ χείλη τους.

— Γειά σου, μάνα!

Χαιρέτησε ὁ Τάσος πρόσχαρα τὴν πεθερά του καὶ κάθησαν στὸ τραπέζι.

Ψηλός, λεπτὸς ὁ δικηγόρος Τάσος Δάρρας, εἶχε μιὰ ἀριστοκρατικὴ κομψότητα. Τὸ πρόσωπό του, μακρουλό, ἀνεπαίσθητα γλυκό, ἦταν πρόσωπο τυπικὸ διανοουμένου. Σκοῦρα τὰ μάτια του, σπιθοβολοῦσαν ἀπὸ ἐξυπνάδα κι' οἱ ἀπαντήσεις του ἦταν γοήγορες μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Πάντως, παρὰ τὴν ἀνεπαίσθητη νευρικότητά του, ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀγαθή, καὶ τὸ γέλιο του παιδιάτικο.

— Τί νέα;

Μὲ γιοῦμορ καὶ μὲ μπρίο, ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται κάποια ἱστορία Εἶχε τὸ χαρισμα νὰ μιλᾶ ὄμορφα Καὶ τὰ πιὸ συνηθισμένα λόγια ἔπαιρναν σημασία στὰ χείλη του. Ἡ γυναίκα του τὸν κύτταζε στὰ μάτια μὲ χαμάρι καὶ ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια μὲ τ' ἀστεῖα του.

— Τώρα τὰ δικά σου τὰ νέα!

— Περάσαμε θεριάσια, ἀποκρίθηκε ἡ Χριστίνα

— Ξεκουραστήκες;

— Ὤ, ναί!

— Πῶς σοῦ φαίνεται χωρὶς δουλειά;..

— Περίφημα!

Κύτταξε ὁ Τάσος τὴ γυναίκα του στὰ μάτια.

— Μήπως θέλεις νὰ σταματήσης τὸ γραφεῖο;

— Ὄχι ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Χριστίνα. Ὄχι, ἀποκλείεται.

— Μὰ κουράζεσαι!

— Μ' ἀρέσει κι' ἡ κούρασι, γέλασε ἡ γυναίκα. Ἐξ ἄλλου, πῶς θἀνιοθῶ τὴν ξεκούρασι καὶ θὰ τὴν χαιρόμουν, ἂν δὲν κουραζόμουν;

Τῆς χάϊδευε ὁ Τάσος τὸ χέρι τρυφερά.

— Ὅπως θέλεις! Αὐτὸ τοῦγω ἀφίσει σ' ἐσένα, τὸ ξέρεις. Πάντως, καὶ χωρὶς τὸ μισθό σου, θὰ τὰ καταφέρουμε.

— Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ μὲ τὸ μισθό μου τὰ καταφέρουμε καλύτερα. Ἔπειτα ἐργάζομαι κιόλας ἑπτὰ χρόνια καὶ λυπᾶμα νὰ τὰ πετάξω.

— Νὰ ἐργαστῆς ὅσο σοῦ κάνει εὐχαριστησι.

— Ἔγω τὴ μανοῦλα μου, εἶπε ἡ Χριστίνα, ρίχνοντας μιὰ τρυφερὴ ματιὰ στὴν Ἠλέκτρα. Γι' αὐτὸ τὰ κατεφέρνω.

—Ἡ μάνα εἶναι ἀληθινὸς θησαυρός, συμφώνησε ὁ ἄντρας.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη, ὅσο μπορῶ θὰ σᾶς βοηθῶ. ἀναστέναξε ἡ μάνα. Ὅσο ἔχω τὶς δυνάμεις μου...

— Δηλαδὴ, τουλάχιστον εἴκοσι χρόνια ἀκόμα γέλασε ὁ Τάσος.

— Εἶμαι πενηντατέντε χρόνων..

— Τί σοῦ λέει: Τουλάχιστον ἕως τὰ ἑβδομηντατέντε. Θὰ βοηθήσης κὰ τὴ Ροζίνα γιὰ τὰ παιδιὰ της, κι' ἔπειτα θὰ σοῦ δώσουμε τὴν ἀδεια νὰ τεμπελιάσης, σύμφωνοι:

—"Ο,τι θέλει ὁ Θεός, εἶπε ἡ Ἠλέκτρα

Τὴν ὥρα ποὺ σηκώνονταν ἀπὸ τὸ τραπέζι, θυμήθηκε ὁ Τάσος:

—"Α... ξέχασα πάλι κάποιο γράμμα στὴν τσέπη μου.

— Πῶς τὸπαθες; τὸν εἰρωνεύθηκε γλυκὰ ἡ γυναίκα του

Ἦταν σχεδὸν ἀπαραίτητο νὰ ξεγάση κάτι στὴν τσέπη τοῦ ὁ Τάσος. Πάλι καλὰ ποὺ τὸ εἶχε θυμηθῆ τώρα. Πολλὲς φορές, τὰ γράμματα ταξίδευαν τρεῖς - τέσσερες ἡμέρες Ἀθήνα—Γλυφάδα καὶ Γλυφάδα—Ἀθήνα, στὴν τσέπη του.

«ΦΘΑΝΩ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ»

Μόλις πῆρε τὸ φάκελλο στὰ χέρια της ἡ Χριστίνα, ἔβαλε τὶς φωνές

(Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν, κοιτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σγολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Κυνηγοὶ μὲ τὸ τουφέκι, νύχτα-μέρα παίρνουν φόρα καὶ τὰ πέριξ κατακλύζουν καὶ τὴν ὑπαιθρο τὴ χώρα, ὅπου ρίχνουνε τὰ σκάγια, ὅπου λάχη κι' ὅπου νάναι καὶ στὴν κυριολεξία, τὸν... ἀέρα κοπανάνε!

★

Κατὰ λάθος, ἄλλοι πάλι, σημαδεύουνε, συχνά, τὰ οἰκόσιτα τὰ ζῶα καὶ τ' ἀνθρώπινα ψαχνά, γιατὶ παίρνουν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ κοτσυφια καὶ σπουργίτια καὶ «μπαρά>» ὅταν ἀνοίγουν, αὐτομάτως κλείνουν... σπίτια!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—'Αλλὰ καὶ στὸ «θεῖον» Ἄστυ τὰ κυνήγια πάνε γόνα κι' οἱ δανδῆδες κυνηγάνε κάθε ὄμορφη... τρυγόνα, μὰ σπανίως πετυχαίνουν τοὺς κυρίους των σκοπούς, γιατὶ μῆλέκουν, εἰσνιδίους, μὲ κινήγι... ἀλεπούς!

★

Παραλῆδες ραιολῆδες κι' ἐρωτύλοι ἀπὸ κούνια, κυνηγοῦν κι' αὐτοὶ μὲ πεῖσμα ...«περδικοῦλες» καὶ «πιτσού-(νια», μὰ πηγαίνει; πάντα στράφι γιατὶ δὲν τὸ λέει ἀκόμα ἡ γεμάτη τους σακκούλα, κι' ἡ δική τους... «περδικούλα»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Πανταχοῦ, αὐτὲς τὶς μέρες, τὸ κυνήγι πάει... καπνός καὶ δεκάδες δαρατζῆδες, ...«φεσωμένοι» ἐμφανῶς, σὲ γωνιὲς καὶ σὲ πλατεῖες κάθε τόσο πιάνουν στέκι καὶ πελάτες ματαζῆδες κυνηγοῦν, μὲ τὸ... τουφέκι! Ἀλλὰ σ' ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ σὲ ὅλες τὶς γωνιές, τὰ φτωχά τους τὰ... τουφέκια συναντᾶνε... «κουνιὲς»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Πλήθη, τέλος, «μεσαζόντων» μὲ παμπόνηρη εὐστροφία, κυνηγοῦν ὅλες τὶς ὧρες κοροϊδάκια μὲ... λοφία, τὰ ὁποῖα τὰ πλευρίζουν, μὲ τεχνάσματά τους χίλια καὶ ὑπόσχονται «ρεσσέτια» καὶ λαγοὺς μὲ... πετραχήλια! Μὰ σὰν πιάσουνε τὴν «μίντζα» οἱ καπάτσοι κυνηγοί, τοὺς λαγοὺς ξεγνοῦν, ἐν τάχει κι' αἴφνης γίνονται... «λαγοί»!

Διὰ τὸ πιστόν:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Μπᾶ! Γράμμα ἀπό τή Ζέτα!

Τήν κύτταξε ὁ ἄνδρας της ἐρωτηματικά.

— Μιά ἀδελφική μου φίλη, τοῦ ἐξήγησε. Εἶχε χρόνια ὅμως νά μοῦ γράψη.

— Ποῦ εἶναι;

— Στό Παρίσι...

— Πῶς δέν τήν ξέρω, ἐγώ;

— Λείπει ὀκτώ χρόνια. Εἶχε σταματήσει καί τήν ἀλληλογραφία...

Ἄνοιξε τό φάκελλο καί διάβασε δυνατά:

— «Γλυκειά μου ἀδερφούλα»...

— Μπᾶ, εἰρωνεύθηκε ὁ Τάσος. Ἀδερφούλα...

— Ἤμασταν σάν ἀδερφές.

— Συμμαθήτριες;

— Ὄχι. Μέ περνάει τρία χρόνια. Ἐκείνη εἶναι εἰκοσιοκτώ χρόνων τώρα.

— Τί σοῦ γράφει, λοιπόν;

— «...Ὁ,τι καί νά πῆς, ἔχεις δίκιο. Ἄν δέν γελιέμαι, ἡ σιωπή μου βάσταξε ἕξη χρόνια ὅταν συναντηθοῦμε, θά σοῦ ἐξηγήσω. Τώρα, ὅμως, πάνε τά ψέματα, ἐπιστρέφω στήν Ἑλλάδα. Πρώτη Σεπτεμβρίου, θά βρίσκομαι στήν Ἀθήνα. Τό ξέρεις πώς δέν ἔχω πρόσωπο πιό προσφιλές στόν κόσμο ἀπό σένα. Γι' αὐτό θἄθελα νά μέ ὑποδεχθῆς ἐσύ. Μήπως ἡ ἀπαίτησί μου εἶναι πολύ μεγάλη; Φθάνω ἀτμοπλοΐκῶς, ἀπό τό Πρίντεζι. Χαιρετισμούς στόν ἄντρα σου. Βλέπεις, ξέρω πώς ἔχεις δυό παιδάκια, κ' ἄς μήν ἀλληλογραφούσαμε. Ἐλπίζω νά σέ δῶ στόν Πειραιᾶ.

Ἡ ἀδερφούλα σου Ζέτα».

Χτύπησε τά χέρια της μέ παιδιάτικη χαρά ἡ Χριστίνα.

— Τί καλά! Τί καλά!

Ἡ Ἠλέκτρα Μαυρουλῆ ἔμενε ἀπαθής.

— Γιαγιά, εἶναι καλή ἡ Ζέτα; ρώτησε ἡ Ροξίνα μέ τήν ἀσημένια της φωνούλα.

Γιά τό παιδιάτικο μυαλουδάκι της, οἱ ἄνθρωποι διαιροῦνταν σέ δυό κατηγορίες: καλούς καί κακούς. Αὐτή ἦταν πάντα ἡ πρώτη της ἐρώτησι, ὅταν ἤθελε νά γνωρίση ἕναν ἄνθρωπο.

Δέν ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ γιαγιά, κ' ἡ μικρούλα παραξενεύτηκε. Γρήγορος στήν ἀντίληψη ὁ Κωστάκης, ἐτοιμόλογος σάν τόν πατέρα του, ἔδωσε τήν ἀπάντησι:

— Καλή καί κακή... ἀνακατεμένη σά λαδόξιδο...

Γέλασαν ὅλοι κ' ἔτσι ἡ γιαγιά δέν χρειάστηκε νά δώση ἄλλη ἀπάντησι.

'Από τὸ σημερινὸ τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 11) ἀρχίζει ἕνα καινούργιο, πονεμένο καὶ συγκονιστικὸ μυθιστόρημα τῆς δημοφιλοῦς συγγραφέως

Κας ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΦΙΛΗ»

Ἡ Χριστίνα Δάρρα ζῆ εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ δυὸ παιδιά της, ὡς τὴν ἡμέρα, πού, ἀνύποπτη, μπάζει ἡ ἴδια στὸ σπίτι της τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς, τὸν κακό της δαίμονα, μὲ τὴ μορφὴ τῆς παιδικῆς φίλης της Ζέτας. Ὡστόσο, γιὰ καιρὸ πολύ, δὲν καταλαβαίνει πὼς ἡ παρεισακτὴ τὴ σπρώχνει στὴν ἄβυσσο, μὲ τὸν καταχθόνιο σκοπὸ νὰ τῆς πάρη τὸν ἄντρα της καὶ νὰ διαλύση τὴν οἰκογένειά της. Ὅταν τὸ ἀντιλαμβάνεται, εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά: Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἔχει κλείσει γι' αὐτήν! Στὴν ἀπελπισία της, βρίσκει σὰ μοναδικὴ λύσι τὴν αὐτοκτονία. Τάχα, τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ θὰ ἀπλωθῆ γιὰ νὰ τὴ σώση, τὴν τελευταία στιγμή;

Η ΖΕΤΑ ΖΕΡΠΟΥ

— Ἀδύνατον! Ἀδύνατον!

Ἡ Ζέτα κουνοῦσε τά χέρια της μέ κινήσεις θεατρικές κι' οἱ διαμαρτυρίες της φαίνονταν ἔντονες.

— Ἀδύνατον! ἔλπε σταθερά ἡ Χριστίνα. Δέν τό συζητῶ. Θά περάσης μαζί μας λίγες ἡμέρες. Ἐξ ἄλλου, μέσα Σεπτεμβρίου γυρίζουμε στήν Ἀθήνα..

— Μά δέν εἶναι δυνατόν νά σᾶς δώσω τόσο βάρος. Τό σπίτι, βλέπω εἶναι μικρό.

— Ἔχουμε καί τίς βεράντες. Μή τό φοβᾶσαι σου, νά σοῦ δώσω μιά ρόμπα...

Ἦταν ψηλή, ἀδύνατη, σχεδόν κοκκαλιάρα, ἡ Ζέτα Ζέρπου. Τά μαλλιά της ἦταν βαμμένα ἀκαζού, πρὸς τὸ κοκκινόχρυσο. Τά φρύδια της καλοσχεδιασμένα μέ μολύβι, τά χείλη της λεπτά ἀσήμαντα καί τά μάτια της μάλλον μικρά. Τά μεγάλωνε μέ μιά λοξή μολυβιά καί μέ μιά πράσινη σκιά στά βλέφαρα. Τό δέρμα της ἦταν πολύ λευκό καί λεπτό, κ' ἔτσι, χωρίς νἄχη πραγματικά ὡραία χαρακτηριστικά, εἶχε μιά ἐμφάνισι ἐντυπωσιακή. Σ' αὐτό συντελοῦσε καί τό φόρεμά της, ἕνα λευκό λινό μέ μεγάλα φαντασχτερά κεντημένα λουλούδια, πού ἄφηνε τήν πλάτη της γυμνή, ἕως τή μέση καί στό στῆθος της ἕως τό τελευταῖο ἀνεκτό ὅριο. Ἀντίστοιχα καί στό κάτω μέρος. Ἦταν στενό, καί τόσο κοντό, πού ὅταν καθόταν ἀνέβαινε περισσότερο ἀπό μιά πιθανή ἀπάνω ἀπό τό γόνατο.

Τῆς ἔφερε ἡ Χριστίνα μιά λουλουδάτη ρομπίτσα. Ἡ Ζέτα στραβομουτσούνιασε:

— Ἄσε... δέν ἀλλάζω τώρα. Μετά τό φαγητό...

— Ὅπως θέλεις. Πές μου τά νέα σου.

— Μοῦ δίνεις ἕνα τσιγάρο;

Κύτταξε γύρω της ἡ Χριστίνα μέ ἀμηχανία.

— Τσιγάρο;...

Γέλασε ἡ Ζέτα:

— Σίγουρα, δέν καπνίζεις.

— Δέν τόχω δοκιμάσει ποτέ.

— Εἶσαι λοιπόν καί τώρα, παντρεμένη, πάντα ἡ φρόνιμη μαθήτρια.

— Δέν μ' ἀρέσει ὁ καπνός, Ζέτα. Στάσου ὅμως νά βρῶ κανένα τσιγάρο τοῦ Τάσου.

— Δέν τοῦ τόκοψες; εἰρωνεύθηκε ἡ Ζέτα.

— Ἔ... ὄχι ἐντελῶς. Πάντως ὑπάρχουν μέρες ποὺ ξεχνάει τό τσιγάρο.

— Εἶσαι καταπληκτική.

— Γιατί τό λές, αὐτό.

— Ἐπειδή καταφέρνεις νά περνᾶς ἀπό τόν εἰκοστό αἰῶνα ἀπάνω σ' ἕνα λαντό τοῦ δεκάτου ἑνάτου αἰῶνα.

— Ἔγινες ποιήτρια; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Ὄχι... ἀλλά μούρχονται μερικές ἰδέες.

(Κάπου τήν εἶχε διαβάσει, αὐτή τήν ἰδέα, ἡ Ζέτα).

— Πές μου λοιπόν τά νέα σου. Ἀναστέναξε βαριά ἡ Ζέτα.

— Εἶμαι ἄτυχη. Χριστίνα μου, εἶμαι ἄτυχη!

— Γιατί;

— Θά σοῦ ἀρχίσω ἀπό τήν ἀρχή. γιά νά καταλάβης!

ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΟΡΦΑΝΙΑ

— Δέν ἔγω ἀνάγκη νά σοῦ πῶ γιά τήν παιδική μου ἡλικία. Τά ξέρεις. Μείναμε ὀρφανές, τρεῖς κοπέλλες, στήν πιό τρυφερή μας ἡλικία...

— Ναί, τό ξέρω...

— Φτωχές καί ὀρφανές. Οἱ ἀδελφές μου, μεγαλύτερες μου, παντρεύτηκαν. Ἡ μιά βρίσκεται στήν Νέα Ὑόρκη ἡ ἄλλη στήν Αὐστραλία. Οὔτε καί μοῦ γράφουν σχεδόν. Ἔχουν τίς οἰκογένειές τους, τά προβλήματά τους, δέ νοιάζονται γιά μένα.

— Κρίμα. Πάντως ἐσύ πῆρες τό δίπλωμά σου τοῦ τραγουδιοῦ ἐδῶ καί πέτυχες μιά ὑποτροφία γιά τό Παρίσι.

— Ξέρεις μέ τί ὄνειρα ἔφθασα στό Παρίσι...

— Καί τά δυό πρῶτα χρόνια μοῦγραφες πώς εἶχες ἐπιτυχίες...

— Αὐτή ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ἀπό τότε ὅμως, ὅλα ἄρχισαν νά μούρχονται στραβά. Πέθανε ὁ καθηγητής ποὺ μέ εἶχε περί πολλοῦ... καί μή τά ρωτᾶς! Ἐκεῖ ποὺ περίμενα ὑποστήριξι καί μιά λαμπρή σταδιοδρομία, ὅπως μοῦλεγε, παρουσιάστηκαν παντοῦ ἐμπόδια.

— Τί κατάφερες ἔπι τέλους; Ξεροβήξε ἡ Ζέτα:

— Ἔ... κάτι κατάφερα... Δέ σοῦ λέω. Ἔγινα γνωστή... τραγουδήσα σέ πολλές συναυλίες... κ' ὅλοι λένε πώς ἡ φωνή μου εἶναι καταπληκτική.

— Τί ἄλλο θέλεις λοιπόν;

— Ἔστοιψε τά λεπτά της χείλη ἡ Ζέτα.

— Αὐτά δέν εἶναι τίποτε. Ἐγώ ἔπρεπε σήμερα νά εἶμαι ἡ Κάλλας...

— Τόσο φιλόδοξη εἶσαι;

— Ἡ φωνή μου μοῦ δίνει τό δικαίωμα νάμαι τόσο φιλόδοξη.

— Μακάρι! ἔκανε ἡ Χριστίνα, προσπαθῶντας νά μήν ἀκουστῆ ἡ εἰρωνεία στή φωνή της.

Τή θυμόταν ἀπό μικρή, τή Ζέτα. Ἔτσι ἦταν πάντα. Ἄν τήν ἀκουγες, ἦταν πνεῦμα σέ ὅλα τά μαθήματα, σέ ὅλες τίς τέχνες... στίς γλῶσσες ἀκόμα καί στόν ἀθλητισμό.

— Ἔχεις κανένα ἀγκαζεμάν; ρώτησε ἡ Χριστίνα.

Ἔκανε μιά ἀόριστη κίνησι ἡ Ζέτα.

— Ἀγκαζεμάν... ὅσα θέλω! Καί ποὺ δέ μέ ζητᾶνε!

— Γιά ποῦ ἔχεις ὑπογράψει;

— Γιά πουθενά.

— Πῶς αὐτό;

— Ἄν δέν πετύχω αὐτό ποὺ θέλω, δέ βάζω ὑπογραφή.

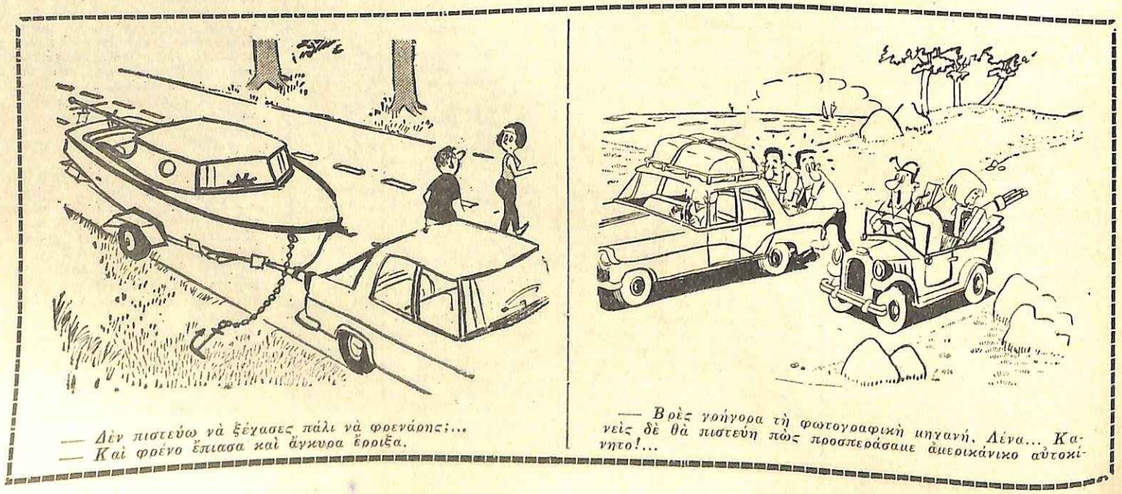

— Δέν πιστεύω νά ξέχασες πάλι νά φρενάρης;...
— Καί φρένο ἔπιασα καί ἄγκυρα ἔριξα.

— Βοῆς γοήγορα τή φωτογραφική μηχανή, Λένα... Κανεῖς δέ θά πιστεύη πώς προσπεράσαμε ἀμερικάνικο αὐτοκίνητο!...

— Καί τί σκέπτεσαι νά κάνης;

— Νά, προτίμησα ναρθῶ στήν Ἑλλάδα. Πόνεσα κιόλας, ξέρεις, τήν πατρίδα.

— Ἐσύ; γέλασε δύσπιστα ἡ Χριστίνα. Ἐσύ εἶσαι γεννημένη κοσμοπολίτισσα.

— Κι' ὅμως. Νά, τήν πόνεσα. Ἀποφάσισα λοιπόν νά μείνω κανά-δυό χρόνια στήν Ἑλλάδα...

— Γιατί ὄχι; Προκειμένου νά τραγουδῶ σέ κανένα δευτερεῦον θέατρο, προτιμῶ τήν Ἀθήνα μας. Στό μεταξύ, φυσικά, θά ἐξετάσω κι' ἄλλες προτάσεις. Πές μου, Χριστίνα... μέ θυμόσουν; Χαίρεσαι ποὺ μέ ξαναλέπεις;

Ἀγκαλιάσε ἡ νεαρή γυναίκα τή φίλη της στοργικά:

— Τό ξέρεις πῶς δέν εἶχα καλύτερη φίλη ἀπό σένα.

— Καί τώρα, μετά ἕξη χρόνια, δέν ἀπέκτησες ἄλλη φίλη;

— Ὄχι... ἀπέκτησα ὅμως φίλο.

Γούρλωσε ἡ Ζέτα τά μάτια της.

— Φίλο, ἐσύ;

— Γιατί ὄχι; γέλασε ἡ Χριστίνα.

— Ἀπίστευτο!

— Κι' ὅμως! Νά σοῦ πῶ καί τ' ὄνομά του. Τόν λένε Τάσο Δάρρα.

Τήν κύτταξε μιά στιγμή χωρίς νά καταλαβαίνη, ἡ Ζέτα, ἔπειτα ξεκαρδίστηκε στά γέλια.

— Ἔτσι πές μου, ντέ! Ὁ ἄντρας σου....

— Εἶναι ὁ καλύτερός μου φίλος, ἐξήγησε ἡ Χριστίνα. Ἀπό τόν καιρό ποὺ παντρεύτηκα, δέν αἰσθάνθηκα πιά τήν ἀνάγκη νάχω φίλη.

— Ὥστε ἐγώ περισσεύω. ἀναστέναξε ἡ Ζέτα.

— Μή τό λές, αὐτό. Ἐσύ μούλειτες, σοῦ λέω ἀλήθεια. Δέν αἰσθάνθηκα τήν ἀνάγκη ν' ἀποκτήσω ἄλλη φίλη. Τό ξέρεις πώς ἡ καλύτερή μου φίλη ἦταν πάντα ἡ μητέρα μου.

— Ἡ μαμάκα σου...

— Ναί, κι' εἶναι πάντα. Ἔχω καί τόν ἄντρα μου. Τώρα ποὺ θάχω κι' ἐσένα, δέν θέλω τίποτε ἄλλο.

— Εἶσαι πολύ καλή.

— Τότε, στά παιδιά μου χρόνια, μοῦ ἤρθαν ἀπαραίτητη, Ζέτα, ἐξήγησε ἡ Χριστίνα μέ εἰλικρίνεια. Τότε, ἔνοιωθα μοναξιά.

— Εἴχαμε ταιριάσει. Γι' αὐτό συνδεθήκαμε τόσο.

— Ναί... Ἐσένα, οἱ ἀδελφές σου παντρεύτηκαν νωρίς. σ' ἄφησαν μόνη...

— Ἔρημη! ἀναστέναξε ἡ Ζέτα. Ἄν δέν εἶχα κι' ἐσένα, θά τρελλαινόμουν.

— Ἐγώ πάλι ἤμουν χωρίς ἀδέρφια...

— Εἶχαν πεθάνει τ' ἀδέρφια σου...

— Ναί.. Ἦταν τόση δυστυχία στό σπίτι μου, κάποια ἐποχή...

— Τότε συνδεθήκαμε πολύ.

— Κι' ἀπό τότε σέ θεωρῶ σάν ἀδελφή, πίστεψέ με, Ζέτα. Σάν ἀληθινή ἀδελφή μου.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΣΟ

— Ἐπιτρέπετε νά σᾶς διακόψω;

Ὁ Τάσος προχώρησε στή βεράντα, ὅπου κουβέντιαζαν οἱ δυό φίλες. Τό πρόσωπό τῆς Χριστίνας ἀστραψε, καθώς σηκώθηκε κ' ἀγκάλιασε τόν ἄντρα της.

— Τάσο... αὐτή εἶναι ἡ Ζέτα. Ἄλλες συστάσεις δέν χρειάζονται.

Ἁπλωσε τό χέρι της ἡ νεαρή τραγουδίστρια. Τά μάτια της σπιθοβόλησαν γιά μιά στιγμή, ἔπειτα ἡ ἀστραπή τους ἔσβησε σ' ἕνα γλυκό χαμόγελο.

— Δέν χρειάζονται ἄλλες συστάσεις, πραγματικά. Σᾶς γνωρίζω πολύ καλά.

— Κιόλας; γέλασε ὁ ἄντρας, σφίγγοντάς της τό χέρι.

— Ρωτᾶτε, ἄν κάναμε ἄλλη κουβέντα, ὅση ὥρα εἶμαι ἐδῶ;

Παραξενεύτηκε ἡ Χριστίνα. Δέν θυμόταν νάχη μιλήσει τόσο πολύ γιά τόν ἄντρα της μέ τή φίλη της. Πάντως, σκέφθηκε. καλωσύνη τῆς Ζέτας...

Ὁ Τάσος γέλασε.

— Κατάλαβα! Ἐξαντλήσατε ὅλο τό περιθώριο τοῦ κοντσομπολιοῦ καί τώρα ἡ προσωπική γνωριμία δέν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον γιά σᾶς...

Τόν κύτταξε ἀπό πάνω ὡς κάτω μέ ὕφος ἐξεταστικό, ἡ Ζέτα ἔπειτα ἔκανε μιά κίνησι ἐπιδοκιμασίας.

— Κι' ὅμως... δέν μπορῶ νά πῶ ὅτι ἡ προσωπική γνωριμία δέν παρουσιάζει κάποιο ἐνδιαφέρον.

— Θά καθήσετε νά φᾶμε μαζί; ρώτησε ὁ ἄντρας.

— Ἡ Ζέτα θά μείνη μαζί μας λίγες ἡμέρες. ἐξήγησε ἡ Χριστίνα.

Ἕνα ἀνεπαίσθητο σούφρωμα στά φρύδια του τῆς ἔδειξε πως δέν του ἄρεσε αὐτό, τοῦ Τάσου.

Πῆγε μαζί του μέσα, τήν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν γιά τό τραπέζι, καί τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶναι ἔρημη στόν κόσμο. Δέν ἔχει συγγενεῖς ἐδῶ καί λείπει ὀκτώ χρόνια.

Δέν θά πάθουμε τίποτε νά τήν φιλοξενήσουμε.

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου, ἀποκρίθηκε προθύμως ὁ Τάσος. Ὅπως θέλεις. Ἀλλά.... νά....

— Τί, δέν σ' ἀρέσει;

— Θέλεις νά σοῦ μιλήσω μέ εἰλικρίνεια; Δέν μ' ἀρέσει τό τρίτο πρόσωπο στήν οἰκογένεια.

Γέλασε ἡ Χριστίνα: Μιλᾶς σάν νά προκειται νά μείνη γιά πάντα. Ἐλάχιστες ἡμέρες, τό πολύ μιά ἑβδομάδα.

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου. Τό ξέρεις πώς δέν διανοήθηκα ποτέ νά σοῦ χαλάσω τό χατῆρι.

Τόν φίλησε, ἐρωτευμένη.

— Τό ξέρω πώς εἶσαι ὁ πιό γλυκός ἀντροῦλης τοῦ κόσμου!

ΚΑΛΗ ΦΙΛΗ

Στό τραπέζι ἡ Ζέτα δέν ἔκλεισε τό στόμα της. Θἄλεγε κανείς πώς εἶχε πληρωθῆ γιά νά πλέκη ὕμνους τῆς Χριστίνας. Σέ κάθε λέξι, ἔβοισκε τήν εὐκαιρία νά πετάη τό λογάκι της:

— Κύριε Δάρρα... εἶναι ντροπή νά μιλᾶω ἔτσι, ἀφοῦ εἶναι μπροστά ἡ Χριστίνα... Τήν ἀλήθεια ὅμως πρέπει νά τήν πῶ. Στό σχολεῖο, δέν ὑπῆρχε δεύτερη μαθήτρια σάν τή Χριστίνα... Σέ ὅλη τή γειτονιά, δέν ὑπῆρχε δεύτερη κοπέλλα σάν κ' αὐτήν... Καί τώρα, ποιά γυναίκα τά καταφέρνει ἔτσι, νά ἐργάζεται, καί νά εἶναι πρότυπο συζύγου, μητέρας.....

— Σώπα πιά! ἔκανε, κάποια στιγμή ἡ Χριστίνα. Τόν ζάλισες τόν ἄντρα μου, μέ τούς ἐπαίνους σου γιά μένα!

— Ἄ... τήν ἀλήθεια πρέπει κανείς νά τή λέη! εἶπε ἀποφθεγματικά ἡ νεαρή τραγουδίστρια.

Σήκωνε τό κεφάλι της κ' ἔπαιρνε ἕνα ὕφος σίγουρο καί μεγαλειῶδες, ὅταν ἔλεγε τή γνώμη της. λές κι' ἦταν φύσει ἀδύνατον νά κάνη λάθος ἢ νά ὑπάρχη δεύτερη γνώμη.

Τά μάτια τοῦ Τάσου σπίθιζαν κ' ἐνῶ τά χείλη του ἔπαιρναν κάποια εἰρωνική πτυχή, ἡ ματιά του ἔδειγνε πώς παρωδεγόταν ἀδιόστατα τά λόγια τῆς φίλης τῆς γυναίκας του.

Μόνον ἡ Ἠλέκτρα καθόταν σοβαρή. Παρά τή συνηθεία της, ἡ μάνα ἦταν ἀμίλητη.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ... ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΕΣ

Ντόρος γίνεται μεγάλος μὲ τ' ἀοχαῖα ἑλληνικά
γιατὶ πρόκειται νὰ φύγουν ἀπ' τὴ μέση ὁοιστικὰ
κι' ἡ σπουδάζουσα νεότης, ἀλλὰ κι' ἡ ξεσχολισμένη,
θὰ σκοτίζεται μονάχα γιὰ τὴν καθομιλουμένη!

★

Κι' ἀσφαλῶς κανεὶς δὲν ἔχει δισταγμοὺς καὶ ἀντιροήσεις
νὰ καταργηθῆ μιὰ γλῶσσα, ποὺ τὸ πλῆθος τὴν συγγέει,
φτάνει μόνο μὴ μᾶς σφίξουν οἱ ἀκρίξειες κι' οἱ στεφήσεις
καὶ καταργηθοῦν «τ' ἀοχαῖα» καὶ βρεθοῦμε ἐμεῖς...«ἀοχαῖοι»!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Τὴν καλὴ πῆγε ὁ Τσούνας, ὁπωσδήποτε, νὰ πιάση,
δίχως νὰ πολυδουλέψη, δίχως νὰ πολυκοπιάση,
καὶ τὸ πρόβλημα τὸ μέγα τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ λύση,
ἐπεχείρησε κοστούμια τσουβαλένια νὰ πουλήση!

★

Γιὰ κασμήρια πουλοῦσε «τσουβαλὲ» κοστούμια ἤτοι,
μὰ τὸ ἔξυπνο πουλάκι πάντα πιάνεται ἀπ' τὴ μύτη
κι' ὁ λαμπρὸς τσουβαλοπώλης καὶ λεβέντης ζηλευτός,
ἀπὸ τὴν ἀστυνομία... «τσουβαλιάστηκε» κι' αὐτός!

ΤΑΧΥΤΗΣ... ΚΕΚΤΗΜΕΝΗ

Εἰς τὴν Ρόδον συνελήφθη κάποιος Τοῦοκος Ἀμπντουλᾶ,
ποὺ περνοῦσε κάθε ξένον γιὰ μεγάλον μπουνταλᾶ
καὶ χωρὶς νὰ χάση γρόνον καὶ χωρὶς νὰ ὁορωθήση,
Γερμανὸν τουρίστα πῆγε νὰ ξαφρίση καὶ νά... γδύση!

★

Τοῦ ἀφήρεσε καδένα κι' εἴδη ὑπερπολυτελῆ.
πρᾶμα ποὺ θὰ συζητῆται ἐπὶ μέρες κι' ἐπὶ μῆνες,
γιατὶ οἱ «φίλτατοί μας» Τοῦρκοι φόρα πήρανε πολλὴ
καὶ θ' ἀρχίσουν,ὅπως πάνε, νὰ λησταεύουν κι' ἐν...'Αθήναις!

ΤΕΛΟΣ ΑΔΟΞΟΝ

Ἐσταμάτησε ἡ Νίκα κάποιον ἀξιωματικὸν
κι' ὅταν εἶδε πὼς τὸν βρῆκε ἀρκετὰ εὐγενικόν,
στὸ ἀμάξι του ἐμπῆκε, μὲ τὴν ἀνεσί της ὅλη
καὶ τοῦ πῆρε, τοῦ ἀνθρώπου, τελικῶς, τό... ποστοφόλι!

★

Ὅμως πόλισμαν, ἐν τάχει, τὴν κουβάλησαν στὸ τιῆμα,
ὅπου καὶ τίς ξαναπῆραν τὸ κλεμμένο ξένο γοῆμα
κι' ἔτσι οὔτε γιὰ μιὰ μέοα δὲν ἐμπόοεσε ἡ Νίκα
νὰ χαρῆ τὸ παραδάκι καὶ νὰ πῆ: «Ἐν τούτω... νίκα»!

ΘΕΡΙΖΕΙ Ο ΤΡΟΧΟΣ

Σωφερίνα ἡ Βλαγάκου ἦταν μαθητευομένη
κι' ὅπως ἔτοεχε μὲ φόρα κι' ἀοκετὰ συνεπαρμένη,
τὸ «βολὰν» ἀπὸ τὰ γέρια τῆς ἐξέφυγε μοιραίως
κι' ἕνα δύσμοιοο παιδάκι ἔτραυματίσε βαοέως!

★

Θραῦσι ἔκανε, τουτέστιν, ποὶν νὰ βγῆ ἀπ' τὴ σχολή της
καὶ θλιμένος συλλογιέται ὁ φτωχὸς ὁ συμπολίτης,
πὼς τὸ ἕνα του ποδάρι θἄναι πάντα ἐντὸς τοῦ λάκκου,
γιατὶ θέλει νὰ σωφάρη κάθε βλάχα καί... βλαγάκου!

«ΠΑΡΗΛΘΟΝ ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΕΚΕΙΝΟΙ»...

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κλάδων καὶ τῶν ἄλλων ἐογατῶν,
τὸ παράπονο ἐκφράζει καὶ πλειὰς πεταλωτῶν,
γιατὶ κρίσις τεραστία, ἀπὸ γρόνια, τὴν μαστίζει
καὶ τὸ ἐπάγγελμά της σβύνει καὶ συνέχεια ξεφτίζει!

★

Ὅμως ἄδικα φωνάζουν οἱ πεταλωταὶ οἱ καϋμένοι,
γιατὶ ἡ τέχνη κι' ἡ δουλειά τους εἶναι, πιά, ξεπεασμένη
καὶ στὰ χρόνια μας κερδίζουν ὑησαυροὺς πολυποικίλους
μόνον οἱ κομπινατόροι κι' ὅσοι... «πεταλώνουν ψύλλους»!

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Φίλος γάϊδευε τὴν φίλην σὲ Ροδίτικο ἀκοογιαλί,
μὰ ξεφύτρωσε ἕνας Φρίξος, μὲ θοασύτητα μεγάλη
κι' αἴφνης ἄρχισε κι' ἐκεῖνος νὰ δουλεύη στὰ σκοτάδια
καὶ τὴν νέα νὰ ταράζη στὰ παιπόνηοά του... γάδια!

★

Ἤτοι ἐθώπευε κι' ὁ Φρίξος, τὴν μικοὴ θωπευομένη
καὶ τὸ μπέρδεμα ἐκεῖνο, ἀναντίοοητα, σημαίνει,
ὅτι ἐχάθηκε ἀπ' τὸν κόσμο καὶ τὸ ἴγνος τῆς ντοοπῆς
καὶ μποοεῖς μὲ τέτοιον Φρίξον... «φρίξον ἤλιε» νὰ πῆς!

ΜΕΛΙ ΚΑΙ... ΑΜΕΛΕΙΑ

Συζητοῦνται, τελευταίως, νέα μέτοα εἰδικὰ
καὶ γιὰ τὴν φτωχή μας γώοα λίαν εὐεογετικά,
γιατὶ βάσει αὐτῶν τῶν μέτοων, τῶν ἐν γένει καινοτόμων,
θ' ἀποκτήσουμε, σὲ λίγο καὶ σχολὲς μελισσοκόμων!

★

Ἀλλά, μᾶλλον, ἡ νεότης δὲν θὰ δείξη ποοθυμία
νὰ στοαφῆ ποὸς τὰ μελίσσια καὶ τὴν μελισσοκομία,
γιατὶ στὴν προωτεύουσά μας καὶ στὰ πιὸ πολλὰ γωοιά,
ἔχουν πέοασι μεγάλη μόνο τά... «κηφηναοια»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Τόσο, πού, ὅταν σηκώθηκαν ἀπό τό τραπέζι, τή ρώτησε ἰδιαιτέρως ἡ Χριστίνα:

— Τί ἔχεις, μαμά; Σάν ἄκεφη σε βλέπω.

— Πῶς νά μήν εἶμαι ἄκεφη, μ' αὐτή τή σουσουράδα πού κουβάλησες στό σπίτι;

Τήν κύτταξε ἡ κόρη της μέ κατάπληξη.

— Γιά τή Ζέτα μιλᾶς;

— Γιά ποιά ἄλλη;

— Καί δέν σ' ἀρέσει;

— Τή βρίσκω ἀποκρουστική.

— Μαμά! Δέν ἄκουσες τί εἶπε γιά μένα;

— Ἄκριβῶς γι' αὐτό. Δέν μ' ἀρέσουν τά πολλά λόγια κι' οἱ ὑπερβολές.

Σούφρωσε ἡ Χριστίνα τά φρύδια της:

— Μαμά, νομίζω πώς ἔχεις μιά προκατάληψη ἐναντίον τῆς Ζέτας. Ὅταν ἤμασταν μικρές, φοβόσουν πάντα πώς θά μέ χαλάσει...

— Καί νομίζω πώς δέν εἶχα ἄδικο. Ἔμαθες ἀπό αὐτήν ὅσα δέν ἔμαθες ἀπό μένα.

Γέλασε ἡ Χριστίνα:

— Ἔμαθα ὅσα θά μάθαινα ὁπωσδήποτε στό σχολεῖο... Μαμά, σέ παρακαλῶ, μή τῆς δείχνης ψυχρότητα. Ξέρεις πώς τήν ἀγαπῶ... καί μοῦ κάνει κακό νά βλέπω ὅτι ἀντιταθεῖς ἕνα πρόσωπο πού ἀγαπῶ ἐγώ.

— Ξέρεις ὅτι τόν ἄντρα σου τόν λατρεύω...

— Καί μέ κάνεις πολύ εὐτυχισμένη γι' αὐτό.

— Γιά νά μή μπορῆ νά χωρέσει στήν καρδιά μου ἡ Ζέτα, κάτι συμβαίνει.

— Ξέρω τί συμβαίνει! Σοῦ φαίνεται ἐλαφριά. Κι' ὅμως, μαμά, νά ξέρῃς πώς κατά βάθος εἶναι τό πιό σοβαρό κορίτσι τοῦ κόσμου. Ὀκτώ χρόνια στήν Εὐρώπη μόνη της, καί γύρισε μόνη. Αὐτό δέν ἀποδεικνύει ἀρκετά;...

— Πῶς δέν κατάφερε νά τιλίξῃ κανένα.

— Ἄν ἤθελε, θά τό κατάφερνε.

— Καί ποῦ ξέρεις τί περιπέτειες εἶχε;

— Θά τή ρωτήσω, μαμά. Εἶμαι ὅμως σίγουρη πώς δέν κύτταζε τίποτε ἄλλο παρά τήν καρριέρα της.

ΑΤΥΧΙΑ!

— Ἐπιτυχίες;... Μέ τρέλλαιναν. Δέν ἤξερα ἀπό ποῦ νά πρωτοφιλαχτῶ... Κι' ἐδῶ ὅμως στάθηκα ἄτυχη. Χρισνίνα μου. Ἄν στά πῶ, θά φρίξῃς.

Τίναξε τή στάχτη τοῦ τσιγάρου της, ἡ Ζέτα. Τά δάκτυλά της ἦταν πολύ λεπτά καί τά νύχια της, βαμμένα. Ἄλκα καί ὑπερβολικά μακρυά, τάδειχναν ἀχόμα πιό μακρυά, σχεδόν ἐφιαλτικά.

— Δέν εἶχες κομμιά σοβαρή πρότασι;

— Μόνον μία. Ἄκου... Μόλις πῆγα σχεδόν, ξετρελλάθηκε μαζί μου ἕνας μαέστρος. Ἦταν παντρεμένος καί μοῦ πρότεινε, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ν' ἀφήσῃ τή γυναίκα του καί τά τρία του παιδιά, νά μέ παντρευτῆ καί νά πάμε νά ἐγκατασταθοῦμε στήν Ἀμερική.

— Φοβερό! εἶπε σοβαρά ἡ Χριστίνα.

— Ἀκριβῶς! παραδέχθηκε ἡ Ζέτα, ἐνῶ τά μικρά σκληρά μάτια της σπίθιζαν παράξενα. Αὐτό σκέφθηκα κι' ἐγώ, πώς ἦταν φοβερό νά διαλύσω μιά οἰκογένεια. Τοῦ τό εἶπα κι' ἔγινε ἐξω φρενῶν... Κι' ἔτσι ἔγασα, ὄχι μόνον μιά πρώτης τάξεως τύχη, ἀλλά καί τήν ὑποστήριξί του.... Θά μέ εἶχε βοηθήσει νά φθάσω πολύ ψηλά...

— Θά εἶχες ὅμως τύψεις...

— Φυσικά... Τόν ἴδιο χρόνο, γνώρισα σ' ἕνα χορό ἕνα βαρῶνο...

— Γάλλο;

— Αὐστριακό.... Ἦταν κοντός, στρογγυλός καί ροδοκόκκινος. Εἶχε ἕνα πύργο ἀπάνω στό Δούναβι. Μοῦ πρότεινε λοιπόν νά πάμε νά ζήσουμε ἐκεῖ λίγον καιρό κι' ἄν ταιριάζαμε, θά μέ παντρευόταν.

— Ἀ, ἔτσι;

— Ἀμέ;.... Ἐγώ φυσικά φάνηκα Ἑλληνίδα. Τοῦ γύρισα τήν πλάτη μέ ἱερή ἀγανάκτησι. Βλέπεις ὅμως, δεύτερη ἀτυχία. Γιατί νά μή μοῦ προτείνῃ γάμο;

— Δέν ἦταν δυνατόν νά δεχθῆς! ἔκανε σοβαρά πάλι ἡ Χριστίνα.

— Ἀργότερα ξεμυαλίστηκε γιά μένα ἕνας γιατρός. Πῆγα νά ἐξετάσῃ τό λαιμό μου καί τόν ξετρέλλανα. Μοῦ πρότεινε ἀμέσως νά γίνω γυναίκα του.

— Λοιπόν;

— Δέχθηκα, φυσικά. Ἦταν ἐλκυστικός, γόης σωστός...

— Καί;

— Σκοτώθηκε. Τήν ἡμέρα πού ἐρχόταν νά περάσουμε δαχτυλίδια, ἔπαθε αὐτοκινητικό δυστύχημα κι' ἔμεινε στόν τόπο.

— Φρικτό....

— Ἔκανα δυό μῆνες νά συνέλθω! ἀναστέναξε ἡ Ζέτα. Ἔπειτα δέν ἤθελα νά γνωρίσω ἄλλον ἄντρα. Ὥσπου ξαφνικά, παρουσιάστηκε ὁ ἄντρας πού πίστεψα πώς ὁπωσδήποτε θά μ' ἔκανε εὐτυχισμένη. Ἦταν βαθύπλουτος, εἶχε μιά βιομηχανία σ' ἕνα προάστιο τοῦ Παρισιοῦ... Ἦταν κάπως μεγάλος στά χρόνια, σαρανταδύο ἐτῶν, ἀλλά εἶχα πάρει τήν ἀπόφασι. Ἀρραβωνιαστήκαμε... ἔδωσε μιά δεξίωσι παραμυθένια πρός τιμήν μου....

— Καί;

— Στάσου... Ἔφθασε ἡ παραμονή τοῦ γάμου. Τόν περίμενα, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ πώς θαοχόταν λεπτομέρειες. Τόν περίμενα... Τίποτε! Πέρασαν ὧρες. Κόντευα νά τρελλαθῶ. Τηλεφωνοῦσα στό ἐργοστάσιό του. δέν ἔπαιρνα ἀπάντησι.... Στό τέλος, ξεχίνησα καί πῆγα ἐκεῖ. Ἦταν θεόκλειστο. Κάποιος γείτονας ὅμως μοῦ εἶπε τά φοβερά νέα: Τόν εἶχαν συλλάβει καί τοῦ εἶχαν κλείσει τό ἐργοστάσιο.

— Γιατί;

— Ἦταν ἀρχηγός μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων. Μιᾶς διεθνοῦς σπείρας.... Τόν καταδίκασαν σέ δέκα ἔτων φυλάκισι.

— Καημένη Ζέτα! Εἶσαι στ' ἀλήθεια ἄτυχη.

— Κι' αὐτές εἶναι οἱ πό ἐντυπωσιακές περιπέτειές μου... Ἄν στίς ἔλεγα ὅλες, θά ξημερωνόμασταν.

— Τώρα; Δέν ὑπάρχει κανείς στόν ὁρίζοντα;

— Πῶς δέν ὑπάρχει; Εἶναι κάνα-δυό...

Ἔστρωψε τά χείλη της ἡ κοπέλλα καί πρόσθεσε:

— Δέν ἀξίζουν δεκάρα. Ὁ ἕνας μάλιστα μοῦ κάνει τόν πολύ ἐρωτευμένο... Θαρθῆ κιόλας, λέει, ἐδῶ στήν Ἑλλάδα...

— Δέν ἀξίζει;

— Εἶναι τραγουδιστής... Τραγουδεῖ σέ κάποιο θίασο ὀπερέττας.... Αὐτό δά ἔλειπε, νά καταντήσω νά πάρω ἕνα τραγουδιστή...

— Ἄν εἶναι τραγουδιστής μέ μέλλον....

— Μέ μεγάλο μέλλον! ἔκανε μέ τό σίγουρο ὕφος της ἡ Ζέτα. Αὐτός θά γίνῃ διεθνοῦς φήμης...

— Τότε λοιπόν;...

Κούνησε τό κεφάλι της:

— Δέν μ' ἀρέσει.

— Δέν εἶναι ὄμορφος;

— Κοῦκλος! Ψηλός... ξανθός... μέ μακρυά μαλλιά... Καίει καρδιές.

— Γιατί δέν σ' ἀρέσει, ἐσένα;

— Δέν εἶναι ὁ τύπος μου... Ἐξ ἄλλου Χριστίνα, θά σοῦ ἀνοίξω τήν καρδιά μου. Θέλω νά βρῶ ἕναν ἄντρα μέ θετικό ἐπάγγελμα. Πρῶτα-πρῶτα, Ἕλληνα...

— Αὐτό, μάλιστα, συνφωνῶ.

— Ἔπειτα, πῶς νά σοῦ πῶ; Βαρέθηκα τή μποέμικη ζωή. Θέλω νά κάνω κι' ἐγώ ἕνα νοικοκυρεμένο σπιτικό, νάχω τόν ἄντρα μου, τά παιδιά μου... νά, σάν κι' ἐσένα.

— Ἄν ὅμως σκέπτεσαι νά κάνῃς διεθνῆ καρριέρα...

Τράβηξε μιά ρουφηξιά τοῦ τσιγάρου της ἡ Ζέτα. Τό πρόσωπό της πῆρε μιά ρομαντική ἔκφρασι.

— Χριστίνα... βρίσκομαι στό σταυροδρόμι τῆς ζωῆς μου. Τή μιά μέρα τά βλέπω ἔτσι τά πράγματα, τήν ἄλλη ἀλλοιώτικα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πώς, ἄν βρῶ ἕνα σύζυγο ἔτσι καλόν οἰκογενειάρχη σάν τό δικό σου, θά τά θυσιάσω ὅλα. Τί νά σοῦ πῶ; Ἡ σκέψη πώς θάχω κι' ἐγώ, τό σπίτι μου, τά παιδιά μου, μέ συγκινεῖ.

— Τότε ν' ἀποφασίσῃς νά τραβῆξῃς αὐτό τό δρόμο, ἀγαπητή μου.

Γέλασε γευρικά ἡ Ζέτα:

— Καλά τά λέμε. Πρέπει ὅμως νά βοηθήσουν κι' οἱ περιστάσεις. Εὔκολα μιλεῖ κανεῖς γιά γαμπρούς. Δέν τούς βρίσκεις ὅμως καί τόσο εὔκολα.

—Δέν μοῦ φαίνεται πολύ δύσκολο.

— Κρίνεις ἀπό τόν ἑαυτό σου.

— Ναί, Ζέτα μου. Ἐγώ οὔτε τό κατάλαβα...

— Ἐσύ εἶχες καί κάποια προῖκα.

— Ὄχι καί τόσο σπουδαία.

— Δέν ξέρω πῶς ἔγινε μέ σένα. Μούγραψες λίγα λόγια.

— Θέλεις νά σοῦ διηγηθῶ τό εἰδύλλιό μου;

— Φυσικά! ἀποκρίθηκε ἡ Ζέτα, καί τά μάτια της σπίθισαν ἀπό περιέργεια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΣΚΛΗΡΑ

— Ξέρεις, ἄρχισε ἡ Χριστίνα, πώς τή νεανική μου ἡλικία τήν πέρασα πολύ θλιμμένη.

— Ναί. Ὄχι ὅμως καί τήν παιδική.

— Ὁ πατέρας μου ἦταν γιατρός, ἐργαζόταν καλά. Ἐγώ ἤμουν ἡ μικρότερη. Ποῖν ἀπό μένα ἦταν δυό ἀδέρφια, δίδυμα, πού μέ περνοῦσαν πέντε χρόνια...

— Ναί... Πῶς δέν τά θυμᾶμαι; Ἄν καί τότε ἄν ἔγινε γνωριζόμαστε καλά. θυμᾶμαι τό δρᾶμα...

— Ὅταν ἤμουν δεκαπέντε χρόνων κι' ἐκεῖνα εἴκοσι, ἔγινε τό φοβερό τό δρᾶμα. Σ' ἕνα αὐτοκινητικό δυστύχημα, ὁ πατέρας σκοτώθηκε καί τά δυό ἀδέρφια χτίπησαν ἄσχημα. Ὁ ἕνας πέθανε μετά δυό μέρες, ὁ ἄλλος πάλεψε τρεῖς μῆνες... Φάγαμε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας μας γι' αὐτόν κι' ἡ μητέρα μου κόντευψε νά χάση τά λογικά της. Στό τέλος, πέθανε κι' αὐτός...

— Γιατί τά θυμᾶσαι τώρα, αὐτά Χριστίνα μου; ρώτησε ἡ Ζέτα. βλέποντας τά μάτια τῆς φίλης της νά βουρκώνουν.

— Γιά νά σοῦ δείξω πώς ἡ ζωή ἔχει σκαμπανεβάσματα. Τότε, πιστέψαμε, ἡ μαμά κι' ἐγώ, πώς δέν ἦταν δυνατόν νά ξαναβροῦμε τήν εὐτυχία. Περάσαμε δυό χρόνια φοβερά, βουτημένες στό πένθος καί μέ οἰκονομικές δυσκολίες.

— Τί νά πῶ τότε ἐγώ;

— Καθένας ζῆ μέ τό δικό του δράμα, Ζέτα μου. Πάντως, γιά μᾶς ἐκεῖνα τά χρόνια ἦταν φοβερά. Ἔτρεμα γιά τή μητέρα μου, κι' ἔβαζα ὅλη τή δύναμι τῆς ψυχῆς μου νά τῆς δίνω θάρρος. Σ' αὐτή τήν κατάστασι, τέλειωσα τό Γυμνάσιο.

— Ναί, σέ θυμᾶμαι φρόνιμη καί λυπημένη.

— Ἀμέσως διωρίστηκα στήν Τράπεζα. Καί τότε ἔγινε τό θαῦμα. Γνώρισα τόν Τάσο.

— Τόν εἶχες γνωρίσει πρίν φύγω ἐγώ καί δέν μοῦ τό λές;; ρώτησε μέ παράπονο ἡ Ζέτα.

Γέλασε ἡ Χριστίνα.

— Μόλις εἶχε ἀρχίσει ἡ γνωριμία μας ὅταν ἔφυγες.

— Πές μου, πές μου, πῶς ἔγινε;

— Ἦταν οἱ πρῶτες ἡμέρες πού ἐργαζόμουν στήν Τράπεζα. Φοβόμουν παθολογικά μή κάνω κανένα λάθος στούς λογαριασμούς, ἐπειδή, ἐδῶ πού τά λέμε, δέν ἤμουν ἄσσος στά μαθηματικά. Κι' ἀπό τόν πολύ μου φόβο, ἔγινε τό μοιραῖο λάθος. Καί τό λάθος ἔτιχε σέ μιά ἀτόδειξι τοῦ κυρίου Τάσου Λάρρα.

— Πῆγες νά τόν κλέψῃς; γέλασε ἡ Ζέτα.

— Τό ἀντίθετο. Πῆγα νά τοῦ χαρίσω ἑκατό χιλιάδες δραχμές.

— Μπράβο!

— Παραξαλισμένη καθώς ἤμουν, μπόρεψα τά μηδενικά. Μέ λίγα λόγια... ἔφυγε... χωρίς νά πάρῃ εἴδησι τοῦ λάθους. Καί, μετά λίγη ὥρα, τόν βλέπω νά καταφθάνῃ, ἔξαλλος. Ἡ καρδιά μου σταμάτησε. Ἤμουν σίγουρη πώς τόν εἶχα... κλέψει.

— Δεσποινίς, μοῦ εἶπε... Μέ βγάλατε κλέφτη. Πῆγα νά εἰσπράξω τά χρήματα καί ἀνακάλυψαν ἕνα τρομερό λάθος...

— Αὐτή ἦταν ἡ ἀρχή τοῦ εἰδυλλίου μου, Ζέτα.

— Ὅταν θέλῃ ἡ τύχη, βρίσκει τούς πιό παράξενους δρόμους. Ἔκανε φιλοσοφικά ἡ τραγουδίστρια.

— Ναί... Ἀπό τότε, ἄρχισε νάρχεται καί νά ξανάρχεται. Λίγο-λίγο μοῦλεγε τά δικά του. Μόλις εἶχε ἀνοίξει ἕνα διηγηματικό γραφεῖο. καί δέν ἦταν διόλου σίγουρος ἄν θά εὐδοκιμοῦσε. Μοῦ τά παρουσίαζε γειρότερα τά πράγματα ἀπ' ὅ,τι ἦταν. Ὅταν μοῦ πρότεινε νά πάμε περίπατο μαζί, δέχθηκα μέ χαρά.

— Τόν ἀνάπησες;

— Τόν εἶχα κιόλας ἀγατήσει. Πέρασε ὅμως ἕνας χρόνος, χωρίς ν' ἀποφασίσουμε ὁριστικά γιά γάμο.

— Γιατί;

—Ὁ Τάσος δίσταζε. Φοβόταν μή δέν τά κατάφερνε νά ζήσῃ τήν οἰκογένειά του. Τά πράγματα ὅμως πῆγαν τόσο καλά, περίῃμας μπορῶ νά πῶ.... Στά ἕξη χρόνια πούμαστε παντρεμένοι, κάναμε πολλά. Ἐκτός ἀπό αὐτό τό σπιτάκι, πού εἶχα ἀπό τόν πατέρα μου, ἀγοράσαμε κι' ἕνα διαμέρισμα κοντά στό Μουσεῖο.

— Μπράβο! ἔκανε ἡ Ζέτα, στρογγυλεύοντας τά μάτια της.

— Καί, δόξα σοι , Θεός, πᾶμε ὅλο καί καλύτερα. Ὁ Τάσος λέει πώς τοῦφερα γούρι.

— Πόσων χρόνων εἶναι ὁ Τάσος;

— Κοντεύει τά τριάντα.

— Τόσο νέος!

— Ναί. ἀρχίσαμε νωρίς τή ζωή μας.

— Καί γιατί ἐργάζεσαι ἐσύ;

— Μ' ἀρέσει νά συνεισφέρω κι' ἐγώ. Ἀκόμα δέν εἶναι τόσο σίγουρη ἡ δουλειά του. Δέν χάνω τίποτε νά τόν βοηθῶ.

— Κι' εἴσαστε πάντα πολύ ἀγαπημένοι;

Τό πρόσωπο τῆς Χριστίνας ἀστραψε.

— Ὅσο δέν παίρνει ἄλλο, Ζέτα μου. Σοῦ εὐχόμαι κι' ἐσένα μιά τέτοια τύχη...

ΜΙΑ ΛΕΣΙ ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ

Ἀναστέναξε βαθειά ἡ Ζέτα.

—Ἐγώ δέν πρόκειται νά γνωρίσω τήν εὐτυχία.

— Γιατί; Πῶς τό λές, αὐτό;

— Νά... ἐγώ εἶμαι δύσκολη, Χριστίνα μου.

— Δέν σοῦτυχε ὁ καλός ὁ ἄντρας, σάν τόν Τάσο μου.

Κούνησε ἡ Ζέτα τό κεφάλι της ἀπαισιόδοξα:

— Καί νά μοῦ τύχαινε ὅμως... — Δέν θά παντρευόσουν ἕνα ἄντρα σάν τόν Τάσο;

Δίστασε ἡ κοπέλλα. Ἔπειτα ἀποζοίθηκε, σάν νά τῆς ἔκανε κάτο νά ξεστομίσῃ τά λόγια:

— Νά σοῦ πῶ... Βέβαια, εἶναι ἔκτακτος ὁ Τάσος... καί κάτι τέτοιο θέλω κι' ἐγώ. Ἕναν ἄντρα μέ σίγουρο ἐπάγγελμα καί σοβαρό... Κι' ὅμως...

— Δέν θά τόν ἐπαιρνες;

— Θέλεις νά σοῦ ἀπάντησω μέ εἰλικρίνεια;

— Φυσικά.

— Ἔ, λοιπόν, ὄχι! Δέν θά τόν ἐπαιρνα!

Γούρλωσε ἡ Χριστίνα τά μάτια της:

— Γιατί;

— Ἐπειδή... νά, ἐπειδή δέν εἶναι ὁ τύπος μου.

— Θέλεις νά σῆς, πώς δέν σ' ἀρέσει;

— Νά μή σοῦ κακοφανῆ, εἶπε ἡ Ζέτα, κυττάζοντας τή φίλη της ἐκετευτικά.

— Μά, σέ παρακαλῶ νά μοῦ μιλήσῃς μέ εἰλικρίνεια.

— Ἀκριβῶς, αὐτό κάνω. Δέν εἶναι ὁ τύπος μου...

— Καί πῶς εἶναι ὁ τύπος σου; Ἕνα αἰνιγματικό χαμόγελο ἔπαιξε στά λεπτά χείλη τῆς τραγουδίστριας. Τό ἀδύνατο χέρι της ἔκανε μιά ἀόριστη κίνησι, ποίλεγε πολλά.

— Ἔ... κάτι ἄλλο, κάτι ἄλλο. Καί σέ λίγο, ἀταντῶντας στήν ἐρωτηματική ματιά τῆς Χριστίνας, συνέχισε:

— Ἐγώ, Χριστίνα μου, μή κυττᾶς, ἔτσι ἔξω, στό μεγάλο κόσμο... Αὐτό εἶναι δίκοσο μαγαίρι. Βέβαια, γνώρισα πολλές δυσκολίες καί πάλεψα. Ἀλλά ἔμαθα νά εἶμαι ἀπαιτητική. Ἴσως, πρίν φύγω γιά τό Παρίσι, νά ἐνθουσιαζόμουν κι' ἐγώ μ' ἕναν ἄντρα σάν τόν Τάσο.... Δέν σοῦ κακοφαίνεται, ἔ;

Ἡ Χριστίνα ἔχωνε τά νύχια της στίς χοῦφτες της κι' ἔνοιωθε ξαφνικά μιά παράξενη στενοχώρια. Ὡστόσο προσπάθησε νά διατηρήσῃ τήν ψυχραιμία της.

— Ὄχι... ὄχι... Λέγε μου ὅλη σου τή σκέψη.

— Αὐτό! Ὅταν γνωρίσῃ μιά γυναίκα ἄντρες ἀληθινά γοητευτικούς, γίνεται δύσκολη.

— Μά ἐγώ πιστεύω πώς ὁ Τάσος εἶναι ἀπό τούς πιό γοητευτικούς ἄντρες.

Ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο πέρασε πολύ γρήγορα στό πρόσωπο τῆς Ζέτας, ἔπειτα ἔσβησε.

— Καλύτερα νά τό πιστεύῃς, αὐτό! Ὑπάρχει πιό ὡραῖο πρᾶγμα; ἀπό τό νά πιστεύῃ μιά γυναίκα, πώς δέν ὑπάρχει ἄντρας σάν τόν δικό της;

— Μά... εἶμαι περίεργη. Τί ἐλάττωμα τοῦ βρίσκεις;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀπό τό παρόν τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 78) ἀρχίζει μιά νέα σειρά ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος:

Η ΥΓΕΙΑ ΦΥΤΡΩΝΕΙ ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Ἡ ὑγεία μας ἐξαρτᾶται, κατά ἕνα μεγάλο μέρος, ἀπό τή διατροφή μας. Καί ἡ βάσι τῆς ὑγιεινῆς διατροφῆς βρίσκεται στά φυτά, στά χορταρικά, πού φυτρώνουν στόν κῆπο καί πού δέν εἶναι μόνο τροφή, ἀλλά καί φάρμακο. Ἡ νέα μας σειρά θά σάς διδάξῃ τίς καταπληκτικές ἰδιότητες τῶν πιό κοινῶν χορταρικῶν. Οἱ ἐπιστήμονες ἐλπίζουν πώς, στό ἀπέραντο φυτικό ἐργαστήριο, θά ἀνακαλύψουν ἀκόμα καί τό φάρμακο, πού θά καταπολεμήσῃ τόν καρκίνο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Τυγχάνω, λόγω πολλαπλῶν ἐρωτικῶν αἰτίων,
Δόν-Ζουανεὺς περίοπτος ἐξῆνδα καρατίων,
ἤτοι εἰμὶ Καζανοβεὺς ποιότητος ἀρίστης
καί, ὡς γνωστόν, τῶν Ἀθιδῶν ἐρωτικῶδης μύστης.
Ἁπλῶς εἰς ἕνα ὁλέμμα μου, μαγνητισμένον μάλλον,
εἰς τάς καρδίας τῶν γυνῶν ποιῶ τοιοῦτον σάλον
πρός δέ τοιαύτην ἐξαψιν εἰς τό ὡραῖον φύλον,
ὥστε νά κόπτω τάς γυνάς δίκην μαρουλοφύλλων.
Πλήν φεῦ! ὑφίσταται γυνή, ἥτις δέν ὑποκύπτει
καί πάσας τάς προτάσεις μου συλλήδδην ἀπορρίπτει
καί ἐλαττοῦται οὕτω πῶς ἡ αἴγλη κι' ἡ χαρά μου,
εἶναι δέ αὕτη ἀτυχῶς σπιτονοικοκυρά μου.
Ἤγουν γυνή μεσόκοπος καί νδαρνδανόδης λίαν
ἥτις, ὦ Ζεῦ!, μοί φέρεται μέ σύστημα ἀνοίκειον
κι' ἀντί ἐρώτων προτιμᾶ —ὦ φρίκη— τό... ἐνοίκιον!
Οὕτω προχθές ἀφίκετο μέ ὕφος τι πομπῶδες
ἐφ' ὧ καί μοί ἐκόπησαν ἀμφότεροι οἱ (πόδες,
καθ' ὅσον αὕτη τολμηρῶς εἰσῆλθεν εἰς τά (δώματα
καί μοί ἐζήτει —ἄκουσον καί φρίξον!— (τά μισθώματα.
—Μανδάμ, τῆς εἶπον πονηρῶς, πρός τι
ἐλθέ νά ἐμβατσίσωμεν, κοινῶς νά εὐφραν- (θῶμεν!...
Πλήν φεῦ, δέν ἐτερμάτισον τόν λόγον
καί κλωτσηδόν, τήν κλίμακα κατῆλθον, (μου, ὁ τάλας
(κουτρουβάλας!
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

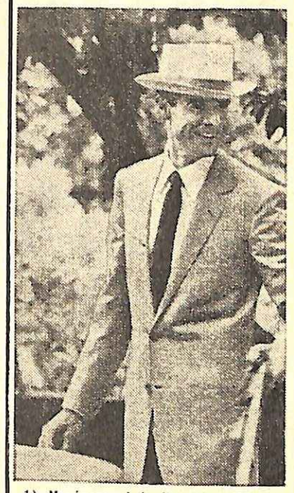

1) Μονόπετο ἀπό ἐλαφρό μάλλινο, μέ δύο κουμπιά. Ἡ μακρυά ζακέτα λεπταίνει τούς λιγώτερο ἀδύνατους.

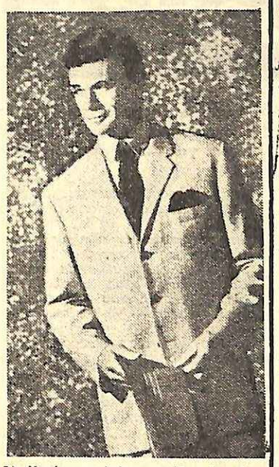

2) Μονόπετο ἀπό περιτάλ μέ τρία κουμπιά, τετραγωνισμένα ρεβέρ καί μέτριο μάκρος σακκακιοῦ. Εἶναι πολύ σίκ ὁ συνδυασμός γραβάτας καί μαντηλιοῦ.

"Ενα κοστούμι γιά δυό ἐποχές

Η ΚΟΜΨΟΤΗΤΑ χρειάζεται. Μά δέν εἶναι κακό νά δίνετε κάθε τόσο μιά ματιά στό πορτοφόλι σας, γιά νά μπορῆτε νά κυττάζετε ὕστερα, ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητές σας, τίς διτρίνες.

Μέ λίγη ἐξυπνάδα π.χ. μπορεῖτε νά ἀγοράσετε ἕνα κοστούμι «γιά δυό ἐποχές». Αὐτό τό κοστούμι εἶναι φαινομενικά ἕνα μονόπετο ἢ ἕνα σταυρωτό, καλοκαιρινό, κατάλληλο γιά τήν πόλι, γιά τό ταξίδι, γιά τήν ἐπίσημη ἐπιφοιτησι στίς διακοπές. Μέ ἔχει ἕνα προτέρημα: Ἐκτός ἀπό τή ζεστή ἐποχή, μπορεῖτε νά τό φορέσετε καί τό φθινόπωρο, μέχρι ν' ἀρχίσουν οἱ πραγματικές ψύχρες.

Τό κοστούμι αὐτό, μπορεῖ νά ἔχῃ κι' ἕνα δεύτερο προσόν: Ἀφοῦ θά μπορέσετε νά τό χρησιμοποιήσετε γιά δυό ἐποχές, θά ἀξίζῃ τόν κόπο νά τό ἀγοράσετε πραγματικά κομψό, καί κάπως ἀκριβό, δηλαδή νά κάνετε οἰκονομίες, ἀφοῦ θά σάς χρησιμεύῃ ἀντί γιά δυό κοστούμια.

Μά ἄς μιλήσουμε πιό ἀνάλυτικά γι' αὐτό.

Εἶναι εὐνόητο, πώς δέν πρέπει νά τό διαλέξετε ἀνοιχτό μπές, πολύ ἀνοιχτό γκρί, σιέλ ἢ λευκό. Θά προτιμήσετε ἕνα γκρίζο πέτρας, μιά ζεστή ἀπόχρωσι ἀβάνας, ἕνα πράσινο ξερού φύλλου, μιά ἀπόχρωσι, μέ ἄλλο λόγια, πού νά ταιριάζῃ μέ τό φθινόπωρο.

Τό τέχνασμα —γιά νά τό μεταμορφώσετε σέ καλοκαιρινό ἢ φθινοπωρινό— βρίσκεται ὅλο στό πουκάμισο, στή γραβάτα στίς κάλτσες, στά παπούτσια καί στό καπέλλο, ἄν θέλετε.

ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ

Ἔχετε μεγάλες δυνατότητες ἐκλογῆς. Μπορεῖτε νά τό διαλέξετε λινό, τεριτάλ, φρεσκό, λεπτό μάλλινο. Αὐτά τά τελευταῖα, δηλαδή τά λεπτά μάλλινα, εἶναι προτιμότερα, γιατί δέν τσαλακώνουν εὔκολα καί ἀντιμετωπίζουν καλύτερα τίς πρῶτες φθινοπωρινές δροσιές.

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ

Γιά τό χρῶμα μιλήσαμε πιό πρίν. Ὅσο γιά τό κόψιμο, δέν ὑπάρχουν ξεχωριστοί κανόνες. Καλό εἶναι νά κάνετε δυό παντελόνια, γιατί ἔτσι τό κοστούμι θά κρατήσῃ τρεις φορές περισσότερο. Μήν ξεχνᾶτε πώς θά μπορῆτε νά τό φορέσετε ὅχι μόνο τό καλοκαίρι καί τό φθινόπωρο, ἀλλά καί τήν ἄνοιξη. Πρόκειται δηλαδή γιά ἕνα κοστούμι ὄχι μόνον δύό, ὅπως εἴπαμε μέχρι τώρα, ἀλλά τριῶν ἐποχῶν. Καλό εἶναι νά προτιμήσετε παντελόνι μέ ρεβέρ, ἴσιες τσέπες, πόδι στενό, ἀλλά ὄχι πολύ. Τό πιό σημαντικό «κομμάτι» αὐτοῦ τοῦ κοστουμιοῦ εἶναι τό γιλέκο. Μπορεῖτε νά τό φορῆτε ἢ ὄχι, ἀνάλογα μέ τήν ἐποχή.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τό καλοκαίρι: πουκάμισο ἀπό λευκή βατίστα, γραβάτα φουλάρι, κάλτσες ἐλαφρές ἀσορτί μέ τή γραβάτα, μαντηλάκι μέ τίς μύτες πρός τά ἔξω στήν τσέπη, ἐλαφρά παπούτσια.

Τό φθινόπωρο : πουκάμισο ἀπό χρωματιστή πουπλίνα, γραβάτα ἀπό βαρύ μετάξι, κάλτσες ἀσορτί μέ τό πουκάμισο, μαντηλάκι διπλωμένο στά τέσσερα, παπούτσι πιό κλειστό καί πιό βαρύ.

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Τό καλοκαίρι, μιά ψαθα, ἕναν παναμά, ἕναν μοντεχρήστο, ἀνάλογα μέ τά γούστα. Τό φθινόπωρο, ἕνα ἐλαφρότερο κετσέ. Ὁ πιό σπάνιος εἶναι ἐκεῖνος πού οἱ Ἀμερικανοί ὀνομάζουν «εἴκοσι δολλάρια».

μάθετε Ν'ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ

Ἕνας Αὐστριακὸς γιατρὸς ἀπέδειξε μὲ πολλὰ πειράματα τὴν ἐπαναστατικὴ καὶ καταπληκτικὴ θεωρία του, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία γιὰ νὰ ἀδυνατίση κανείς, φτάνει νὰ τρώη μέχρι ἀηδίας!

ΜΙΑ εἴδησι, ποὺ κίνησε τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου, εἶναι φυσικὸ νὰ ἠλεκτρίση ὅλες ἐκεῖνες τὶς σημερινὲς γυναῖκες, πο, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴ γρσιμμή τους, ἀναγκάζονται νὰ κάνουν δίαιτες περισσότερο ἢ λιγώτερο αὐστηρές.

Τὸ σύνθημα: «Ἀδυνατίζετε χωρὶς νὰ ὑποφέρετε ἀπὸ πείνα», δὲν εἶναι καινούργιο. Χρησιμοποιήθηκε ἤδη σὰ διαφημιστικὴ βάσι σὲ πολλὰ παρασκευάσματα ἀδυνατίσματος, ποὺ παρουσιάστηκαν στὸ ἐμπόριο: γιὰ τὶς ὑγρὲς δίαιτες, ποὺ ἦταν τόσο τῆς μόδας πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, γιὰ τὰ χάπια καὶ τὶς φρυγανιές, ποὺ κόβουν τὴν ὄρεξι, γιὰ τὶς κοῦρες ἀδυνατίσματος μὲ βάσι τὰ θαλάσσια φύκια...

Μά, σήμερα, χάρις στὸν Αὐστριακὸ διαιτολόγο δόκτορα Χέϊνζ Χούμπλικ, αὐτὸ τὸ σύνθημα βρίσκει, ἐπιτέλους, τὴν πραγματικὴ σημασία του, χωρὶς νὰ κρύβη κανένα διαφημιστικὸ τέχνασμα. Ἀντίθετα, μάλιστα, προχωρεῖ πέρα κι' ἀπὸ τὴ σημασία του, γιατί, ὅταν ἀδυνατίζη κανεὶς μὲ τὸ σύστημα τοῦ Χούμπλικ, ὄχι μόνο δὲν ὑποφέρει ἀπὸ πεῖνα, ἀλλὰ τρώγει περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορεῖ, τρώγει ἀπ' ὅλα, μέχρις ἀηδίας!

«Ἡ θεωρία τῶν θερμίδων», δήλωσε πρόσφατα ὁ Αὐστριακὸς ἐπιστήμων, «εἶναι πολὺ σωστή, μὰ τὰ βάσανα ἀρχίζουν ὅταν θὰ προσπαθήση κανεὶς νὰ τὴν ἐφαρμόση στὴν πρᾶξι. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἔχω τὴν πεποίθησι, ὅτι ἡ «θερμίδα», μονάδα μετρήσεως σωστὴ καὶ ἀκριβής, δὲν εἶναι ἐφαρμόσιμη στὴν πρᾶξι, ὅπως π. χ. τὸ μέτρο ἢ τὸ κιλό, ποὺ εἶναι ὅμοια παντοῦ καὶ γιὰ ὅλα. Θέλω νὰ πῶ, πώς, ἐνῶ ὑπάρχει μιὰ «θεωρητικὴ θερμίδα» ὑπολογισμένη ἐπιστημονικά, αὐτὴ ἡ ἴδια θερμίδα γίνεται μάλλον ἐμπειρική καὶ ἐφαρμόζεται πολὺ ἐλαστικὰ ἀπὸ ὀργανισμὸ σὲ ὀργανισμό. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσο εἶναι δύσκολη καὶ ἀβέβαιη ἡ προσπάθεια νὰ ἀδυνατίση κανείς, μετρώντας τὶς θερμίδες, ποὺ εἰσάγει στὸν ὀργανισμό του.

»Ἂν ἦταν εὔκολο νὰ ἀδυνατίζη κανεὶς μ' αὐτὸ τὸ σύστημα, στὶς Ἡν. Πολιτεῖες — ὅπου, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, οἱ περισσότερες οἰκογένειες ἑτοίμαζαν ὅλα τους τὰ γεύματα μὲ βάσι εἰδικοὺς καταλόγους, ποὺ ὑποδείκνυαν τὴν περιεκτικότητα κάθε τροφῆς σὲ θερμίδες — δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν πιὰ παχύσαρκοι, ἢ τοὐλάχιστον ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν πολὺ λίγοι.

»Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, εἶναι πολὺ διαφορετική, τόσο ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ κατάλογοι εἶναι γενικοί καὶ ὄχι προσαρμοσμένοι ἀπὸ ὀργανισμὸ σὲ ὀργανισμό, ὅσο καὶ ἐπειδή, κάθε ἀδυνάτισμα, ποὺ πετυχαίνουμε, ὑποβάλλοντας σὲ πεῖνα τὸν ὀργανισμό, δὲν εἶναι σχεδὸν ποτὲ μόνιμο, γίνεται δὲ συχνὰ αἰτία διαφόρων ἀλλοιώσεων — πολλὲς φορὲς σοβαρῶν — στὴ φυσιολογική, τὴ νευρική καὶ τὴν ψυχική ἰσορροπία.

»Ἐγὼ προσωπικά, δὲν ξέρω παρὰ ἐλάχιστες περιπτώσεις, ποὺ ὁ παχύσαρκος κατώρθωσε νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ δίαιτα πείνας, νὰ τὴ συνηθίση καὶ νὰ τὴ συνεχίση. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ περίπτωσι τῆς διάσημης τραγουδίστριας Μαρίας Κάλλας, ποὺ ζύγιζε 110 κιλὰ καὶ κατώρθωσε νὰ ἀδυνατίση καί — ἐκεῖνο, ποὺ λογαριάζεται περισσότερο — νὰ παραμείνη ἀδύνατη».

Παρ' ὅλο τὸ σεβασμό, ποὺ ὀφείλεται στὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα τὴ θερμίδα, ὁ δόκτωρ Χένζ Χούμπλικ σκέφτηκε νὰ ὑπερπηδήση τὸ ἐμπόδιο καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἀρχὴ τῆς καταναλώσεως τῶν θερμίδων, μὲ τρόπο ἀντίθετο ἀπὸ κείνον, ποὺ χρησιμοποιήθηκε μέχρι τώρα ἀπὸ τοὺς διαιτολόγους.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὁ ἴδιος ἐπιστήμων σκέφτηκε πὼς ἄξιζε τὸν κόπο νὰ μετρήση, μέσα στὰ ὅρια τοῦ δυνατοῦ, πόση ἐργασία χρειάζεται νὰ κάνη ὁ ὀργανισμὸς γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ στοιχειώδεις λειτουργίες τῆς ὑπάρξεώς του, δηλαδὴ γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμό του σὲ καύσιμα. Τὰ συμπεράσματα, ποὺ ἔβγαλε, τὸν ἄφησαν κατάπληκτο, γιατὶ ἐξακρίβωσε, ὅτι ἡ πέψι ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ μιὰ ἀξιόλογη κατανάλωσι θερμίδων, μιὰ κατανάλωσι, ποὺ γίνεται πραγματικὰ καταπληκτική, ὅταν ἡ ποσότητα καὶ ποιότητα τῶν τροφίμων, ποὺ μπαίνουν στὸ στομάχι ἀπαιτῆ ξεχωριστὰ κουραστικὴ προσπάθειά του.

Γιὰ νὰ ἐξηγήσωμε μ' ἕνα παράδειγμα ἐκεῖνα, ποὺ ὁ δόκτωρ Χούμπλικ ἀναπτύσσει μὲ καταλόγους καὶ στατιστικές, θὰ πούμε πώς, ὅταν ἕνας ὀργανισμὸς δέχεται ὑπερβολικὴ ποσότητα τροφῆς, ξοδεύει γιὰ νὰ τὴ χωνέψη περισσότερες θερμίδες ἀπὸ ἐκεῖνες, ποὺ τοῦ προμηθεύει αὐτὴ ἡ ἴδια ποσότητα τῆς τροφῆς.

Γιὰ δεκατέσσερα χρόνια, ὁ δόκτωρ Χέϊνζ Χούμπλικ, πειραματίσθηκε μὲ τὴ θεωρία του καὶ τὴ βρῆκε ὀρθὴ καὶ ἀποτελεσματική σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις παχυσαρκίας, ποὺ δὲν εἶχαν εἰδικὲς παθολογικὲς αἰτίες.

«Μόνον ὅταν ἀπόκτησα πιὰ τὴ βεβαιότητα πὼς τὸ σύστημά μου δίνει ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, λέει ὁ Αὐστριακὸς ἐπιστήμων, ἀποφάσισα νὰ δημοσιεύσω μιὰ σχετικὴ ἔκθεσι σ' ἕνα ἰατρικὸ περιοδικὸ τοῦ Μονάχου, ποὺ κίνησε τὴν προσοχὴ πολλῶν ἐπιστημόνων».

Ἀνάμεσα στὰ «πειραματόζωα», ποὺ χρησιμοποίησε ὁ δόκτωρ Χούμπλικ, ὑπάρχουν καὶ ὀκτὼ γνωστότατοι καθηγητὲς τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, πού, ἐπειδὴ ἦταν κάπως «παχουλοί», σκέφτηκαν πὼς δὲ θᾶταν ἄσχημο νὰ δοκιμάσουν ἕνα σύστημα, ποὺ δὲν τοὺς ἐπέβαλλε νὰ πεινάσουν, ἀλλά, ἀντίθετα, νὰ τρῶνε πολύ. Ἔ, λοιπόν, ὅλοι τους ἔχασαν γρήγορα καὶ ὁριστικὰ τὰ περιττὰ κιλὰ τους καὶ τώρα, μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ προθυμία, προσφέρουν τὶς μαρτυρίες τους γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴ μέθοδο τοῦ Χέϊνζ Χούμπλικ.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΥΠΕΡΤΡΟΦΙΑ

Ὅταν ἕνας δημοσιογράφος ρώτησε τὸν ἐφευρέτη τοῦ συστήματος «ἀδυνατίζετε τρώγοντας πολὺ» ποιὰ εἶναι ἡ δίαιτα, ποὺ συνιστᾶ στοὺς πελάτες του, αὐτὸς γέλασε καὶ ἀπάντησε:

«Δίαιτα; Δὲ συνιστῶ καμμιὰ δίαιτα. Ζητῶ μόνον ἀπὸ τὸν πελάτη μου νὰ τρώη μέχρις ἀηδίας τὰ φαγητά, ποὺ τοῦ ἀρέσουν περισσότερο, ἀποφεύγοντας, ὅμως, σχεδὸν ἐντελῶς, τὴ ζάχαρη, τὰ μαγειρεμένα λίπη, τὰ ζυμαρικὰ καὶ τὸ ψωμί, ποὺ εἶναι πλούσια σὲ ὑδατάνθρακες. Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ παραχωρῆ τὰ πρωτεῖα σὲ κεῖνα τὰ τρόφιμα, ποὺ ὁ ὀργανισμὸς χρειάζεται περισσότερη ἐργασία γιὰ νὰ τὰ μεταμορφώση σὲ καύσιμα. Ἡ ζάχαρη π. χ. χρησιμοποιεῖται σχεδὸν ἀμέσως καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸ γιατί οἱ ἀθλητὲς ὑποβοηθοῦν μ' αὐτὴ τὶς προσπάθειές τους. Ὅσο γιὰ τὰ μαγειρεμένα λίπη, θὰ χρησιμεύαν βέβαια γιὰ νὰ κάνουν τὸν ὀργανισμὸ νὰ καταναλώση θερμίδες, γιὰ νὰ χωνέψη, μὰ ἡ ἐπίδρασί τους στὸ αἷμα καὶ στὸ συκώτι θὰ ἦταν ἐπιβλαβής».

Ἡ φράου Κάθι Ζακόμπ, σύζυγος ἑνὸς γνωστοῦ δημοσιογράφου καὶ δημοσιογράφος κι' αὐτὴ ἡ ἴδια, μέχρι τὶς 10 τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου, ζύγιζε 82 κιλά, παρ' ὅλο, ποὺ εἶχε δοκιμάσει ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς καὶ ἐμπειρικὲς κοῦρες ἀδυνατίσματος.

«Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, λέει ἡ κυρία Κάθυ, εἶχα κατορθώσει νὰ χάσω μερικὰ κιλὰ βάρους, μὰ μόνο γιὰ ἐλάχιστο καιρό, ἐνῶ, στὸ μεταξύ, βασανιζόμουν ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἐπιθυμία νὰ φάω ἕνα ἢ τὸ ἄλλο πράγμα, ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη ἀνάγκη νὰ ἐπιδηθῶ στὸν ἑαυτό μου καὶ ἀπὸ τὴν ἀδυναμία νὰ δεχτῶ προσκλήσεις σὲ γεύματα. Ὕστερα, ἕνας φίλος μας γιατρός, μᾶς μίλησε γιὰ τὸ δόκτορα Χούμπλικ καὶ μὲ ἔπεισε νὰ ἀκολουθήσω τὴ [illegible] του.

Τὸ φαγητὸ ποὺ θὰ ρίγνη στὸ στομάχι της, πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολικό, μέχρι ἀηδίας...

Ἔ, λοιπόν, σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ἔχασα ἑπτὰ κιλὰ κι' ἐξακολουθῶ νὰ χάνω κι' ἄλλα. Αἰσθάνομαι, ὡστόσο, πολὺ καλὰ καί, κεῖνο ποὺ λογαριάζεται πιὸ πολύ, εἶναι πὼς τώρα τρώγω σχετικὰ λιγώτερο, χωρὶς νὰ νιώθω καμμιὰ ἐνόχλησι. Ἀντίθετα, μάλιστα, καὶ τὰ πιὸ ἐλκυστικὰ πιάτα, δὲ μὲ συγκινοῦν τώρα, ὅπως ἄλλοτε».

Γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸ σύστημα τοῦ δόκτορος Χούμπλικ, ἡ φράου Ζακόμπ, ἔπαιρνε ἕνα πρωϊνὸ μὲ βάσι γάλα, ψωμί, βούτυρο, μαρμελάδα, τρία ἢ τέσσερα αὐγὰ ἁλὰ κόκ, μιὰ μεγάλη μερίδα τυρὶ σκληρό, ἀλλὰ ὄχι πικάντικο. Κατὰ τὶς 10, ἔτρωγε «ἐλαφρὰ πράγματα», ὅπως φρούτα ἢ χορταρικὰ τῆς ἐποχῆς, μὲ λίγο λάδι. Στὸ γεῦμα, ἄρχιζε μὲ μιὰ χορτόσουπα πολὺ πηχτή, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε κρέας στὴ σχάρα ἢ ψητὸ τοῦ φούρνου, ἢ σάλτσα ἢ βραστό, συνοδευόμενο ἀπὸ πικάντικες σάλτσες, γιὰ νὰ γίνη πιὸ ὀρεκτικό, καὶ ἀπὸ βραστὰ χορταρικὰ, καρυκευμένα μὲ λάδι (κατὰ προτίμησι πατάτες, κράμπες καὶ κίτρινο κολοκύθι). Τὸ ἀπόγευμα γέμιζε τὸ στομάχι της μὲ ὁλόκληρα κιλὰ φρούτα. Τὸ δεῖπνο της ἦταν σχεδὸν ὅπως καὶ τὸ γεῦμα. Καί, ἀργὰ μετὰ τὸ θέατρο, ἔπαιρνε ἕνα «ἐλαφρὸ σουπέ», μὲ βάσι λαρδὶ καπνισμένο, τσαί ἢ γάλα καὶ μπέηκον!

«Γιὰ μερικὲς μέρες, δηλώνει ἡ Κάθυ Ζακόμπ, τὸ πράγμα, παρ' ὅλο, ποὺ μοῦ προξενοῦσε κατάπληξι, μοῦ ἦταν εὐχάριστο, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια γεμάτα ἀπὸ ἀνώφελες δίαιτες πραγματικὴς πείνας. Μά, ἀπὸ τὴ δεύτερη κιόλας ἑβδομάδα, γιὰ νὰ τρώγω ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, χρειαζόταν νὰ καταβάλλω προσπάθεια καὶ τὸ κατώρθωνα μόνο ἐπειδὴ ἡ ζυγαριὰ μὲ εἰδοποιοῦσε, ὅτι τὸ σύστημα ἔδινε εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πώς, τὴν πέμπτη μέρα τῆς κούρας, ὅταν κατάλαβα πὼς εἶχα παχύνει σχεδὸν δύο κιλά, ἔτρεξα ἀπελπισμένη στὸ δόκτορα Χούμπλικ. Ἐκεῖνος, ὅμως, μὲ καθησύχασε, λέγοντάς μου πώς, στὴν πρώτη περίοδο, εἶναι ἀναπόφευκτη μιὰ ἐλαφρὴ αὔξησι τοῦ βάρους. Τώρα αἰσθάνομαι θαυμάσια καί, γιὰ τὶς φετεινὲς διακοπές μου, ἀγόρασα ἕνα μαγιό, ποὺ πρῶτα δὲν ὀνειρευόμαγιό, ποὺ πρῶτα δὲν ὀνειρευόμουν κἂν πὼς θὰ μποροῦσα νὰ φορέσω!».

Ὁ δόκτωρ Χέϊνζ Χούμπλικ ἐπιβεβαιώνει, ὅτι τὶς πρῶτες μέρες, τὸ ἄτομο, ποὺ ὑποβάλλεται στὴν κούρα τῆς ὑπερβολικῆς διατροφῆς, εἶναι ἀναπόφευκτο νὰ δῆ τὸ βάρος του νὰ αὐξάνεται λίγο. Καὶ προσθέτει μιὰ ἀποειδοποίησι γιὰ κείνους, ποὺ θὰ ἀποφάσιζαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ σύστημά του: «Γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὸ τὸ σύστημα αὐτό, τὸ ἄτομο, ποὺ θὰ τὸ ἀκολουθήση, δὲν πρέπει νὰ ἀρκεσθῆ σὲ μέσους ὅρους. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ «τρώγη ἁπλῶς πολύ». Τὸ φαγητό, ποὺ θὰ ρίχνη στὸ στομάχι του, πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολικό, ἀφθονο μέχρι ἀηδίας, ὡς τὸ σημεῖο νὰ μὴ μπορῆ ὕστερα νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Φυσικά, ἡ μέθοδος «ἀδυνατίζετε τρώγοντας πολύ», προϋποθέτει μιὰ ἐπίμονη ἰατρικὴ παρακολούθησι καὶ τὴν ἐφαρμογὴ ὡρισμένων προληπτικῶν μέτρων, γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν βλάβες τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ταὐτόχρονα μὲ τὴν κούρα τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ὑπερτροφίας, τὰ ἄτομα, ποὺ ὑποβάλλονται σ' αὐτήν, πρέπει νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ στόμα παρασκευάσματα ἡπατοπροστατευτικὰ καὶ προϊόντα, ποὺ ἔχουν τὸ σκοπὸ νὰ καταπολεμοῦν τὴν ὀξύτητα τοῦ στομάχου. Δὲ βλάπτουν τὰ ἐλαφρὰ καταπραϋντικά, ποὺ ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ παίρνη ὕστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο γεύμα, πρὶν πάη στὸ κρεβάτι.

Ὑπάρχουν ἀντενδείξεις; Ναί, δυστυχῶς, ὑπάρχουν. Τὸ σύστημα Χούμπλικ δὲ θὰ μποροῦσαν π. χ. νὰ τὸ υἱοθετήσουν ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθένειες τῶν νεφρῶν, οἱ διαβητικοί, ἐκεῖνοι, ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου καὶ ἀπὸ ὡρισμένες καρδιοπάθειες.

«Μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὑποστηρίζει ὁ δόκτωρ Χέϊνζ Χούμπλικ, πώς, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀντενδείξεις αὐτές, τὸ σύστημά μου δὲν εἶναι ἐπιβλαβές, γιατὶ οἱ πιθανὲς ἐνοχλήσεις, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση, εἶναι δυνατὸν νὰ μείνουν ἐλεγχόμενες κατὰ τὸ διάστημα τῆς κούρας καὶ νὰ θεραπευθοῦν εὔκολα ὅταν ἡ κούρα θὰ ἔχη πιὰ τελειώσει».

ΣΥΓΚΡΙΣΙ ΜΕ ΤΙΣ ΧΗΝΕΣ

Ὁ ἐφευρέτης τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς κούρας ἀδυνατίσματος, περιμένει τώρα, μὲ ἥσυχη καρδιά, τὶς πολεμικές, ποὺ εἶναι ἑπόμενο νὰ ξεσπάσουν ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, ποὺ οἱ διαιτητικὲς θεωρίες τους φαίνεται νὰ γκρεμίζονται ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικό του σύστημα.

«Οἱ περιπτώσεις, ποὺ ἔχω δοκιμάσει μέχρι τώρα τὴ μέθοδό μου, δηλώνει ὁ δόκτωρ Χούμπλικ, εἶναι βέβαια ἀκόμα λίγες, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτυχεῖς, σκοπεύω δὲ νὰ τὶς πλουτίσω μὲ νέα πειράματα καὶ μὲ τὴ συνεργασία ἄλλων ἐπιστημόνων, ἀπὸ κάθε χώρα».

Ἄλλωστε, ὁ δόκτωρ Χέϊνζ Χούμπλικ δὲν ὑποστηρίζει καθόλου πὼς εἶναι εὔκολο νὰ ἀδυνατίση κανείς, ἀκόμα καὶ μὲ τὸ σύστημά του. Λέει μόνο πὼς εἶναι εὐκολώτερο νὰ ἀδυνατίση τρώγοντας, παρὰ νὰ ἀδυνατίση πεινῶντας.

Μά, ὅπως εἶναι φυσικὸ καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα μὲ κάθε νέα ἐπαναστατικὴ θεωρία, ἡ μέθοδος τοῦ δόκτορος Χούμπλικ ἔχει ἀρχίσει νὰ ἀντιμετωπίζη τὶς πιὸ πολεμικές. Ἡ Γερμανίδα ἰατρὸς Χέϊντυ Χάμπικτ, π. χ. δηλώνει: «Μὲ τὴ μέθοδο Χούμπλικ, ὁ ἄνθρωπος καταλήγει νὰ μεταμορφώνεται σὲ μιὰ χήνα ὑπὸ πάχυνσι. Μὰ ὅλοι ξέρουμε πὼς ἐκεῖνοι, ποὺ ἀνατρέφουν τὶς χήνες, τὶς ὑποβάλλουν σὲ ὑπερτροφία, γιὰ νὰ κάνουν τὸ συκώτι τους νὰ πάρη τεράστιες διαστάσεις, αὐξάνοντας ἔτσι τὸ βάρος τους. Μὰ ξέρουμε ἀκόμα πώς, ἂν αὐτὲς οἱ χήνες δὲ σφαχτοῦν ἐγκαίρως, πεθαίνουν ἀπὸ τὶς σοβαρώτατες καὶ ἀνεπανόρθωτες ἀνωμαλίες, ποὺ προκαλοῦνται στὶς ἡπατικὲς λειτουργίες, ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ πάχυνσι. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς τὸ σύστημα τοῦ δόκτορος Χούμπλικ δὲ θὰ ἔχη ἐπιτυχία».

Μὰ ὁ Χούμπλικ προβάλλει σὰν ἀπάντησι σ' ὅλες αὐτὲς τὶς κατηγορίες, τὶς ἐγκυρότατες μαρτυρίες τῶν ὀκτὼ καθηγητῶν τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, ποὺ ἀδυνάτισαν μὲ τὸ σύστημά του.

Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι πὼς τὸ σύστημα τοῦ δόκτορος Χούμπλικ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους μας, ἢ τοὐλάχιστον γιὰ ὅσους ἔχουν «μερικὰ κιλὰ παραπάνω», ἕνα πολὺ μεγάλο πειρασμό. Φανταστῆτε, πώς, γιὰ νὰ διώξουμε τὰ περιττὰ λίπη καὶ νὰ νοιώσουμε πιὸ εὐλύγιστοι, πιὸ νέοι καὶ πιὸ ἀνάλαφροι, θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ μποῦμε σ' ἕνα μεγάλο ρεστωράν, νὰ παραγγείλουμε τὰ πιὸ πλούσια καὶ τὰ πιὸ ὀρεκτικὰ πιάτα καί... νὰ ἀρχίσουμε τὴν κούρα ἀδυνατίσματος! Δὲν εἶναι θαυμάσιο;...

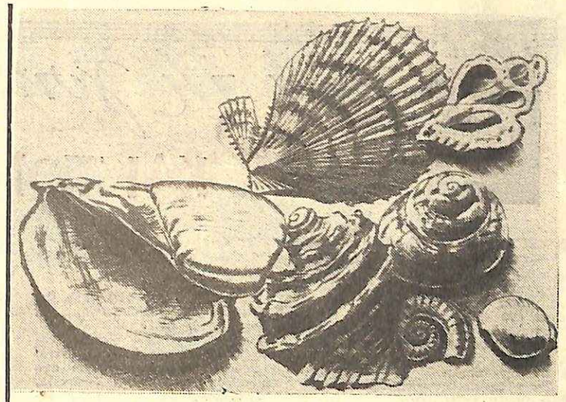

Ὁ παράξενος κόσμος τῶν κογχυλιῶν

Ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα τῆς φύσεως

Οἱ ἐπιστήμονες ὑπολογίζουν ὅτι ὑπάρχουν στὶς θάλασσες τοῦ πλανήτου μας 25000 εἴδη κογχυλίων, ποὺ τὸ μέγεθός τους ποικίλλει ἀπὸ τὸ κεφάλι μιᾶς καρφίτσας ὡς ἕνα βαρέλι. Αὐτὰ τὰ κομψοτεχνήματα τῆς φύσεως εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ ἕνα κοινότατο ὑλικὸ ποὺ βρίσκεται παντοῦ τὸ ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον. Ἡ ξεχωριστὴ λάμψις τους κι' ἡ ποικιλία τῶν χρωματισμῶν ποὺ παρουσιάζουν, ὀφείλονται στὴν ἀνάμιξι διαφόρων μεταλλικῶν ὀξειδίων μὲ αὐτὸ τὸ βασικὸ ὑλικό.

Κανείς, ὡστόσο, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξηγήση τὴν ἁρμονία τῶν σχημάτων αὐτῶν τῶν κογχυλίων, ποὺ σχηματίζουν ὁλόϊσιες εὐθεῖες γραμμὲς ἢ μεγάλες σπείρες. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, τὸ 18ο αἰώνα, ἕνας φίλος τοῦ Ἰωάννου Βεβαστιανοῦ Μπάχ, ἰσχυρίσθηκε πὼς εἶχε διαβάσει μιὰ πραγματεύρα κλειδοκυμβάλου πάνω σ' ἕνα κογχύλι!

Τὰ κογχύλια ἔχουν ἀποκληθῆ «ἰδρῶτας ἀπὸ ἀσέστη». Αὐτὸ τὸν «ἰδρῶτα, τὸν ἀποβάλλουν οἱ θαλάσσιοι ὀργανισμοί, ποὺ κλειστοῦν μέσα σ' αὐτὰ γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους. Σὰν πραγματικότητα, πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος φαρητοῦ σπιτιοῦ, ποὺ συνοδεύει τὸ ζῶο σ' ὅλες τὶς μετακίνησεις του καὶ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος του.

Μερικὰ μαλάκια φτιάνουν ἑλικοειδῆ «σπίτι». Τὰ περισσότερα ἀκολουθοῦν στὴν κατασκευὴ τους τὴ δεξιὰ διεύθυνσι. Ἄλλα, ὅμως, δίνουν στὶς ἑλικες στροφὴ πρὸς τὰ ἀριστερά. Εἶναι νὰ ποῦμε, οἱ ἀριστερόχειρες τοῦ κόσμου τῶν μαλακίων. Ἄλλα ἀκόμη διευθύνονται πότε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα μαλάκια εἶναι ὁ ναυτίλος, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα πραγματικὸ τέρας. Τὸ κογχύλι του εἶναι τόσο μεγάλο, ποὺ ὁ φυσιοδίφης Μπυρὸν τὸ χρησιμοποίησε ἄλλοτε γιὰ μυλόπετρα.. Εἶναι κατάλευκο, σὰν χαρτί, ἀλλ' ἐξαιρετικὰ σκληρό. Στὴν Ἰάβα καὶ τὴν Κίνα, θεωροῦν πὼς αὐτὸ τὸ κογχύλι φέρνει γοῦρι.

Τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ ὡραιότερα κογχύλια βρίσκονται στὶς τροπικὲς θάλασσες. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ «κάσκα τῆς Μαβαγασκάρης», ποὺ ἔχει πάχος 50 ἑκατοστῶν καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ διαδοχικὰ φύλλα, ἄλλο λευκό, ἄλλο γαλάζιο, ἄλλο ρόζ ἢ γκρίζο.

Ἕνα ἄλλο περίφημο κογχύλι εἶναι ἡ «χρυσὴ κάσκα», ποὺ βρίσκεται στὶς θάλασσες τῆς Κίνας. Τὸ μαλάκιο ποὺ ζῆ μέσα σ' αὐτό, κρύβει κάτω ἀπὸ τὶς ἀναδιπλώσεις τῆς σάρκας του ἕνα «δηλητηριῶδες κοπίλετο», μὲ τὸ ὁποιο χτυπᾶει τοὺς ἐχθρούς του. Τὸ δηλητήριο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι ποτισμένο αὐτὸ τὸ στιλέτο., προκαλεῖ τὸ θάνατο μέσα σὲ ἐλάχιστες ὧρες.

Ἀλλὰ τὸ πολυτιμότερο ἀπὸ ὅλα τὰ κογχύλια εἶναι «ἡ δόξα τῆς θάλασσας». Ἔχει σχῆμα κώνου, ποὺ παρουσιάζει ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανίου τόξου πάνω σ' ἕνα φόντο μὲ χάλκινη ἀπόχρωσι. Ἡ ἱστορία του εἶναι πολὺ περίεργη. Ἀνακαλύφθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1830, πάνω σὲ μιὰ ἡφαιστειογενῆ ὕφαλο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἕνας ἐξερευνητὴς ὅσῆκε ἐκεῖ τρία κογχύλια αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Ἀνακαλύφθηκαν κατόπιν καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀλλά, τὸ 1900, ἕνας σεισμὸς κατεπόντισε αὐτὴ τὴν ὕφαλο κι' ἀπὸ τότε ἡ «δόξα τῆς θάλασσας» δὲν ὀρέθηκε πουθενὰ ἀλλοῦ.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας, ἐξ ἄλλου, ἁλιεύθηκε στὶς θάλασσες τῆς Αὐστραλίας ἕνα μεγάλο σπειροειδὲς μαλακόστρακο, ποὺ εἶχε μῆκος 75 ἑκατ. Βρίσκεται σήμερα στὸ Βρεταννικὸν μουσεῖον

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι, στὶς ἀβύσσους τῶν θαλασσῶν, ὑρίσκονται γιγαντιαῖα κογχύλια, πού, ὅμως, δὲν θὰ κατορθώσουμε νὰ τὰ ἰδοῦμε ποτέ, ἴσως. Κάπου-κάπου, ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη τρικυμία, ἡ θάλασσα πετάει στὴν ἀμμουδιὰ κάποιο ἀπ' αὐτά.

Στὶς θάλασσες τῶν Ἰνδιῶν, ὑπάρχουν κογχύλια τόσο μεγάλα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ χρησιμεύσουν σάν.. μπανιέρες. Ἀλλοίμονο ὅμως στὸ δύτη ποὺ θὰ κάμη τὴν ἀπερισκεψία νὰ χώση τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ δυὸ ὀστρακά τους. Δὲν θὰ μπορέση πιὰ νὰ τὸ ξαναξεγάλη. Ὑπολογίσθηκε ὅτι χρειάζεται δύναμις τεσσάρων ἵππων, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὰ δυὸ ὀστρακα ἑνὸς παρομοίου κογχυλίου.

Ἕνα ἀληθινὰ τρομερὸ κογχύλι εἶναι ὁ «μῦριξ», ποὺ διατρυπᾶ μὲ τὸ ἐμβολό του τὰ ὀστρακα τῶν στρειδιῶν καὶ τὰ καταδρογθίζει. Εἶναι, ἄλλωστε, ἐξαιρετικὰ ἀδηφάγος. Ἀπὸ αὐτό, ὡστόσο, ἐγαίνει ἡ πορφύρα, ἡ κόκκινη βαφὴ ποὺ χρησιμεύει ὡς σύμβολο τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας σὲ πολλοὺς ἀρχαίους λαούς.

Θὰ ἦταν δύσκολο ν' ἀπαριθμήση κανεὶς τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν τὰ κογχύλια στὸν ἄνθρωπο. Οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦσαν παλαιότερα ἕνα εἶδος κογχυλίων γιὰ τζάμια. Αὐτὰ τὰ τζάμια εἶχαν τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἐπέτρεπαν σ' ἐκεῖνον ποὺ ὑρίσκονταν μέσα στὸ σπίτι νὰ βλέπη ἔξω, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μέρος ἦσαν ἀόρατα.

Οἱ Ἰνδιάνοι τῆς Ἀμερικῆς, ἐξ ἄλλου, ἐφτιαχαν ἄλλοτε νομίσματα ἀπὸ ἕνα εἶδος κογχυλίων. Τὰ νομίσματα αὐτὰ κυκλοφοροῦσαν γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τῶν λευκῶν. Οἱ ἐρυθρόδερμοι τὰ περιοῦσαν σ' ἕνα σχοινί. Ἕνα σχοινὶ μήκους 2 μέτρων μὲ παρόμοια νομίσματα ἀξίζε ἕνα δολλάριο. Ἕνας ἔμπορος τῆς παλιᾶς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, ὁ Τόμας Πράϊς, ἄρχισε νὰ φτιάχνη κι' αὐτὸς «τσαπέλλες» μὲ

Γιά τή γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ γάμος εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτα

ΑΦΟΥ μιλήσαμε, στὰ προηγούμενα σημειώματά μας, γιὰ τὴ σεξουαλικὴ ζωὴ τῶν νέων καὶ τῶν δύο φύλων καὶ γιὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, τώρα ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἕνα ἄλλο λεπτὸ θέμα: Τὶς σχέσεις τῶν δύο συζύγων ποὺ ἡ συμβίωσί τους ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τους ρίξη στὴ ρουτίνα, στὴ συνήθεια, στὴν κόπωση.

Τὴν προηγουμένη ἑβδομάδα μιλήσαμε γιὰ τὴν «πρώτη νύχτα» καὶ γιὰ τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος» καὶ εἴπαμε ὅτι, στὴν ἐποχή μας, παρατηρεῖται μιὰ νέα ἀξιοποίησι τοῦ φυσικοῦ ἔρωτα στὸ γάμο.

Τώρα, ξαναγυρίζοντας σ' αὐτὸ τὸ θέμα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ νέα ἀξιοποίησι, ἐνῶ στὴν οὐσία της εἶναι καλή, δὲν παύει νὰ παρουσιάζη ὡρισμένους κινδύνους.

Πόσοι νέοι, ἴσως σήμερα περισσότερο ἀπὸ ποτέ, δὲν σπρώχνονται στὸ γάμο ἀπὸ τὸν πόθο, ἀπὸ «ἐρωτικὴ πεῖνα», καὶ ὕστερα μετανοιώνουν; Πόσοι ἐρωτευμένοι κατάλαβαν μόνο μετὰ τὸ γάμο ὅτι ἡ «αἰώνια ἀγάπη» τους ἦταν μονάχα μιὰ σωματική ἔλξι.

Καὶ ὕστερα, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ὑποσυνείδητης ἐπιθυμίας, ποὺ νιώθουν πολλοὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες νὰ ξεφύγουν ἀπὸ καταστάσεις ποὺ τοὺς καταπιέζουν, ἀναζητώντας στὴ συζυγική σχέσι τὴ μοναδική διέξοδο, τὸ μοναδικὸ ξέσπασμα.

«Μὲ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει ὁ κίνδυνος», γράφει ὁ Ἰταλὸς κοινωνιολόγος Ἀουγκούστο Τσεσάρεο στὸ βιβλίο του «Οἰκογενειακὲς συνθῆκες», «νὰ φτάσουν οἱ δυὸ σύζυγοι στὸ σημεῖο νὰ θεωροῦν τὴ συζυγική σχέσι σὰν μιὰ ἀνταμοιβὴ γιὰ τὶς ἀποτυχίες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις τους, σὰν ἕνα ἀντίδαρο γιὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τοὺς ἀρνεῖται ἡ κοινωνία. Καὶ αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἀπειλεῖ περισσότερο τὴ γυναίκα, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλα ἐνδιαφέροντα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ οἰκιακὰ ἢ ποὺ, ἂν ἐργάζεται, δὲν βρίσκει ἱκανοποίησι στὴ δουλειά της.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι, ὅμως, ἡ νέα ἀξιοποίησι τῆς συζυγικῆς σχέσεως στὸ γάμο μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει γρήγορα σὲ μιὰ ἀριστική φθορά. Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἀναφέρουμε ὅτι μιὰ τέτοια κατάσταση ἔχει διαπιστωθῆ ἀπὸ τοὺς ψυχίατρους στὶς Ἡν. Πολιτεῖες, ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια ποὺ οἱ γυναῖκες ἀσχολοῦνται μόνον μὲ τὸ σπίτι. Καὶ αὐτὸς ὁ κίνδυνος ἐπεκτείνεται κι' ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο, σ' ὁλόκληρη τὴν ἐρωτική ζωή.

Σὲ μιὰ κοινωνία, ποὺ τὰ ἄτομα εἶναι ἀναγκασμένα νὰ ζοῦν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μ' ἕνα σύστημα ζωῆς, ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνο μὲ τὶς ἐσωτερικές τους ἀπαιτήσεις, ἡ ἐρωτικὴ σχέσι καταλήγει νὰ παίρνη τὴν ἔννοια μιᾶς φυγῆς. Ἔτσι, τόσο οἱ ἄντρες ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες, φτάνουν στὸ σημεῖο νὰ θεωροῦν τὴν σχέσι αὐτή, σὰν τὸ μοναδικὸ μέσον γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ καὶ νὰ ξαναβροῦν τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασί τους.

Μὰ πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπικίνδυνη αὐταπάτη, γιατὶ αὐτὴ ἡ μορφὴ τῆς «ἐρωτικῆς ἐλευθερίας» καταλήγει νὰ ἀφαιρῆ ὅλη τὴν πραγματική σημασία της ἀπὸ τὴ σεξουαλικὴ σχέσι, τὴν στεγνώνει, τὴ «μηχανοποιεῖ».

ΑΝΑΓΚΗ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Τόσο οἱ ἄντρες ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ξέρουν, ὅτι ἡ συζυγικὴ σχέσι δὲν εἶναι μόνον μιὰ ἀγάπη καὶ μιὰ εὐχαρίστησι, ἀλλὰ κι' ἕνα καθήκον τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ἀναγνωρισμένο ἀπὸ τὸ νόμο καὶ τὴ θρησκευτικὴ ἠθική.

Ἡ «ἄρνησι», εἴτε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἴτε ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρὸ ἀδίκημα ἀπέναντι στὴ δικαιοσύνη, ἀπέναντι στὴ θρησκεία, ἀπέναντι στὴν ἴδια τὴ βασική σημασία τοῦ γάμου. Ἐκτός, βέβαια, ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ ὑπάρχει κάποια ἀξιόλογη δικαιολογία.

Ἀνάμεσα στὶς αἰτίες ποὺ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσουν μιὰ «ἄρνησι», εἶναι ἡ ἀποδεδειγμένη ἀπιστία, ἡ μεγάλη ἀδιαφορία τοῦ συζύγου ἀπέναντι στὴ σύζυγο (ἢ ἀντίθετα), ἕνας σοβαρὸς κίνδυνος τῆς ὑγείας (π.χ. μιὰ σοβαρὴ ἀσθένεια τῆς καρδιᾶς ἢ μολυσματική).

Οἱ συζυγικὲς σχέσεις πρέπει νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἀπαιτήσεις, ὄχι μόνο τοῦ ἑνός, ἀλλὰ καὶ τῶν δύο συζύγων. Γιατί, ἡ συζυγικὴ ζωὴ πρέπει νὰ βασίζεται σὲ μιὰ ἁρμονία τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐνστίκτων καὶ ὄχι στὴν κυριαρχία τῶν ἐνστίκτων τοῦ ἄντρα καὶ στὴν ὑποταγὴ τῆς γυναίκας.

Καὶ αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ὀφείλεται, δυστυχῶς, στὴν ἔλλειψι «σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήση τοὺς συζύγους νὰ ἀποφύγουν πολλὲς δυσαρέσκειες καὶ πολλὲς συγκρούσεις.

Καὶ νὰ ποὺ φτάνουμε στὸ μεγάλο ἐρωτηματικό: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ γάμος εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτα; Δύο σύζυγοι ποὺ ἀγαπιοῦνται πραγματικά, τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὸν ἔρωτα ποὺ τοὺς ἑνώνει;

Ἡ ἀπάντησι εἶναι πολὺ σχετική μ' αὐτὰ ποὺ εἴπαμε μέχρι τώρα. Γιατί, ἡ διατήρησι τοῦ ἔρωτα μετὰ τὸ γάμο ἐξαρτᾶται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὶς ἁρμονικὲς σεξουαλικὲς σχέσεις τοῦ ζευγαριοῦ ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴ συχνότητά τους. Γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ διατηρήσουν τὸν ἔρωτά τους, οἱ δύο σύζυγοι, πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ τὸν καλλιεργήσουν, νὰ τὸν ἀναζωογονήσουν καὶ νὰ τὸ ἐγκλιματίσουν στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ γάμου.

Πολὺ συχνά, ὅμως, ἔρχονται νὰ μεσολαβήσουν ὡρισμένοι παράγοντες τῆς μοντέρνας ζωῆς, ὅπως ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία, ἡ κόπωσι, ἡ νευρικὴ ὑπερέντασι, ποὺ ἐπιδροῦν ἀρνητικὰ καὶ δυσάρεστα στὴν ἁρμονία καὶ στὴ συχνότητα τῶν συζυγικῶν σχέσεων.

ΟΙ ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Ἕνας ἄλλος τομέας, ὅπου ἐκδηλώνεται καθαρὰ ἡ ἔλλειψι τῆς σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως, εἶναι ἡ νοοτροπία τοῦ ἄντρα, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῆ τὴ γυναίκα σὰν «ἀντικείμενο», σὰν «κτῆμα» του. Ὑπάρχουν πολλοὶ σύζυγοι, ποὺ καυχιοῦνται γιὰ τὴν ἐρωτική τους ζωτικότητα καὶ τὴν ἱκανοποιοῦν χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴ γνώμη τῆς συζύγου, χωρὶς νὰ σκέπτωνται πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐξαντλημένη ἀπὸ τὶς κουραστικὲς ἐργασίες τῆς ἡμέρας. Ὁ ἄντρας νομίζει ὅτι ἡ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι πάντα «διαθέσιμη» καὶ «προσβάλλεται» ἢ ὑποψιάζεται πὼς μπορεῖ νὰ τὸν ἀπατά, ὅταν θὰ τολμήση νὰ τοῦ προβάλη ἄρνησι.

Μὰ ἡ μεγάλη αἰτία, ποὺ ταράζει συχνότερα τὶς συζυγικὲς σχέσεις, εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, ποὺ σχεδὸν πάντα καταστρέφει τὴ σεξουαλικὴ ἁρμονία ἀνάμεσα στὸν ἄντρα καὶ τὴ γυναίκα.

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἔχει ἀρχίσει νὰ διαδίδεται ἡ γνωστὴ μέθοδος «Ὄτζινο-Κνάους», ποὺ ἔχει τὸ σκοπὸ νὰ ἀπαλλάξη τὸ ἀντρόγυνο ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρόβλημα.

Ἔτσι, ὁ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων ἐξακολουθεῖ νὰ μένη μιὰ «πρωτοβουλία», ἕνα «προνόμιο» τοῦ ἄντρα, γιατί, τοὐλάχιστον στὴ χώρα μας, τὰ ἀντισυλληπτικὰ μέσα ποὺ χρησιμοποιοῦνται συχνότερα ἀνήκουν στὸν ἄντρα.

Καὶ νά, ἀκόμα μιὰ φορά, ἡ ἀπόδειξι ὅτι ἡ γυναίκα θεωρεῖται σὰν «ἀντικείμενο» καὶ «κτῆμα» τοῦ ἄντρα, σὰν ἕνα πλάσμα πού, ἰδιαίτερα στὸν ἔρωτα, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλαμβάνη εὐθύνες καὶ νὰ παίρνη πρωτοβουλίες.

Μὰ ποιός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πληρώνει αὐτὴ τὴν «πρωτοβουλία», σύνηθως ἡ συζυγικὴ ἁρμονία καί, ἀκόμα περισσότερο, ἡ σωματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ ὑγεία τῆς γυναίκας.

Ἡ διακοπὴ τῆς συζυγικῆς σχέσεως —ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ συνηθισμένη ἀντισυλληπτικὴ μέθοδο— λὺ περισσότερο τὴ γυναίκα. Πολλὲς φορές, ἐμφανίζονται νευρικὲς ἐνοχλήσεις, ἐκνευρισμοί, πονοκέφαλοι, ἀϋπνίες, ἀνωμαλίες τοῦ στομάχου καὶ τῶν γυναικείων ὀργάνων.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

Μιὰ κεντρικὴ αἰτία ἀγωνίας καὶ ἀδιάκοπης ὑπερεντάσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ψυχρότητα καὶ σι, εἶναι, σὲ πολλὲς γυναῖκες, ὁ φόβος τῆς ἐγκυμοσύνης. Κι' ἔτσι ἡ μητρότητα, πού, ὅταν εἶναι ἐπιθυκαὶ τὴ βαθύτερη συγκίνησι τῆς γυναικείας ζωῆς, μεταμορφώνεται σὲ καταδίκη καὶ ἡ σεξουαλικὴ σχέσι σὲ ἐφιάλτη.

Ὁ ἀδιάκοπος φόβος γιὰ μιὰ ἀνεπιθύμητη ἐγκυμοσύνη μπορεῖ νὰ καταστρέψη ὁριστικὰ τὴν οἰκειοθελῆ ὁδηγήση σὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ συγκρούσεις, ἀπὸ φιλονεικίες, ἀπὸ ἀμοιβαῖες κατηγορίες. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς καταλήγει νὰ γίνεται θύμα τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ ἄλλου.

Οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες δὲν καταλαβαίνουν, ὅτι δὲν εἶναι εὔκολο νὰ καταπνίξουν μέσα τους τὸ ἐνστικτο τῆς πατρότητος καὶ τῆς μητρότητος, ἀκόμα κι' ὅταν ἔχουν ἤδη ἕνα ἢ δύο παιδιά.

«Φοβᾶμαι τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ σύζυγό μου, ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ τὸν μισῶ, φιλονεικοῦμε γιὰ τὸ τίποτα, ἔχουμε γίνει σὰν δυὸ ξένοι». Πόσες γυναῖκες, δυστυχῶς, βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι; Πόσες γυναῖκες καταλήγουν νὰ φτάσουν στὴ σεξουαλικὴ ψυχρότητα, ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπο φόβο τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ ἀπὸ τὴ συστηματικὴ διακοπὴ τῶν συζυγικῶν σχέσεων;

Τί πρέπει νὰ κάνουν; Ποιές συμβουλὲς νὰ τοὺς δώση κανείς;

Ἡ λύσι ἑνὸς προβλήματος τόσο λεπτοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσφερθῆ ἕτοιμη. Πρέπει νὰ προέλθη ἀπὸ τὴ συνείδησι καὶ τὴ λογικὴ τῶν ἰδίων τῶν ἀτόμων, ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία κατανόησι τῶν συζύγων.

Τὸ δικό μας χρέος εἶναι νὰ ἀποκαλύψουμε τοὺς κινδύνους τῆς «διπλῆς ἠθικῆς», ποὺ ἔχει γιὰ πολύτιμο σύμμαχο τὴν «ἱερὴ σιωπή», τὴν ἀγνοια καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ τοῦ φόβου. Ἐμεῖς, προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε μόνο μιὰ διάγνωσι γύρω ἀπὸ τὴ σεξουαλικὴ κρίσι, ποὺ ὑπάρχει ἔκδηλη στοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες τῆς σημερινῆς ἐποχῆς; τόσο στὸ γάμο ὅσο καὶ ἔξω ἀπ' αὐτόν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Οἱ πειρασμοὶ τοῦ ἑβδόμου χρόνου.

Πόσοι ἐρωτευμένοι κατάλαβαν μετὰ τὸ γάμο ὅτι ἡ «ἀγάπη» τους ἦταν μονάχα μιὰ φυσικὴ ἔλξι!

Ἀλίκη

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ	:	Ἀλίκη
ΓΟΥΙΛΦΡΙΝΤ ΧΑΙΝΤ ΓΟΥΑΙΤ	:	Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ	:	Ἄννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ	:	Μπάρρυ

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μιὰ πικάντικη αἰσθηματικὴ κομεντὶ τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

5ΟΝ. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μπάρρυ Οὐίλσων βρίσκεται στὶς Βερμοῦδες, μαζὶ μὲ τὴ μνηστή του Κόννυ, ὅταν τὸ ραδιόφωνο τὸν πληροφορῆ πὼς εἶναι ὁ μοναδικὸς κληρονόμος τοῦ θείου του Πλάτωνος Καράκη, ποὺ ἄφησε πεθαίνοντας στὴ Νέα Ὑόρκη, τὴν ἀκμάζουσα βιομηχανία «Σάλτσες καὶ Χαμπούργκερς Καράκη» ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἡ μνηστή του τὸν συμβουλεύει νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀμερική κι' ὅταν ἐκεῖνος τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἀδέκαρος, φροντίζει νὰ τοῦ βγάλη ἕνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Φτάνοντας ἐκεῖ, ὁ Μπάρρυ τρέχει ἀμέσως στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Κάραγουαιη, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν κληρονομιά.

— Ψάχναμε παντοῦ γιὰ σᾶς, τοῦ λέει ὁ Κάραγουαιη. Γνωρίζετε τὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας τῶν χαμποῦργκερς Καράκη;

— Στὴν γεύσι της καὶ τὴ βρίσκω ὑπέροχη.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ὁλόκληρη ἡ ἐπιχείρησι τοῦ θείου σας στηρίζεται στὴ συνταγὴ τῆς σάλτσας. Καθόλου ἀπίθανο νὰ τὴ φύλαγε στὸ μυαλό του. Χωρὶς αὐτή, πάντως, ἡ βιομηχανία δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.

— Καὶ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχε;

— Αὐτὰ ἔγιναν Εὐτυχία! Κάθε δολλάριο, ποὺ κέρδιζε στὴν Ἀμερική ὁ θεῖος σας, τὸστελνε στὴν Εὐτυχία, ἕνα ἑλληνικὸ νησάκι, στὸ ὁποῖο γεννήθηκε. Τὸ νησὶ αὐτὸ τοῦ ἀνήκει ὁλόκληρο, δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἀξία. Χθὲς πάντως πῆρα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ κάποιον Παστρούδη, ποὺ ἔχει διεθνεῖς ξενοδοχειακὲς ἐπιχειρήσεις. Προσφέρει ἕνα ἑκατομμύριο γιὰ τὸ νησί.

— Φεύγω αὔριο κιόλας γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κύριε Κάραγουαιη, δὲν ἔρχεστε κι' ἐσεῖς μαζί μου; Εὐκαιρία νὰ ξεκουραστῆτε λίγο.

Ὁ Κάραγουαιη ἔχει ἀντιρρήσεις, γιατὶ προετοιμάζεται γιὰ μιὰ δίκη, ποὺ θὰ εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία τῆς καρριέρας του. Τελικά, ὅμως, δέχεται τὴν πρότασι, ὅταν ὁ Μπάρρυ τὸν διαβεβαιώνη πὼς ἐκεῖ θὰ μπορέση νὰ ἐργαστῆ ἡσυχα, καὶ φεύγει μαζί του γιὰ τὴν Εὐτυχία, ὅπου οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν δημαρχίνα τους -οὺς ἔχουν προετοιμάσει πανηγυρικὴ ὑποδοχή.

Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ὁ Μπάρρυ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου τοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ ἡ Ἀλίκη. Κυττάζει ἐρευνητικὰ γύρω του καὶ ἀρχίζει νὰ ὑποψιάζεται πὼς ἡ μικρὴ νησιωτοπούλα τοῦ σκάρωσε φάρσα. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ Ἀλίκη ξεπετιέται πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

ΑΛΙΚΗ: Ἐδῶ εἶμαι... Ὥστε ἤρθατε;... Ὡραῖα. Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω ἰδιαιτέρως...

Ὁ Μπάρρυ κυττάζει πάλι γύρω του καὶ δὲ βλέπει κανένα...

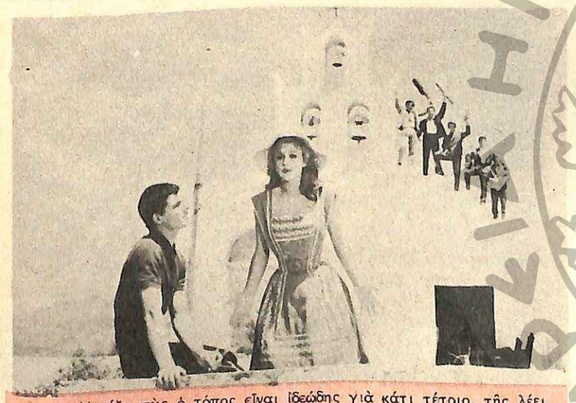

— Νομίζω πὼς ὁ τόπος εἶναι ἰδεώδης γιὰ κάτι τέτοιο, τῆς λέει. Δὲ νομίζετε κι' ἐσεῖς;

Πρὶν ἡ Ἀλίκη προφτάση ν' ἀπαντήση, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ πέντε μουσικοὶ τοῦ νησιοῦ καί, κουνώντας στὸν ἀέρα τὰ ὄργανά τους, φωνάζουν δυνατά:

—Γειά σου, Ἀλίκη.

ΑΛΙΚΗ: Γειά σας!... Γειά σας, παιδιά!...

ΜΠΑΡΡΥ (ἀνήσυχος): Ποιοί εἶναι αὐτοί;

ΑΛΙΚΗ: Εἶναι οἱ μουσικοὶ τοῦ νησιοῦ μας. Αὐτοὶ δίνουν ζωὴ σ' ὅλα τὰ παναγύρια... Ξέρω ἕνα μέρος, ὅπου θᾶμαστε πιὸ ἥσυχοι.. Γιὰ ἐλᾶτε μαζί μου... Γρήγορα... Γρήγορα...

Ὁ Μπάρρυ τὴν ἀκολουθεῖ τρέχοντας. Ἐκείνη πηδᾶ σὰν ἀγριοκάτσικο πάνω στὰ βράχια μὲ τὰ γυμνὰ πόδια της καὶ ὁ Μπάρρυ μὲ δυσκολία καταρθώνει νὰ τὴν ἀκολουθῆ. Σὲ λίγο, φτάνουν σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ καὶ ἐκεῖ ὁ Μπάρρυ μὲ μερικὰ πηδήματα τὴ φτάνει καὶ τὴν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι.

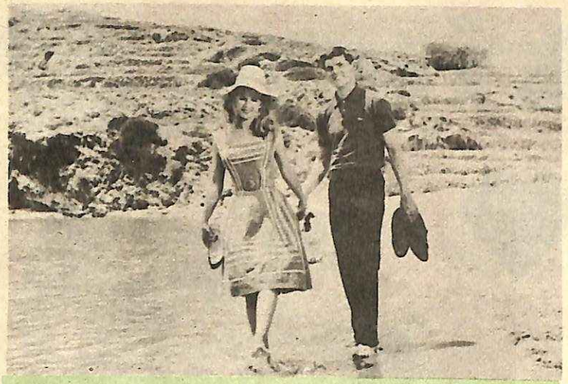

Εἶναι μιὰ πραγματικὰ ὡραία καὶ ἔρημη ἀμμουδιά. Ξαφνικά, ἡ Ἀλίκη τοῦ ξεγλιστρᾶ καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ τρέχη πρὸς τὰ βράχια, ποὺ βρίσκονται στὸ ἄλλο ἄκρο τῆς ἀμμουδιᾶς.

Ἐκεῖ, κάθεται σ' ἕνα βράχο καὶ σὲ λίγο ὁ Μπάρρυ ἔρχεται κι' αὐτὸς καὶ κάθεται πλάϊ της. Τὸ μέρος εἶναι ἄγριο, μὰ καὶ εἰδυλλιακό. Καὶ οἱ δυὸ νέοι εἶναι λαχανιασμένοι ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Μένουν ἔτσι γιὰ λίγο σιωπηλοί, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν. Ἡ Ἀλίκη συνέρνεται πρώτη καὶ λέει στὸν Μπάρρυ:

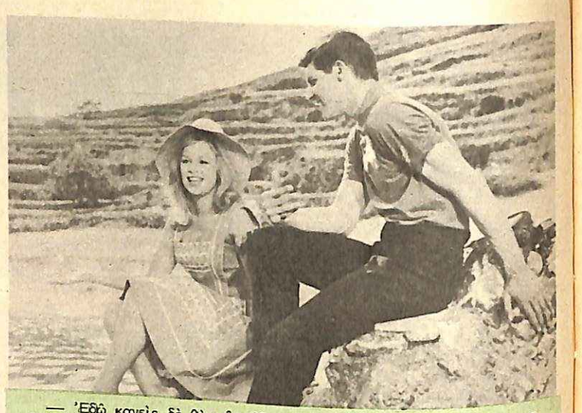

— Ἐδῶ κανεὶς δὲ θὰ μᾶς βῆ... Οἱ μουσικοὶ μὲ τὰ ὄργανά τους δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν γρήγορα κι' ἔτσι θὰ μᾶς ἔχασαν.

Ὁ Μπάρρυ, λαχανιασμένος ἀκόμα, δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήση. Βγάζει τὸ μαντήλι του καὶ σκουπίζει τὸ μέτωπό του.

ΜΠΑΡΡΥ: Οὔφ. Τί θέλουν, τέλος πάντων;

ΑΛΙΚΗ: Εἶναι πολὺ ζηλιάρηδες, γιατὶ εἶναι ἐρωτευμένοι.

ΜΠΑΡΡΥ: Μὲ ποιά;

ΑΛΙΚΗ: Μὲ μένα.

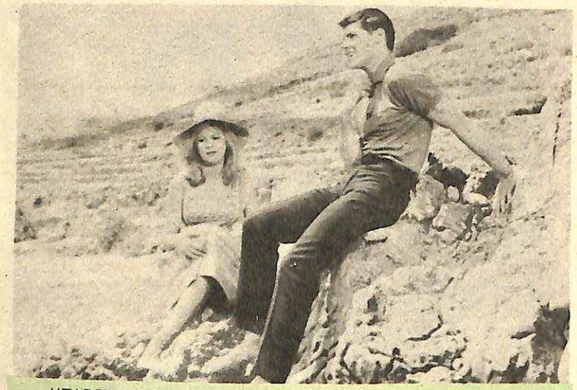

ΜΠΑΡΡΥ: Καὶ οἱ πέντε;

ΑΛΙΚΗ: Καὶ οἱ πέντε!... Μόνο ὅταν παίζουν μαζί κι' ἐγὼ τοὺς ἀκούω, δὲ ζηλεύουν. Ξέρουν πὼς δὲν βρίσκομαι μὲ κανένα ἀπ' αὐτοὺς οὔτε καὶ μὲ κανένα ἄλλο καὶ τότε παίζουν μὲ τὴν καρδιά τους.

ΜΠΑΡΡΥ (γελῶντας): Ὡραῖο κόλπο... (Σηκώνει τὰ παντελόνια του): Δὲν μπαίνουμε λίγο στὸ νερό, νὰ δροσιστοῦμε;

ΑΛΙΚΗ: Γιατί ὄχι;... Εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικό. Μπαίνουν γιὰ λίγο στὴ θάλασσα.

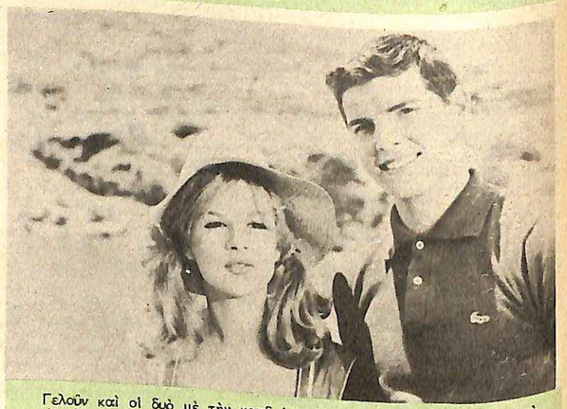

Γελοῦν καὶ οἱ δυὸ μὲ τὴν καρδιά τους, καθὼς πλατσουρίζουν στὸ νερὸ μὲ τὰ πόδια τους.

— Φτάνει, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ Ἀλίκη. Μὴ ξεχνᾶμε πὼς ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσωμε.

Ξαναγυρίζουν στὰ βράχια καὶ ἐκεῖ ἡ Ἀλίκη ἀρχίζει νὰ σκουπίζη τὰ πόδια τους μὲ μιὰ μαντήλα. Ὁ Μπάρρυ τὴν παρακολουθεῖ μὲ φασὲ μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ δικό του καί...

... σπεύδει νὰ κατεβάση τὴ φούστα της κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα.

— Λοιπόν... Ὅταν ἔφτασε τὸ τηλεγράφημά σας, τὸ διάβασα ἐγώ. Ἡ μαμὰ μπορεῖ νὰ μιλάη καλὰ τὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ μόνο ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ διαβάσω. Εἶναι, λοιπόν, ἀλήθεια πὼς πέθανε ὁ κύριος Καράκης, ὁ εὐεργέτης τοῦ νησιοῦ μας;

ΜΠΑΡΡΥ: Βέβαια... Ἄλλωστε γι' αὐτὸ βρισκόμαστε ἐδῶ.

ΑΛΙΚΗ: Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα... Κανεὶς ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ μάθη τὸ θάνατό του.

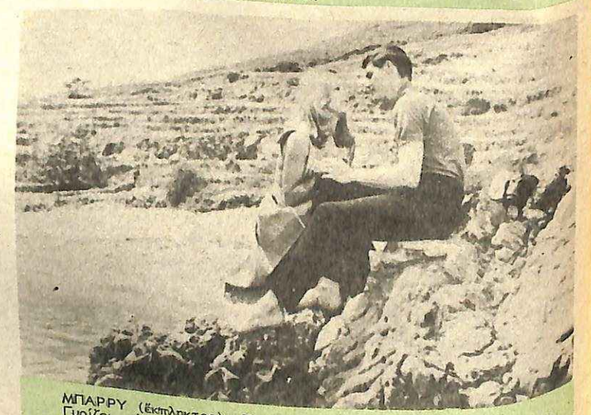

ΜΠΑΡΡΥ (ἐκπληκτος): Γιατί;

Γυρίζει, τὸν κυττάζει στὰ μάτια καὶ τοῦ λέει μὲ μεγάλη συγκίνησι:

— Θὰ ματώση ἡ καρδιά τους. Εἶναι εὐτυχισμένοι, γιατὶ ξέρουν πὼς ὁ κύριος Καράκης τοὺς ἀγαπᾶ. Χαίρονται τὴ ζωή. Δὲ σκοτίζονται γιὰ τίποτα. Ξέρουν πὼς, ἂν ποτὲ τοὺς συμβῆ κάτι κακό, ὁ κύριος Καράκης θὰ σπεύση νὰ τοὺς βοηθήση...

ΜΠΑΡΡΥ: Μὰ ἀναγκαστικὰ θὰ τὸ μάθουν, ἀργὰ ἢ γρήγορα...

ΑΛΙΚΗ: Πῶς θὰ τὸ μάθουν, ἂν κανεὶς δὲν τοὺς τὸ πῆ; Ἂν δὲν τοὺς τὸ πῆ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας, μιὰ καὶ μόνο ἐμεῖς τὸ ξέρουμε; Καλύτερα εἶναι γι' αὐτοὺς νὰ ἐξακολουθήση νὰ ζῆ ὁ κύριος Καράκης. Ἀφήστε τον νὰ ζῆ, κύριε Μπάρρυ. Σᾶς παρακαλῶ... Τί σᾶς πειράζει, ἐσᾶς, αὐτό;

ΜΠΑΡΡΥ: Μὰ δὲν καταλαβαίνετε, δεσποινὶς Ἀλίκη, πὼς ἡ ἀλήθεια θὰ μαθευτῆ, ἀμέσως μόλις πουλήσω τὸ νησί;

ΑΛΙΚΗ (μὲ γουρλωμένα μάτια): Θὰ πουλήσετε τὸ νησί;

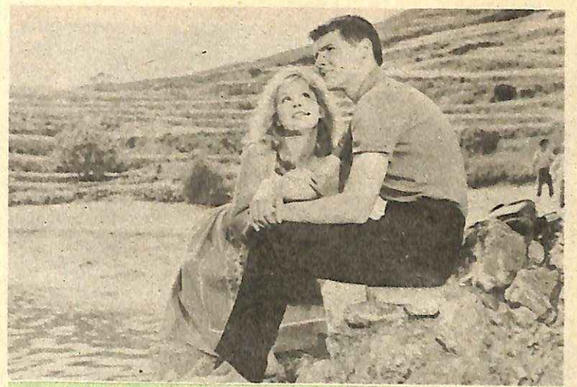

ΜΠΑΡΡΥ: Μὰ γι' αὐτὸ ἤρθαμε ἐδῶ. Ὁ Παστρούδης θέλει νὰ χτίση ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο στὸ νησί σας...

ΑΛΙΚΗ: Καὶ ὁ κόσμος;

ΜΠΑΡΡΥ: Ὑποθέτω πὼς ὅλοι θὰ βρῆτε δουλειὰ καὶ μὲ καλοὺς μισθούς. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ εὐλογία γιὰ τὸν τόπο. Θὰ ἔρθουν χιλιάδες τουρίστες. Ἀλήθεια, τί κάνουν γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ;

ΑΛΙΚΗ: Ζοῦν... Ξέρετε νὰ ὑπάρχη τίποτα καλύτερο; Καὶ ἂν θέλετε νὰ μάθετε ἀκόμη κάτι...

... Ζοῦν ξέγνοιαστα καὶ εἶναι ὅλοι εὐτυχισμένοι.

Ἡ Ἀλίκη τὸν κυττάζει κατάματα. Τὰ μάτια της λάμπουν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

ΜΠΑΡΡΥ (μὲ ἀμηχανία:) Ὄχι... ἀλλά...

ΑΛΙΚΗ: Αὐτὸ ἐδῶ, εἶναι τὸ πιὸ εὐτυχισμένο μέρος τοῦ κόσμου. Ἔχουμε ψωμί, ἐλιές, κατσίκες, κρασί, ἥλιο, θάλασσα, ψάρια, οὐρανό. Τί ἄλλο θέλουμε; ὁ κόσμος ἐδῶ ζῆ εὐτυχισμένος καί, σὰν ἔρθη ἡ ὥρα του, πεθαίνει εὐτυχισμένος.

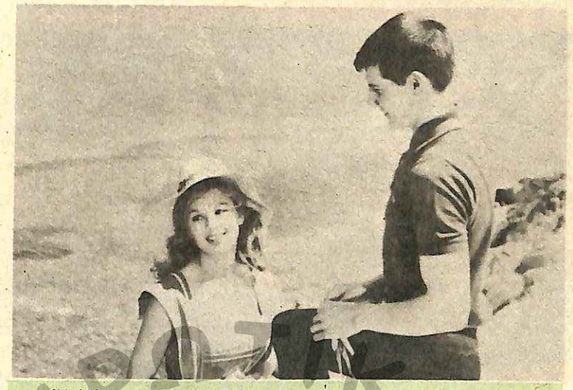

Ἡ Ἀλίκη σηκώνεται, παίρνει τὸ καπέλλο ποὺ τῆς ἔφυγε ἀπὸ τὸ κεφάλι της, καὶ ξανακάθεται κοντὰ στὸν Μπάρρυ.

— Πεθαίνουν εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι στὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα; τὸν ρωτάει.

ΜΠΑΡΡΥ (μὲ ἀμηχανία): Δὲν ξέρω. Δὲν ἔτυχε νὰ πεθάνω σὲ κανένα ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ...

ΑΛΙΚΗ: Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πουλήσετε τὸ νησί μας... Αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος μας, τὸ σπίτι μας. Ἐδῶ ζοῦμε...

... τραγουδᾶμε, δουλεύουμε...

Καὶ ἡ Ἀλίκη συνεχίζει, μ' ἕνα τόνο παθητικῆς ἐκκλήσεως:

— Κύριε Μπάρρυ, σᾶς παρακαλῶ. Ἡ μητέρα σας ἦταν Ἑλληνίδα. Γεννήθηκε ἐδῶ. Ὑποσχεθῆτε μου, λοιπόν, πὼς δὲ θὰ πουλήσετε τὸ νησί μας. Δώστε τὴ μεγάλη αὐτὴ ὑπόσχεσι, μὲ τὴν ἑλληνικὴ καρδιά σας...

Ἡ Ἀλίκη σφίγγεται πάνω στὸν Μπάρρυ, γιὰ νὰ τὸν πιέση νὰ βγάλη τὴν ἀπόφασί του. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀντὶ ν' ἀπαντήση...

... κυττάζει μὲ λαχτάρα τὸ καλοφτιαγμένο σῶμα της καὶ τὶς καλλίγραμμες γάμπες της, ποὺ ξεσκεπάζει τὸ φορεμά της, καθὼς τὸ ἀνεμίζη ὁ ἀέρας. Πετάει πάλι μακρυὰ τὸ καπέλλο της καί, ἀγκαλιάζοντάς την σφιχτά, κάνει νὰ τὴ φιλήση. Ἡ Ἀλίκη ὅμως, καταλαβαίνοντας τὶς προθέσεις του, τοῦ ξεφεύγει σὰν αἴλουρος καὶ τοῦ δίνει ἕνα ἠχηρὸ χαστοῦκι στὸ μάγουλο.

ΑΛΙΚΗ (ἔξω φρενῶν): Πῶς τολμᾶς; Ἐγὼ σοῦ μιλῶ μὲ ἑλληνικὴ καρδιὰ κι' ἐσὺ μοῦ ἀπαντᾶς μὲ τὶς ἀμερικάνικες χεροῦκλες σου;

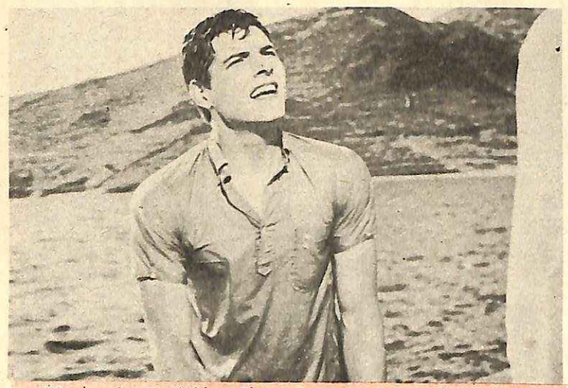

Τὸ χαστούκι τῆς 'Αλίκης δίνει στὸν Μπάρρυ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἀστειεύεται. Μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὴν κατάπληξι, τὸ πρόσωπό του κοκκινίζει ἀπὸ θυμό. Κάνει ν' ἁρπάξῃ τὴν 'Αλίκη, μὰ ἐκείνη τὸν σπρώχνει καὶ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ μὲ τὸ κεφάλι στὴ θάλασσα.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα μουσκεμένος, βλέπει τὴν 'Αλίκη νὰ τρέχῃ σὰν μικρὸ ζαρκάδι πάνω στὰ βράχια, μὲ τὰ σανδάλια της στὸ χέρι. Τὴ φωνάζει, μὰ αὐτὴ οὔτε γυρίζει νὰ τὸν κυττάξῃ.

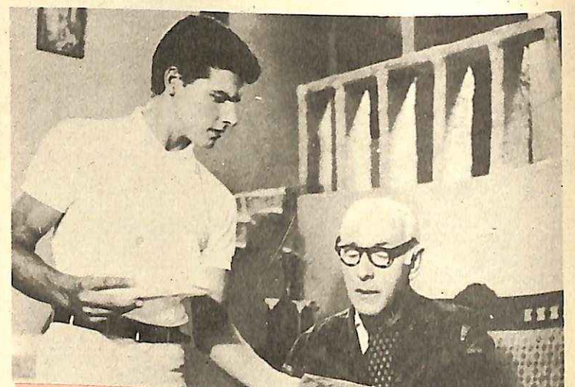

Γυρίζοντας στὸ σπίτι, ὁ Μπάρρυ ἀλλάζει καὶ πηγαίνει ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ Κάραγουαιη. Οἱ δικογραφίες βρίσκονται σὲ σωροὺς πάνω στὸ τραπέζι. Μπουκαλάκια μὲ διάφορα φάρμακα εἶναι ἁπλωμένα παντοῦ. 'Ο Κάραγουαιη, φορώντας τὴ ρόμπα του καὶ τὶς παντόφλες »του προσπαθεῖ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ χαρτιά του.

Χαίρεται ποὺ βλέπει τὸν Μπάρρυ, γιατὶ μπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ πῇ σὲ κάποιον τὰ παράπονά του:

— Ποτὲ δὲ φανταζόμουν πὼς μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ...

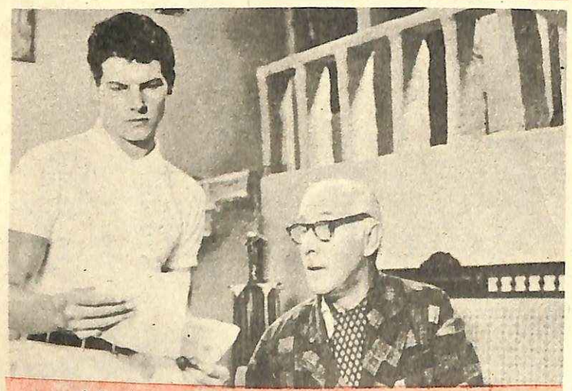

... ἀκόμα ἕνα τέτοιο μέρος πάνω στὴ γῆ. Δὲν βρίσκω οὔτε μιὰ πρίζα, γιὰ νὰ μαγνητοφωνήσω τὸ λόγο μου.

ΜΠΑΡΡΥ: Μὰ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἠλεκτρικό!...

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: 'Απίστευτο!... Κι' αὐτὸ τὸ κορίτσι μοῦ ξετύλιξε τὰ χαρτιά μου. Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτα... Θέλει σπάσιμο τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς κοπέλλας.

ΜΠΑΡΡΥ: Σ' αὐτό, πρόθυμα θὰ σὲ βοηθήσω...

ΚΑΡΑΓΟΥΑΙΗ: 'Αμ ἐκείνη ἡ μάνα της... Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω...

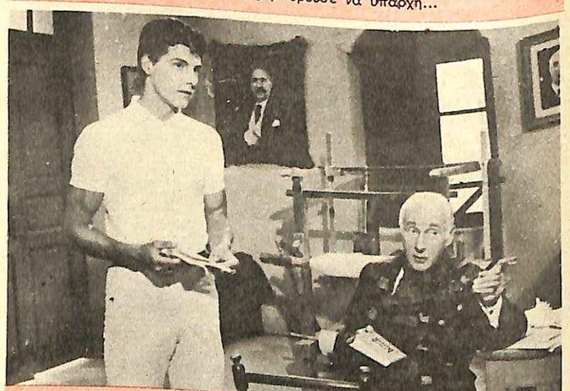

... πῶς τὰ καπάφερα νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ντούς, ποὺ μοῦφτιαξε. "Ολα ἐδῶ πέρα εἶναι σωστὸς ἐφιάλτης.

ΜΠΑΡΡΥ: Προτείνω νὰ φύγουμε αὔριο, πρωΐ-πρωΐ. "Ας πέσουμε νωρὶς ἀπόψε, νὰ κοιμηθοῦμε καὶ νὰ ξεχάσουμε αὐτὴ τὴ φοβερὴ περιπέτεια. 'Εδῶ τουλάχιστον, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἔχουμε ἡσυχία.

'Ο Κάραγουαιη παίρνει ἕνα μπουκαλάκι μὲ φάρμακο καὶ μετρᾶ τὶς σταγόνες. Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο ἡ 'Αννα. Καὶ οἱ δυὸ ἄντρες τὴν κυττάζουν βλοσυρά...

... δείχνοντας πὼς δὲν τοὺς εὐχαριστεῖ καθόλου ἡ ἐπίσκεψή της.

ΑΝΝΑ: Καλησπέρα σας (Στὸν Μπάρρυ): "Εμαθα πὼς πέσατε στὴ θάλασσα... Εἶναι ἀλήθεια;

ΜΠΑΡΡΥ: Τὸ μάθατε;... "Ε, λοιπὸν ναί...

ΑΝΝΑ: Γούρι... Γούρι... Καλὴ τύχη...

ΜΠΑΡΡΥ: Εὐχαριστῶ, ἐπίσης...

ΑΝΝΑ: Εὐχαριστῶ. 'Η 'Αλίκη λέει νὰ ἑτοιμαστῆτε γιὰ τὸ πάρτυ.. Εἶστε οἱ καλεσμένοι της...

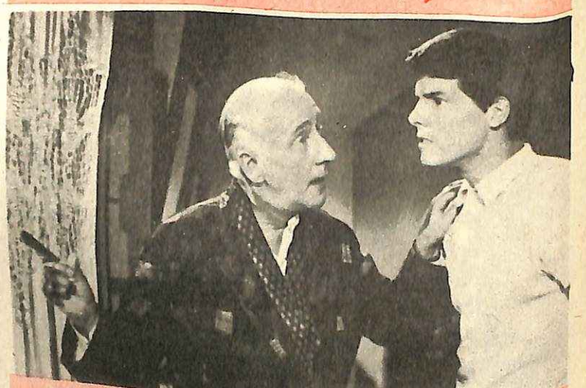

ΜΠΑΡΡΥ: Ποιό πάρτυ;

ΑΝΝΑ: Πάρτυ ἀμερικάνικο... Τσὰ-Τσὰ Πάρτυ, ὅπως ζητήσατε στὸ τηλεγράφημα. Μᾶς λέγατε νὰ εἰδοποιήσουμε τὰ ἐνδιαφέρομενα «parties» (μέλη): Εἰδοποιήσαμε λοιπὸν ὅλους τοὺς γλεντζέδες τοῦ νησιοῦ πὼς ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὰ πάρτυ.

ΜΠΑΡΡΥ: (χτυπώντας τὸ κεφάλι του): Πώ!...πώ!... 'Αδελφέ μου...

ΑΝΝΑ: "Α, ἔχετε καὶ ἀδελφό;... Γούρι... Γούρι...

ΜΠΑΡΡΥ: Τέλος πάντων, ἂς τ' ἀφήσουμε ὅλα αὐτά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΚΟΥΝΙΣΤΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ἡ ζωὴ καὶ τὴν λατρεύω, γιὰ ὅλες τὶς χαρές της καὶ γιὰ κάθε ὁμορφιά της, ποὺ βρίσκεται στὴ γῆ, στὸν οὐρανὸ καὶ στοὺς αἰθέρες. Δὲν ὑπάρχει τίποτα σχεδόν, ποὺ νὰ μὴ μὲ συγκινῇ βαθιά. Κι' ὅταν βλέπω καμμιὰ φορὰ ἀνθρώπους ποὺ περπατοῦν ἀγανακτισμένοι, βρίζοντας ἢ καὶ ἁπλῶς κατσούφηδες, γελῶ ἀπὸ μέσα μου, γιατὶ κάνω τὴ σκέψι ὅτι, ἁπλούστατα, εἶναι ἠλίθιοι, μιὰ κι' ἀφίνουν τὸν ἑαυτό τους νὰ στενοχωριέται γιὰ ἕνα σωρὸ αἰτίες ποὺ εἶναι στὸ κάτω-κάτω περαστικές. Ἐγώ, προσωπικά, ἀποφεύγω τὶς στενοχώριες κι' ὅσο μοῦ συμβαίνῃ καμμιὰ φορὰ κανένα δυσάρεστο γεγονός, γυρίζω καὶ κυττάζω —ἂν εἶναι νύχτα— τ' ἀστέρια καὶ τὸ ξεχνῶ στὴ γρήγορα. Φυσικά, ὅταν τύχῃ νὰ μοῦ συμβῇ τὴν ἡμέρα, τότε κυττάζω τὶς λικνιζόμενες ὑπάρξεις —κυρίες καὶ δεσποινίδες κάθε ἡλικίας— καὶ πάλι μοῦ περνάει ἀμέσως κάθε στενοχώρια. Γενικά, ἔχω φτιάξει μιὰ μικρὴ φιλοσοφία, ποὺ λέει τὰ ἑξῆς περίπου. «Γιατὶ νὰ λυπᾶμαι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπάρχουν γύρω μου τόσες ὁμορφιὲς ποὺ μὲ κάνουν νὰ χαίρωμαι;» 'Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ σᾶς ἀνέφερα, θὰ καταλάβετε ἀσφαλῶς, ὅτι εἶμαι ἕνας εὐχάριστος καὶ πολιτισμένος κύριος. Καὶ πράγματι θὰ ἤμουν ἀκόμα, ἂν δὲν συνέβαιναν ὡρισμένα γεγονότα, ποὺ ἄλλαξαν τὴ ζωή μου μὲ τὸν χειρότερο καὶ πιὸ ἀπαράδεκτο τρόπο. Καὶ νὰ πῶς ἔγινε, αὐτό.

★

'Η Ντόρα εἶναι ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς μου. Κάποιο βράδυ λοιπόν, ἀφοῦ καθήσαμε στὸ σπίτι της μέχρι ἀργά —θὰ εἴχανε περάσει οἱ 12— μὲ συνόδευε ὡς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγω. Προηγουμένως, περνώντας ἀπ' τὸν μικρό της κῆπο, μοῦ ἔκοψε καὶ δυὸ τριαντάφυλλα.

— Σόλων, ἀγάπη μου, εἶπε. Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ τριαντάφυλλα, θέλω νὰ στολίσῃς τὸ ἐργένικο σπιτικό σου. Μεθαύριο ποὺ θὰ πανγρευτοῦμε, θὰ στὸ φτιάξω ἐγὼ παλατάκι!

Πῆρα τὰ δυὸ τριαντάφυλλα καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ μικρό μου διαμερισματάκι, γεμάτος ἀπὸ εὐτυχία. Μ' ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσα! Τί ἄλλο ἤθελα; Φτάνοντας στὴν πολυκατοικία, κοντοστάθηκα γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ βγάλω τὰ κλειδιά μου, καὶ τότε εἶδα κάτι τὸ κατσαπληκτικό. "Ανοιξε ἡ ἔξω πόρτα, βγῆκε ὁ κύριος 'Αλέκος —ἕνας ἀπ' τοὺς ἐνοίκους, ποὺ μένει ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπ' τὸ δικό μου διαμέρισμα— ποσχώρησε στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ χάμω. Φοροῦσε τὶς πυζάμες του, ἤτανε ἀναμαλλιασμένος καὶ κάθε τόσο, ἄνοιγε τὶς παλάμες του καὶ μούντζωνε τὴ φάτσα του.

— Χάσατε τίποτα; ρώτησα μὲ τὴν συνηθισμένη μου εὐγένεια.

"Ανοιξε τὶς παλάμες του, ξαναμουντζώθηκε καὶ μουρμούρισε:

— Τὴν πιπίλα τοῦ μωροῦ. Ποῦ στὸ διάβολο νὰ πῆγε; Θύμωσα, τῆς ἔδωσα μιὰ καὶ πάει στὸ δαίμονα.

Χαμογέλασα φυσικὰ μ' αὐτά του τὰ φερσίματα καὶ τοῦ ἐξήγησα, ὅσο πιὸ ἁπλὰ μποροῦσα, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ κάθεται νὰ στενοχωριέται καὶ νὰ μουντζώνεται, ἐπειδὴ χάθηκε μιὰ πιπίλα. Στὸ κάτω-κάτω, μὲ λίγες δραχμοῦλες θὰ μποροῦσε νὰ ἀγοράσῃ αὔριο μιὰ ἄλλη. Τὰ μάτια του γυάλισαν.

— Καὶ πῶς διάβολο θὰ ξημερωθῆ ἀπόψε τὸ μωρό; μ' ἐρώτησε.

— "Οπως ὅλα τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου.

Κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τώρα μὲ φώτισες, εἶπε. Δὲν ἀκοῦτε ποὺ τσιρίζει;

'Αρχίσαμε νὰ ψάχνουμε μαζί, ἀλλὰ δὲν καταφέραμε τίποτα καὶ στὸ τέλος ἀπελπιστήκαμε.

— Πάμε, εἶπε. 'Απόψε ἂς πιπιλίσῃ τὰ δάχτυλά του κι' αὔριο βλέπουμε.

Μπαίνοντας στὴν πολυκατοικία, συναντηθήκαμε μὲ μιὰ κυρία, ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ σινεμά μὲ τὶς δυὸ κόρες της. Εἶχαν νοικιάσει τὸ ρετιμὲ τὶς δυὸ κόρες της. Εἶχαν νοικιάσει τὸ ρετιμὲ κι' ἀπ' ὅ,τι ἤξερα οἱ κόρες σπούδαζαν στὸ ὠδεῖο. Τὶς χαιρετήσαμε, μᾶς χαιρέτησαν καὶ τοὺς πρόσφερα τὰ δυὸ τριαντάφυλλα. Κι' ἐπειδὴ δὲν χωρούσαμε ὅλοι στὸ ἀσανσέρ, ἀνέβηκαν πρῶτα οἱ ἐμεῖς περιμέναμε. 'Ο κύριος 'Λτες αὐτὲς κι' ἐμεῖς περιμέναμε. 'Ο κύριος 'Λτες λέκος γύρισε καὶ μὲ κύτταξε, ἀγανακτισμένος.

— Θὰ σᾶς μιλήσω ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, εἶπε. "Ετσι τὸ κάνω ἐγώ. "Οταν ἔχω νεῦρα τὰ λέω σταράτα.

— Δηλαδή;

— 'Η εὐγενειά σας καὶ ἡ καλωσύνη σας, ἔχουν κάνει μεγάλη ἐντύπωση στὴν πολυκατοικία. "Εμαθα ἔτι καὶ χ[illegible]ματα δανείσατε σὲ κάποιους ἐδῶ μέσα καὶ στὸ γιατρὸ τρέξατε ἕνα θράδυ γιὰ τὸν κύριο Νικολόπουλο ποὺ μένει στὸν τρίτο ὄροφο, καὶ γενικὰ εἶσθε ἕνας ὑπέροχος κι' εὐγενικὸς ἄνθρωπος...

— Καλωσύνη σας ποὺ μοῦ τὸ λέτε.

Ξεροδήγησε καὶ πρόσθεσε:

— Κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶσθε ἕνας ἠλίθιος! Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλά, ὅταν ἔχω τὰ νεῦρα μου, τὰ λέω σταράτα.

Ξαφνιάστηκα μὲ τὸ θράσος ποὺ εἶχε νὰ μὲ πῇ ἠλίθιο. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἤρθε τὸ ἀσανσὲρ καὶ μπήκαμε. Γύρισα καὶ τὸν κύτταξα μὲ μισὸ μάτι.

— Λυπᾶμαι κατάκαρδα ποὺ κατοικοῦμε στὴν ἴδια πολυκατοικία, εἶπα. Εἶσθε ἕνας ἀνάγωγος, γιατί, ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσετε ποὺ ἔψαξα γιὰ τὴν πιπίλα τοῦ μωροῦ σας, μὲ βρίσατε κι' ἀπὸ πάνω.

Μὲ κύτταξε εἰρωνικά.

— Μωρὲ σπουδαῖα τὰ λάχανα, εἶπε. Καὶ στὸ κάτω-κάτω μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

— Ποιό;

— Ὅτι εἶσθε ἠλίθιος, κύριε Σόλων.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε!

Μ' ἁρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

— 'Ελᾶτε μαζί μου, φώναξε, ἀνανειρισμένος.

Εἶχε σταθῆ τὸ ἀσανσὲρ κι' ἄπιως μὲ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι, μπήκαμε συνέχεια στὸ διαμέρισμά του. Τὸ μωρό του τσίριζε συνέχεια. Μὲ παράτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μπῆκε στὸ δωμάτιο ποὺ ἤτανε τὸ παιδί, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ γύρισε πάλι νανουρίζοντάς το.

— Νά, ἡ κατάντια μου, εἶπε. Αὐτὸ θὰ κάνω ὡς τὸ πρωΐ. Θὰ τὸ νανουρίζω.

— 'Η κυρία σας;...

— Κοιμᾶται. Τί νὰ σοῦ κάνῃ κι' αὐτή; "Εχει ρέψει στὰ πόδια της ἀπ' τὸ πρωΐ... 'Ελᾶτε στὴ θεράντα.

Τὸν ἀκολούθησα, ἀπὸ περιέργεια. Τὸ μωρό, μὲ τὸ κούνημα ποὺ τοῦκανε, εἶχε σταματήσει τὴν κλάψα.

— Ρῖξτε μιὰ ματιὰ ἐδῶ, εἶπε. Τί βλέπετε;

Γύρισα καὶ εἶδα μιὰ συνηθισμένη πολυθρόνα, ἀπ' αὐτὲς τὶς παλιές, ποὺ καθόντουσαν οἱ γιαγιάδες μας καὶ κουνιόντουσαν.

— Πολυθρόνα, ἀπάντησα.

— Καθῆστε καὶ κουνηθῆτε λιγάκι, μέχρι νὰ γυρίσω.

"Εφυγε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἄφισε τὸ μωρὸ καὶ ξαναγύρισε. Μὲ βρῆκε νὰ κουνιέμαι ἀκόμα καὶ χαμογέλασε μὲ σημασία.

— Βλέπω ὅτι κουνιόσασταν ἀκόμα, εἶπε. 'Εγὼ ὅμως ἔχω νὰ κάτσω σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο. Δηλαδὴ ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ γεννήθηκε ὁ γυιός μου.

— Μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορο, ἀπάντησα. Περιμένω ν' ἀκούσω γιὰ ποιὰ αἰτία εἶμαι ἠλίθιος.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως, ἔκανε ἥσυχα-ἥσυχα. Πέρασα τὶς ὡραιότερες ὧρες τῆς ζωῆς μου, ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ θεράντα καὶ σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα. "Εκείνη τὴν ἐποχή, ἤμουν ἕνας εὐτυχισμένος κι' εὐγενέστατος κύριος, ὅπως ἐσεῖς. Διάβαζα κανένα βιβλίο, κουνιόμουνα στὴν πολυθρόνα μου καὶ χαμογελοῦσα στὸν κόσμο, γεμάτος εὐγένεια. Αὐτὸ μ' ἔφαγε.

— Ποιό;

— 'Η εὐγένεια, αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ἔννοια ποὺ συγκινεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Σιγὰ-σιγά, ἔγινα περιζήτητος, γιατὶ ἔκανα κάτι χειρονομίες εὐγενικές, σὰν κι' αὐτὴ ποὺ κάνατε κι' ἐσεῖς ἀπόψε, μὲ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ δώσατε στὶς δεσποινίδες. "Ετσι ἔφαγα τὸ κεφάλι μου. Κάποιο βράδυ, βρέθηκα σὲ μιὰ συντροφιὰ καὶ πρόσφερα μιὰ γαρδένια στὴν πιὸ ὄμορφη δεσποινίδα. Φυσικά, μόνον ἀπὸ εὐγένεια. Καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα!

— Ποιό ἀποτέλεσμα;

Συγκινήθηκε ἡ δεσποινὶς ποὺ πῆρε τὴν γαρδένια, μ' ἐρωτεύθηκε, τὴν ἐρωτεύθηκα, παντρευτήκαμε καὶ πάει στὸ διάβολο. "Ενα χρόνο ἔχω νὰ φχαριστηθῶ ὕπνο...

Ἀναστέναξε, ἄναψε τσιγάρο καὶ φύσηξε τὸν καπνὸ νευρικά.

— Καταλάβατε; ρώτησε.

Χάιδεψε τὴν πολυθρόνα καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Θὰ σᾶς τὰ πῶ πιὸ λιανά, συνέχισε. 'Ο εὐγενικὸς ἄνθρωπος, εἶναι περιζήτητος. Τὸν ἀγενῆ ὅμως, δὲν τὸν θέλει κανένας.

— Εἶναι πολὺ φυσικό, εἶπα.

— Συμφωνῶ κι' ἐγώ, ἔκανε χαμογελώντας εἰρωνικά. Ποιός ὠφελεῖται ὅμως ἀπ' τὴν εὐγένεια; "Εκείνος ποὺ τὴν ἔχει, δηλαδὴ ὁ εὐγενής, ἢ ἐκείνος ποὺ τὴν δέχεται;

— Καὶ οἱ δύο.

Πέταξε τὸ τσιγάρο του νευρικά.

— "Οχι', ἀγαπητέ μου, εἶπε. "Εκείνος ποὺ τὴν δέχεται, ὠφελεῖται. Παράδειγμα: Πρὶν ἀπὸ λίγο, στὸ ἀσανσὲρ, παραχωρήσατε τὴ θέσι μας, μπήκανε οἱ δεσποινίδες μὲ τὴν μαμά τους, σιναμένες, κουνάμενος, κι' ἐμεῖς περιμένομε σὰν κορίδια. Θέλετε κι' ἄλλο παράδειγμα; Προσέφερα μιὰ γαρδένια, συγκινήθηκε ἡ δεσποινίς, ἔγινε

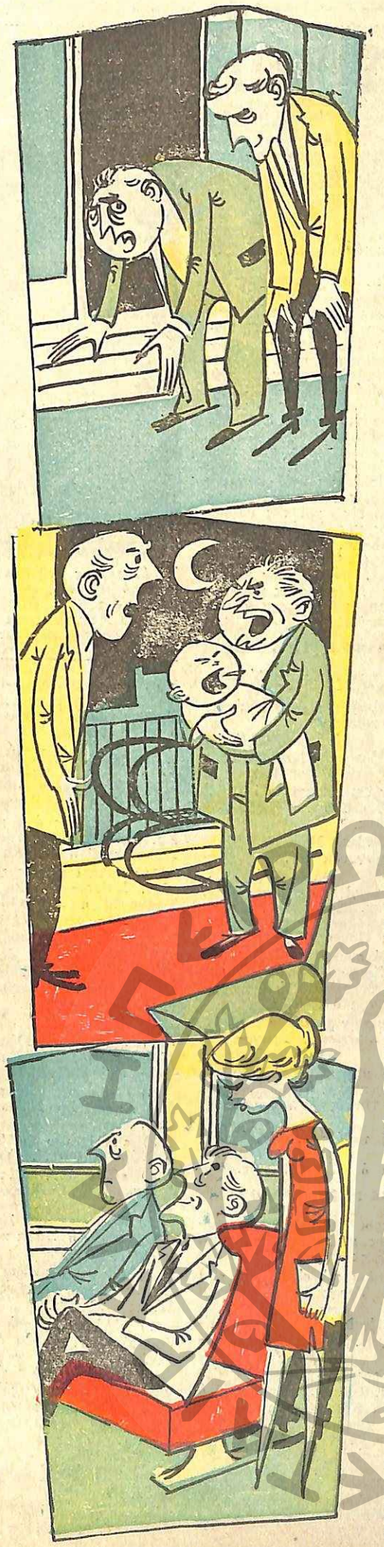

κυρία μου καὶ στὸ φινάλε, ἔχουν πρηστὴ τὰ μάτια μου ἀπ' τὴν ἀϋπνία. Θέλετε κι' ἄλλο παράδειγμα;

— Μάλιστα.

— Ξέρετε γιατί ἀρρώστησε ὁ κύριος Νικολόπουλος, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ τρέξατε στὸ γιατρό;

—Εἶχε τὸ στομάχι του.

— Πολὺ ὡραῖα! Εἶχε τὸ στομάχι του, ἐπειδὴ εἶχε περιδρομιάσει μιὰ πιατέλα γεμιστὲς ντομάτες. Καὶ σᾶς ρωτῶ. Τί φταίγατε ἐσεῖς, νὰ τρέχετε νυχτιάτικα στὸ γιατρό;

'Η τετράγωνη λογική του μὲ εἶχε ἀφήσει κατάπληκτο κι' ἀμίλητο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς εἶχε δίκιο. Ἄναψε κι' ἄλλο τσιγάρο.

— "Ολα αὐτὰ —συνέχισε— σᾶς τὰ λέω ἐπειδὴ ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτε εὐγενικὸς σὰν κι' ἐσᾶς. Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ καταντήσετε σὰν κι' ἐμένα, σᾶς δίνω μιὰ καὶ μόνη συμβουλή: Προσπαθῆστε νὰ γίνετε ἀντιπαθής.

Τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπ' τὸ τσιγάρο του καὶ πρόσθεσε:

— Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν μίσησα τίποτα τόσο πολύ, ὅσο τὴν εὐγένεια! 'Επίσης, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ξένοιαστη ἐποχὴ ποὺ κουνιόμουν σ' αὐτὴν τὴν πολυθρόνα χωρὶς βάσανα.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μωρὸ του ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ σηκώθηκα.

— Τ' ἀκοῦτε; ρώτησε. Αὐτὲς εἶναι οἱ συνέπειες τῆς εὐγένειας. Μέχρι τὸ πρωὶ θὰ τὸ κουνάω. Ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι σκάζουν τὰ δόντια του.

Τὸν καληνύχτησα κι' ἔφυγα, πεπεισμένος, ὅτι πράγματι εἶμαι ἠλίθιος. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ξύπνησα, γιατὶ ἄκουσα φωνές. Μάλωνε μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὸ παιδὶ ἔκλαιγε πάλι. Δὲν ἄκουσα καὶ πολλὰ πράγματα. Τὸ μόνο ποὺ ξεχώρισα, ἦτανε αὐτό: «Καλά, βρὲ Θάλεια, ἐγὼ ὁ ἠλίθιος σοῦ προσέφερα μιὰ γαρδένια, πανάθεμά με. 'Εσὺ ὅμως ἤτανε ἀνάγκη νὰ συγκινηθῆς;» «Εἶσαι θεοπάλαβος» ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. «Εἶμαι καὶ φαίνομαι» ἔγκαεῖπε αὐτός. «Καλά κουνιόμουνα στὴν πολυθρόνα μου καὶ εἶχα τὴν ἡσυχία μου».

★

"Οπως σᾶς εἶπα καὶ πιὸ πάνω, ἡ τετράγωνη λογική του μὲ ἀναστάτωσε κι' ὅλη τὴ νύχτα σκεφτόμουν συνέχεια τὰ ἀτράνταχτα ἐπιχειρήματά του. Τὸ πρωΐ, τὸν συνάντησα στὸ ἀσανσὲρ. Σημείωνε κάτι σ' ἕνα χαρτί.

— Νὰ μὴν ξεχάσω νὰ πάρω τὴν πιτίλα τοῦ μωροῦ, εἶπε.

Τὰ μάτια του ἤτανε κατακόκκινα ἀπ' τὴν ἀϋπνία. Βγήκαμε μαζὶ ἔξω, σταθήκαμε λίγο ἀπέναντι, κυττάζοντας τὴν κουνιστὴ πολυθρόνα, ποὺ ἔριχε γιὰ τὸ λεωφορεῖο. "Αρχισα τὸν συμπαθό. "Οταν κατέβηκε στὴ στάσι του, μοῦ φώναξε πάλι:

— Κύριε Σόλων, μὴν ξεχνᾶτε αὐτὰ ποὺ εἴπαμε. Ἀλλάργα ἀπ' τὸ δικό μου χάλι.

Τὸν καθησύχασα μὲ ἕνα φιλικὸ χαμόγελο, ποὺ ἔλεγε πάρα πολλά.

★

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα κι' ὅλας, ποὺ συναντηθήκαμε μὲ τὴν Ντόρα, ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὴν Κηφισιά, σὲ κάποιο συγγενικό της σπίτι. "Οταν ὅμως μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον μιὰ θέσις. Χωρὶς νὰ χάσω καιρό, κάθησα καὶ τὴν ἄφισα ὄρθια. 'Η Ντόρα ἔμεινε κατάπληκτη, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Στὸ τέρμα ἐξόπασε:

—Σόλων τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔκανες; ρώτησε.

— Δὲν νομίζω ὅτι ἔκανα τίποτα κακό, ἀπάντησα. Γιατὶ νὰ κάθεσαι ἐσὺ καὶ νὰ μὴν κάθομαι ἐγώ, ποὺ εἶμαι καὶ πιὸ μεγάλος;...

— Εἶσαι ἕνας γάϊδαρος, φώναξε. Οὔτε νὰ σὲ ξαναδῶ στὰ μάτια μου. 'Αγενέστατε...

— Πάνε νὰ σὲ εὐγένειες ποὺ ἤξερες, φώναξα κι' ἐγώ. "Ενα χρόνο ἔχει νὰ καθήσῃ ὁ ἄλλος στὴν πολυθρόνα. "Εχει τρελλαθῆ στὰ σούρτα-φέρτα μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ τραγουδιοῦ μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ αὐτὴ ἡ ἐποχή, ποὺ μιὰ σαῖζὸν (ἡ καλοκαιρινὴ) παραδίνει τὰ σκῆπτρα της σὲ ἄλλη (τὴ χειμερινή). Εἶναι μιὰ ἐποχὴ ἀνάπαυλας τῆς πρωτεύουσας καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς δραστηριότητος τῆς... Θεσσαλονίκης.

Πράγματι, στὸ διάστημα αὐτό, ποὺ τὰ συμβόλαια ἐργασίας τῶν τραγουδιστῶν καὶ τῶν τραγουδιστριῶν ἔχουν λήξει, ἐνῶ τὰ καινούργια δὲν ἔχουν ἀρχίσει, ἡ μακεδονικὴ συμπρωτεύουσα βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ χαρῆ γιὰ λίγο διάστημα τὴν τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ καὶ ν' ἀκούσῃ τὶς μεγάλες φίρμες, ποὺ τὶς κρατᾶ ὅλον τὸν χρόνο ἡ 'Αθήνα.

Καὶ οἱ καλλιτέχνες μας πάλι βρίσκουν τὸν καιρὸ γιὰ λίγο... τουρισμὸ χωρὶς ἔξοδα καὶ δαπάνες καὶ ἀνανέωσι τῶν δεσμῶν τους μὲ τοὺς θαυμαστές καὶ τῆς θαυμάστριές τους τῆς ὡραίας «νύμφης τοῦ Θερμαϊκοῦ».

Κάτι εἶναι κι' αὐτὸ καὶ γιὰ τὶς δυὸ πλευρές. Μέχρις ὅτου ἡ δευτέρα πόλις τῆς 'Ελλάδος μπορέσῃ ν' ἀποκτήσῃ δική της πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωή.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

'Από τοὺς καινούργιους δίσκους, ποὺ κυκλοφόρησαν μὲ νέα τραγούδια καὶ παλαιὰ σουξέ, σημειώνουμε τοὺς παρακάτω:

1) «Κι' ἂν θὰ διψᾶσαι γιὰ νερό». Τοῦ Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδᾶ ἡ Νάνα Μούσκουρη.

2) «Δὲν ζητῶ τίποτ' ἄλλο» καὶ «Μετὰ ἀπὸ σένα». Τραγουδᾶ ὁ Φώτης Δήμας.

3) «Τὶκ-τάκ». Μουσικὴ Μίμη Πλέσα. Τραγουδᾶ ἡ 'Αλίκη Βουγιουκλάκη.

4) «Τὸ ψωμὶ 'ναι στὸ τραπέζι». Στίχοι Ἰαχ. Καμπανέλη. Μουσικὴ Μίκη Θεοδωράκη. Τραγουδᾶ ὁ Γιάννης Πουλόπουλος.

5) «Γειά σου». 'Η παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Χαιρόπουλου. Τραγουδᾶ ἡ 'Ελίζα Μαρέλλη καὶ διευθύνει τὴν ὀρχήστρα ὁ Λέανδρος.

6) «Χόρεψαν τ' ἄσπρα πουλιά». Τοῦ Στ. Ξαρχάκου. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα.

7) «'Η μπόρα». Τοῦ Σπήλιου Μεντῆ. Τραγουδᾶ ἡ Γιοβάννα καὶ διευθύνει τὴν ὀρχήστρα ὁ Μίμης Πλέσσας.

8) «'Η ταβέρνα». 'Απ' τοὺς «Μοιραίους» τοῦ Κ. Βάρναλη. Τραγουδᾶ ὁ Φώτης Δήμας.

ΤΟ ΑΛ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καλύτεροι ἀπ' τοὺς τελευταίους δίσκους μὲ λαϊκὰ τραγούδια, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) «Φταῖμε κ' οἱ δυό». «'Ο κατηφές». Τραγουδᾶ ἡ "Αννα Χρυσάφη.

2) «'Η ἱστορία αὐτή» — «Θέλω νὰ φύγω». Τραγουδᾶ ἡ Μανουέλλα.

3) «"Αρρωστος βαρειά». Τοῦ Στέλιου Καζαντζίδη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος καὶ ἡ Καίτη Ἰκρέης.

4ὴ «Τὸ χαμένο παιδί». Τοῦ Ν. Κλουβάτου. Τραγουδοῦν ὁ Στ. Διονυσίου καὶ Μανώλης Χιώτης.

5) «Δὲν πονῶ κανένα πιὰ» «ψυτοτσιφτετέλι». Στίχοι — μουσικὴ τοῦ Ν. Δαλέζιου. Τραγουδοῦν ὁ Μιχ. Μενιδιάτης καὶ ἡ Βούλα Γκίκα.

'Ο βετεράνος τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ καὶ τῆς καντάδας Τώνης Μαρούδας. Οἱ ἐμφανίσεις του στὸ Κηποθέατρο σημειώνουν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

6) «"Αν τὸν ἀγαπᾶς παιδί μου» —«Πές μου πῶς βαστᾶς καρδιά». Τραγουδοῦν ὁ Μ. Καναρίδης καὶ ἡ Μ. Καζαντζή.

7) «Μοῦ μιλᾶς γιὰ χωρισμό». Τραγουδᾶ ὁ Δ. Κόλλιας.

8) «Σὰν γεφῦρι στοιχειωμένο». Τραγουδᾶ ὁ Λ. Βαλαχᾶς.

9) «Τί ζητᾶς ἀπὸ μένα». Τοῦ Χρ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδοῦν ὁ Γαβαλᾶς κι' ἡ Ρία Κούρτη.

10) «Γιατὶ ἀργεῖς γιὰ νὰ φανῆς». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Κόρου. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Κολλητήρη.

11) «Μὲ χτυπάει ἡ ζωή». Τραγουδᾶ ἡ Καίτη Τζοβάρα.

12) «Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ ξεχάσω»—«Μαζὶ θὰ κλάψουμε». Τραγουδᾶ ὁ Δ. 'Ανδριανός.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Σ' ἀγαπῶ Μαρία μου» (ἠπειρώτικο). Τοῦ Στ. Μπέλλου. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

2) «Προσφυγοπούλα» (συρτός). Τοῦ Δημ. Ζάχου. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

3) «'Η Πατρινιά». Τραγουδοῦν ἡ Σάσα καὶ ὁ Ν. Γιουλάκης.

4) «Σταματᾶ, Σταματούλα». Τραγουδᾶ ὁ Θεόδωρος Κανακάρης.

5) «Μάνα μου λίγο νερό». Τραγουδοῦν ἡ Σάσα καὶ ὁ Ν. Γιουλάκης.

6) «Χίλιοι τρακόσοι ἀοχοντες». Ἐπιτραπέζιο. Τραγουδᾶ ὁ 'Αντώνης Σκούφης.

7) «'Αλυσσίδα ποὺ δὲ σπάζει» (συρτός). Τραγουδᾶ ὁ Παντελῆς Τιτάκης.

8) «Μηλιὰ ποὺ εἶσαι στὸν γχρειὸ» (Δειχαδίτικό). Τραγουδᾶ ἡ Ντίνα Χρυσοβιτσάνου.

9) «Παναγιοῦλα» (καγκέλι Ρούμελης). Τραγουδᾶ ὁ Λάμπρος Παπαθανασίου.

10) «Χαράμι τ' ἀγκαλάσματα». Τοῦ 'Ι. Σκαλίδη. Τραγουδοῦν 'Ι. Σκαλίδης—Λ. Παπαδάκης.

Ο ΜΟΤΣΙΚΟΦΤΛΟΣ

Μπῆκα σὲ κάποιο σινεμά, πῆρα καὶ μιὰ δραχμὴ πασατέμπο κι' ἄρχισα τὰ τσάκα-τσούκα τοῦ καλοῦ καιροῦ. Μέχρι νὰ γίνῃ διάλειμμα, εἶχανε φύγει ὅλοι ἀπὸ γύρω μου. «Στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια» εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου. 'Ο πασατέμπος μοῦ ἄρεσε πάντα. "Αλλη ἐποχὴ ὅμως, ποτὲ δὲν θ' ἀγόραζα, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ ἐνοχλήσω τοὺς γύρω μου μὲ τὰ τσὶκ-τσάκ. Γύρισα κατὰ τὶς 12 στὴν πολυκατοικία καί, κατὰ σύμπτωσι, συνάντησα πάλι τὴν κυρία τοῦ ρετιρὲ μὲ τὶς κόρες της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, δὲν ἔγινε τὸ ἴδιο. Μπῆκα στὸ ἀσανσὲρ πρῶτος καὶ τὶς ἄφισα νὰ περιμένουν. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα, βούϊξε ἡ πολυκατοικία μὲ τὴν συμπεριφορά μου κι' ἕνα ἀπόγευμα ἄκουσα ποὺ λέγανε ἀπ' τὸ διπλανὸ διαμέρισμα: «Μεγάλο γαϊδούρι, αὐτὸς ὁ κύριος Σόλων». Μοῦ κακοφάνηκε. "Υστερα ἀπὸ λίγο, συναντήθηκα μὲ τὸν κύριο 'Αλέκο κι' ὅταν τοῦ τὸ εἶπα μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

— Μὴν δίνῃς πεντάρα, ἔκανε χαμαγελῶντας. 'Εκατὸ φορὲς νὰ εἶσαι γαϊδούρι, παρὰ κορόϊδο. Μὲ βλέπεις; "Ἰδρωσα νὰ προλάβω ἀνοιχτὸ τὸ μπακάλικο νὰ πάρω ρυζάλευρο!

— Ναί, ἀλλὰ ἔχασα καὶ τὴν Ντόρα.

— Κι' ἐπειδή; "Εχασε ἡ Βενετιὰ θελόνι. Δὲν χαίρεσαι; "Αν δὲν ἔφευγε, τοῦ χρόνου τέτοιον καιρὸ θὰ ἔτρεχες γιὰ πιπίλες καὶ γιὰ ρυζάλευρα. 'Ελα νὰ σοῦ δώσω τὴν κουνιστὴ πολυθρόνα, νὰ κουνηθῆς καὶ νὰ φχαριστηθῆ ἡ ψυχή σου.

Πῆγα καὶ τὴν πῆρα. 'Εκεῖνο τὸ βράδυ, κουνήθηκα μέχρι τὰ ξημερώματα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ὅσο σκεφτόμουν τὴν Ντόρα τὴ στενοχώρια μου.

★

Μέσα σὲ δέκα ἡμέρες, μοῦ κόψανε ὅλοι τὴν καλημέρα στὴν πολυκατοικία. "Ετσι κι' ἐγώ, ἀμίλητος κατέβαινα, ἀμίλητος ἀνέβαινα. Περνοῦσα τὶς περισσότερες ὧρες μου στὴν κουνιστὴ πολυθρόνα. "Υστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς μῆνες ὅμως, ἔγινε κάτι ἄλλο μὲ τὸν κύριο 'Αλέκο. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀναστατώθηκα περισσότερο. "Ητανε βραδάκι καὶ καθόμουν στὸ μπαλκόνι μου. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, καθόμουν στὴν πολυθρόνα. Σὲ κάποια στιγμὴ λοιπόν, τὸν εἶδα στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὸ καροτσάκι του γυιοῦ του. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔσπρωχνε τὸ καροτσάκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε ἀγκαζὲ τὴ γυναίκα του, τρυφερὰ-τρυφερά. 'Αναστατώθηκα καὶ κατέβηκα ἀμέσως κάτω. Τὸν τράβηξα παράμερα, νευριασμένος.

— Τί τρυφερότητες καὶ εὐγένειες εἶναι αὐτές; εἶπα. Δὲν φτάνει δηλαδὴ ποὺ τσουλᾶς τὸ καρότσι; Πρέπει νὰ τὴν κρατᾶς κι' ἀγκαζέ;

'Απόρησε:

— Κι' ἂν δὲν πιάσω τὴ γυναίκα μου ἀγκαζέ, ποιόν θὰ πιάσω; τὸν Δεσπότη;

— Κι' αὐτὰ ποὺ λέγαμε;...

Χαμογέλασε.

— "Ε, πάνε, αὐτά, εἶπε. Τότε ἀκόμα ἤμουν ἀναστατωμένος μὲ τὸν γυιό μου. Τώρα ὅμως, δόξα τῷ Θεῷ, ἔβγαλε τὰ δοντάκια του καὶ κοιμόμαστε τὰ βράδυα. Δὲν σοῦ κρύβω ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένος. Τότε τὰ νεῦρα μου ἤτανε σὲ κακὰ χάλια.

"Εμεινα κατάπληκτος μὲ τὴν ἀλλαγὴ ποὺ παρουσίαζε.

— Δηλαδὴ ἀπ' τὰ νεῦρα σου μοῦδωσες τὴν πολυθρόνα νὰ κουνιέμαι; ρώτησα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καὶ σάματι σ' ἔβαλα μὲ τὸ ζόρι νὰ κουνηθῆς; εἶπε.

"Εκανε μεταβολὴ καὶ συνέχισε τὸν περίπατό του. "Οσο γιὰ μένα, γύρισα φρενιασμένος στὸ μπαλκόνι καὶ τὴν ἔκανα, τὴν πολυθρόνα, ἐλεράκια γιὰ προσάναμα. Κι' ὅπως ἔμαθα, ὁ κύριος 'Αλέκος μοῦ ἔκανε ζημιώσω.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥ'Ι'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΦΙΓΓΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Σκωτσέζου, ὁ Λάντον κι' ὁ Μπένσον κατορθώνουν νὰ δραπετεύουν ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Κινέζου, ἀφίνοντας ὅμως ἀναγκαστικὰ στὰ χέρια του τὴ Ντόλλυ. "Οταν ξαναγυρίζουν σὲ λίγο, μὲ τὴν ἀστυνομία, ὁ Κινέζος, οἱ συνέχοχοί του κι' ἡ Ντόλλυ ἔχουν ἐξαφανιστῆ. Μένει μόνο ὁ Σκωτσέζος, ποὺ παρακαλεῖ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακή, προτοῦ τὸν ξαναπιάσῃ ἡ δίψα γιὰ ἐγκλήματα. 'Ο Λάντον κι' ὁ Μπένσον συνεργάζονται μὲ τὸν ἀστυνομικὸ ἐπιθεωρητὴ Βίντερ, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὸν Κινέζο καὶ τὴ μυστικὴ ἑταιρία «Κίτρινη Σφίγγα», στὴν ὁποία ἀνήκει αὐτός. "Εχουν λόγους νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Κινέζος ἔχει φύγει τώρα γιὰ τὴν Σαγκάη καὶ ἀποφασίζουν νὰ πάνε ἐκεῖ νὰ τὸν βροῦνε.

5ον

"Οταν ἡ Εὐρώπη ἦταν βυθισμένη ἀχόμη στὴ βαρβαρότητα, οἱ Κινέζοι ἤξεραν τὴν πυρίτιδα, τὸ χαρτί, τὰ χαρτονομίσματα, τὶς συναλλαγματικὲς καὶ ποιός ξέρει πόσα πράγματα ἀχόμη...Εἴμαστε ἀνώτεροι ἀπ' αὐτούς; Στὸν τομέα τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητο. Ἀλλὰ στὸν τομέα τῆς σκέψεως; 'Ενῶ ἐμεῖς εἴμαστε προσκολλημένοι στὸ σήμερα, αὐτοὶ βλέπουν μακρυά, πολὺ μακρυά. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνοι...

»Κύριοι —πρόσθεσε—δὲν ἔχομε νὰ πολεμήσομε μ' ἕναν ἄνθρωπο, ἀλλὰ μὲ μιὰ πανίσχυρη ὀργάνωσι, ποὺ ἔχει πιθανὸν διακλαδώσεις σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πρόκειται γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς «Κίτρινης Σφίγγας», ποὺ τὴν συναντοῦμε κάθε τόσο μπροστά μας, σήμερα μ' αὐτὴ τὴ μορφὴ κι' αὔριο μὲ τὴν ἄλλη.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἔφυγαν,γιὰ νὰ κάμουν τὶς ἀναλύσεις τους.Θὰ γνωσοποιοῦσαν κατόπιν τὰ ἀποτελέσματα στὸν ἀνωιεπιθεωρητὴ Στὴβ Βίντερ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΚΩΤΣΕΖΟΥ

'Η ἀνάλυσις τοῦ αἵματος τοῦ Σκωτσέζου δὲν ἔδωσε, δυστυχῶς, τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προσδοκοῦσαν. Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες χρησιμοποίησαν κάμποσα ἀντιδραστήρια, τὸ ἐξέτασαν στὸ μικροσκόπιο, ἔκαμαν διάφορες ἀναλύσεις, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσαν νὰ βροῦν τίποτα.

Καὶ στὸ μεταξὺ ὁ καιρὸς περνοῦσε.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες ἐπισκέπτονταν κάθε μέρα τὸν Στὴβ Βίντερ στὸ γραφεῖο του, ἀλλ' οἱ συζητήσεις τους καταντοῦσαν θεωρητικές, γιατὶ δὲν κατεῖχαν κανένα ὡρισμένο στοιχεῖο.

Τὸ πρωὶ τῆς τέταρτης ἡμέρας, βρίσκονταν καὶ πάλι ἐκεῖ, προσπαθώντας νὰ καταστρώσουν ἕνα πρόγραμμα ἐνεργείας, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα. 'Ηταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ εἶναν τὴν ἐντολὴ νὰ παρακολουθοῦν τὸ Σκωτσέζο.

— Σήμερα ὁ φυλακισμένος εἶναι πολὺ νευρικός, τοὺς εἶπε. "Εβρισε ἕνα συνάδελφό μου καὶ σὲ μένα εἶπε πὼς δὲ μὲ γνωρίζει.

Οἱ δυὸ ἐπιστήμονες κι' ὁ Στὴβ Βίντερ κατέβηκαν στὸ κελλί του.

— Καλημέρα. Λόσφορντ, τοῦ εἶπε ὁ Μπένσον. Πῶς εἶσαι σήμερα;

'Ο Σκωτσέζος στήλωσε πάνω του τὰ μάτια του.

—Κάνετε λάθος, ἀπάντησε.Δὲν λέγομαι Λόσφορντ, ἀλλὰ 'Οχόνελ... Δὲν ξέρω πῶς καὶ γιατὶ βρίσκομαι ἐδῶ... Τί μὲ θέλετε;

— Προσπάθησε νὰ θυμηθῆς, τοῦ εἶπε ὁ Μπένσον μὲ ἤρεμο τόνο. Σὺ μᾶς ἔσωσες, ἐμένα καὶ τὸ φίλο μου Λάντον, ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Κινέζου, στὸ μέγαρο τῆς Ρῆτζεντ Στρὴτ.

—'Εγώ; εἶπε ὁ Σκωτσέζος. Δὲ θυμᾶμαι τίποτα... Ποῦ βρίσκομαι τώρα; Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός;

— Μιλῆστε μας γι' αὐτόν.

Τὰ μάτια του ἀγρίεψαν.

— Ποτέ! ἀπάντησε. Δὲν ξέρω ποιοὶ εἰσαστε καὶ τὶ μὲ θέλετε, ἀλλὰ δὲ θὰ μάθετε τίποτα ἀπὸ μένα.

— Κι' ὡστόσο, ἡ Ρωσίδα σὲ τρύτησε μὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ θανάτου.

'Ο Σκωτσέζος κύτταξε τὰ χέρια του κι' ὕστερα χαμογέλασε.

— Ψέματα, εἶπε.

— Κύτταξε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ δεξιοῦ σου χεριοῦ, ἐπέμεινε ὁ Μπένσον.

Τὸ σημάδι εἶχε ἐξαφανιστῆ.Δὲν διακρινόταν τίποτα πάνω στὸ χέρι του.

'Ο Σκωτσέζος κύτταξε θυμωμένος τὸν Μπένσον.

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε; φώναξε. Νομίζετε πὼς θὰ μὲ κάμετε νὰ μιλήσω; Φύγετε ἀπὸ δῶ ὅλοι!

Σηκώθηκε ταυτόχρονα κι' ἄοπαξε ἀπὸ τὸ πόδι τὸ σκαμνὶ ὅπου καθόταν, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ σὰν ρόπαλο.

— Φύγετε! οὔρλιαξε ἐνῶ προχωροῦσε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

'Αλλ' ὁ Βίντερ ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ τοῦ φώναξε ἐπιτακτικά:

—Σταμάτησε, γιατὶ πυροβολῶ!

'Ο Σκωτσέζος ἄφησε τὸ σκαμνὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Παρουσίαζε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα θλιβερὸ θέαμα. 'Ολόκληρο τὸ σῶμα του τραντάζόταν ἀπὸ σπασμοὺς καὶ χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Εἶμαι ὁ 'Οχόνελ! φώναξε.

Οἱ σπασμοὶ γίνονταν ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατοί. Καί, ξαφνικά, σωριάστηκε στὸ πάτωμα σὰν ἄψυχη μᾶζα.

'Ο Μπένσον ἔσκυψε ἀμέσως κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του.

— Πέθανε, εἶπε.

— Τὸν σκότωσαν, ὅπως κι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα ποὺ ξεψύχησε μέσα στὸ σπίτι μου, προσέθεσε ὁ Λάντον.

— Πέθανε χωρὶς νὰ μπορέσωμε νὰ βροῦμε τὸ δηλητήριο ποὺ χρησιμοποίησαν οἱ δολοφόνοι. εἶπε ὁ Μπένσον.

'Ο Λάντον ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

—'Ελπίζω πὼς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο ἔγκλημα τοῦ καταριαμένου Κινέζου, εἶπε.

— Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» διαθέτει ἰσχυρότατα ὅπλα κι' ὅτι γιὰ τὴ στιγμὴ δὲν ξέρομε τίποτα σχεδὸν γι' αὐτήν. παρατήρησε ὁ ἀρχιεπιθεωρητής.

— Θὰ μᾶς βοηθήσετ δὲν εἶν' ἔτσι; παρακάλεσε ὁ Λ ον.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καθ.κον μου, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Δὲν σᾶς κρύβω, ὅμως, ὅτι ἡ ὑπόθεσις ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους κανόνες κι' ὅτι θὰ χρειαστοῦν ἐξαιρετικὰ μέσα γιὰ νὰ φτάσομε στὸ τέρμα.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό.

— Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς συστήσω ἀπόλυτη ἐχεμύθεια, συνέχισε ὁ ἀρχιεπιθεωρητής. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανεὶς τὸ παραμικρό.

— Μείνετε ἥσυχο-

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ ξαναρθῆτε αὔριο στὸ γραφεῖο μου. Θὰ ξαναπάρομε τὴν ὑπόθεσι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

ΟΙ ΠΛΟΚΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τοὺς πήγαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιεπιθεωρητοῦ. ὁ Λάντον εἶπε στὸ φίλο του:

—'Ο Στὴβ Βίντερ εἶναι, βέβαια, ἕνας ἱκανώτατος ἀστυνομικός. Φοβᾶμαι, ὡστόσο, ὅτι, δουλεύοντας μαζί του, θὰ περιορίσωμε ἀναγκαστικὰ τὸν κύκλο τῆς δράσεώς μας.

— Γιὰ ποιό λόγο; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Μπένσον.

— Θὰ θελήσῃ νὰ διευθύνῃ τὰ πάντα καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀργὴ καὶ γραφειοκρατικὴ μέθοδο, ἀπάντησε ὁ Λάντον. "Ετσι, θὰ εἴμαστε ἐκνευρασμένοι νὰ βαδίζωμε πάνω στὰ ἀγκάθια του.

— Τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάμωμε;

—Δὲν ξέρω. 'Αλλὰ θὰ ἤθελα νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ ἐνεργειές μας.

— Νομίζω πὼς δὲν ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Μπένσον. 'Εμεῖς τοῦ ζητήσαμε τὴ συνεργασία του, ποὺ, ἄλλωστε, μᾶς εἶναι πολύτιμη καὶ ἀπαραίτητη. 'Αλλ' εἴτε τὸ θέλομε εἴτε ὄχι, ἡ ὑπόθεσις πέρασε τώρα στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Θὰ βαδίσομε μαζί. αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

'Ο Λάντον ἀναστέναξε.

— Κι' ἡ Ντόλλυ; εἶπε. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, αἰγνυρα θὰ κοιμᾶται. 'Αλλ' ὅταν θὰ ξυπνήσῃ...

—"Εχομε ἕναν ὁλόκληρο χρόνο μπροστά μας, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ ἀντίδοτο, ἀπάντησε ὁ Μπένσον. Κι' ὡς τότε πολλὰ μπορεῖ νὰ γίνουν.

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἔκπαιναν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιεπιθεωρητοῦ.

'Ο Στὴβ Βίντερ διάβαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δακτυλογραφημένο κείμενο κι' ἦταν τόσο ἀπορροφημένος, ποὺ τοὺς χαιρέτησε μὲ μιὰ ἁπλὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ιδέα καταστρατάγημα

ΧΡΥΣΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Χαρῆτε βαρελόφρονες, μπεκρῆδες εὐφραινθῆτε
κι' ἐσεῖς στενὰ πλακιώτικα σημαιοστολισθῆτε,
γιατὶ ἡ χρυσὴ περίοδος τοῦ τρυγητοῦ σημαίνει
στὴν 'Αττικὴ τὴν ἄμπελο καὶ τὴν εὐλογημένη!
Καί, φυσικά, τὰ πλούσια τὰ σταφυλοπατήματα,
σημαίνουν γιὰ τὴν τάξι μας πολλὰ... παραπατήματα!
Τὰ Σπάτα, τὸ Μαρκόπουλο καὶ τ' ἄλλα κρασοχώρια μας,
ποὺ διώχνουν μὲ τὸ «νέκταρ» τους τὴν κάθε στενοχώρια μας,
στ' ἀμπέλια τους ἐστήσανε ξανὰ τὰ πατητήρια.
τοῦ τρυγητοῦ τὰ σύνεργα,

Συνέχισε ὕστερα τὸ διάβασμα ἐπὶ δέκα περίπου λεπτά. Σήκωσε, τέλος, τὸ κεφάλι του κ' εἶπε στοὺς δυὸ ἐπισκέπτες:

— Εἶναι μιὰ ἔκθεσις ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας, ποὺ βρίσκεται σὲ μιὰ μικρὴ δημοκρατία κοντὰ στὸ Μεξικό. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀνώτερο ὑπάλληλο, ποὺ χρησιμοποιεῖ δικά του μέσα, ὅταν θέλη νὰ μᾶς ἀναφέρη κάτι. Ὁ τύπος δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ περιέχονται σ' αὐτὴ τὴν ἔκθεσι κ' οὔτε θὰ μάθη τίποτα ποτέ. Νομίζω, ὁπωσδήποτε, ὅτι ὁ Κινέζος μας θὰ ξέρη πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὸν πράκτορά μας. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ διαβάσετε τὴν ἔκθεσι.

Ὁ Μπένσον πῆρε τὰ δακτυλογραφημένα χείμενα κ' ἄρχισε νὰ διαβάζη, μαζὶ μὲ τὸν Λάντον, ποὺ καθόταν πλάϊ του.

Ἡ ἔκθεσις περιλάμβανε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ στρατηγὸς Ἐπαρτέρο, ποὺ ἀνέρρωσε ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σοβαρότατο τραῦμα στὸ κεφάλι, ποὺ τὸν κράτησε πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα στὸ κρεβάτι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, συμπεριφέρεται κατὰ τρόπο πολὺ περίεργο καὶ ἐκπληκτικό. Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω ἂν ὑποκρίνεται ἢ ἂν ἔχη ὑποστῆ κάποια ὁλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρος του.

»Ὁ στρατηγὸς εἶχε πάρει κανονικὴ ἄδεια καὶ ἀπουσίασε ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, χωρὶς νὰ ξέρη κανεὶς ποῦ πῆγε κατὰ τὸ διάστημα αὐτό. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ εὐρεῖες ἀντιλήψεις καὶ μεγάλη ἐτοιμότητα. Προτοῦ λείψη, εἶχε κάμει σοβαρὲς μεταρρυθμίσεις στὸ στρατό, ποὺ ἐπιδοκιμάσθηκαν ἀπὸ ὅλους. Ὅταν, ὅμως, ξαναγύρισε στὴν ὑπηρεσία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπουσία του, παρουσίασε ὡρισμένες μεταβολές, ποὺ κατέπληξαν ὅλους. Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἄρχισε νὰ καταστρέφη συστηματικὰ ὅ,τι εἶχε δημιουργήσει μὲ τόσους κόπους καὶ τόσες φροντίδες ὡς τότε. Ἦταν σὰν νὰ βρισκόταν στὴν ἐξουσία τοῦ δαίμονος τοῦ ὀλέθρου, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀδικίας. Φενόταν μὲ ἀφάνταση σκληρότητα στοὺς ὑφισταμένους του, Ἐπιζητοῦσε εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐκτελῆ ἐπὶ τόπου στρατιῶτες καὶ ποὺ παντὸς ἀξιωματικούς. Μὲ τὴν ἴδια σκληρότητα φονεύτηκαν καὶ ἀπέναντι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιοχῆς, ποὺ βρισκόταν στὴ δικαιοδοσία του. Λέγεται ὅτι ἔκαμε ἀληθινὲς σφαγές, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἀπεργίας ποὺ ἐκδηλώθηκε σὲ μερικοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας. Εἶχε κατορθώσει νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ μερικοὺς φανατικοὺς ἀξιωματικούς, στοὺς ὁποίους εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐθαίρετα τὶς πιὸ ἐπίκαιρες θέσεις, καὶ μὲ τὴ βοήθειά τους ἐνέσπειρε τὸν τρόμο σὲ ὅλους. Οἱ παραστάσεις τῶν ἀνωτέρων του κ' οἱ διαταγὲς τοῦ ὑπουργείου δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Ἐπαρτέρο εἶχε μεταβληθῆ σὲ τοπάρχη καὶ γινόταν ἑνὸς εἴδους καὶ περισσότερο σκληρὸς καὶ αἱμοβόρος. Θὰ χρειαζόταν πόλεμος, γιὰ νὰ ἐξωσθῆ ἀπὸ τὸ φρουδό του.

»Ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἐδῶ εἶναι, ὅπως ξέρετε, χαώδης. Ἡ πραγματικὴ ἐξουσία βρίσκεται στὰ χέρια μερικῶν κεφαλαιούχων, ποὺ καταδυναστεύουν τὸ λαὸ γιὰ νὰ ἀποκομίζουν τεράστια κέρδη. Τὸ τράστ τῶν κεφαλαιούχων, λοιπόν, γιὰ νὰ βάλη τέρμα στὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργατῶν ποὺ ζητοῦσαν αὐξήσεις, ἐκήρυξε «λόκ-ἄουτ» καὶ ἔκλεισε πρῶτα τὶς πετρελαιοπηγὲς καὶ κατόπιν τὰ μεταλλεῖα ἀργύρου καὶ χαλκοῦ. Οἱ ἐργάτες ὀργάνωσαν τότε μιὰ διαδήλωσι, ποὺ θὰ ξετινιγόταν εἰρηνικά, χωρὶς τὴν ἀπρόοπτη ἐπέμβασι τοῦ Ἐπαρτέρο. Ἰσχυρὲς δυνάμεις, ποὺ εἶχαν καταλάβει ἀπὸ πρίν ἐπίκαιρες θέσεις, εἰσέβαλαν, ξαφνικά, στὴν πρωτεύουσα καὶ ἄνοιξαν πῦρ ἐναντίον τοῦ πλήθους. Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα σατανικὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε καταστρωθῆ μὲ προσοχὴ ἀπὸ πρίν. Οἱ ἀπεργοὶ εὑρίσκαν παντοῦ μπροστά τους τὰ πολυβόλα τοῦ Ἐπαρτέρο, ποὺ ξεγροῦσαν τὸ θάνατο. Τὰ θύματα τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἡμέρας ξεπέρασαν τὶς δυὸ χιλιάδες.

»Ὁ Ἐπαρτέρο εἶχε ἐνεργήσει ἀπὸ δική του πρωτοβουλία. Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ λάβη δρακόντεια μέτρα καὶ ἐκινητοποίησε ἰσχυρὲς δυνάμεις ἐναντίον τους. Ὁ στρατηγὸς ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀποσυρθῆ σ' ἕνα φρούριο, ὅπου ἀντέταξε πεισματώδη ἄμυνα. Στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ σωθῆ, ἀποφάσισε νὰ βάλη φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ φρουρίου, γιὰ νὰ τιναχτῆ μ' ὅλους τοὺς στρατιῶτες του στὸν ἀέρα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς του τὸν πυροβόλησε τότε δυὸ φορὲς κ' οἱ σφαῖρες τὸν βρῆκαν στὸ κεφάλι. Τὸ φρούριο παραδόθηκε κατόπιν κ' ὁ Ἐπαρτέρο μεταφέρθηκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου τοῦ ἔκαμαν διάτρησι τοῦ κρανίου, γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν τὶς σφαῖρες. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ κ' ὁ στρατηγὸς, ὅπως γράφω καὶ παραπάνω, ἔμεινε ἐπὶ ἕνα μῆνα μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀλλά, τελικά, βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Σ' ἐκείνους ποὺ τὸν πλησιάζουν, δίνει τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου ποὺ ξύπνησε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο ληθαργο.

»Ὁ στρατηγὸς Ἐπαρτέρο—συνέχιζε ἡ ἔκθεσις—δίνει τώρα τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀνθρώπου τελείως ἠρεμου καὶ ἰσορροπημένου. Κατὰ τὸ κείμενο τῆς ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ὁποῖον σᾶς παραθέτω».

Ἡ ἀναφορὰ αὐτὴ εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Μοῦ εἶπαν ὅτι, κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθόν, ἐξετέλεσα ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἐγκλημάτων. Δὲ θυμᾶμαι τίποτα ἀπ' αὐτὰ καὶ δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ σώσω τὸ κεφάλι μου, γιατί, κ' ἂν ἀπόμη ἔμενα ἀτιμώρητος, θὰ τερμάτιζα μόνος τὴ ζωή μου. Πρὶν ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτή, ὑπῆρξα ἕνας ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος στὸ καθῆκόν μου καὶ νομίζω ὅτι μπορῶ νὰ εἶμαι περήφανος γιὰ τὸ παρελθόν μου. Τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μου ἄρχισε ἀπὸ τότε ποὺ πῆγα στὸ Λονδῖνο, ἐπιφορτισμένος μὲ μιὰ ἀποστολὴ μερικῶν ἑβδομάδων. Ἕνα βράδυ ποὺ περιφερόμουν στὸ Πικαντίλλι, θαυμάζοντας τὶς καλλονὲς ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά μου, εἶδα, ξαφνικά, δυὸ ὁλόμαυρα μάτια, ποὺ εἶχαν στηλωθῆ πάνω μου μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονή. Δὲν ἤμουν πιὰ νέος κ' ὁ λόγος αὐτὸς μ' ἔκανε ἐπιρρεπέστατο. Ἀλλ' ἡ τύχη εἶχε ἀποφασίσει διαφορετικά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καθὼς πήγαινα νὰ μιλήσω σ' ἕνα κέντρο, βρέθηκα μπροστὰ στὴ γυναίκα, στὴν ὁποία ἀνῆκαν αὐτὰ τὰ ὑπέροχα μάτια. Ἡ γνωριμία μας ἔγινε ἀμέσως σχεδόν. Ἦταν Ρωσίδα, ἀπὸ τοὺς Ρώσσους ποὺ εἶχαν διαφύγει στὸ ἐξωτερικὸ μετὰ τὴ μπολσεβικική ἐπανάστασι, λεγόταν Σόνια κ' ἦταν ἕνα γοητευτικὸ πλάσμα. Φάγαμε μαζὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ κ' ὕστερα πήγαμε στὸ θέατρο... Νομίζω πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐφήμερες ἐρείνες σχέσεις, ποὺ διαλύονται ἕνα πρωὶ ἢ ἕνα βράδυ, ἀφήνοντας κάποιες εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἤμουν παράφορα ἐρωτευμένος μὲ τὴ Σόνια κ' ἕτοιμος νὰ κάμω ὁποιαδήποτε τρέλλα θὰ μοῦ ζητοῦσε. Κι' αὐτή, ἄλλοστε, ἔδειχνε πὼς ἦταν τὸ ἴδιο παράφορα ἐρωτευμένη μαζί μου.

»Ἡ τρέλλα ποὺ μοῦ ζήτησε ἡ Σόνια, ἦταν νὰ πάρω μιὰ ἄδεια ἑνὸς ἔτους γιὰ νὰ χαιρόμαι καὶ τὸ διάστημα αὐτὸ τὴν ἀγάπη μας. Θυμήθηκα κάποιο παλιὸ τραῦμα ποὺ εἶχα καὶ ποὺ μ' ἐνοχλοῦσε καμμιὰ φορὰ πῆρα μερικὰ πιστοποιητικὰ ἀπὸ γιατοὺς καὶ κατάφερα νὰ μοῦ δοθῆ ἡ ἄδεια. Μόνον τότε ἡ Σόνια δέχτηκε νὰ μὲ πάη στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε. Ἦταν ἕνα μέγαρο, στὴν Ρῆτζεντ Στρήτ...

Βρισκόμαστε σ' ἕνα κομψὸ σαλόνάκι κ' εἶχα κάθε λόγο νὰ φαντάζομαι ὅτι ἡ Σόνια θὰ γινόταν ἐπὶ τέλους δική μου. Ἀλλὰ μοῦ ἀνάγγειλε ὅτι περίμενε κάποια ἐπίσκεψη. Ὁ ἐπισκέπτης, γιατὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἄνδρα, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπροτρόπαια ὄντα, ποὺ ἔχω ἰδῆ ὡς σήμερα στὴ ζωή μου. Θάλεγες πὼς τὸ πρόσωπό του σκεπαζόταν ἀπὸ μιὰ κέρινη μάσκα. Πάνω σ' αὐτὴ τὴ μάσκα διαχρίνόταν μιὰ μεγάλη καὶ βαθειὰ οὐλή. Στὴ θέσι τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ, ἐξ ἄλλου, εἶχε μιὰ ἀρπάγη, ποὺ λειτουργοῦσε μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια, σὲ τρόπο ποὺ ὁ κάτοχός της μποροῦσε νὰ πιάνη μ' αὐτὴν τὴ λαβίδα τῆς ζάχαρης, γιὰ τὸ τσαί. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἦταν Κινέζος. Εἶχε, ὡστόσο, τρόπους ἀνθρώπου τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ μιλοῦσε θαυμάσια ἀγγλικά... Τὸ βλέμμα του εἰσχωροῦσε ὡς τὶ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου καὶ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπ' αὐτό. Μ' ἐξουσίαζε στὴν χυριολεξία. Ἐνιωσα, ξαφνικά, μιὰ νάρκη σ' ὅλο μου τὸ σῶμα κ' ἀποκοιμήθηκα. Ἀπὸ κείνη τ' ἠσυχία, δὲν θυμᾶμαι τίποτα. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ διάτρησι ποὺ μοῦ ἔκαμαν στὸ κρανίο, ὅμως, ξαναβρῆκα τὴν παλιὰ προσωπικότητά μου. Στὴ ζωή μου, ὑπάρχει τώρα ἕνα χενό, ποὺ ἐκτείνεται σὲ διάστημα δέκα ὀχτὼ περίπου μηνῶν. Τοὺς τελευταίους ἕξη μῆνες, φαίνεται ὅτι τοὺς πέρασα ἐδῶ, κ' ὅτι κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἔκαμα τὶς φριχαλέότητες, γιὰ τὶς ὁποῖες κατηγοροῦμαι».

Ὁ πράκτωρ τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας κατέληγε μὲ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ στρατηγὸς Ἐπαρτέρο ἦταν ἕνας μεγάλος ὑποκριτὴς κ' ὅτι προσποιόταν ἀμνησία γιὰ νὰ σώση τὴ ζωή του.

Ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς κ' οἱ δύο ἐπιστήμονες, ὅμως, εἶχαν τελείως διαφορετικὴ γνώμη.

Ὁ πρῶτος ποὺ μίλησε, ἦταν ὁ Λάντον.

— Πρέπει νὰ τηλεγραφήσετε, γιὰ νὰ προλάβετε τὴ δίκη αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου, εἶπε στὸν Βίντερ. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή του καὶ δὲ μποροῦμε ν' ἀμφιβάλουμε γιὰ τὴν ἀθωότητά του.

— Ναί, συμφώνησε ὁ Βίντερ. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀμφιβάλουμε ἐμεῖς, δὲ μποροῦμε νὰ κάμουμε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς πιστέψουν.

— Θ' ἀφήσετε, λοιπόν, νὰ τὸν τουφεκίσουν;

— Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμω, εἶναι νὰ ἐνεργήσω παρασκηνιακά, σὲ τρόπο ποὺ νὰ βρεθῆ κάποιο πρόσχημα γιὰ νὰ παραταθῆ ἡ ἀνάκρισί του. Ἔτσι, θὰ κερδίσουμε καιρό. Στὸ διάστημα αὐτό, ἐλπίζω ν' ἀνακαλύψωμε τοὺς πλοκάμους αὐτῆς τῆς καταληπτικῆς ὀργανώσεως. Θὰ εἶναι εὐκολο κατόπιν ν' ἀποδείξωμε τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἐπαρτέρο.

Ἔμειναν γι' ἀρκετὴ ὥρα σιωπηλοί.

— Εἴχατε δίκιο, ὅταν λέγατε ὅτι οἱ πλόκαμοι αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως ἁπλώνονται σ' ὅλο τὸν κόσμο, εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Μπένσον. Στὸ μεταξύ, ὅμως, δὲ μποροῦμε νὰ μένουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Πρέπει νὰ μελετήσωμε κάποιο σχέδιο ἐνεργείας.

— Οἱ κακοποιοί, μετὰ τὸ πάθημά τους, δὲ νομίζω ὅτι θὰ ἐξαχολουθήσουν νὰ μένουν στὴν Ἀγγλία, παρατήρησε ὁ Βίντερ. Τὸ ἐνστικτό μου μοῦ λέει ὅτι ἐφυγαν καί, γιὰ τὴ στιγμή, δὲν πιστεύω ὅτι μπορεῖ νὰ πήγαν πουθενὰ ἀλλοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Θὰ πᾶμε, λοιπόν, νὰ τοὺς βροῦμε ἐκεῖ. Αὔριο τὸ πρωί, ἕνα ἀεροπλάνο φεύγει γιὰ τὴν Καλκούτα. Ἀπὸ κεῖ, θὰ ἰδοῦμε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ συνεχίσωμε τὸ ταξίδι μας ὡς τὴ Σαγκάη. Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ βροῦμε ἐκεῖ τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν οὐλή.

— Ἔγω νὰ σᾶς ἀναγγείλω κάτι, εἶπε ὁ Μπένσον. Χθὲς τὸ βράδυ, πῆγα νὰ κάμω μιὰ ἐπίσκεψη στὸ... βαρῶνο Κίνγκστων καὶ πῆρα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ λίγο αἷμα. Τὸ αἷμα αὐτὸ τὸ ὑπέβαλα σὲ διάφορες ἀναλύσεις γιὰ νομίζω πὼς βρῆκα τὴν ἀφετηρία γιὰ τὶς ἐρευνές μου.

— Θαυμάσια! ξεφώνισε ὁ Βίντερ. Σὲ ποιὰ κατάστασι βρίσκεται τὸ σῶμα τοῦ βαρόνου;

— Διατηρεῖται στὴν ἐντέλεια. Τὸ σῶμα φαίνεται σὰν βαλσαμωμένο.

— Εἴπατε ὅτι τοῦ πήρατε αἷμα;

— Ἀκριβῶς. Τὸ αἷμα αὐτό, λοιπόν, εἶναι τελείως ὑγρό.

— Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ βαρῶνο Κίνγκστων; ρώτησε ὁ ἀρχιεπιθεωρητής.

— Πέστε μου τὴν ὥρα καὶ θὰ τηλεφωνήσω ἀπὸ σπίτι φίλο μου τὸ συμβολαιογράφο, ἀπάντησε ὁ Μπένσον.

— Ἀπόψε, κατὰ τὰς ἕξη;

— Σύμφωνοι, θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως.

Ὁ Μπένσον σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ μίλησε στὸ συμβολαιογράφο μὲ συνθηματικὸ τρόπο.

— Θὰ πάρετε μαζί σας ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερες ἀποσκευές, εἶπε ὁ Βίντερ. Μόνον τὰ ἀπαραίτητα.

— Γιὰ νὰ συνεχίσω τὰ πειράματά μου, μοῦ χρειάζεται ἡ κασετίνα μὲ τὰ διάφορα ἀντιδραστήρια καὶ τὸ μικροσκόπιό μου, παρατήρησε ὁ Μπένσον.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Βίντερ. Στὶς τρεῖς, θὰρθῶ στὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ συνεχίσωμε τὴ συζήτησί μας. Σᾶς παρακαλῶ καὶ σᾶς κυρὶε Λάντον, νὰ εἶσαστε ἐκεῖ

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΜΠΡΑΟΥΝ

Τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας, δυὸ ἄνθρωποι χτύπησαν τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τοῦ δόκτορος Μπένσον. Ὁ ἕνας ἦταν ἀδύνατος καὶ κρατοῦσε ἕνα βαλιτσάκι στὸ χέρι του. Ὁ ἄλλος εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα κ' ἦταν ντυμένος μὲ κάποια ἐπιτήδευσι. Μόνον ὅτι τὸ κολλάρο ποὺ φοροῦσε, ἀνῆκε σὲ μιὰ μόδα περασμένη ἀπὸ καιρό.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριοι; ρώτησε ὁ δόκτωρ Μπένσον, ὅταν ὁ ὑπηρέτης του ὡδήγησε μπροστά του τοὺς δύο ἐπισκέπτες.

— Νὰ σᾶς ἀλλάξωμε λίγο τὰ χαρακτηριστικά, ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ψηλὸ ἀνάστημα.

— Ἀ, καταλαβαίνω, εἶπε ὁ δόκτωρ Μπένσον. Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἔστειλε, τὸ νομίζει, λοιπόν, ἀπαραίτητο;

— Καὶ βέβαια. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶτε, βρίσκεται μπροστά σας...

Ὁ δόκτωρ Μπένσον ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του.

— Πῶς;.. εἴσαστε σεῖς; τραύλισε σαστισμένος.

— Αὐτὸ μὲ ἱκανοποιεῖ, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχιεπιθεωρητὴ Στὴβ Βίντερ. Ὁ δόκτωρ Λάντον εἶναι ἐδῶ;

— Σᾶς περιμένει στὸ σαλόνι.

— Πηγαίνομε νὰ τὸν ἰδοῦμε, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής, ποὺ ἔκαμε ἕνα νεῦμα στὸν συνοδό του νὰ τὸν περιμένη.

Ὁ γιατρὸς Λάντον δοκίμασε τὴν ἴδια ἔκπληξι μὲ τὸ φίλο του, μαθαίνοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν μπροστά του ἦταν ὁ Στὴβ Βίντερ.

— Ὁ συνοδός μου, τοὺς ἐξήγησε ὁ ἀρχιεπιθεωρητὴς τῆς Σκωτλαντ Γυάρντ, εἶναι ὁ Οὐίλλιαμ Μπράουν, ὁ καλύτερος εἰδικὸς τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου στὰ ζητήματα τοῦ μακιγιάζ. Μόνον ὅτι ἡ πελατεία του δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ θεντέττες τοῦ κινηματογράφου. Ἐργάζεται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἀστυνομία... Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι σᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες.

— Μὲ ποιὸ τρόπο; ρώτησε ὁ Λάντον.

— Τὴν ὥρα ποὺ ἐργόσαστε στὸ γραφεῖο μου, μιὰ συσκευὴ τηλεοράσεως τοῦ μετέδιδε τὴν εἰκόνα σας. Ἔτσι, εἶχε τὸν καιρὸ νὰ μελετήση τὴ φυσιογνωμία σας μ' ὅλη του τὴν ἄνεσι... Θὰ σᾶς παραδώσω σὲ λίγο στὶς φροντίδες του. Προηγουμένως, πρέπει νὰ μιλήσωμε γιὰ κάτι ἄλλο. Εἰδοποιήσατε τὸν συμβολαιογράφο Βάτ γιὰ τὴν ἐπίσκεψή μου;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Μπένσον.

— Μετέβαλα σχέδιο, εἶπε ὁ Βίντερ. Δὲν θὰ πάω ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαλόνε... Ὁ Χένρυ Μαλλόνε εἶναι ὁ βοηθός μου καὶ ὁ στενώτερος συνεργάτης μου. Θὰ μ' ἀντικαταστήση στὶς ἔρευνες, ποὺ πρέπει νὰ συνεχισθοῦν ἐδῶ ὅσο θὰ λείπω. Στὴν ἐπίσκεψή του στὸ συμβολαιογράφο Βάτ, θὰ συμφωνήσουν μαζὶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦν νὰ συνεννοοῦνται χωρὶς νὰ προκαλοῦν ὑπόνοιες. Ὁ Μαλλόνε μοῦ ἔφερε τὸ φάκελλο τῆς «Κίτρινης Σφίγγας», ποὺ τὸν μελετήσαμε μαζί.

— Μποροῦμε νὰ μάθωμε τί περιέχει; ρώτησε ὁ Μπένσον.

— Περιέχει ἕνα πλῆθος χαρτιῶν, ποὺ ἀναφέρονται σὲ διάφορες περιπτώσεις, ἀλλὰ χωρὶς συγκεκριμένα στοιχεῖα. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶναι ὅτι ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» βρίσκεται παντοῦ καὶ πουθενά. Ἡ ἕδρα της, ἢ ἂν προτιμᾶτε ὁ κεντρικὸς νοῦς της, βρίσκεται, ὅμως, στὴν Κίνα καὶ πιθανότερα στὴ Σαγκάη... Βλέπετε ὅτι δὲν ἦταν μόνον ἡ πληροφορία τοῦ δυστυχισμένου Σκωτσέξου, ποὺ μ' ἔκαμε ν' ἀποφασίσω αὐτὸ τὸ ταξίδι. Αὐτὸς ὁ κεντρικὸς νοῦς λέγεται Φοῦ-Μὰν-Τζοῦ. Εἶναι ὑπαρκτὸ πρόσωπο, ἢ ἕνα ἁπλὸ σύμβολο, ποὺ ἐπαινεῖ τὰ μέλη τῆς «Κίτρινης Σφίγγας»; Δὲν τὸ ξέρω... Φαίνεται πιθανὸν ὅτι τὰ θύματά της μεταφέρονται στὴν Κίνα μέσα σὲ κορμοὺς δένδρων.

— Εἴπατε μέσα σὲ κορμοὺς δένδρων;

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ σημειώστε ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀτελῆ ὑπόθεσι... Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἕνα ἀτιμόπλοιο ἐγκαίνησε στ' ἀνοιχτὰ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ. Ἀνάμεσα στὰ σιντρίμμια ποὺ βρέθηκαν κατόπιν, ἦταν κ' ἕνας κορμός, μ' ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα στὸ ἐσωτερικό του. Φαντάζομαι ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον, στὸν ὁποῖον ὁ μυστηριώδης ἀρχηγός, ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του, εἶχε κάμει τὴν ἔνεσι, ποὺ θὰ ἄλλαζε τὴν προσωπικότητά του. Τὸ σῶμα αὐτὸ μεταφέρεται στὴν Κίνα, ὅπου θὰ περνοῦσε τὸν ἀπαραίτητο χρόνο, ὥσπου νὰ συντελεσθῆ ἡ μεταβολή... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ξέραμε πολὺ λιγώτερα γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸ πτῶμα αὐτὸ ἐνταφιάσθηκε κα-

ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Ἀμερικανὸς γαιοκτήμων Γκάρυ Μίλλερ, φιλάει στὴ φωτογραφία μας τὸ σκύλο του Τσίκο, ποὺ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή, ὅταν μιὰ πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὸ ἀγρόκτημά του, στὴν Αἰτάχο, ὁ κ. Μίλλερ κοιμόταν βαθιὰ στὸ κρεβάτι του, ὅταν ἐξερράγη ἡ πυρκαϊά. Οἱ καπνοὶ θὰ τὸν ἔκαναν νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία, ἂν ὁ σκύλος του Τσίκο δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ ἀφεντικός του καὶ δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν φέρη ἔξω ἀπὸ τὸ καιόμενο σπίτι, τραβώντας τον μὲ τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ πανταλόνι τῆς πυτζάμας του.

ξέτασις. Καὶ λέω πτῶμα, γιατὶ ἡ παραμονὴ μέσα στὴ θάλασσα εἶχε ἐξουδετερώσει προφανῶς τὴν ἐνέργεια τῆς ἐνέσεως. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶχε ἀρχίσει ἡ ἀποσύνθεσις... Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἐργάζεται μὲ σατανικὸ τρόπο. Οἱ κορμοὶ αὐτοὶ μεταφέρονταν ἀπὸ τὸ Βελγικὸ Κονγκὸ στὴ Γένοβα καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν Ἀμβέρσα, ἀπὸ ὅπου ἐπαιρναν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ἦσαν κορμοὶ ἀπὸ τὰ καλούμενα εὐγενῆ δέντρα. Τὸ πτῶμα ἐτοποθετεῖτο στὸ ἐσωτερικό τους μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο, χωρὶς νὰ διακρίνεται ἡ ἐργασία τῆς ἐκσκαφῆς ποὺ εἶχε προηγηθῆ. Φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶχαν ἐπινοήσει ἕνα εἰδικὸ τρίπανο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό... Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ χαρακτηρίστηκε τότε σὰν μυστηριώδες, ὅπως καὶ ἦταν πραγματικά. Πολὺ ἀργότερα, μπορέσαμε νὰ τὸ συσχετίσωμε μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς «Κίτρινης Σφίγγας».. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφήγησί σας, δὲν ξέραμε τίποτα τὸ θετικὸ γιὰ τὴ δραστηριότητα αὐτῆς τῆς ὀργανώσεως. Ὑποθέταμε μόνο ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διοχετεύονταν τεράστιες ποσότητες ναρκωτικῶν στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική. Σᾶς εἶπα ὅτι ἦταν ἡ κεντρική πηγή, γιατὶ ἡ διάδοσις γινόταν ἀπὸ ἄλλες σπεῖρες, πολὺ μικρότερης σημασίας. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μόνη δραστηριότητ της. Ἡ περίπτωσις τοῦ στρατηγοῦ Ἐπαρτέρο καὶ τὰ ὅσα μοῦ ἀφηγηθήκατε γιὰ τὸ βαρῶνο Κίνγκστων καὶ τὴ μνηστή σας, δείχνουν καθαρὰ ὅτι τὸ σχέδιο αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι πολὺ τρομερό.

— Τί ξέρετε γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο;

— Τίποτα σχεδόν. Μόνον ὑποθέσεις μπορῶ νὰ κάμω... Ἀλλὰ δὲν εἶναι καλὸς νὰ μιλήσωμε γι' αὐτές. Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ ταξίδι μας. Θὰ ταξιδέψουμε μὲ τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο ὡς τὴ Βομβάη. Ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ δρόμοι μας χωρίζουν... Θὰ ξανασυναντηθοῦμε στὸ ἀγγλικὸ προξενεῖο τῆς Σαγκάης.

— Καὶ πῶς θὰ πᾶμε ἐκεῖ;

— Σεῖς θὰ πᾶτε στὴν Καντῶνα κ' ἐγὼ στὸ Πεκίνο. Θὰ ταξιδέψουμε καὶ πάλι μὲ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ χωριστά. Ἀπὸ τὴν Καντῶνα, θὰ πάρετε τὸ τραίνο γιὰ τὴν Σαγκάη. Τὸ ἴδιο θὰ κάμω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ Πεκίνο. Ὑποθέτω ὅτι θὰ φτάσωμε σχεδὸν ταυτόχρονα στὴ Σαγκάη... Παρελπίζω νὰ σᾶς πῶ ὅτι στὴ Σαγκάη θὰ μᾶς περιμένη ὁ Μίστερ Μπράουν, ποὺ θὰ φτάση ἐκεῖ ἀπὸ

νο στὸ διαβατήριο.

Ὁ Στὴβ Βίντερ γέλασε.

—Ἀφοῦ ἀλλάξατε φυσιογνωμία, πρέπει ν' ἀλλάξετε καὶ ὄνομα, ἀπάντησε.

Τὸ ὕψος του ξανάγινε σοβαρό.

— Εἶναι καιρὸς νὰ γνωριστοῦμε, κύριοι, εἶπε. Εἶμαι ὁ Πώλ Κούρλαντ, ἔμπορος κινεζικῶν κομψοτεχνημάτων. Σεῖς, γιατρὲ Λάντον, εἰσαστὲ ὁ Τζάιμς Μόρμαν, μελετητὴς τῆς ἀρχαιολογίας τῶν ἀσιατικῶν λαῶν. Καὶ σεῖς, γιατρὲ Μπένσον, εἰσαστὲ ὁ δόκτωρ Ἀλεξάντερ Ροϋντγιαρ, βοτανολόγος, ποὺ ταξιδεύετε γιὰ νὰ μελετήσετε τὴν χλορίδα τῆς Ἀσίας... Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ξεχάσετε τὰ καινούργια ὀνόματά σας... Καὶ μιὰ τελευταία σύστασι. Μέσα στὸ ἀεροπλάνο, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴ Βομβάη, θὰ εἶμαστε τελείως ἄγνωστοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Θὰ ξαναμιλήσωμε μόνον ὅταν συναντηθοῦμε στὴ Σαγκάη.

— Τί χρήματα πρέπει νὰ πάρωμε; ρώτησε ὁ Μπένσον.

—Ὅσα σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ ταξίδι ὥς τὴ Σαγκάη, ἀπάντησε ὁ Βίντερ. Θὰ βροῦμε ἐκεῖ ὅσα χρήματα θέλομε... Μὴν ἀνησυχεῖτε! Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ διαλευκάνη τελείως αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ κάμη τὴν «Κίτρινη Σφίγγα» ἀνίκανη νὰ βλάψη στὸ μέλλον... ἢ τουλάχιστον γιὰ πολὺν καιρό.

Σηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

— Μίστερ Μπράουν, μπορεῖτε νὰ περάσετε, εἶπε. Οἱ κύριοι εἶναι ἕτοιμοι νὰ δεχτοῦν τὶς περιποιήσεις σας.

Γύρισε κατόπιν στοὺς δυὸ ἐπισήμονες.

— Τὸ βράδυ, στὶς ἐννέα, θὰ συναντηθοῦμε στὴν Φαῖνιξ στρόπ, ἀριθμὸς 35, γιὰ νὰ κανονίσωμε τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ, τοὺς εἶπε. Θὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μαλλόνε, ποὺ, στὸ μεταξύ, θὰ ἔχη ἐπισκεφθῆ τὸ συμβολαιογράφο Βάτ... Νομίζω πὼς εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς συστήσω νάθῆτε ὁ καθένας χωριστά, καίτοι δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ἀναγνωρίση κανείς, ἔπειτα ἀπὸ τὴ μεταμόρφωσι ποὺ θὰ σᾶς κάμη ὁ μίστερ Μπράουν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο ΤΑΟ'Ι'ΣΤΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Τὰ τραῖνα τῆς Κίνας δὲν φηφίζονταν ποτὲ οὔτε γιὰ τὴν πολυτέλεια οὔτε γιὰ τὴν ἀκρίβειά

Ἀντιπροσωπεύα σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ βότανα καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1023

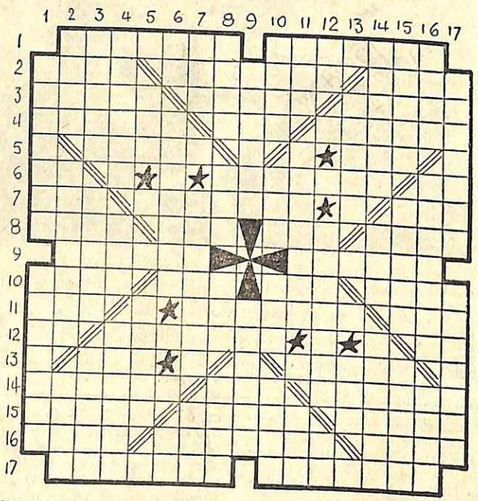

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Συχνά. — Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀπαλλάσσονται τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

2 Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.— Πιὸ γνωστὸ ὡς ταγάρι.

3 Ὀπτασία. — Νύμφη τῶν πηγῶν.— Σβήνει τὴ δίψα.

4 Ὑπάρχει μόνο στὸ Ἀλγέρι καὶ ἀποτελεῖ τὸν τίτλο παλαιᾶς δημιουργίας τῆς Ὑδὸν ντὲ Κάρλο.— Κτητικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.). — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

5 Κούνια.—Ἀνεστραμμένη νότα.

6 Μοιάζει μὲ κλωστή.—Ἡ ἐπιστήμη τὸν ἔκανε κι αὐτὸν ἀνώδυνο.—Ὅμοια σύμφωνα.

7 Νότα.— Καρποφόρο δέντρο.— Πρέπει (ἀρχ.).

8 Μουσικὸ ὄργανο. — Γενάρχης ἑλληνικῆς φυλῆς.— Ὑπερήφανο ζῶο.— Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' προσ.).

9 Εὐοίωνος. — Ὑπῆρχαν στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας.

10 Ἐρωτηματικό, στὸ ὁποῖο ἀπαντοῦμε συνήθως μὲ ἕναν ἀριθμό. — Ναυτικὸ παράγγελμα.—Ἐκπέμπεται σὲ ὥρα κινδύνου.— Ἕνα μεγάλο τμῆμα τοῦ πλανήτου μας.

11 Ρῆμα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ αὐσάρεστη κατάστασι.— Φτάνω σὲ δυσπολλοῦν στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.

12 Δηλώνει συγκατάβασι.— Εἶδος σημαίας.—Χαρακτηριζουν ποιότητα.

13 Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.— Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸ διαχωρισμὸ σωμάτων.

14 Νησὶ ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὡς τόπος ἐξορίας.—Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.—Ψύχραιμος.

15 Εὐχάριστη ἢ δυσάρεστη στὴ γεῦσι.— Θεωρεῖται ἀπαραίτητος σ' ἕνα τοίρκο.— Δὲν πληρώνουν φόρους (οὐδ.).

16 Δερμάτινη ταινία.— Δὲν ἔχει μεγάλο ὕψος.—Ὁλόκληρος.

17 Ἀναστατώνει μιὰ χώρα.— Ἐπίρρημα: Ἀδύνατα.

5 Ὑπάρχει μιὰ τέτοια Ἀνατολή.— Χώρα μὲ τὴν ὁποία μας συνδέουν τώρα στενοὶ δεσμοί.

6 Μισὴ δίκη.—Ὁ κάτοικος πόλεως τῆς Ἀργολίδος.—Ὅμοια σύμφωνα.

7 Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸς χορός. — Σχετίζονται μὲ μεγάλη δύναμι (θηλ.). — Κατάφασις.

8 Οἱ γιατροὶ τὸ ἀπαγορεύουν στοὺς ἡλικιωμένους.—Λέξις ἀπὸ ἀρχαῖο σπαρτιατικὸ ρητό. —Ποταμὸς τῆς Ἐλβετίας. — Ἀφιέρωμα.

9 Ταμίας ἀνέμων.— Δηλητηριάζει τὸν ὀργανισμό μας.

10 Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα.—Μιὰ τῶν Κυκλάδων.—Χρονικὸς σύνδεσμος. — Μέρος τοῦ παπουτσιοῦ.

11 Τὸ ἥμισυ τῆς Ἀθήνας.—Προσφέρει εὐχάριστο θέαμα.—Κτητικὴ ἀντωνυμία.

12 Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς).— Στεφανωμένα μὲ μενεξέδες.——209.

13 Πάσσαλος τῶν Βυζαντινῶν.— Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.

14 Δὲν ἔχει οὔτε τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήση. — Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (δημ.).— Εὐρύχωρο καὶ ἀναπαυτικό.

15 Περιβάλλεται ἀπὸ θάλασσα.— Ἀκαλλιέργητα ἐδάφη.— Ρῆμα, ποὺ προδίδει ἔλλειψι φροντίδων.

16 Τὸ ματικάπι τῶν ξυλουργῶν. — Θὰ τὴν βρῆτε στὰ χέρια ἀρχαίου θεοῦ.— Δὲν τοῦ λείπει ἀπολύτως τίποτα.

17 Ὁ κάτοικος μιᾶς τῶν πέντε ἠπείρων. — Μιὰ νέα θὰ προστεθῆ σὲ μερικὲς μέρες, στὶς ἤδη ὑπάρχουσες (γεν.).

Δ.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1022 στὴ σελίδα 78

τους. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλα, τὸ πιὸ περιεργο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εὐγαινε ἀπὸ τὸ Πεκίνο κι' ἔτρεχε λαχανιασμένο πρὸς τὴ Σαγκάη, ὅπου κανεὶς δὲν ἤξερε ποτὲ φτανε — ἀν, βεβαια, εφτανε ποτέ. Τὸ ἀποτελοῦσαν δεκαπέντε ξύλινα βαγόνια πρώτης θέσεως. δεκαπέντε ἄλλα, ποὺ ἔμοιαζαν περισσότερο μὲ χασσόνια ἢ μὲ κλουβες, καὶ μιὰ γερασμένη ἀτμομηχανὴ ποὺ βρίσκοταν σὲ ὑπηρεσία ἀπὸ εἴκοσι ὀκτὼ χρόνια.

Τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο σούρουπο τὸ τραῖνο αὐτό, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὰ παλιὰ ταρταρικὰ τείχη τῆς Ἀληγορευμένης Πολεως, διέσχισε τὰ εἴκοσι τέσσερα χιλιόμετρα τῆς διαδρομῆς ὥς τὸ Λουκουτσιάο, ὅπου θὰ συναντιόταν μὲ τὸ τραῖνο Πεκίνου—Τιετσίν. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, σταμάτησε ἤρεμα, σὰν νὰθελε νὰ ξεκουραστῆ. Μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα, ὁ ποταμὸς Γιουντίνγκ κυλοῦσε τὰ θολὰ νερά του.

Στὸ σταθμό, ἦταν συγκεντρωμένο ἕνα ἑτεροκλιτο πλῆθος. Θάλεγες πὼς ὅλες οἱ φυλὲς τῆς Κίνας εἶχαν σμίξει ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ ὑποδεχτοῦν.

Ἀπὸ τὸ τζάμι ἑνὸς διαμερίσματος τῆς πρώτης θέσεως, ἕνας ἐπιβάτης, ποὺ φαινόταν Εὐρωπαῖος, κύτταζε ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος μὲ ἀφηρημένο βλέμμα. Δὲν περίμενε, σίγουρα, ν' ἀναγνωρίση κανένα ἀνάμεσα σ' αὐτό.

Τὸ βλέμμα του σταμάτησε, ξαφνικά, πάνω σὲ δυὸ πρόσωπα ποὺ βρίσκονταν στὴν πλάτ-φόρμ τοῦ σταθμοῦ. Ἦταν ἕνας Κινέζος ταγματάρχης, ποὺ ἔσερνε ἕνα βαρυ σπαθὶ στὸ πλευρό του, καὶ μιὰ νέα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς χρειάστηκε νὰ τὴν προσέξη πολύ, γιὰ νὰ καταλάβη πὼς ἦταν γυναίκα. Φοροῦσε μιὰ παλιὰ βέστα ἀπὸ χοντρὸ σκοῦρο βελοῦδο κι' ἕνα στρατιωτικὸ πανταλόνι. ποὺ χωνόταν μέσα σὲ μπόττες ψηλὲς ὥς τὸ γόνατο. Ἦταν ξεσκούφωτη κι' εἶχε κομμένα τὰ μαλλιά της κοντὰ σὰν ἀγόρι. Αὐτὰ τὰ μαλλιὰ ἦταν ξανθά.

Ὁ Κινέζος ταγματάρχης τῆς μιλοῦσε γοήγορα. Τὸ ἀνάστημά του δὲν ξεπερνοῦσε τὸ ἕνα μέτρο καὶ πενῆντα. Ἡ νέα, ὡστόσο, δὲν φαινόταν πὼς ἔδινε μεγάλη σημασία στὰ λόγια του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ βλέμμα της συναντήθηκε μὲ τοῦ ἐπιβάτη τῆς πρώτης θέσεως. Φάνηκε ἔκπληκτη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό της ξανάγινε ἀδιάφορο κι' ἔτρεξε ν' ἀνεβῆ στὸ τραῖνο. Ὁ ταγματάρχης τὴν συνόδευσε.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10. Παλ. Φάληρον.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ "ΜΕΝΤΙΟΥΜ"

Διπλ)χον, Ψυχολ)κῆς Ἑταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανόντας, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπωλείας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποβολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμ)μον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 7ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ., Ἀθῆναι. ἡσυχος....

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρᾶ 7 Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἄκουσε, ξαφνικά, μιὰ φωνὴ πίσω του:

—Ὁμορφη κωπέλλα, ἔ;

Στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, στεκόταν ἕνας νεαρὸς Κινέζος.

Ὁ Εὐρωπαῖος εἶχε ταξιδέψει μόνος του ἀπὸ τὸ Πεκίνο καὶ δὲν φάνηκε εὐχαριστημένος, ποὺ θὰ μοιραζόταν τώρα τὸ διαμέρισμά του μ' ἕναν ἄλλον. Ἀλλά, προσέχοντας καλύτερα τὸν καινούργιο ἐπιβάτη, εἶδε πὼς ἦταν ἕνας Ταοϊστὴς μοναχός.

Ὁ νεαρὸς Κινέζος μπῆκε μέσα στὸ διαμέρισμα, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἔπειτα κατέβασε προσεχτικὰ ὅλες τὶς κουρτίνες. Εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο κλουβί, σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχουν γιὰ τοὺς παπαγάλους. Αὐτὸ τὸ κλουβὶ ἦταν γεμάτο μὲ παπούτσια καὶ μικρὲς μπότες.

— Τσοὺ—πά! (ἐμπρός!) εἶπε κάνοντας μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του, σὰν νὰ διηθυνε τὴν πορεία τοῦ τραίνου.

Πραγματικά, τὸ τραῖνο ξεκίνησε ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

Ὁ νεαρὸς μοναχὸς εἶχε καθίσει πλάϊ στὸν Εὐρωπαῖο καὶ τὸν κύτταζε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

— Πηγαίνομε πρὸς τὸ Βάμπινγκ, εἶπε ξαφνικὰ σὲ ἄψογη ἀγγλική. Βάμπινγκ σημαίνει «εὐγενικὴ εἰρήνη»... Κι' ὡστόσο, οἱ συγκρούσεις μεταξὺ στρατοῦ καὶ ἀνταρτῶν εἶναι συχνὲς σ' ὅλη τὴν περιοχή. Τὸ ξέρατε αὐτό, κύριε Κούρλαντ;

Ὁ Εὐρωπαῖος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀρχιεπιθεωρητὴ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ Στὴβ Βίντερ, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ γῆ ἀνοιξε γιὰ νὰ τὸν καταπιῆ. Ὥς ἀνοιξε γιὰ νὰ τὸν καταπιῆ. Ὅμως κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Καὶ νὰ ποὺ αὐτὸς ὁ νεαρὸς μοναχὸς ἤξερε τὸ ὄνομά του ἢ τουλάχιστον τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευε!

— Σᾶς στενοχωρεῖ τὸ ὅτι σᾶς γνωρίζω, κύριε Κούρλαντ; εἶπε ὁ συνομιλητής του.

Ὁ Βίντερ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξί του.

—Ἀνήκετε στὴ μυστικὴ ἀστυνομία; ρώτησε.

— Στὴν ἀστυνομία, ἐγώ; ἀπάντησε ὁ μοναχὸς γελώντας. Πῶς σᾶς ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Φύσηξε μέσα στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὰ ζεστάνη.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε; ξαναρώτησε σὲ λίγο.

—Ὄχι.

— Μὲ ξέρουν τόσοι ἄνθρωποι, ξαναεῖπε ὁ μοναχός. Δὲν εἶναι, βέβαια, ἐκλεκτὰ πρόσωπα σὰν καὶ σᾶς, κύριε Κούρλαντ.

Ὁ Στὴβ Βίντερ σκεφτόταν ὅτι τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρώσει, δὲν ἄξιζε τίποτα πιά. Ἡ «Κίτρινη Σφίγγα» παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του, ἂν βέβαια, ἐποτεθῆ ὅτι ὁ Ταοϊστὴς μοναχὸς ἀνῆκε σ' αὐτὴ τὴν ὀργάνωσι.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ποιός εἰσαστε; τὸν ρώτησε.

— Συχωρέστε με μιὰ στιγμή, παρακάλεσε ὁ μοναχός.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ ράσου του ἕνα σωρὸ βιβλιαράκια, ντυμένα μὲ γαλάζιο χαρτί, κι' ἔτρεξε νὰ τὰ μοιράση στοὺς ἐπιβάτες ποὺ στέκονταν στὸ διάδρομο, σιγυψέλνοντας ἐξορκισμοὺς ἐναντίον τοῦ κακοῦ πνεύματος. Ἦταν ἀντίτυπα τοῦ «Κὰν Γίνγκ Πιέν», τοῦ βιβλίου τῶν Ποιηῶν καὶ τῶν Ἀνταμοιβῶν τῶν Ταοϊστῶν.

Ἕνας κρύος ἀέρας μπῆκε μέσα στὸ διαμέρισμα. Ὁ Βίντερ σηκώθηκε κι' ἄοχισε νὰ βηματίζη γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ τραίνου, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ διάδρομο, τοῦ πρόσφερε ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ τσάϊ. Τὸ πῆρε κι' ἤπιε

μερικὲς ρουφηξιές. Ἦταν ἀκόμη νύχτα καὶ δὲν θὰ ξημέρωνε πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε. Ἀλλὰ μέσα στὸ μυαλό του στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ καινούργιες σκέψεις. Καταλάβαινε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ προσπαθήση νὰ κοιμηθῆ.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε τώρα πάνω στὰ βοινὰ τοῦ Ταϊάνγκ. Γιὰ κάμποσο διάστημα, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ χιονοθύελλα.

Λίγο πρότοῦ τὸ τραῖνο φτάση στὴ διασταύρωσι τοῦ Τσὲν—Τίν, ἀπὸ ὅπου ἡ μιὰ γραμμὴ ὁδηγοῦσε στὸ Ταγιανφοῦ κι' ἡ ἄλλη στὸ Χανκάου, ὁ μοναχὸς ξαναμπῆκε στὸ διαμέρισμα. Ἂν καὶ πολὺ νεώτερος, ἔμοιαζε μὲ τὸν Λάο Τσέου, τὸν ἱδρυτὴ τοῦ ταοϊσμοῦ. Ὁ Λάο Τσέου ἦταν ἕνας μεταρρυθμιστής, ποὺ ἐπαναστάτησε ἐναντίον τῶν τριακοσίων κανόνων τελετῶν καὶ τῶν τριῶν χιλιάδων κανόνων συμπεριφορᾶς τῆς παλιᾶς θρησκείας. Τὰ κηρύγματά του συγκλόνισαν τὴν Κίνα, τὸν πέμπτο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ.

— Τί ἤρθατε νὰ κάμετε στὴν Κίνα, κύριε Κούρλαντ; ρώτησε. Ἐγὼ τὰ ξέρω ὅλα... Κι' ἂν δὲν τὰ ξέρω ὅλα, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὰ μάθω.

Μιλοῦσε δυνατά, γιὰ νὰ σκεπάση τὸ θόρυβο τοῦ τραίνου.

— Τὰ ξέρω ὅλα, γιατὶ εἶμαι ὁ Τένγκ—Φᾶ, συνέχισε. Δὲν μ' ἀναγνωρίσατε ἀκόμη;

Ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο τυτωμένο χαρτί, ποὺ τὸ ξεδίπλωσε μὲ κάποια περηφάνεια.

—Ὅπως βλέπετε, εἶμαι ὁ Τένγκ—Φᾶ, ξαναεῖπε.

Τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἐπικήρυξη στὴν κινεζικὴ καὶ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ κυβέρνησις προσέφερε τριάντα χιλιάδες «γιεν» γιὰ τὴ σύλληψι τοῦ ληστοῦ Τένγκ—Φᾶ.

— Δὲν εἶναι ὄμορφη αὐτὴ ἡ ἐπικήρυξι; ρώτησε.

—Ὁμορφη;

Ὁ Βίντερ ἔνοιωσε τὸ σάλιο νὰ παγώνη μέσα στὸ στόμα του.

Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ξεδίπλωνε μπροστά σ' ἕναν ξένο μιὰ ἐπικήρυξι γιὰ 30.000 «γιεν», ἔπαιζε κάποιο παιχνίδι. Ἀλλὰ ποιό ἦταν αὐτὸ τὸ παιχνίδι; Καὶ τὸ ἔπαιζε γιὰ δικό του λογαριασμὸ ἢ γιὰ λογαριασμὸ κάποιου ἄλλου;

— Τί θέλετε; τὸν ρώτησε.

— Πληροφορίες, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Παίρνω καὶ δίνω πληροφορίες.

Ὁ Βίντερ χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Μοῦ εἴχατε πῆ πὼς τὰ ξέρετε ὅλα, παρατήρησε.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Τένγκ—Φᾶ. Δὲν ξέρω ἂν ἤρθατε ἐδῶ γιὰ ν' ἀγοράσετε κομψοτεχνήματα, ὅπως λέει τὸ διαβατήριο σας, ξέρω, ὅμως, ὅτι θὰ σᾶς σκοτώσουν.

Ὁ Βίντερ ἔσφιξε τὰ χεῦλη του, γιὰ νὰ μὴν προδώση τὴν ταραχή του. Γύρισε κατόπιν τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε τὸν ἄνθωπο, ποὺ καθόταν πλάϊ του. Δὲν ἦταν τόσο νέος, ὅσο φαινόταν. Κάτω ἀπὸ τὸ περιγελαστικὸ ὕφος του, τὸ βλέμμα του ἔλαμπε παράξενα. Ὅλα αὐτὰ ἦταν πολὺ περίεργα. Ἕνας ληστὴς μὲ ράσο μοναχοῦ, ἕνα κλουβὶ παπαγάλου γεμάτο μὲ παλιὰ παπούτσια...

— Εἴπατε ὅτι θὰ μὲ σκοτώσουν; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τένγκ — Φᾶ. Κάποιος θὰ σᾶς σκοτώση. Δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ μέρος. Ἴσως στὸ Τσένγκ—Τίνγκ, ἴσως στὸ Πάο—Λάϊ, μπορεῖ ἀκόμη στὴ Σαγκάη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Νέα ἐμφάνισις Μοντέρνος τύπος

Ἡ Τοκαλὸν μόλις τελειοποίησε τὴν πιὸ μοντέρνα Κρέμα ποὺ ὑπάρχει!! Θὰ βεβαιωθῆτε καὶ μόνες σας πόσο ἀποτελεσματικὴ εἶναι ἡ νέα αὐτὴ Κρέμα καὶ πόσο γρήγορα ἐξαφανίζει ὅλες τὶς ἀτέλειες τοῦ δέρματος, χαρίζοντας στὸ πρόσωπό σας μιὰ φυσικὴ ὡμορφιὰ καὶ φρεσκάδα.

Γιὰ νὰ σᾶς προσφέρη ἡ Τοκαλὸν τὴν θαυμασία αὐτὴ Κρέμα, ἄλλαξε τὴν ἐμφάνισή της καὶ παρουσιάζει τώρα, σὲ καινούριο ὡραῖο κουτὶ τὴν Κρέμα ποὺ ἔχει τὴν προτίμησί σας.

Ἡ Ροσσάνα Σκιαφφίνο εἶναι εὐτυγισμένη μὲ τὸν ἀντρούλη της.

ΡΟΣΣΑΝΑ ΣΚΙΑΦΦΙΝΟ

Μιὰ νιόπαντρη στὰρ δίνει συνέντευξι...

Το σπίτι τῆς ὅμορφης Ροσσάνα Σκιαφφίνο καὶ τοῦ συζύγου της, τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ παραγωγοῦ Ἀλφρέντο Μπίνι, δὲν μοιάζει καθόλου μὲ κατοικία μιᾶς διάσημης στάρ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου κι' ἑνὸς ἐπίσης διάσημου παραγωγοῦ. Ἀπεναντίας, μοιάζει μὲ σπίτι ἑνὸς πλουσίου ἀστοῦ, γιατροῦ ἢ μηχανικοῦ:

— Εἶναι λίγο μικρό. λέει ἡ ὅμορφη στάρ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ὑπὸ μισθήτευσι οἰκοδέσποινα, ὅπως ἐγώ, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Ὁ ἄνδρας μου κατοικοῦσε ἐδῶ καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας. Μᾶς ἀρέσει καὶ στοὺς δυὸ καὶ γι' αὐτὸ δὲν κάναμε καμμιὰ ἀλλαγή...

Καὶ, προλαβαίνοντας τὴν ἐρώτησί μας, ἡ Ροσσάνα προσθέτει:

— Ὄχι. δὲν περιμένω παιδὶ ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲ διάζομαι, γιατὶ εἶμαι τόσο νέα ἀκόμη! Φαντασοῦτε ὅτι δὲ μπορῶ νὰ συνηθίσω νὰ μὲ φωνάζουν «κυρία Μπίνι»... Ἡ-στὸ Ροσσάνα Σκιαφφίνο...

— Τί ἐκπλήξεις σᾶς ἐπεφύλαξε ἡ συζυγική σας ζωή;

— Μιὰ καὶ μοναδικὴ ἔκπληξι: Τὸ ὅτι θρήκα σ' αὐτὴν ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ περιμένα: τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

— Τί ἀλλαγὲς σημειώθηκαν στὴν καινούργια σας ζωή;

— Καμμιὰ ἀλλαγή. Ἀλλὰ σὲ μιὰ μου ἐλπίδα διαψεύστηκα: στὴν ἐλπίδα ὅτι, σὰν γυναίκα του, θὰ ἔθλεπα τώρα πιὸ συχνὰ τὸν πολυάσχολο ἄνδρα μου. Δυστυχῶς, ὁ Ἀλφρέντο εἶναι πάντα τρομερὰ ἀπησχολημένος. Τὰ θράδυα, ἐπιστρέφει στὸ σπίτι γύρω στὶς 11 καὶ τὰ πρωϊνὰ τῶν Κυριακῶν ἐργάζεται.

— Γιὰ ἀρκετὰ χρόνια, ἡ κινηματογραφικὴ σας καρριέρα ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ στὸν ἑαυτό σας. Ἰσχύει αὐτὸ καὶ τώρα, μετὰ τὸ γάμο σας;

— Φυσικά, ὄχι, ἀφοῦ τώρα εἶμαι ἡ κυρία Ἀλφρέντο Μπίνι καὶ ὄχι ἁπλῶς ἡ στὰρ Ροσσάνα Σκιαφφίνο.

— Σήμερα, θὰ μποροῦσατε νὰ δεχθῆτε προτάσεις ἀπὸ παραγωγοὺς γιὰ τὸ γύρισμα ταινιῶν, ποὺ θὰ σᾶς κρατοῦσν μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας;

— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἐπεξεργάζομαι προτάσεις τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἀργότερα, ὅμως θὰ τὶς δεχθῶ, ἄν, φυσικά, δὲν γίνω μητέρα ἐν τῷ μεταξύ. Δὲν σκοπεύω, ἐξ ὁφορμῆς τοῦ γάμου μου, νὰ ἀπαρνηθῶ τὴν καρριέρα μου ὡς ἠθοποιός. Ἂν παραστεῖ ἀνάγκη, θὰ δεχθῶ νὰ ἐργασθῶ καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου. Σήμερα δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἐμπόδια στὶς συγκοινωνίες. Ὅλα εἶναι ταχύτατα. Θὰ μποροῦσα νὰ δεχθῶ, λοιπόν, ἕνα συμβόλαιο, ποὺ θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ ὑρίσκωμαι μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι θὰ ἤμουν ἐλεύθερη ἐπὶ 5 ἡμέρες κάθε μῆνα νὰ πάω ὅπου θέλω. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι μόνο σκέψεις. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἀντιμετωπίζω τίποτα τέτοιο.

— Ὁ σύζυγός σας ἔχει τὴ συνήθεια νὰ σᾶς κρατᾶη ἐνήμερη γιὰ τὴν πορεία τῶν ὑποθέσεών του;

— Μὲ κρατᾶ ἐνήμερη στὰ ζητήματα ποὺ μὲ ἐνδιαφέρουν. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιδιώκω ἐγώ. Οἱ ἐλεύθερες ὥρες ποὺ διαθέτουμε κι' οἱ δυὸ εἶναι τόσο λίγες, ὥστε θὰ ἤθελα τρέλλα νὰ τὶς ἀφιέρωνα σὲ ἐπαγγελματικὲς συζητήσεις.

— Σᾶς συμβαίνει νὰ κάνετε στὸ σπίτι τὴ μαγείρισσα, χάριν διασκεδάσεως;

— Ὄχι, οὔτε στὰ σοβαρά, οὔτε γιὰ γοῦστο. Δὲν μοῦ φρόντισα νὰ μαγειρεύω καὶ δὲν σκοπὸ αὐτὸ. Ἔχουμε μαγείρισσα. Ἀπ' ὅ,τι ξέρουμε, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο σας, ὡς ἠθοποιὸς Σκιαφφίνο τότε, εἴχατε ἐπαγγελματικοὺς δεσμοὺς μὲ τὸν ἤδη σύζυγό σας Ἀλφρέντο Μπίνι. Οἱ δεσμοὶ αὐτοί, μᾶλλον τὸ πολυτου, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφ-στωται;

— Ἀσφαλῶς, ναί. Ἕνα συμβόλαιο μεταξὺ ἠθοποιοῦ καὶ παραγωγοῦ εἶναι πάντα συμβόλαιο, μὲ ἀμοιβαῖες ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, καὶ φυσικὰ δεσμεύει...

— Ἀπὸ τὸ γάμο σας καὶ μετά, ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι ὅτι παχύνατε...

— Ἀπεναντίας, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀδυνάτισα. Σ' αὐτό, συμφωνοῦν καὶ ὅλοι οἱ γνωστοί καὶ φίλοι.

— Ζητᾶτε τὴν ἄδεια ἢ τὴν συμβουλὴ τοῦ συζύγου σας ὅταν θέλετε νὰ ἀνοιγοκλείτε κάτι;

— Ἂν πρόκειται γιὰ κάτι ἀκριβὸ καὶ δύσκολο στὴν ἐκλογή, πάντα ζητῶ τὴ συνδουλή τοῦ συζύγου μου.

— Ἀπὸ τὸ γάμο σας καὶ μετά, ἔχετε διαφωνίες καὶ μικροκαυγάδες μὲ τὸν ἄντρα σας;

— Διαφωνίες ἔχουμε, ἀλλὰ δὲν καταλήγουν ποτὲ σὲ μικροκαυγάδες. Κι αὐτό, γιατὶ καὶ οἱ δυὸ ἀκολουθοῦμε μιὰ ἀρχή: Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶναι φανερὰ ἐκνευρισμένος, ὁ ἄλλος δείχνει τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἠρεμία. Ἔτσι, δὲν καταλήγουμε ποτὲ σὲ καυγάδες...

— Ὅταν συζητᾶτε μὲ τὸν ἄνδρα σας, φροντίζετε ὥστε νὰ ἔχετε ἐσεῖς πάντα τὴν τελευταία λέξι, ἢ τὴν ἀφήνετε σ' ἐκεῖνον;

— Ἡ κάθε λογικὴ καὶ ἔξυπνη σύζυγος, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πολιτεύεται ὅπως ἐγώ: Σὲ μιὰ συζήτησι μὲ τὸν ἄνδρα μου, ἔστω καὶ ζωηρή, ποτὲ δὲν κρατῶ γιὰ τὸ ἑαυτό μου τὴν τελευταία λέξι...

— Πῶς διαθέτετε τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας σας, ὡς παντρεμένη τώρα;

— Ὅταν δὲν ἔχω γύρω σμα στὰ στούντιο, συζητῶ μὲ διάφορους σκηνοθέτες καὶ διαβάζω κινηματογραφικὰ σενάρια. Ὅλα τὰ πρωϊνά, προσπαθῶ νὰ μείνω στὸ σπίτι, ἐνῶ τὰ ἀπογεύματα τὰ ἀφιερώνω σὲ ἀγορές, προμήθειες καὶ ἐπισκέψεις. Ὅπως ἀναφέρω καὶ πιὸ πάνω, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μαγειρεύω μόνη μου. Ἀλλὰ συχνὰ δὲν μαγειρεύει οὔτε ἡ μαγείρισσα ποὺ ἔχουμε, γιατὶ πολλὰ μεσημέρια ὁ ἄνδρας μου γεύματίζει ἔξω. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, φεύγω κι' ἐγὼ καὶ τρώω στῆς μητέρας μου.

— Πῶς σᾶς ἀρέσει καλύτερα νὰ περνᾶτε τὶς θραδυές σας;

— Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ τέτ-α-τέτ μὲ τὸν ἄνδρα μου στὸ σπίτι. Φυσικά, πολλὲς θραδυές, εἴμαστε καλεσμένοι σὲ φιλικὰ σπίτια καὶ ἄλλες πάλι ἔχουμε καλεσμένους στὸ δικό μας σπίτι. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ζωή μου κυριαρχεῖται ἀπὸ ἠρεμία. Φυσικά, μοῦ ἀρέσουν τὸ θέατρο καὶ ὁ κινηματογράφος, ἀλ ἀ μάλλον σπάνια πηγαίνουμε στὶς παραστάσεις τους.

— Πότε ἀρχίσατε τὴν κινηματογραφικὴ σας καρριέρα καὶ πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει μέχρι τώρα;

— Ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, προέρχομαι ἀπὸ τὰ Καλλιστεῖα, στὰ ὁποῖα γιὰ ἕνα χρόνο κράτησα τὸν τίτλο τῆς «Μὶς Ρώμη». Στὸν κινηματογράφο ἄρχισα νὰ ἐμφανίζωμαι ἀπὸ τὸ 1957 καὶ μέχρι σήμερα ἔχω πρωταγωνιστήσει σὲ 13 ταινίες, ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔχλαν διεθνῆ ἐπιτυχία. Ἐλπίζω, σύντομα ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς νὰ γίνη 20...

ΡΙΤΣ. ΜΠΛΑΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Γαμος ἀληθινῶν ἐρωτευμένων» χαρακτηρίστηκε ὁ γάμος τοῦ Ἀλαὶν Ντελόν, μὲ τὴ Ναταλί. Ἕνας γάμος χωρὶς λοιλοὺρὶς ἐπισημότητα. «Ἂν καμμιὰ φορὰ παντρευτῶ, εἶχε τῆ θὰ εἶναι κάθε ἄλλο παθὰ κινηματογραφικός». Καὶ ὁ γάμος του ἔγινε πράγματι ὅπως τὸν ἤθελε. Ὁ ἰδιος ἤταν σοβαρός, μέσα στὸ ἀόλγκ γκρίζο κοστούμι του, σὰν νὰ καταλάβαινε τὴ σοβαρότητα τῆς στιγμῆς καὶ τὶς εὐθύνες ποὺ ἀνελάμβανε. Στὰ μάτια τῆς Ναταλὶ καθρεφτιζόταν ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ εὐτυχία. Μετὰ τὴν τελετή, στὸ δημαρχεῖο τῆς Βὶλ — ὠ — Κλέρκ, ὁ Ἀλαὶν πῆρε τὴ Ναταλὶ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴ κύτταζε στὰ μάτια, σὰν νὰ τῆς ἔβινε τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴν ποὺ δέχτηκε νὰ γίνη γυναίκα του καὶ ποὺ σὲ λίγους μῆνες θὰ τοῦ χαρίση τὸ πωῦτο τους παιδί.

Ἡ Λέσλυ Καρόν.

Ὅλοι ὅσοι παρακολούθησαν τὴν ἐπιβίβασι τοῦ ζεύγους στὸ ὑπερωκεάνειο «Γαλλία», ποὺ θὰ τοὺς μετέφερε στὴν Ἀμερική, πρόσεξαν πῶς ἡ Ναταλὶ περιμένει ἕνα εὐτυχὲς γεγονὸς πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς ἑννέα μῆνες. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐλησγεῖ καὶ τὸν κάπως βιαστικὸ γάμο.

Ἡ Ναταλί, ποὺ ἤταν ἤδη παντρεμένη, ἤξερε καλὰ τὶς ἀδυναμίες τῶν ἀνδρῶν καὶ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ κάνη τὸν Ἀλαὶν νὰ τὴν ἀγαπήση καὶ νὰ νοιώση πῶς τοῦ ἤταν ἀπαραίτητη ἡ παρουσία της κοντά του. Ὅταν τοῦ ἀνήγγειλε τὴ μεγάλη εἴδησι, ὅτι περίμενε ἕνα δικό του παιδί, ὁ Ἀλαὶν πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασι Αὐτός, ποὺ οἱ διαφωνίες καὶ οἱ χωρισμὸς τῶν γονέων τὸν εἶχε κάνει πολὺ δυστυχισμένο, θέλει νὰ ἐξασφαλίση στὸ δικό του παιδὶ τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη, ποὺ τόσο τοῦλειψαν κατὰ τὰ παιδικά του χρόνια. Αὐτός, ποὺ ἤταν πάντα κυνικός, ἔγινε τώρα, πλάϊ στὴ Ναταλί, τρυφερὸς καὶ εὐσυνείδητος. Αὐτός, ποὺ κορόϊδευε πάντα τοὺς ρομαντικούς, κυττάζει τώρα τὴ Ναταλὶ στὰ μάτια καὶ παίρνει συχνὰ τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό του, γιὰ νὰ τὸ χαϊδέψη καὶ νὰ τὸ φιλήση.

«Τὶ θαυμάσιο! Τὶ ταιριαστό! Τί εὐτυχισμένο ζευγάρι!» ἔλεγαν οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Γαλλία», ποὺ ταξιδεῦαν μαζὶ τους γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλαὶν ἐπέμενε νὰ ταξιδέψουν μὲ τὸ πλοῖο, πρῶτον γιατὶ ἤθελε νὰ διαρκέση περισσότερο αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ δεύτερον γιατὶ εὕρισκε τὸ ἀεροπλάνο ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ μέλλουσα μητέρα.

Καὶ ἐνῶ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι ἔκανε αὐτὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι του στὴν Ἀμερική, ἡ Ρόμυ Σναϊντερ, ἡ μεγάλη χαμένη, ἴσως ἐπειδὴ δίσταζε νὰ παίξη τὸ ἴδιο παιχνίδι μὲ τὴ Ναταλί, γυρίζη στὸ Μόναχο τὸ φίλμ «Τὸ σπίτι τῆς κοκούκλας». Παίζει σ' αὐτὸ τὸ ρόλο μιᾶς γυναίκας, ποὺ κατέστρεψε τὴ ζωή της ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ δώση στὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαποῦσε, τὸ παιδί, ποὺ θὰ τοὺς ἔδενε γιὰ πάντα μαζί.

★ Ὁ πατερας τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ γνώρισε τὸν Μπὸμπ Ζαγκούρι καὶ δὲν ἔκρυψε τὸν ἐνθουσιασμό του, γιὰ τὴ γνωριμία του.

— Ὁ νέος αὐτός, εἶπε, μοῦ θυμίζει τὰ νεανικά μου χρόνια. Ἀνήκει σ' ἕνα τύπο ἀνδρός, ποὺ ἀρέσει στὶς γυναῖκες, καὶ πιστεύω πὼς θὰ κάνη τὴν Μπριζὶτ εὐτυχισμένη.

Οἱ στενοὶ φίλοι τοῦ ζεύγους μένουν κατάπληκτοι μπροστὰ στὴν ἀλλαγὴ τῆς Μπὲ—Μπέ. Ὁ Μπὸμπ εἶναι ὁ μόνος ἄντρας, ποὺ κατορθώνει νὰ τῆς ἐπιβάλη ὅλες του τὶς θελήσεις. Πρὸ ἡμερῶν, ἐνῶ βρίσκοταν σ' ἕνα κέντρο, τὴν ἀνάγκασε, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, νὰ πάη νὰ τοῦ φέρη τὸν ἀναπτήρα, ποὺ εἶχε ξεχάσει στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἡ Μπαρντὸ ἐξετέλεσε πρόθυμα τὴ διαταγή του, χωρὶς κἀν νὰ σκεφτῆ νὰ διαμαρτυρηθῆ.

Ὁ Μπὸμπ ξέρει καλὰ τὶς δυνάμεις του στὸν τομέα αὐτό, καὶ λέει σιγά:

— Ἡ Μπὲ — Μπὲ μὲ λατρεύει. Ἀρκεῖ νὰ κουνήσω τὸ μικρό μου δαχτυλάκι, γιὰ νὰ γίνη ἀμέσως ὅ,τι τῆς ζητήσω.

Παραγωγοί, σκηνοθέτες καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κινηματογράφου, ποὺ γνώριζαν καλὰ τὴν Μπὲ—Μπέ, δὲν πιστεύουν τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά τους. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἕνας ἄντρας τολμᾶ νὰ δηλώση πῶς εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὴν Μπριζὶτ καὶ πῶς γίνεται πάντα ὅ,τι πῆ αὐτός.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι, ποὺ ἀρνεῖται ἡ Μπὲ — Μπὲ στὸν Μπὸμπ Ζαγκούρι: Τῆς ζήτησε νὰ γίνη Ἑβραία, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παντρευτοῦν, κι' ἐκεῖνη δήλωσε πῶς αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ γίνη ποτέ. Νὰ δοῦμε ὅμως κι' ἐδῶ ποιὸς τελικὰ θὰ κερδίση.

★ Τί συμβαίνει μὲ τὸν Τόνυ Πέρκινς; Αὐτός ποὺ ἤταν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια τὸ εἰδωλο τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἔχασε τώρα τὴν πρώτη θέσι καὶ ὑπεσκελίσθη ἀπὸ νέα εἴδωλα, ποὺ διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τὸν ἁρρωστημένο δικό του τύπο καὶ εἶναι γεμάτα δύναμι καὶ ζωή, ὅπως ὁ Ζὰν — Πὼλ Μπελμόντο, ὁ Στὴβ Μάκ Κουήν, ὁ Σὴν Κόννερυ κ.ἀ.

Στὴν Ἀμερική, ἡ πτῶσις τῆς δημοτικότητός του ἀποδίδεται στὴν ἐπιμονή του νὰ μείνη ἀνώπαντρος. Στὴ Γαλλία, τὴν ἀποδίδουν στὸν ἐξαιρετικὰ ἰδιότροπο χαρακτήρα του.

Γιὰ νὰ ξανακερδίση λοιπὸν τὰ ἑκατομμύρια τῶν θαυμαστριῶν του, ὁ Τόνυ δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάνη τρία πράγματα: νὰ δυναμώση τοὺς μῦς του κερδίζοντας συγχρόνως μερικὰ κιλά, νὰ παιγνιεύτῆ καὶ νὰ διορθώση τὸν χαρακτῆρα του.

★ Ἡ "Ελκε Σόμμερ δήλωσε ὅτι δέχτηκε τὴν ἐπίθεσι, μὲ ἀνήθικες προθέσεις, ἑνὸς μεγάλου παραγωγοῦ τοῦ Χόλλυγουντ, μέσα στὸ γραφεῖο του. Προσθέτει ὅτι ἡ προσέφερε ἀκολουθῶς 100.000 δολλάρια, γιὰ νὰ μὴ μιλήση. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε τὴν... προσφορά, γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερη νὰ μιλήση. Ἀνέφερε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιθετικοῦ παραγωγοῦ, ἀλλὰ ὁ τύπος δὲν τόλμησε νὰ τὸ δημοσιεύση. Μένει νὰ δοῦμε ἂν ὁ κύριος αὐτὸς θὰ κατορθώση νὰ ἐξαναγόρασε καὶ τὰ σκανδαλοθηρικὰ περιοδικὰ τοῦ Νέου Κόσμου, ἀκριβοπληρώνοντας τὴ σιωπή τους.

★ Τὰ «νυμφίδια» ἄρχισαν νὰ ἐνδιαφέρουν πολὺ τὸν Ρὸκ Χάτσον. Κατὰ τὸ τελευταῖο γουήκ-ἔντ, ποὺ πέρασε στὸ Μεξικό, συνοδεύοταν ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη παιδούλα... 15 χρόνων!

★ Ὁ Ὄρσον Οὔελλες κατέπληξε τοὺς κατοίκους τῆς Μαδρίτης, πίνοντας σ' ἕνα κέντρο κρασὶ μέσα στὸ παπούτσι του, ποὺ διαφέρει βέβαια πολὺ ἀπὸ ἕνα κοψὶ γυναικεῖο γοβάκι.

★ Ὁ Τεὸ Σαραπὸ (ἡ Σαγκαπὶ) ἀγοράζει συστηματικὰ ὅλους τοὺς δίσκους τῆς Νάνας Μούσχουρη καὶ δὲ χορταίνει νὰ τοὺς ἀκούη. Ὁ Τεὸ μιλάει καλὰ τὰ ἑλληνικά, ποὺ εἶναι ἡ μητρική του γλῶσσα, καὶ θὰ συμπεριλάβη τραγούδια τῆς Μούσχουρη στὸ ρεπερτόριο του, κατὰ τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἀθήνα, ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ θὰ τραγουδήση ἑλληνικά.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

«Κοσμος καὶ κοσμάκης» πάνω στὸ «Χαρά». τὸ «ἀθόρυβο» ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς Αἰγίνης, κατὰ τὸ πρωϊνὸ δρομολόγιο τῆς ἐταιρίας του στὸν Πειραιά. Μετὰ τὴν ἐπιβίβασι τῶν ἐπιβατῶν, τὸ συνεργεῖο τῆς ἐταιρίας «Ρουσόπουλοι, Λαζαρίδης, Σαρρῆς καὶ Ψαρρᾶς» φόρτωσε στὸ πλοιο τὰ μηχανήματα, ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ξεφορτώσει ἀπὸ τὸ «Σαρωνίς». Ἔτσι, οἱ ἐπιβάτες εἶχαν τὴν τύχη νὰ δοῦν ἐπείνη τὴ μέρα ἀνάμεσά τους μερικὲς γνωστὲς προσωπικότητες τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου: Τὸ σκηνοθέτη Ὀρέστη Λάσκο, τοὺς κωμικοὺς Νῖκο Σταυρίδη καὶ Γιάνη Γκιωνάκη καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς κωμωδίας «Κόσμος καὶ κοσμάκης» σκηνῆς τῆς ὁποίας εἶχαν γυρισθῆ πάνω στὸ «Σαρωνίς» καὶ θὰ γυρίζονταν καὶ πάνω στὴν εὐρύχωρη γέφυρα τοῦ «Χαρᾶ».

Σ' ἕνα διάλειμμα τῆς ἐργασίας, ὁ Σταυρίδης ἔπιασε κουβέντα μὲ τὸ πλήρωμα καὶ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ στρέψη τὴ συζήτησι γύρω ἀπὸ ἕνα προσφιλές του θέμα: τὸ ποδόσφαιρο. Ἔτσι, διακήρυξε γιὰ μιὰ ἀκομὴ φορὰ, τὸ θαυμασμό του γιὰ τὸν «Ὀλυμπιακό». Ὁ μηχανικὸς τοῦ «Χαρᾶ» Ἀντώνιος Γουδῆς, θαυμαστὴς τοῦ Σταυρίδη ἀλλὰ φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ «Ἐθνικοῦ», δὲ δίστασε νὰ ἐκφράση τὶς ἀντιρρήσεις του καὶ νὰ ὑπερασπιστῆ τὴν... ὁμαδάρα του.

— Περίεργο!... τοῦ εἶπε ὁ Σταυρίδης μὲ τὸ γνωστὸ ξερὸ καὶ κοφτὸ ὕφος του. Δὲν εἶσαι Πειραιώτης ἐσύ;

— Καὶ βέβαια εἶμαι.

— Τότε εἶναι ἀκόμα πιὸ περίεργο, γιατὶ, κατὰ ποὺ ξέρω, ὅλοι οἱ Πειραιῶτες εἶναι Ὀλυμπιακοί.

— Πάνω στὸ πλοῖο μας πάντως, ἐπέμεινε ὁ Γουδῆς, ὁ «Ἐθνικὸς» πλειοψηφεῖ. Γιὰ κι' ἄλλος ἕνας ὀπαδὸς τοῦ.

Καὶ τοῦ συνέστησε τὸν Χαρίλαο Σακκιώτη, τὸ νεοδιόριστο ἐπόπτη τοῦ «Χαρᾶ».

Ὁ Σταυρίδης μίλησε γιὰ τὶς νίκες τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» γιὰ τοὺς παίκτες του, γιὰ τοὺς θριάμβους του στὸ ἐξωτερικὸ καὶ, σίγουρος πῶς τοὺς εἶχε πάρει ὅλους μὲ τὸ μέρος του, ἔξυγαλε τὸ συμπέρασμα:

—Ἐξ ἄλλου, ἂς μὴ ξεχνοῦμε πῶς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ», φανατικοὶ ὅλοι, ἀνέρχονται σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων, ἐνῶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «Ἐθνικοῦ» θὰ μετριῶνται, φαντάζομαι, στὰ δάχτυλα.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Σταυρίδη μιὰ ἐρώτησι: τοῦ εἶπε στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Α. Γουδῆς. Ἐσεῖς, ποὺ γνωρίσατε τόσο κόσμο, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποιοὶ εἶναι κατὰ τὴ γνώμη σας οἱ πιὸ πολλοί, οἱ ἐξόπινοι ἢ τὰ κορόϊδα;

— Τὰ κορόϊδα, τσσσ... ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ Σταυρίδης.

—Ἔ, τότε γι' αὐτὸ καὶ ὁ «Ὀλυμπιακὸς» ἔχει τοὺς περισσότερους ὀπαδούς!...

Ὁ Σταυρίδης τὸ φυσᾶ καὶ δὲν κρυώνει.

★Ὁριστικὴ φαίνεται πιὰ ἡ ρῆξις μεταξὺ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη καὶ τῆς «Φίνος — Φιλμ», ὕστερα ἀπὸ τὸ «σχίσιμο» τοῦ συμβολαίου, τοῦ ὁποίου, τόσο ὁ κ. Φίνος ὅσο καὶ ἡ Ἀλίκη διεκδικοῦν τὴν πρωτοβουλία. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ἡ Ἀλίκη ἐχει ὑπογράψει συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας μὲ τὸν ἐργανισμὸ «Δαμασκηνός —Μιχαηλίδης», ποὺ ἤς παρέχει τὴν εὐκαιρία νὰ πρωταγωνιστήση σὲ συμπαραγωγὲς μὲ μεγάλες ξένες ἑταιρίες.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα.

— Λουκία... Γιὰ ἔλα νὰ δῆς κάτι παράξενα μάτια!

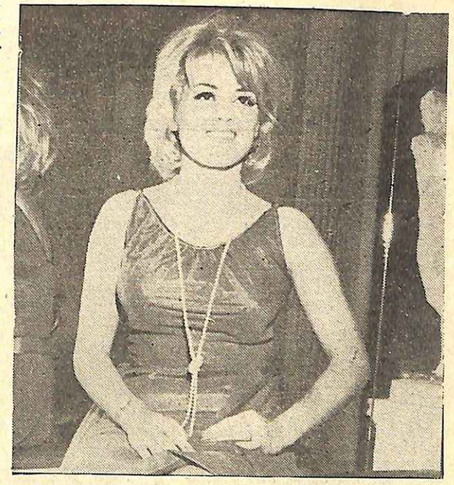

Ἡ πρώτη τραγουδίστρια τοῦ κουϊντέτου Βέλλα «Ὀλύμπια», Μιμὴ Νίνη, ποὺ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στὴν ἀμερικανικὴ τηλεόρασι.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μετὰ τὴν Ἱσπανία, ὁ θίασος τοῦ «Πειραϊκοῦ θεάτρου», ἐγνώρισε τὸν ἴδιο θρίαμβο καὶ στὴν Ἀμερική.

Ἡ πρεμιέρα του μὲ τὴν «Μήδεια» στὸ «Σίτυ Σέντερ Θήατερ» ἀπετέλεσε καλλιτεχνικὸ γεγονὸς γιὰ τὴν Νέα Ὑόρκη, παρέστησαν δέ, ἐκτὸς τοῦ πρεσδευτοῦ κ. Μάτσα καὶ τοῦ προξένου κ. Γκάσα, ὁ κυβερνήτης τῆς πόλεως κ. Ροκφέλλερ καὶ πολλὲς προσωπικότητες τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Τὴν ἑπομένη, οἱ «Τάιμς τῆς Νέας Ὑόρκης», ἀφιέρωσαν μακροσκελῆ κριτικὴν γιὰ τὸν ἑλληνικὸ θίασο, μὲ τὰ πιὸ εὐνοϊκὰ σχόλια γιὰ τὴν Ἔλσα Βεργῆ ποὺ κράτησε τὸν ρόλο τῆς «Μηδείας».

★ Ἡ «Χαρτοπαίκτρα» τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ συμπλήρωσε προχθὲς 500 παραστάσεις, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο ὡς τώρα ρεκὸρ γιὰ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο.

Προσωπικὴ δημιουργία τῆς κ. Κατερίνας, ἡ «Χαρτοπαίκτρα» θὰ ἐγκαινιάση καὶ τὴν χειμερινὴ περίοδο τοῦ θεάτρου «Μπουρνέλλη», μὲ προοπτικὴ, νὰ καλύψη ἕνα μεγάλο μέρος της.

★ Ἡ «Βαϑυλωνία» ἐπίσης ἐξακολουϑεῖ νὰ σημειώνη μεγάλες πλέυνες στὸ θέατρο «Πορεία». Κατόπιν τούτου, θὰ συνεχισθοῦν οἱ παραστάσεις της καὶ ὁλόκληρο τὸν Σεπτέμβριο.

★ Τὶς «Τρεῖς ἀδελφὲς» τοῦ Τσέχωφ, ποὺ θὰ ἀνεβάση σὰν ἐναρκτήριο ἔργο τῆς χειμερινῆς περιόδου ὁ θίασος «Μουσούρη», μετέφρασε ὁ ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου Λυκ. Καλλέργης.

★Ἐξ ἄλλου, τὰ σκηνικὰ τῆς γνωστῆς δένης ἐπιτυχίας «Μαίρη — Μαίρη», ποὺ θὰ παρουσιάση στὸ θέατρο Χατζηχρήστου ὁ θίασος τῆς Κορέζη, φιλοτεχνεῖ, γιὰ πρώτη φορά, ὁ γνωστὸς ἀρχιτέκτων κ. Ἀντ. Κιτσίκης.

★ Ἡ τουρνὲ τοῦ Χατζηχρήστου στὴν Ἀμερική, θὰ πραγματοποιηθῆ ὁπωσδήποτε τὴν ἀνοιξι.

Γιὰ τὴν νέα αὐτὴ ἐξόρμησι του, ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς καὶ θιασάρχης, ἐξασφάλισε τὴν συνεργασία τοῦ Κοζανιτζίδη καὶ τῆς Μαρινέλλας, ποὺ θὰ ἐπισκεφθοῦν νιὰ πρώτη φορὰ τὴν Ἀμερική. Ἐπίσης θὰ συνεργασθῆ μαζὶ του καὶ ὁ Νικος Σταυρίδης.

★ Τὸ θέατρο «Βέμπο» θὰ λειτουργήση ἀπὸ ἑφέτος ἀνυπερθέτως καὶ ὡς χειμερινό. Ἐϑὼς μετὰ τὴν λῆξι τῆς ϑερινῆς περιόδου, θὰ ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τῆς στεγάσεως καί, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Νοεμϑρίου, ὁ ἴδιος ϑίασος ϑὰ ἐπαναλάϑῆ τὶς παραστάσεις τῆς ἐπιϑεωρήσεως «Ἄλλος γιὰ τὸ Καστρί», ποὺ εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐμπορικότητα ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιϑεωρήσεις τοῦ ἐφετεινοῦ καλοκαιριοῦ.

Στὸ ἐνδιάμεσο, ὁ ϑίασος «Βέμπο» ϑὰ μεταϑῆ γιὰ σειρὰ παραστάσεων στὴ Ρόδο.

★ Ἡ «Σταχτοπούτα» ἐξ ἀλλου, μαζὶ μὲ τὴν ἐπιϑεώρησι «Γυνᾶικες καὶ λουλούδια», μὲ τὴν μεταϑορὴ τοῦ καιροῦ, ϑὰ μεταϑερϑῆ στὸ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΡΙΑΚΟΝΙ

Ἡ νέα σκηνογράφος τοῦ θεάτρου

ΑΝΑΜΕΣΑ στοὺς σκηνογράφους τοῦ τόπου μας, ξεπήδησε τὰ τελευταῖα χρόνια, ἕνα μεγάλο ταλέντο, ποὺ ἀνήκει στὸ ἀσθενὲς φύλο, μία ἀξιόλογη καλλιτέχνις στὸ εἶδος της, ἡ Ριακόνι.

Ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι, ἡ Ριακόνι Πολιουδάκη, ἡ ὄμορφη Κρητικοπούλα, εἶχε ἐμφυτο τὸ ταλέντο μέσα της καὶ συχνὰ στὰ μαθητικά θρανία της, στὰ Χανιά σκιτσάριζε τὶς συμμαθήτριές της καὶ τοὺς δασκάλους της. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της. Γι' αὐτό, τὶς περισσότερες φορὲς θύμωνε καὶ ἔσχιζε τὰ σκίτσα της.

Ἀπὸ 7 ἐτῶν, μὲ ρομαλέα φαντασία καὶ πολλὲς καλλιτεχνικὲς φιλοδοξίες, ἐξεδήλωσε τὴν κλίσι της στὴ ζωγραφική. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, ἕνας στενὸς συγγενής της τὴν ἤρθε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Βικάτου. Ὁ παλιὸς δάσκαλος, μόλις εἶδε τοὺς πρώτους της πίνακες, ἐνθουσιάστηκε τόσο πολύ, ὥστε ἀνέλαβε νὰ τῆς δώσῃ μαθήματα ὁ ἴδιος. Ἤταν τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν τελειότητα τοῦ μαθητοῦ, ὥστε ἐφιλοτέχνησε κατ' ἐξαίρεσιν καὶ τὸ πορτραῖτο της, παρ' ὅτι εἶχε σταματήσει ἀπὸ καιρὸ νὰ ζωγραφίζῃ.

Ἀργότερα, μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ ἰδίου, ἔφυγε γιὰ τὴν Γερμανία, πραγματοποιῶντας ἔτσι ἕνα μεγάλο της ὄνειρο. Αὐτὸ ἄλλωστε ἤταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ φρόντισε νὰ μάθῃ τὴν γλῶσσα, παίρνοντας ἰδιαίτερα μαθήματα ἀπὸ Γερμανίδα δασκάλα.

Φοίτησε ἕνα χρόνο στὴ φημισμένη Ἀκαδημία Καλῶν Τεχνῶν τοῦ Μονάχου. Τὸ βαρὺ ὅμως κλίμα τὴν πείραξε. Ἀρρώστησε σοβαρὰ καί, ὅταν ἔγινε καλά, ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές της στὴν Ἰταλία.

Ἔμεινε ὁλόκληρα χρόνια στὴ Ρώμη, ποὺ τὴν ἀγάπησε σὰν δεύτερη πατρίδα, ἀφοῦ τὸ μέρος ποὺ σπουδάζει κανεὶς τὸ κλείνει πάντα μέσα στὴν καρδιά του. Μαθήτρια τῆς Ἀκαδημίας Καλῶν Τεχνῶν, στὸ ἰδιαίτερο τμῆμα σκηνογραφίας, ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὲς σπουδὲς τεσσάρων ἐτῶν, ἔδωσε πέρυσι ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις καὶ ἤρθε τὸ δίπλωμά της μὲ ἄριστα.

★

Τὸ μεγάλο ταλέντο τῆς Ριακόνι, ἀγκάλιασε ἡ Ἀθήνα μὲ ἰδιαίτερη συμπάθεια. Ἔτσι, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῶν σπουδῶν της, μὲ τὴν ἄχμητην φροντίδα τοῦ θεατρικοῦ ἐπιχειρηματία κ. Μπουρνέλη, ποὺ ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὶς μακέττες της, παρουσίασε τὴν πρώτη ἐντυπωσιακὴ ἐργασία της στὸ ἑλληνικὸ θέατρο, μὲ τὰ ἔργα: «Διὰ λόγους τιμῆς» καὶ «Ἔξω οἱ κλέφτες» καὶ τὴν ἐπιθεώρησι «Πράσινο-Κόκκινο». Φταρσμένη πλέον σήμερα στὸ ἐπάγγελμα ἡ Ριακόνι ἔχει στὸ ἐνεργητικό της 15 θεατρικὰ ἔργα, πράγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα, ἕνα σπάνιο ρεκόρ γιὰ τὴν ἡλικία της. Ἡ τελευταία της δημιουργία, ὁ μεσαιωνικὸς πύργος τῆς «Σταχτοπούτας» στὸ θέατρο τοῦ κήπου, μία ἐργασία ἰδιαιτέρων ἀξιώσεων, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τῶν τεχνοκριτικῶν καὶ τὸν θαυμασμὸ πολλῶν περαστικῶν ξένων.

Ἐρωτευμένη ὅμως μὲ τὴν τέχνη της, ἡ Ριακόνι, δὲν περιορίζεται μόνο στὴν ἐργασία τοῦ θεάτρου. Κλεισμένη στὸ μικρὸ ἀτελιὲ τοῦ σπιτιοῦ της, ζωγραφίζει ὧρες ὁλόκληρες κάθε μέρα. Μὲ βασικὸ θέμα τὰ πανοραμικὰ τοπία, ἔχει ἑτοιμους πλέον ἀπὸ 50 πίνακες, μικροὺς καὶ μεγάλους, ποὺ πρόκειται νὰ παρουσιάσῃ τὸ χειμῶνα στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸν σὲ εἰδικὴ ἔκθεσι.

★

Εἴδαμε τὴν Ριακόνι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες στὸ θέατρο τοῦ Κήπου, μόλις γύρισε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Γιατί πρέπει νὰ σᾶς τὸ μεγαλύτερο πάθος της. Πισεύει ὅτι ἀποτελοῦν μία μεγάλη σχολή, ἀφοῦ, ὅσο ταξιδεύει καλύτερα. Τόσο περισσότερα μαθαίνει. Μὲ τὴν σκέψι αὐτή, γνώρισε καθαμή, ὅλη τὴν Εὐρώπη, περισσότερο δὲ τὴν Ρώμη, ποὺ δὲν παύει κυριολεκτικὰ νὰ λατρεύῃ. Ἔχει φυλαγμένα τὰ μπλὸκ ὅλων τῶν ἀεροπορικῶν ταξιδίων ποὺ ἔκανε ἕως τώρα. Φθάνουν αἰσίως τὰ 85!

— Εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ ὅ,τι κάνατε ἕως σήμερα ἤταν ἡ πρώτη μας ἐρώτησι.

— Ἀσφαλῶς, ἀφοῦ ἐπέτυχα αὐτὸ ποὺ χρόνια ὠνειρευόμουνα. Τὸ θέμα τῆς ζωγραφικῆς μου ἤταν ἀπ' ἀρχῆς, σκηνογραφικό, γι' αὐτὸ ἡ σκηνογραφία ἤταν ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐνδιέφερε ἰδιαιτέρως.

— Μὰ ἂν δὲν κάνουμε λάθος, εἶσθε πόρα καὶ ἐξδιματολόγος;

— Βεβαίως, ἡ ἐνδυματολογία εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια μαθήματα τοῦ τμήματος σκηνογραφίας, στὴν Ἀκαδημία Καλῶν Τεχνῶν. Σκηνογραφία καὶ ἐνδυματολογία ἀλληλοσυμπληρώνονται καὶ ἀποτελοῦν μία αἰσθητικὴ ἑσθῆτα, ὄχι μόνο στὸ θέατρο ἀλλὰ καὶ στὸν κινηματογράφο.

— Ἀλήθεια, δὲν σκέπτεσθε νὰ ἀσχοληθῆτε μὲ τὸν κινηματογράφο;

— Εἶχα ἀρκετὲς ἐνδιαφέρουσες προτάσεις, ἀλλὰ δὲν ἐνδιαφέρομαι ἀκόμη. Ἄλλωστε νομίζω ὅτι τὸ θέατρο εἶναι περισσότερο τέχνη. Εἶναι πιὸ κοντὰ στὴν ψυχολογία μας καὶ ὁ σκηνογράφος μπορεῖ νὰ ἐμπνευσθῆ καὶ νὰ ἀποδώσῃ καλύτερα σ' αὐτό.

— Ἡ ζωγραφική μὲ κρατᾶ συνεχῶς αἰχμάλωτο, πολλὲς ὧρες τὴν ἡμέρα, ἔτσι δὲν μοῦ μένει καιρὸς διαθέσιμος. Ὡστόσο, μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ διάβασμα καὶ τὸ πλέξιμο. Ἀκόμη σὰν γυναίκα, μὲ ἐνδιαφέρει πάντα κάθε τι ὡραῖο καὶ προπαντὸς τὰ φορέματα.

— Κανένα χόμπυ;

— Ἔχω μεγάλη μανία μὲ τὶς ἀντίκες. Κάθε τι τὸ παλιὸ μὲ ἀρχαιολογικὴ ἀξία, πλουτίζει κάθε τόσο τὴν μεγάλη συλλογή μου. Τελευταῖα, σὲ ἕνα συνοικιακὸ παλαιοπωλεῖο τῆς Ρώμης, ἀνεκάλυψα ἕνα ἔργο τοῦ Μερσιέ, μεγάλης τέχνης. Εἶναι ἕνα μπρούτζινο ἀγαλματάκι, ποὺ παριστάνει τὴν Ζὰν Ντ' Ἄρκ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ τὸ συμπεριέλαβα στὴ συλλογή μου.

— Σᾶς ἀρέσει λοιπὸν τόσο πολὺ ἡ Ρώμη;

— Ὤ, βέβαια. Ἡ Ρώμη εἶναι μία πολὺ ὡραία πόλις, μὲ δικό της χρῶμα. Εἶναι μία περίεργη πόλις, ποὺ δὲν μοιάζει παρὰ μόνο μὲ τὴν... Ρώμη. Ἂν δὲν μὲ τραβοῦσε ἡ Ἀθήνα μας, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ζοῦσα ἐκεῖ.

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ σκηνογραφήσω ἕνα ἔργο σὲ θέατρο τῆς πατρίδας μου, εἰδικὰ δὲ ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου μας Καζαντζάκη.

— Καὶ ἀργότερα;

— Ἀργότερα, σὰν θὰ σταματήσω νὰ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου στὸ θέατρο, ἔχω ἕνα μεγάλο σχέδιο: Νὰ ἱδρύσω στὴν Ἑλλάδα, μία εἰδικὴ σχολὴ σκηνογραφίας. Ἕνα φυτώριο τέχνης, ποὺ θὰ προβάλλη καὶ θὰ ἀξιοποιῆ κάθε κορφὸ ταλέντο.

Ὡραία, ὁμολογουμένως, ἐμπνευσις, ποὺ δὲν τὴν εἶχε κανεὶς ἕως τώρα, στὸν τόπο μας.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ἡ Ριακόνι, στὸ ἀτελιὲ τοῦ σπιτιοῦ της.

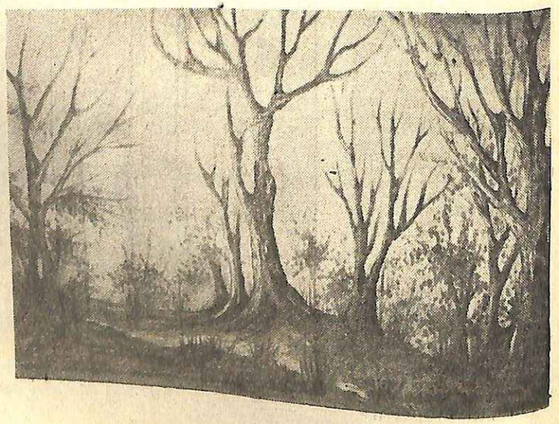

Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ταμπλὸ τῆς Ριακόνι.

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΛΙΤΣΑ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ ἐγγονοῦλα τοῦ «Φουσκομπούκα», ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια

ΕΙΝΑΙ ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φουσκομπούκα. Φουσκομπούκας δὲ ἐστὶ ὁ διασημότερος λαϊκὸς ὀργανοπαίκτης τῶν τελευταίων χρόνων, ἀπὸ Λαμίας μέχρι Ἀμφιλοχίας κι' ἀπὸ Ἀμφίσης μέχρι Καρπενησιοῦ.

Δὲν ἔχει μείνει γάμος γιὰ γάμος, πανηγύρι ἢ γιορτή, γλέντι καὶ ξεφάντωμα σὲ πόλι, χωριὸ ἢ κεφαλοχῶρι, σ' ὅλη αὐτὴ τὴν περιοχή, ὅπου τὸ κλαρίνο τοῦ Φουσκομπούκα νὰ μὴ διαλάλησε μὲ τέχνη καὶ μὲ μαστοριὰ τοὺς ἄθλους τῶν ἡρώων τῆς λεβεντογέννας Ρούμελης, τοὺς καϋμούς, τὶς πίκρες, ἀλλὰ καὶ τὶς χαρὲς τῶν ἡρωϊκῶν βλαστῶν της καὶ τὰ καρδιοχτυπήματα τοῦ γερο-Νοταρᾶ καὶ τοῦ Φώτη Τζαβέλλα, τοῦ Μάρκου Μπότσαρη καὶ τοῦ Σκεπετάρη, τοῦ Γρηγόρη Λιακατᾶ καὶ τοῦ Δημήτρη Μακρῆ, ἢ τὰ ἐρωτικὰ πάσσανα τῆς κυρᾶ-Βασιλικῆς καὶ τῆς Πηνελιώς, ποὺ ἡ σεξουαλικὴ ἀπληστία τοῦ Ἀλὴ Πασᾶ τὶς ἔσυρε ἀπ' τὰ ἅγια ἐκεῖνα χώματα ὧς τὸ παλάτι τῶν Ἰωαννίνων, σκλάβες, ἀλλὰ μαζὶ κι' ἀοχόντισσες τῆς καρδιᾶς του.

Ὁλάκερη ἡ Ρούμελη τὸν ἤξερε καὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸ Φουσκομπούκα καὶ τ' ὀνομαστὸ κλαρίνο του. Κάθε καλύβι ἢ ἀρχοντικό, πλατεῖα, ἢ σύδεντρο, ὅπου μποροῦσες ν' ἀπλώσῃς τάβλα γιὰ τραπέζι, εἶχε γευτῆ τῆς τέχνης του τὰ παιχνίδισματα κι' εἶχε μερακλωθῆ ἀπ' τοὺς γλυκοὺς ἢ διθυραμβικοὺς τοὺς ἤχους τοῦ ὀργάνου του, κάτω φθόγγους τοῦ ἀγκόνου τοῦ, κάτω ἀπ' τὶς ἔναστρες νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἀπ' τὶς φυλλωσιὲς λοκαριοῦ κι' ἀπ' τὶς φυλλωσιὲς τῶν πλατανιῶν, ὅπου, κατὰ προτίμησι, ὁ γερο-οργανοπαίχτης ἀρεσκόταν νὰ στήνῃ τὸ συγκρότημά του.

Ὅσο γιὰ τὰ παλληκάρια στοὺς κάμπους καὶ τὶς βεργολογοῦσες κοπέλλες στὰ κεφαλοχώρια, εἶχαν νὰ μολογάνε καὶ νὰ θυμοῦνται μὲ συγκίνησι, πῶς ὁ Φουσκομπούκας μὲ τὸ κλαρίνο του, ἤταν ἡ ἀφορμὴ τὸ ἀτέλειωτων εἰδυλλίων καὶ ἱστοριῶν τῆς καρδιᾶς.

— Ἤξερε νὰ ξυπνᾶ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ὁ ἄτιμος...

★

Τὸ μικρὸ νόστιμο μουτράκι, μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο καὶ τὰ μαῦρα γυαλιὰ ἡλίου, ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα, στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», τσιτώθηκε.

— Ἤταν πατέρας τῆς μαμᾶς, ὁ Κώστας Μόσχος.

— Ποιὸς εἶναι πάλι ὁ Κώστας Μόσχος;

— Ὁ Φουσκομπούκας. Φουσκομπούκα τὸνε λέγανε, γιατὶ εἶχε τεράστια χέρια καὶ πελώρια κοιλιά...

— Κι' ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι ἡ ἐγγονούλα του;

Τὸ ἔξυπνο μουτράκι τῶν 18 χρόνων καμάρωσε.

— Ἀμέ, ἀμέ;

— Καὶ πῶς γεννήθηκες τόσο ἀδυνατούλα, σὰ μισὴ μερίδα; Ἂν ζοῦσε ὁ παππούς σου, θὰ ντρεπόταν γιὰ σένα.

— Κάνω δίαιτα. Δὲ μπορῶ, βλέπεις, νὰ βγαίνω στὸ μικρόφωνο μπροστὰ σὲ τόσο κόσμο καὶ νὰ μοιάζω μέ... φάλαινα. Σήμερα, κύριέ μου, ἂν θέλετε νὰ ξέρετε, οἱ γυναῖκες πρέπει νᾶναι σίκ. Καὶ μάλιστα οἱ καλλιτέχνιδες.

— Κι' ἐσὺ εἶσαι καλλιτέχνις;

— Φυσικά. Τραγουδίστρια.

— Ποῦ τραγούδησες ὧς τώρα;

— Σὲ κέντρα καὶ ἀναψυκτήρια. Στὸ «Γκρὶν Πάρκ», στὴν «Καλύβα», στὴν «Αἴγλη», στὰ «Παναθήναια».

— Καὶ τί τραγουδᾶς;

— Ἐλαφρά.

— Πόσο ἐλαφρά;

— Θοδωράκη, Πλέσσα, Καπνίση...

— Μὰ αὐτοὶ δὲν εἶναι «ἐλαφροί».

— Σύμφωνοι. Ἂς ποῦμε, λοιπόν, πῶς τραγουδῶ «τρυφερά»!

— Καὶ νὰ ζοῦσε ὁ Φουσκομπούκας, νὰ σ' ἄκουγε ἀπὸ μιὰ μεριά. Θὰ στὶς ἔβρεχε, σίγουρα.

— Ὄχι δά. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ τὸν μάθαινα νὰ παίζῃ μὲ τὸ κλαρίνο «τσὰ-τσὰ» ἢ «μάντισον».

★

Ἡ ἱστορία τῆς 18χρονης τραγουδίστριας Λίτσας Σακελλαρίου, εἶναι ἀντάξια μιᾶς ἐγγονῆς τοῦ διασήμου Φουσκομπούκα.

Ἤτανε, λέει, 11 χρονῶν μαθήτρια στὰ Νέα Λιόσια, ὅπου κατοικοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς της, φερμένη ἀπ' τ' Ἀγρίνι στὴν Ἀθήνα, σ' ἀναζήτησι καλύτερης τύχης, ὅταν ἔγινε ἕνας πολὺ πρωτότυπος διαγωνισμός.

Ὅλα τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ἔβγαλαν σὲ κάθε συνοικία τὴν καλύτερη καλλίφωνη μαθητριούλα, προκειμένου νὰ γίνῃ ὕστερα ἕνας παναθηναϊκὸς διαγωνισμός, γιὰ νὰ ἐκλεγῇ ἡ ὡραιότερη μαθητικὴ φωνὴ τῆς Ἀθήνας.

Ἡ μικρὴ Λίτσα ἤτανε μέρος στὸ διαγωνισμὸ αὐτὸν κι' ἐξελέγη «Μὶς φωνὴ Νέων Λιοσίων».

— Ἕνα μήνα κατόπιν, διηγεῖται ἡ ἴδια, ὁ δάσκαλός μου μὲ τὸν πατέρα μου, μὲ βάλανε μέσα σ' ἕνα ταξὶ καὶ μὲ πήγανε κάπου στὴν Ἀθήνα. Ἤταν ἕνας πλατὺς δρόμος κι' ὕστερα μιὰ μεγάλη αἴθουσα, γεμάτη κόσμο, ὅπου βρίσκονται οἱ ἄλλες «Μὶς φωνὲς» τῶν ὑπολοίπων συνοικιῶν. Θὰ λέγαμε ὅλες ἀπὸ ἕνα τραγουδάκι καὶ θᾶβγαινε ἡ πρώτη τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἐσὺ τί εἶπες;

— Στάσου νὰ δῆς. Πρῶτα τραγούδησαν ἄλλες μαθήτριες. Ἐγὼ βγῆκα κοντὰ στὸ τέλος. Ἄλλη, λοιπόν, τραγούδησε τὸ «Ὡραία, ὡραία, σὲ βλέπω μηλέα», ἄλλη τὸ «Νύχτα ὁ λαγὸς ἔβγῆκε», ἄλλη τὸ «Μιὰ ὡραία πεταλοῦδα» καὶ οὔτω καθεξῆς. Ὅταν ἔφτασε ἡ σειρά μου, βγῆκα στὴ σκηνὴ κι' ἐγὼ καὶ τραγούδησα τὸ «Λουλούδια ἂς διαλέξουμε». Τὸ θυμᾶσθε;

Λουλούδια, ἂς διαλέξουμε
καὶ ρόδα καὶ κοῖνα
κι' ἐλᾶτε νὰ πλέξουμε
στεφάνια μὲ κεῖνα
στὸν Μάη ποὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ...

»Σὰν τέλειωσα, ἔγινε κοσμοχαλασιὰ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Λοιπόν, γιὰ νὰ τελειώνουμε, ἤρθα πρώτη καὶ ἀνακηρύχθηκα ἡ «καλύτερη μαθητικὴ φωνὴ τῆς πρωτευούσης.

★

Πέντε χρόνια ἀργότερα, ἡ Λίτσα φόρτωσε τὰ γράμματα στὸν κόκκορα («Δὲν τ' ἀγαποῦσα καβόλου», ὁμολογεῖ ἡ ἴδια) κι' ἔγινε πωλήτρια σὲ κατάστημα πλεκτῶν. Τότε ἀκριβῶς τὴν ἀνακάλυψε ὁ Γιάννης Βέλλας, ὁ μαέστρος καὶ συνθέτης τόσων παλιῶν καὶ μεγάλων ἐπιτυχιῶν. Τὴν κάλεσε, λοιπόν, στὴ Σχολή του, κι' ἐκεῖ ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φουσκομπούκα ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ τραγούδι, γιὰ λόγους ἐπαγγελματικοὺς πλέον. Δὲν ἄργησε δέ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Βέλλα καὶ τοῦ συνδιευθυντῆ τῆς Σχολῆς καὶ λαϊκοῦ συνθέτη Θ. Δερβενιώτη, νὰ κάμῃ τὸ ντεμπούτο της σὰν τραγουδίστρια, σὲ ἡλικία 16 χρονῶν.

Σήμερα...

★

— Τί κάνεις σήμερα, Λίτσα;

— Τραγουδῶ στὸ «Γκρὶν Πάρκ» καὶ ἐξακολουθῶ τὶς σπουδές μου στὴ Σχολὴ Τραγουδιοῦ τῆς ΕΜΕ (Ἑταιρείας Μουσικῶν Ἑλλάδος), μὲ καθηγητὲς τὸν Πλέσσα, τὸν Καπνίση, τὸν Κατσαρό, τὸν Κώστα Κλάδα καὶ τὸν Κώστα Γιαννίδη.

— Τὰ ὄνειρά σου;

Κουνᾶ τὰ χέρια, μὲ τρόπο, ποὺ νὰ καταλάβουμε πῶς δὲ βρίσκει κανεὶς οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος μὲ τὰ ὄνειρα.

— Θέλουμε τρεῖς μέρες νὰ σᾶς τὰ λέω.

— Τόσο πολλὰ εἶναι;

— Ἀτέλειωτα. Πάντως, μέσα σ' ὅλα, ὑπάρχει μιὰ λέξι: Τραγούδι.

— Ὑπάρχει καὶ κανένας νεαρὸς μέσα σ' αὐτά;

— Ὄχι. Κατηγορηματικὰ ὄχι.

— Γιατί τὸ λὲς μὲ τέτοια ἐμφασι; Θᾶταν κακὸ δηλαδή;

— Ναί. Ἡ τέχνη εἶναι ἐγωϊστρια. Δὲ θέλει νὰ τὴ μοιραζώμαστε μὲ ἄλλες ἔγνοιες.

— Τότε νὰ σὲ ρωτήσουμε γιὰ τὴν Τέχνη σου. Ποιοὺς ἀπ' τοὺς σύγχρονους συνθέτες θαυμάζεις;

— Τὸ Μίκυ Θεοδωράκη, τὸν Πλέσσα καὶ κείνον τὸν ὀγκολίθο, ποὺ λέγεται Κώστας Καπνίσης.

— Ποιὰ τραγούδια ἀγαπᾶς;

— Τὸ «Στρῶσε τὸ στρῶμα σου» τοῦ Θοδωράκη καὶ τὸ «Ἐδῶ τελειώνει ὁ οὐρανὸς» τοῦ Πλέσσα.

— Ἀπ' τὶς τραγουδίστριές μας, ποιὰ ξεχωρίζεις;

— Καμμία.

— Θέλεις νὰ πῆς πῶς δὲν ἀξίζουν;

— Ὄχι. Ὑπάρχουν μερικές, ὅπως ἡ Μπελίντα, ἡ Τζένη Βάνου, ἡ Γιοβάννα, ποὺ ἀξίζουν πολλά. Ἐγὼ ὅμως τὴν ξεχωριστὴ θέσι τὴ φυλάω γιὰ νὰ τὴν πάω ἀργότερα ἡ ἴδια.

— Θὰ τὴν πάρης;

— Θὰ προσπαθήσω.

Δαγκώνει τὸ λεπτὸ χειλάκι καὶ τ' ἀριστερὸ φρύδι πεισιωμένο, σηκώνεται πάνω ἀπ' τὰ γυαλιὰ ἡλίου, σχηματίζοντας ἕνα καστανὸ τόξο.

★

Ἕνα ἔξυπνο μουτράκι καὶ μιὰ μπούκλα, ποὺ ξεπεύγει ἀπ' τὸ ψάθινο καπέλλο. Ἕνα πλάσμα ἀδυνατούλικο, μικροκαμωμένο, τσαχπίνικο, ποὺ μιλάει κελαηδώντας, κι' ὀνειρεύεται τιτιβίζοντας.

Εἶναι ἡ ἐγγονοῦλα τοῦ Φουσκομπούκα μὲ τ' ὄνομα.

Ἡ Ρούμελη καμάρωνε γιὰ κεῖνον καὶ τὸ κλαρίνο του.

Ἡ Ἀθήνα θὰ καμαρώνῃ αὔριο γι' αὐτὴν καὶ τὰ τραγούδια της.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Λίτσα Σακελλαρίου, ἡ μικρὴ ἐγγονοῦλα τοῦ διάσημου δογανοπαίκτη τῆς Ρούμελης Κ. Μόσχου, ποὺ τὸ ἐλπιδοφόρο ξεκίνημά της στὸ τραγούδι προοιωνίζει μιὰ λαμπρὰ καρριέρα μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

—Ὠοθουλο νιὰ αὔριο! τῆς ἀπαντῶ...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

βιαστικά!

— Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή.

Βγαίνω ἀπὸ τὸ σίκ σαλονάκι καὶ βρίσκομαι στὸ διάδρομο.

★

«Ἔχεις σῶμα μανεκέν» μοῦ ἔλεγε ἡ μαντὰμ Ἀργυρό, ἡ διευθύντρια τοῦ ἀτελιέ.

Δὲν ἔγινα ὡστόσο μανεκέν, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν τὸ θέλησα πραγματικά, μὰ ἔγινα πολὺ γρήγορα ἡ πρώτη βοηθὸς τῆς μαντὰμ Ἀργυρὸ καὶ, ὅταν ἐκείνη πέθανε, τὸ ἀτελιὲ πέρασε σὲ μένα.

Μιὰ μέρα, δοκίμαζα μιὰ τουαλέττα σὲ μιὰ σουμπρέττα τῆς μόδας, τὴν Ἄννα Λιμπορέ, ὅταν κάποιος μπῆκε στὸ σαλονάκι τῶν δοκιμῶν. Ἐγώ, σκυμμένη στὸ χαλί, εἶδα μόνον ἕνα ζευγάρι γυαλιστερὰ ἀντρικὰ παπούτσια.

—Ἐπιτρέπεται; εἶπε μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ χαϊδευτική.

Σήκωσα τὸ κεφάλι καὶ ἀντίκρυσα δυὸ μάτια γκρίζα, εἰρωνικά, γεμάτα ἀναίδεια, ἕνα χαμόγελο ἀπίστευτα γοητευτικό.

Ἀπάντησα ταραγμένη σ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο... καὶ τρύπησα τὸ δάχτυλό μου μὲ μιὰ καρφίτσα. Ἦταν ὁ Βιττόριο Βάλλε.

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὸν βρῆκα νὰ περιμένη ἔξω ἀπὸ τὸ ἀτελιέ.

— Καλησπέρα, μοῦ εἶπε μὲ τὴν τρυφερὴ φωνή του.

Δὲν τὸν εἶχα δῆ ποτὲ νὰ παίζη στὸ θέατρο καὶ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς ὑποκρινόταν, ἀκόμα κι' ὅταν ἔλεγε καλησπέρα.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω στὸ σπίτι σας μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου; πρόσθεσε.

Καὶ αὐτὴ ἡ φράσι, στὰ δικά του χείλη, δὲν φαινόταν μιὰ κοινὴ δικαιολογία γιὰ ν' ἀρχίση κάτι...

★

Χθὲς τέλειωσαν οἱ ἐπιδείξεις. Εἶμαι κομματιασμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, μὰ εἶχα ἐπιτυχία. Οἱ κοπέλλες ἦταν τέλειες καὶ τὸ κοινὸ φαινόταν ἐνθουσιασμένο. Σήμερα οἱ παραγγελίες ἄρχισαν νὰ ἔρχονται βροχή.

— Ὅμως πέτυχες αὐτὸ ποὺ ὀνειρευόσουν, μοῦ λέει ἡ Μαριαντζέλα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δούλεψες σκληρά,

ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

— ΤΩΡΑ πηγαίνω, μοῦ λέει ἡ Μαριέλλα.

Βρίσκεται στὸ κατώφλι, μοῦ γυρίζει τὶς πλάτες καὶ βλέπω τὰ μαῦρα μαλλιά της μὲ τὶς γαλάζιες ἀνταύγειες.

—Ὠρδουάρ γιὰ αὔριο, τῆς ἀπαντῶ, προσπαθώντας νὰ δώσω ἕνα φιλικὸ τόνο στὴ φωνή μου.

Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλείνει πίσω της. Τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρα, ποὺ δημιουργεῖται γιὰ μιὰ στιγμή, παρὰ λίγο νὰ συνεπάρη τὰ σκίτσα ποὺ βρίσκονται μπροστά μου. Ἀπλώνω τὰ χέρια γιὰ νὰ τὰ συγκρατήσω, ἐνῶ ρίχνω μηχανικὰ μιὰ ματιὰ στὸ ἡμερολόγιο. 18 Ἰανουαρίου. Οἱ ἐπιδείξεις θ' ἀρχίσουν σὲ ἕξη μέρες.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, χιλιόμετρα ἀπὸ ὑφάσματα καὶ βουνὰ ἀπὸ φωτογραφίες ἀπειλοῦν νὰ μὲ πνίξουν. Τὰ διώχνω βιαστικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ, μέσα στὴ σιωπή, νομίζω πὼς ξανακούω τὴ φωνὴ τῆς Μαριέλλας, προσποιητὰ ἀδιάφορη:

— Ναί, Βγῆκα μὲ τὸ Μαρτσέλλο, μὰ μονάχα δυὸ φορές.

Σηκώνω τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ σχηματίζω τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ.

— Ντίνα, λέω στὴν καμαριέρα, δῶσε μου σὲ παρακαλῶ τὸ γυιό μου.

Περιμένω γιὰ λίγο, χτυπώντας νευρικὰ τὰ δάκτυλά μου πάνω στὸ γραφεῖο μου.

— Ναί, Μάμη, μοῦ λέει σὲ λίγο ὁ Μαρτσέλλο.

— Μέλησε μὲ τὴ Μαριέλλα, τοῦ λέω προσπαθώντας νὰ κάνω τὴ φωνή μου θυμωμένη. Σοῦ ἔχω πῆ καὶ πάλι ὅτι δὲν θέλω ἱστορίες μὲ τὶς κοπέλλες.

— Ὦ μαμά.. συγγνώμην... σοῦ ὁρκίζομαι...

—Ἄσε τοὺς ὅρκους! Πῆς στὴ Ντίνα νὰ ἑτοιμάση τὸ τραπέζι. Ἐρχομαι ἀμέσως, κι' ἔτσι θὰ κουβεντιάσουμε.

Σβήνω τὸ φῶς πάνω στὰ γραφεῖο καὶ σηκώνομαι. Στὸν ἀντικρυνὸ καθρέφτη βλέπω τὴν εἰκόνα μου, ἀκόμα νέα καὶ γεμάτη ζωή. Κι' ὅμως... ἤμουν κάποτε ἀνόητη κι' ἐγώ. Πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια...

★

— Τὴν εἶδατε τὴ Βίρνα Λίζι στὴν τηλεόρασι, χθὲς τὸ βράδυ; μὲ ρωτάει ἡ ἀντιπαθητικὴ φωνὴ τῆς κόμησσας Σκόττι. Ἡ τουαλέττα της ἦταν καταπληκτική. Νά, ἔτσι θὰ ἤθελα ἐκεῖνο τὸ μαῦρο.

— Ναί, τὴν εἶδα, λέω ἐγὼ χαμογελώντας, θὰ φτιάξουμε κάτι παρόμοιο, μείνετε ἥσυχη κυρία κόμησσα.

Ἡ κόμησσα χαμογελάει εὐχαριστημένη. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικές μου πελάτισσες. Τὰ μαλλιά της εἶναι βαμμένα μ' ἕνα ζαν-θοκόκκινο χρῶμα, τὸ πρόσωπό της ἀπίστευτα σοχμο. Καὶ σκέπτεται τὴ Βίρνα Λίζι!...

— Προχθὲς εἶδα τὸ γυιό σας στὸ θέατρο, συνεχίζει ἐκεῖνη ἐνῶ τὰ γέρικα μάτια της λάμπουν. Ἔγινε ἕνας ὑπέροχος νέος. Ξέρετε ποιόν μοῦ θυμίζει; Ἕνα ἠθοποιὸ τῆς πρόζας, ποὺ ἦταν πολὺ δημοφιλὴς πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Ἴσως ἔσεις εἶσαστε πολὺ νέα γιὰ νὰ τὸν θυμᾶστε. Ἦταν ὅμορφος ὅπως ὁ γυιός σας. Τὰ ἴδια γκρίζα εἰρωνικὰ μάτια. Τὸ ἴδιο χαμόγελο... Τὸν ἔλεγαν Βιττόριο Βάλλε.

Κάτι ἀνατριχιάζει μέσα μου. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς χλωμιάζω καὶ σκύβω γιὰ νὰ διορθώσω τάχα κάποια ἀτέλεια στὸ στρίφωμα.

— Θυμᾶμαι πὼς ὕστερα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλετέρα, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμα στὶς ὡραιότερες στιγμὲς τῆς καριέρας του. Κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτα πιὰ γι' αὐτόν. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχή, ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί του. Καὶ ξέρετε... Χθὲς ποὺ εἶδα τὸ γυιό σας, ἔνοιωσα νὰ μοῦ ξαναρχωνται τὰ παλιὰ χτυποκάρδια.

Γελάει, κουνώντας τοὺς ὤμους μὲ τρόπο ἐκνευριστικό. Κατοβάλλω μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ χαμογελάσω κι' ἐγὼ καὶ ὕστερα λέω μὰ τώρα νίκησες.

Ἐγὼ σηκώνω τοὺς ὤμους, σὰν νὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

—Ἔχεις ἕνα θαυμάσιο γυιό, ἄστατο καὶ ἀξιολάτρευτο, ὅπως ἦταν καὶ ὁ πατέρας του...

— Ὁ πατέρας του; λέω ἀνασκιρτώντας. Ξεχνᾶς πὼς ἤμουν πάντα ἐγ- γιὰ τὸ Μαρτσέλλο πατέρας καὶ μητέρα;

Ἡ Μαριαντζελλα μὲ παρατηρεῖ σιωπηλή, λίγο συνωφρυωμένη κι' ὕστερα λέει ἀργά:

— Διάβασα στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ Βιττόριο Βάλλε ξαναγύρισε. Ὄχι ἐξέδεια στὴν πρώτη σελίδα. Μιὰ εἴδησι σὲ λίγες γραμμές. Ὁ γυρισμός του, ὁλέπεις, δὲν ἐνθουσιάζει πιὰ κανένα.

Γελάω εἰρωνικά. Μέσα μου περίμενα πάντα αὐτὸ τὸ γυρισμό. Ἤξερα πώς, μιὰ μέρα, ἐκεῖνος θὰ ξαναγύριζε καὶ ἤθελα νὰ εἶμαι αὐτὴ τὴ φορὰ ἐγὼ ἡ πιὸ δυνατή. Γι' αὐτὸ πάλεψα, ὅλα τὰ χρόνια, νὰ φτάσω στὴν ἐπιτυχία.

— Τί θὰ κάνης, τώρα; ρωτάει ἡ Μαριαντζελλα χωρὶς περίεργεια, μὰ μὲ ἐνδιαφέρον σχεδὸν ἀδελφικό.

— Τίποτα, ἀπαντάω ἀδιάφορα.

— Καὶ... ὁ γυιός σου;

— Ὁ Μαρτσέλλο εἶναι μόνο δικός μου, δὲν ἔνιωσε ποτὲ τὴν ἀνάγκη νὰ ἕνα πατέρα, λέω ἐπιθετικά.

Μὰ ξέρω πὼς εἶναι ψέματα, θυμᾶμαι κάποιες μακρυνὲς θραδυὲς, ποὺ ὁ Μαρτσέλλο μὲ βασάνιζε μὲ ἐρωτήσεις καὶ μὲ φωνές.

«Χρειάζονται οἱ μπαμπάδες, καλαβαίνεις»; μοῦλεγε ἐπιθετικά. Ὅμως μπαμπάδες εἶναι καλές, γιὰ τὰ κοριτσια, μὰ τὰ ἀγόρια θέλουν μιὰ μηλήσουν γιὰ τὸν πόλεμο, γιὰ τὰ ὅπλα καὶ γιὰ τὶς μηχανές»;

— Μὰ ἐσύ; ἐπιμένει ἡ Μαριαντζελλα. Ἐσὺ δὲ νιώθεις πιὰ τίποτα γι' αὐτόν;

— Τώρα ὄχι!

★

— Μαμὰ ἀκοῦω τὴ φωνὴ τοῦ Μαρτσέλλο ἀπὸ τὴν πόρτα.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶναι δέκα τὸ πρωῒ καὶ εἶμαι πνιγμένη στὴ δουλειά. Σηκώνω τὰ μάτια, μὰ τὸ χαμόγελο σβήνει στὰ χείλη μου, ὅταν βλέπω τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου του.

— Τί συμβαίνει; ρωτάω ἀπότομα ὅπως συνήθως.

— Εἶδα τὸν πατέρα μου, μαμά, μοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος σταθερὰ κυττάζοντάς με στὰ μάτια.

— Ἦλθε νὰ σὲ δῆ; ρωτάω μὲ εἰρωνικὴ φωνή. Λίγο ἀργά. Μαρτσέλλο, εἶσαι εἰκοσιτριῶν χρόνων.

— Δὲν ἦλθε νὰ μὲ δῆ ἐκεῖνος, πῆγα ἐγὼ σ' αὐτόν, μαμά.

— Ναί, μὰ ἐκεῖνος δὲν βρισκόταν κοντά σου. Ἔφυγε μόλις ἔμαθε πὼς ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆς, ἀφοῦ πρῶτα προσπάθησε νὰ μὲ πείση νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ σένα. Ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια, μοῦ ἔγραψε, μὲ ρωτοῦσε γιὰ σένα. Τὶ ἀναίδεια! Τοῦ ἀπάντησα μὲ λίγα λόγια ὅτι εἶχα κάνει λάθος τότε, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένα παιδί.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε, ἀπαντάει ὁ Μαρτσέλλο. Μοῦ εἶπε ἀκόμα ὅτι τότε... ὅταν σοῦ ἔγραψε, σοῦ ζητοῦσε νὰ πᾶς κοντά του, γιατὶ εἶχε καταλάβει πὼς σ' ἀγαποῦσε, πὼς δὲν μποροῦσε νὰ σὲ ξεχάση...

— Ὅταν μοῦ τὸ ἔγραψε αὐτό, ἦταν πολὺ ἀργά, γιατὶ μὲ τὴ στάσι του, μὲ τὴ φυγή του, τὰ εἶχε κατασπρέψει ὅλα. Ἀλλὰ βλέπω πὼς σὲ πληροφόρησε γιὰ ὅλα. Τί ἄλλο σοῦ εἶπε;

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο, δὲν μὲ ρώτησε τίποτα. Μοῦ εἶπε μονάχα πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μένα.

— Τί περιμένεις, λοιπόν, γιὰ νὰ πᾶς κοντά του;

— Ὄχι, μοῦ ἀπαντάει μὲ μιὰ φωνή, ποὺ γίνεται ξαφνικὰ ταπεινὴ καὶ ἀπελπισμένη. Ὄχι. Θέλω μόνο νὰ καταλάβης, μαμά. Ἐγὼ δὲν σοῦ ἀφαιρῶ τίποτα. Τὰ δικαιώματά σου μένουν ἀνέπαφα, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα. Μὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ βασίζουμε τὴ ζωή μας σὲ μιὰ στείρα καὶ ἀνώφελη ἐκδίκησι.

★

Τὸ βράδυ ἔχει ἐλθει ἀπελπιστικὰ ἀργά.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ξανακλείνει. Εἶναι ἡ Μαριάντζελλα.

Κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου μου, ὅπως κάθε βράδυ, καὶ τὰ μάτια της ἐρευνοῦν τὸ πρόσωπό μου.

— Ἤταν λογικὸ νὰ συμβῆ αὐτὸ ποὺ συνέβηκε, μοῦ λέει ξαφνικά, ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης. Ἀγαπᾶ τὸ Μαρτσέλλο, τὸν εἶδα νὰ μεγαλώνη καὶ πολλὲς φορὲς τὸν κατηγόρησα μέσα μου γιὰ τὸν ἀστατο καὶ ἐγωϊστικὸ χαρακτήρα του, ποὺ ἦταν καρπὸς τῆς δικῆς σου νοσηρῆς ἀγάπης. Μά, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν μπορῶ νὰ τὸν κατηγορήσω. "Ἔχεις ὅλα τὰ δίκια τοῦ κόσμου, Τερέζα, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ τοῦ ἀφαιρέσης τὸν πατέρα του.

— Τὸν πατέρα του! φωνάζω μὲ κακία. Ὁ Μαρτσέλλο ἔγινε ἄντρας χωρὶς αὐτόν. Νομίζεις ὅτι τώρα πρέπει νὰ τοῦ τὸν παραχωρήσω;

— Κανεὶς δὲν σοῦ ζήτησε νὰ κάνης κάτι τέτοιο... Ἐσὺ κάποτε ἀγάπησες τὸ Βιττόριο καὶ ἴσως ἀπὸ τὸ μίσος σου νὰ ὑπάρχη ἀκόμα... ὁ ἐρωτάς σου γι' αὐτόν. Θὰ μπορούσατε ἀκόμα νὰ φτιάξετε οἱ τρεῖς σας μιὰ οἰκογένεια, Τερέζα.

Ἡ Μαριάντεζλλα δὲν ἀπαντᾶ. Σηκώνεται.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τηλέφωνο τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ μένει ὁ Βιττόριο, μοῦ λέει ἀφίνοντας ἕνα χαρτάκι πάνω στὸ τραπέζι. Τὸν εἶδα χθές, μοῦ μίλησε γιὰ σένα μὲ βαθιὰ τρυφερότητα.

Νιώθω ἕνα τεράστιο βάρος στὴν καρδιά. Τὰ μάτια μου καίνε. Σηκώνω ἀργὰ τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχηματίζω τὸν ἀριθμό, ποὺ εἶναι γραμμένος στὸ χαρτί.

— Μοῦ δίνετε τὸν κύριο Βιττόριο Βάλλε, σᾶς παρακαλῶ; λέει βιαστικὰ ἐνῶ καφτὰ δάκρυα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά μου...

ΒΙΚΑΤΣΙΕΛΛΑ ΛΟΚΚΙ

ΠΕΤΆΞΕΤΕ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ σας!

Ἐμμετρωπία καὶ ἀμετρωπία

Οἱ ΤΕΣΣΕΡΕΣ κύκλοι τῶν ἀσκήσεων περιλαμβάνουν 18 ἀσκήσεις (3 ὁ πρῶτος, 6 ὁ δεύτερος, 5 ὁ τρίτος καὶ 4 ὁ τέταρτος).

Τὶς ἀσκήσεις αὐτές, ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε, πρέπει νὰ τὶς κάμετε ἔργο τῆς ζωῆς σας. Ἂν ἔχετε ὁποιαδήποτε ἀμφιβολία, ἀφιερώστε μόνον μιὰ ἑβδομάδα, γιὰ νὰ κάμετε τὶς ἀσκήσεις τοῦ πρώτου κύκλου ἢ ἔστω καὶ τὶς δύο πρῶτες. Αὐτὴ ἡ μικρὴ δοκιμὴ θὰ σᾶς πείση γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς μεθόδου καὶ τότε θὰ συνεχίσετε μὲ μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό.

Θὰ ἐπαναλάβωμε ἄλλη μιὰ φορά, ὅτι τὶς ἀσκήσεις αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ τὶς κάνετε στὴν τύχη. Θὰ τὶς ἐντάξετε, τούναντίον, μέσα στὴν τύχη. Θὰ τὶς ἐντάξετε, τούναντίον, μέσα στὸ καθημερινὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς σας καὶ θὰ ἀφιερώνετε σ' αὐτὲς μερικὰ λεπτὰ τὴν ἡμέρα. Θὰ εἶναι καλὸ νὰ τὶς ἐκτελῆτε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, πρωί, μεσημέρι καὶ βράδυ. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς μπορεῖτε νὰ τὶς κάνετε σ' ὁποιαδήποτε στιγμὴ τῆς ἡμέρας, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐργασίας σας, ὅπως τὴν 1η, τὴν 4η, τὴν 5η, τὴν 6η, τὴν 7η, τὸ «πάλμινγκ» κλπ. Δὲ θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν περισσότερο ἀπὸ μερικὰ λεπτά.

Ἡ βασικὴ σκέψις, ποὺ θὰ κατευθύνη τὴν προσπάθειά σας, εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ πετάξετε τὰ γυαλιά σας.

Ἀλλὰ πότε θὰ τὰ πετάξετε;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι: Ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖτε. Ἂν πρόκειται γιὰ ἐλαφρὴ μυωπία ἢ πρεσβυωπία, μπορεῖτε νὰ τὰ πετάξετε μόλις ἀρχίσετε τὶς ἀσκήσεις. Διαφορετικά, θὰ προχωρήσετε προοδευτικά. Στὴν ἀρχὴ θὰ τὰ βγάζετε ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα, ὥσπου νὰ κατορθώσετε νὰ τὰ πετάξετε τελείως.

Οἱ γιατροὶ σᾶς δίνουν ὁλόενα καὶ βαρύτερα γυαλιὰ (μὲ αὐξημένο βαθμὸ μυωπίας ἢ πρεσβυωπίας). Σεῖς θὰ κάμετε τὸ ἀντίθετο. Θὰ ἐλαττώνετε, δηλαδή, τὸ βαθμό τους προοδευτικά, ἀνάλογα μὲ τὴν καλυτέρευσι, ποὺ παρατηρεῖτε στὰ μάτια σας.

Ὅσο συχνότερα καὶ τελειότερα κάνετε τὶς ἀπαιτούμενες ἀσκήσεις, τόσο πιὸ γρήγορα θὰ ξαναβρῆτε τὴν κανονική σας ὅρασι. Ἀλλ' εἶναι αὐτονόητο, ὅτι θὰ τὶς συνεχίσετε καὶ μετά τὴν ὁριστικὴ θεραπεία. Μπορεῖτε, ὅμως, τότε νὰ τὶς ἀραιώσετε.

Ἂν ἡ ὅρασί σας εἶναι ἄνιση, μπορεῖτε νὰ ἐξασκήσετε τὰ μάτια σας χωριστά, προσπαθώντας νὰ φέρετε τὴν ὅρασι τοῦ ἀσθενέστερου ματιοῦ στὸ ἐπίπεδο ἐκείνης τοῦ ἰσχυρότερου. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε, θὰ σκεπάσετε μ' ἕνα μαῦρο πανὶ στὸ ἰσχυρότερο ματί, γιὰ νὰ ἐξασκήσετε τὸ ἀσθενέστερο.

Πρέπει ν' ἀνοιγοκλείνετε συχνὰ τὰ βλέφαρά σας. Ἐκεῖνο, ποὺ βλάπτει τὰ ματια, εἶναι ἡ ἀκινησία.

Τὸ ματι σας πρέπει νὰ ἔχη ἀπόλυτη ἐλευθερία κινήσεων. Μὴν τὸ προσηλώνετε ποτὲ μὲ ἰδιαίτερη ἐπίμονὴ σὲ μιὰ μικρὴ ἐπιφάνεια.

Στὸ διάβασμα, θὰ ἀκολουθήσετε τὶς εἰδικὲς ὁδηγίες, ποὺ σᾶς δώσαμε.

Χαλαρώσετε τὰ μάτια σας προτοῦ πλησιάσετε. Διαφορετικά, τὸ μάτι σας μπορεῖ νὰ διατηρήση τὴν ὑψηλὴ τάσι του πίσω ἀπὸ τὰ κλειστὰ βλέφαρά σας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε.

Θὰ πρέπει νὰ διαβάζετε τὸ εἰδικὸ κεφάλαιο τῶν ἀσκήσεων, ποὺ σᾶς ἀφοροῦν, μιὰ τουλάχιστον φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἔτσι, ἂν ὑποτεθῆ πὼς κάνετε κάποιο λάθος, θὰ τὸ διορθώσετε. Ἡ ταχύτης τῆς θεραπείας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσι τῶν διαφόρων ἀσκήσεων.

Σὲ περιπτώσεις πολὺ προχωρημένες ἢ ποιμοῦ λέει ἀφίνοντας ἕνα χαρτάκι πάνω στὸ τραπέζι. Τὸν εἶδα χθές, μοῦ μίλησε γιὰ σένα μὲ βαθιὰ τρυφερότητα.

Νιώθω ἕνα τεράστιο βάρος στὴν καρδιά. Τὰ μάτια μου καίνε. Σηκώνω ἀργὰ τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχηματίζω τὸν ἀριθμό, ποὺ εἶναι γραμμένος στὸ χαρτί.

— Μοῦ δίνετε τὸν κύριο Βιττόριο Βάλλε, σᾶς παρακαλῶ; λέει βιαστικὰ ἐνῶ καφτὰ δάκρυα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά μου...

ΒΙΚΑΤΣΙΕΛΛΑ ΛΟΚΚΙ

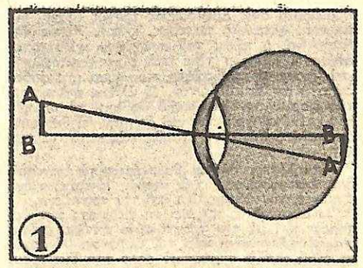

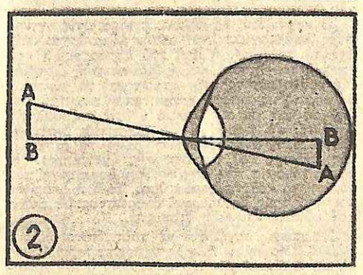

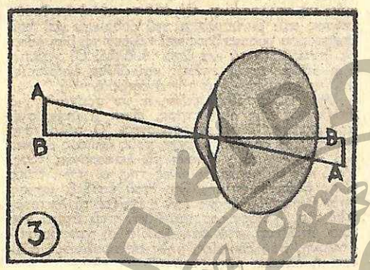

Πῶς σχηματίζονται οἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων στὸ ματι. 1. Κανονικὸ ματι. Ἡ εἰκόνα τοῦ ἀντικειμένου Α Β σχηματίζεται πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδὴ χιτῶνα (ἀνεστραμμένη). 2. Μυωπικὸ ματι. Ἡ εἰκόνα σχηματίζεται μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδή. Ὁ κουσταλλοειδὴς φακὸς συστέλλεται, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἐπιτύχη τὴν κατάλληλη προσαρμογή. 3. Ὑπερμετρωπικὸ ματι. Ἡ εἰκόνα σχηματίζεται πίσω ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδή. Ὁ κουσταλλοειδὴς φακὸς διαστέλλεται.

μάδες καί, στὸ τέλος τοῦ πρώτου διμήνου, θὰ ἐχέτε σημειώσει ἀξιόλογες προόδους. Ὁ δεύτερος παράγων εἶναι τὸ εἶδος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς παθήσεώς σας. Μιὰ ἀρχομένη μυωπία μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῆ ἐπειτα ἀπὸ 2—3 ἑβδομάδες συστηματικὲς ἀσκήσεων. Ἂν, ὅμως, εἶναι προχωρημένη, θὰ χρειασθῆ περισσότερος καιρός.

Σὲ περιπτώσεις πολὺ προχωρημένες ἢ ποιμοῦ λέει ἀφίνοντας ἕνα χαρτάκι πάνω στὸ τραπέζι. Τὸν εἶδα χθές, μοῦ μίλησε γιὰ σένα μὲ βαθιὰ τρυφερότητα.

Νιώθω ἕνα τεράστιο βάρος στὴν καρδιά. Τὰ μάτια μου καίνε. Σηκώνω ἀργὰ τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχηματίζω τὸν ἀριθμό, ποὺ εἶναι γραμμένος στὸ χαρτί.

— Μοῦ δίνετε τὸν κύριο Βιττόριο Βάλλε, σᾶς παρακαλῶ; λέει βιαστικὰ ἐνῶ καφτὰ δάκρυα ἀρχίζουν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά μου...

ΒΙΚΑΤΣΙΕΛΛΑ ΛΟΚΚΙ

ΕΜΜΕΤΡΩΠΙΑ ΚΑΙ ΑΜΕΤΡΩΠΙΑ

Οἱ ἀτέλειες τῆς ὁράσεως περνοῦν πολὺ συχνὰ ἀπαρατήρητες. Ἄλλοι ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ πονοκεφάλους, χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὴν αἰτία τους, ἄλλοι παραπονιοῦνται, ὅτι δὲν ἔχουν κέφι γιὰ τὴ δουλειά τους, κλπ. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ ἀμέλεια ἢ ἡ ἀπροσεξία πολλῶν μαθητῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι δὲ βλέπουν καλά.

Πρέπει νὰ ποῦμε ἐδῶ, ὅτι ἡ ἐλαττωματικὴ ὅρασις δὲν προκαλεῖ πονοκεφάλους. Οἱ πονοκέφαλοι ὀφείλονται στὶς ἀντικανονικὲς προσπάθειες, ποὺ κάνει τὸ μυωπικό, ὑπερμετρωπικὸ ἢ ἀστιγματικὸ ματί, γιὰ νὰ μπορέση νὰ δῆ κανονικά.

Ὁ μηχανισμὸς τοῦ ματιοῦ μοιάζει μ' ἐκεῖνον μιᾶς φωτογραφικῆς μηχανῆς. Γιὰ νὰ εἶναι μιὰ εἰκόνα καθαρή, πρέπει οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἀντικείμενο, νὰ πέφτουν πάνω στὴν εὐαίσθητη πλάκα. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, γιὰ νὰ δῆ τὸ μάτι μιὰν εἰκόνα καθαρά, πρέπει ἡ εἰκόνα αὐτὴ νὰ σχηματισθῆ πάνω στὴν ἑστία τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος, ποὺ εἶναι σὰ μιὰ προέκτασι τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου. Λέμε, ὅτι τὸ μάτι εἶναι ἐμμετρωπικὸ (ἐμμέτρωψ, ἐμμετρωπία), ὅταν ἡ εἰκόνα σχηματίζεται ἀκριβῶς πάνω στὴν ἑστία τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς. Ὅταν, τούναντίον, ἡ εἰκόνα δὲ σχηματίζεται ἀκριβῶς πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ, τὸ ματι εἶναι ἀμετρωπικό.

Ὁ σχηματισμὸς τῆς εἰκόνος πάνω στὴν ἑστία τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, θεωρεῖται σὰν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τελειότητος τοῦ ματιοῦ, πρᾶγμα, ποὺ παρατηρεῖται σὲ ποσοστὸ μόλις 2% τῶν ἀνθρώπων. Σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ἡ εἰκόνα σχηματίζεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἑστία. Ἔχομε, δηλαδή, τότε τὸ φαινόμενο τῆς ἀμετρωπίας, ποὺ ὀφείλεται εἴτε σὲ ἀνωμαλίες ὡς πρὸς τὸ μῆκος τῆς κόρης, εἴτε στὸ ἀκανόνιστο τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος, εἴτε σὲ μεταβολὴ τοῦ ἄξονος τοῦ ματιοῦ. Παραλλαγές τῆς ἀμετρωπίας εἶναι ἡ μυωπία, ἡ ὑπερμετρωπία καὶ ὁ ἀστιγματισμός.

Ἡ μυωπία ὀφείλεται σὲ ἐπιμήκυνσι τοῦ ἄξονος τοῦ ματιοῦ. Μόνον οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ πλησίον ἀντικείμενα, σχηματίζονται πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα. Οἱ εἰκόνες, τούναντίον, τῶν ἀντικειμένων, ποὺ βρίσκονται πιὸ μακριά, σχηματίζονται μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ. Γι' αὐτό, ὁ μύωψ, ὅταν θέλη νὰ διαβάση, φέρνει τὸ βιβλίο πολὺ κοντὰ στὰ μάτια του.

Ἡ μυωπία μπορεῖ νὰ εἶναι κληρονομική. Ἐπιδειλνώνεται ἐπίσης ἀπὸ ὡρισμένες ἀσθένειες, ὅπως ἡ σύφιλις. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ὅμως, ὀφείλεται σὲ ἐλαττωματικὴ προσαρμογὴ τοῦ ματιοῦ κατὰ τὴν παιδικὴ ἢ ἐφηβικὴ ἡλικία.

Τὸ ὑπερμετρωπικὸ ματι, ἀντίθετα μὲ τὸ μυωπικό, εἶναι πολὺ μικρὸ καὶ ἐλάχιστα σφαιρικό. Οἱ εἰκόνες (καὶ ἴδιως τῶν κοντινῶν ἀντικειμένων) σχηματίζονται πίσω ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι καθαρές.

Τὸ ὑπερμετρωπικὸ ματι δὲ διακρίνει καθαρὰ τὰ κοντινὰ ἀντικείμενα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ ράψιμο, τὸ διάβασμα κλπ., τὸ κουράζουν. Εἶναι ὑποχρεωμένο τότε νὰ καταβάλη μεγάλη προσπάθεια, πράγμα, ποὺ προκαλεῖ πονοκεφάλους, θάμπωμα κλπ.

Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀστιγματικοῦ ματιοῦ, ἐξ ἄλλου, εἶναι, ὅτι τὸ ἐμπροσθιο μέρος του δὲν παρουσιάζει κανονικὴ καμπυλότητα. Ἀντὶ νὰ εἶναι τελείως σφαιρικό, σὲ ὡρισμένα μέση, ἐμφανίζεται πεπλατυσμένο, ὅπως π. χ. εἶναι ἡ Γῆ στοὺς πόλους. Ἔτσι, κάθε σημεῖο τοῦ ἀντικειμένου, ποὺ βλέπουμε, δὲ σχηματίζει πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ τὴν εἰκόνα ἑνὸς σημείου, ἀλλ' ἐμφανίζεται σὰ γράμμη ἢ σὰν ἐπιφάνεια. Βλέπομε τότε τὰ ἀντικείμενα μπερδεμένα καὶ τὸ χειοότερο εἶναι

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες ρυθμίζουν τή ζωή μας

Ἐπιδροῦν καὶ στὸν ψυχικὸ τομέα

ΟΤΑΝ, εἴτε ἀπὸ ἐξωτερικὰ αἴτια, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας, ἀναγκαζόμαστε νὰ ἐλαττώσωμε τὴν τροφή μας, ὁ ὀργανισμός μας περιορίζει ἀμέσως τὶς καύσεις του καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιζήσωμε. Ὅταν ἡ τροφή, ποὺ παίρνουμε, μᾶς παρέχει περισσότερα θρεπτικὰ στοιχεῖα ἀπ' ὅσα μᾶς χρειάζονται, ὁ ὀργανισμός μας αὐξάνει καὶ πάλι τὶς πεπτικὲς ἐκκρίσεις καὶ ὅλα ξαναβρίσκουν τὸν κανονικὸ ρυθμό τους. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὁ ὀργανισμός μας ἀντιμετωπίζει τὸ κρύο ἢ τὴ ζέστη. Ἀλλὰ καὶ στὸ ψυχικὸ ἐπίπεδο, ὁ ὀργανισμός μας ἀντιδρᾶ αὐτόματα, γιὰ ν' ἀποκαταστήσει τὴ διασαλευθεῖσα ἰσορροπία.

Ὁ ἀξιοθαύμαστος αὐτὸς αὐτοματισμὸς ἐπιτυγχάνεται χάρις στὶς ἐκκρίσεις τῶν ἐσωτερικῶν ἀδένων. Αὐτοὶ οἱ ἀδένες ἐξουσιάζουν κυριολεκτικὰ τὴ ζωή μας καὶ χαράσσουν τὴν πορεία της.

Ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν ἐκκρίνει μέσα στὸ αἷμα μιὰ ὁρμόνη, τὴ θυροξίνη, ποὺ διεγείρει ὅλες τὶς λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἐπιδρᾶ στὴν ἀναπνοή, αὐξάνοντας τὴν ποσότητα τοῦ ὀξυγόνου, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο στὶς καύσεις τοῦ σώματος. Ρυθμίζει τὶς λειτουργίες τοῦ ἐγκεφάλου. Παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὶς λειτουργίες τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων καὶ τὶς ἐπιταχύνει ὅταν παρίσταται ἀνάγκη. Ἐφορεύει στὶς γενητικὲς λειτουργίες καὶ συντελεῖ, τέλος, στὴν ἀποβολὴ τῶν ἀχρήστων ὑλικῶν. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ζῆση καὶ χωρὶς θυρεοειδὴ ἀδένα. Ἀλλὰ γίνεται τότε χοντρὸς σὰν φουσκωμένο ἀσκὶ κ' ἡ διανοητική του ἀνάπτυξις εἶναι ὑποτυπώδης. Ἡ ὑπερέκκρισις τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ἀντίθετα, δημιουργεῖ νευρικὰ ἄτομα, ποὺ μιλᾶνε καὶ χειρονομοῦν διαρκῶς καὶ ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴν ἀστάθεια καὶ τὴν ἐπιπολαιότητά τους.

Πίσω ἀπὸ τὸν θυρεοειδῆ, βρίσκονται οἱ παραθυρεοειδεῖς, ποὺ εἶναι τέσσερις καὶ ἐκκρίνουν μιὰ ὁρμόνη, ἡ ὁποία ἐπιδρᾶ ὅπως καὶ ἡ Βιταμίνη D., συγκρατεῖ, δηλαδή, μέσα στὸν ὀργανισμὸ τὸ ἀσβέστιο, ποὺ τοῦ χρειάζεται. Ὅταν οἱ ἐκκρίσεις τους εἶναι ἀνεπαρκεῖς, τὸ ἄτομο παρουσιάζει σπασμωδικὰ φαινόμενα, ὅπως στὸν τέτανο ἢ τὴν ἐπιληψία. Στὰ παιδιά, ἐξ ἄλλου, τὰ ὀστᾶ δὲ στερεοποιοῦνται καὶ ἔχομε τότε τὸ φαινόμενο τοῦ ραχιτισμοῦ. Ἡ ὑπερέκκρισις αὐτῶν τῶν ἀδένων, ἀντίθετα, κάνει τὰ ὀστᾶ σκληρὰ σὰν πέτρες καὶ προκαλεῖ διάφορες ἄλλες ἀνωμαλίες.

Ἕνας ἄλλος ἀδὴν εἶναι τὸ πάγκρεας, ποὺ ἐκκρίνει τὴν ἰνσουλίνη. Ὁ ρόλος αὐτῆς τῆς ὁρμόνης εἶναι σημαντικώτατος. Χάρις σ' αὐτήν, καθίσταται δυνατὴ ἡ πέψις τοῦ σακχάρου, ποὺ περιέχεται στὶς ἀμυλούχους τροφὲς (ψωμί, ζυμαρικά, φασόλια, πατάτες, κλπ.). Χωρὶς τὴν ἰνσουλίνη, ἡ πέψις τοῦ σακχάρου καθίσταται ἀδύνατη. Περνάει τότε στὸ αἷμα ἀμετάβλητο καὶ προκαλεῖ τὸ διαβήτη, ποὺ εἶναι μιὰ σοβαρότατη ἀσθένεια. Ὅταν, ἐξ ἄλλου, ἡ ἐκκρισις τῆς ἰνσουλίνης εἶναι πολὺ ἄφθονη, τὸ σακχαρον καίγεται γρήγορα καὶ δημιουργεῖ διάφορες ἀνωμαλίες, ἰλίγγους, λιποθυμικὲς καταστάσεις, κλπ.

Χαμηλότερα ἀκόμα, βρίσκονται τὰ ἐπινεφρίδια, ἕνα πάνω στὸ καθε νεφρό. Ἐκκρίνουν δυὸ ὁρμόνες, τὴν ἀδρεναλίνη καὶ τὴν κορτιζόνη.

Ἡ ἀδρεναλίνη αὐξάνει τὴ διάμετρο τῶν ἀρτηριῶν καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπιδρᾶ ρυθμιστικὰ στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἡ ὁρμόνη αὐτὴ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴ διατήρησι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως στὸ ἀπαιτούμενο ὕψος.

Ἡ κορτιζόνη, ἐξ ἄλλου, ἐπιδρᾶ στὶς γεννητικὲς λειτουργίες. Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτῶνται ἐπίσης τὸ τρίχωμα, ἡ ὑφὴ τοῦ δέρματος, ἡ κατανομὴ τοῦ λίπους καὶ ἡ διαφορετικὴ διάπλασις τοῦ σώματος στὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναίκα. Ἡ κορτιζόνη ἐπιδρᾶ ἀκόμη στὸν ψυχισμὸ τοῦ ἀτόμου καί, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς σεξουαλικὲς ὁρμόνες, τὸ προικίζει μὲ μαχητικὰ ἐνστικτα (ἄνδρες) ἢ ἀναπτύσσει σ' αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς (γυναίκες). Ἡ ὑπολειτουργία τῶν ἐπινεφριδίων δημιουργεῖ τὸν εὐαίσθητο καὶ τρυφερὸ τύπο. Ἐνῶ ἡ ὑπερλειτουργία τους δημιουργεῖ ἀνθρώπους μὲ βίαια καὶ ἄκποτε κτηνώδη ἐνστικτα.

Σὲ στενὴ συνάφεια μὲ τοὺς ἐπινεφριδίους ἀδένες βρίσκονται οἱ γενετήσιοι ποὺ ἐκκρίνουν, οἱ μὲν ἀνδρικοὶ τὴν τεστοστερόνη, οἱ δὲ γυναικεῖοι τὴ φολλικυλίνη. Οἱ ἀδένες αὐτοὶ ἐπιδροῦν ἐπίσης στὴ διαμόρφωσι τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ γυναικείου χαρακτῆρος καὶ κάνουν τὰ δύο φύλα νὰ ξεχωρίζουν τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ γενετήσιοι ἀδένες ἔχουν ἐπίσης καὶ ἄλλες ἐκκρίσεις, ποὺ χρησιμεύουν γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή.

Ἀλλ' ὁ κεντρικὸς ἀδήν, ἤ, ἂν προτιμᾶτε, ὁ διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας, εἶναι ἡ ὑπόφυσις, ποὺ ἐκκρίνει διάφορες ὁρμόνες. Ὁ ρόλος της συνίσταται στὸ νὰ ἐλέγχη τοὺς ἄλλους ἀδένες καὶ νὰ κάνη πιὸ ἔντονη τὴ λειτουργία τους. Ἀπὸ τὶς διάφορες ὁρμόνες της, οἱ κυριώτερες εἶναι ἡ θυρεο-στιμουλίνη, ποὺ ἐπιδρᾶ ἄμεσα στὸν θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ ρυθμίζει τὴ λειτουργία του, ἡ κορτικοστιμουλίνη, ποὺ ἀσκεῖ τὴν ἴδια ἐπίδρασι στὰ ἐπινεφρίδια, ἡ γοναδο-στιμουλίνη, ποὺ διεγείρει τοὺς σεξουαλικοὺς ἀδένες, ἡ ὁρμόνη τῆς ἀναπτύξεως, κλπ.

Ὅπως εἴπαμε παροπάνω, μποροῦμε νὰ παραβάλωμε τὴν ὑπόφυσι μ' ἕνα διευθυντὴ ὀρχήστρας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀδένες εἶναι οἱ ἐκτελεσταί. Ἐξασφαλίζει πράγματι τὴν ἰσορροπία μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀδένων καὶ τὴν ἁρμονικὴ λειτουργία τους. Ἂν π. χ. ὁ θυρεοειδὴς ἀρχίση νὰ ἐκκρίνη ἄφθονη θυροξίνη, ἡ ὑπόφυσις σταματάει ἀμέσως νὰ τὸν τροφοδοτῆ μὲ τὶς διεγερτικὲς ὁρμόνες της. Ἔτσι, ὁ θυρεοειδὴς ἐπαναθίσταται ἡ ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ εἶχε διασαλευθῆ γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδένες.

Ὑπάρχουν ἀκόμη δύο ἄλλοι ἀδένες, ὁ θύμος καὶ ὁ ὑποθάλαμος. Ὁ πρῶτος βρίσκεται μόνο στὸ παιδὶ καί, μαζὶ μὲ τὶς ὁρμόνες τῆς ὑποφύσεως, συντελεῖ στὴν ἀνάπτυξί του. Ἔπειτα ἀτοοφεῖ. Ὁ δεύτερος ἐπιδρᾶ στὴν ὑπόφυσι, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως αὐτὴ ρυθμίζει τὴ λειτουργία τῶν ἄλλων ἀδένων. Ὁ ὑποθάλαμος βρίσκεται σὲ ἄμεση λειτουργία μὲ τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὸ ὅτι πολλὲς διαταραχὲς τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων ἔχουν ψυχικὴ προέλευσι. Ὑπάρχει, μ' ἁπλούστερα λόγια, ἕνα εἶδος ἀλληλεξαρτήσεως καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ ὅλων τῶν ἀδένων τοῦ σώματός μας.

Στὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων παίζουν ἐπίσης σημαντικώτατο ρόλο τὸ συμπαθητικὸ καὶ τὸ παρασυμπαθητικὸ νευρικὸ σύστημα. Δὲ μᾶς εἶναι ἀκόμη γνωστὸ μὲ ποιὸ τρόπο ἐπιδροῦν τὰ δύο αὐτὰ συστήματα. Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι μποροῦν νὰ διεγείρουν ἢ, ἀντίθετα, νὰ καθυστερήσουν τὴ λειτουργία τῶν διαφόρων ἀδένων. Ἡ ἰσορροπία μεταξὺ τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος εἶναι ἀπαραίτητη. Ὅταν διασαλευθῆ αὐτὴ ἡ ἰσορροπία, ὁ ὀργανισμός μας πάσχει κι' οἱ λειτουργίες του δὲν διεξαγονται κανονικά.

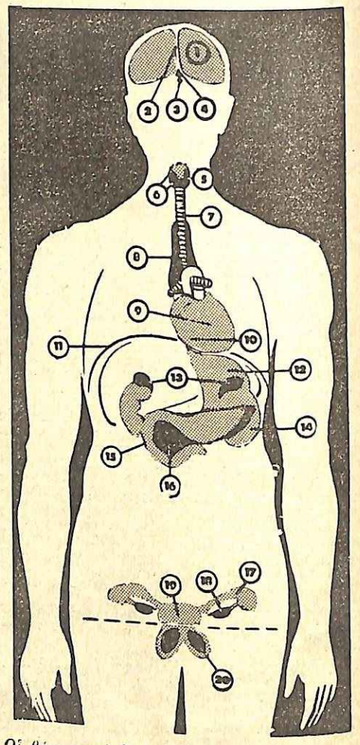

Οἱ θέσεις ποὺ ἔχουν οἱ διάφοροι ἀδένες στὸ σῶμα μας (στὸ σχῆμα μας δὲν γίνεται διάκρισις φύλων). 1. Ἐγκεφαλικὸν ἡμισφαίριον.—2. Χώρισμα μεταξὺ τῶν δύο ἐγκεφαλικῶν ἡμισφαιρίων.—3. Ὑπόφυσις.—4. Ὑποθάλαμος.—5 καὶ 6. Θυρεοειδὴς καὶ παραθυρεοειδεῖς ἀδένες.—7. Τραχεῖα.—8. Θύμος ἀδήν.—9. Καρδιά.—10. Οἰσοφάγος.11. Διάφραγμα.—12. Στόμαχος.—13. Ἐπινεφρίδιοι ἀδένες.—14. Νεφρά.—15. Δωδεκαδάκτυλον.—16. Πάγκρεας.—17. Σάλπιγγες.—18. Ὠοθῆκες.—19. Μήτρα.—20. Ἀνδρικοὶ γεννητικοὶ ἀδένες.

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ ὑποβολὴ κατὰ τῆς παχυσαρκίας

Οἱ Ἑλβετοὶ ἐπιστήμονες ἐφήρμοσαν μιὰ καινούργια μέθοδο κατὰ τῆς παχυσαρκίας. Βυθίζουν τὸν ἀσθενῆ σὲ κατάστασι ὑπνώσεως καὶ τοῦ ὑποβάλλουν τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀδυνατίση. Τοῦ ὑποδεικνύουν ταυτόχρονα τὴ δίαιτα ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήση, καὶ τὸν καθιστοῦν προσεκτικὸ ἐναντίον οἱασδήποτε παρεκτροπῆς. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἱκανοποιητικά.

Ἡ ὑπνοπαιδεία δημιουργεῖ αὐτόματα

Ἡ ὑπνοπαιδεία εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ ἱκανότης νὰ μαθαίνουμε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου. Μετὰ τοὺς Ρώσους ἐπιστήμονες, ποὺ τὴν εἶχαν καταδείκσει, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπιστήμονες ἐκφράζονται ἐπίσης μὲ μεγάλη ἐπιφύλαξι γι' αὐτήν. Τὰ κυριώτερα μειονεκτήματά της εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1) Τὰ παιδιὰ ποὺ μαθαίνουν τὸ μάθημά τους στὸν ὕπνο, δέχονται παθητικὰ τὴ ζωή, χωρὶς νὰ ἀντιδροῦν. Μοιάζουν μὲ αὐτόματα, ποὺ πρέπει νὰ τοὺς πιέση κανεὶς τὸ κατάλληλο ἐλατήριο, γιὰ νὰ δηλώσουν μιὰ ὡρισμένη δραστηριότητα.

2) Οἱ ἱκανότητες συλλογισμοῦ καὶ κρίσεως ἐξασθενίζουν σ' αὐτό.

3) Μεταβάλλονται σὲ ζωντανὰ λεξικά, ἀλλ' εἶναι ἀνίκανα νὰ ἀναπτύξουν τὴν παραμικρὴ πρωτοβουλία.

4) Μαθαίνουν μηχανικά, χωρὶς ν' ἀφομοιώνουν.

Ἡ ἀμπικιλλίνη νέα μορφὴ πενικιλλίνης

Οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες παρασκεύασαν μιὰ καινούργια μορφὴ πενικιλλίνης, ποὺ τὴν ὠνόμασαν ἀμπικιλλίνη. Παίρνεται ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἐνδείκνυται στὶς μολυσματικὲς παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἐντέρων. Ἐπενεργεῖ ταχύτατα καὶ ἀποτελεσματικά. Ἀντεδείκνυται, ὅμως, στοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ παρουσιάζουν ἀλλεργία σ' αὐτὸ τὸ ἀντιβιοτικό. Γι' αὐτό, μιὰ μικρὴ δοκιμὴ μὲ ἐλάχιστη δόσι εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητη.

Καινούργιο φάρμακο κατὰ τῆς χοληστερόλης

Ἡ χοληστερόλη ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν τρόμο τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων. Ἕνα καινούργιο φάρμακο, ποὺ παρεμποδίζει τὸ σχηματισμό της καὶ κατεβάζει τὴν ἀναλογία της μέσα στὸ αἷμα, εἶναι τὸ νικοτινικὸν ἀργίλλιον. Ἔχει πολὺ μικρὴ τοξικότητα καὶ ἡ χρῆσις του μπορεῖ νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολλοὺς μῆνες. Ἐπιδρᾶ ἀποτελεσματικὰ στὸ σχηματισμὸ τῆς χοληστερόλης, χωρὶς ὁ ἀσθενὴς νὰ ἔχη ἀνάγκη νὰ ὑποβληθῆ σὲ αὐστηρὰ δίαιτα.

Γιατὶ δὲν κατορθώνουμε ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΟΥΜΕ ΚΑΛΑ;

Ἄλλοι δυσκολεύονται πολὺ νὰ κοιμηθοῦν καὶ ἄλλοι ξυπνοῦν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ὕπνου, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξαναποιμηθοῦν. Ἡ θεραπεία γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ τύπους ἀϋπνίας εἶναι διαφορετικοί.

Το ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ὑγεία μας, τὸ ξέρουμε ὅλοι μας. Μὰ τὸ ὅτι εἶναι καὶ μιὰ πραγματικὴ κούρα ὀμορφιᾶς, οἱ περισσότερες ἀπὸ μᾶς ἢ τὸ ἀγνοοῦν ἢ τὸ παραβλέπουν.

Καὶ ὅμως ἡ ὀμορφιά μας δὲν ἔχει καλύτερο σύμμαχο ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἡ ἐπιδερμίδα μας ξαναβρίσκει ἔτσι τὴ δροσιά, καὶ οἱ γραμμὲς τοῦ κόπου κάτω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ στὶς ἄκρες τοῦ στόματος ἐξαφανίζονται, τὸ ὀλέμμα γίνεται πιὸ φωτεινό.

Ὅταν ἔχουμε τὴ συνήθεια νὰ μὴν κοιμώμαστε πολύ, τὰ νεῦρα μας ὑποβάλλονται σὲ σκληρὴ δοκιμασία κι' αὐτὴ ἡ ἀνησυχία καθρεφτίζεται στὸ πρόσωπό μας, ποὺ παίρνει τότε μιὰ ἐκφρασι κουρασμένη καὶ «τραβηγμένη».

Ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου εἶναι διαφορετικὴ στὶς διάφορες ἡλικίες. Οἱ ὧρες τοῦ ὕπνου, ποὺ ἐπιβάλλονται στὴν πρώτη νεότητα, περιορίζονται ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια. Μά, σὲ καμμιὰ περίπτωσι καὶ σὲ καμμιὰ ἡλικία, δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῆτε λιγώτερο ἀπὸ ἕξη ὧρες τὴν ἡμέρα. Οἱ ὀκτὼ ὧρες τοῦ νυχτερινοῦ ὕπνου εἶναι ἕνας θαυμάσιος κανόνας γιὰ ὅλους. Καὶ πρέπει ἀκόμα, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι ὁ ὕπνος ἀκόμα, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅτι ὁ ὕπνος πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ξεκουράζει καλύτερα τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὰ νεῦρα.

Τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦμε, ἰδιαίτερα στὶς μεγάλες πόλεις, τοὺς χίλιους θορύβους τοῦ γάλες πόλεις, τοὺς χίλιους θορύβους τοῦ δρόμου, τὰ κουδουνίσματα τοῦ τηλεφώνου, τὰ ραδιόφωνα, τὰ τζοὺκ—μπόξ, ἀᾶζε σὲ σκληρὴ δοκιμασία τὰ νεῦρα μας καὶ ἀπειλεῖ τὴν ἠρεμία τοῦ ὕπνου μας. Ὁ Σαιξπηρ ὠνόμασε τὸν ὕπνο «γλυκεία τροφὴ τῆς φύσεως». Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ὕπνο ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ ψωμί.

ΓΙΑΤΙ ΥΠΟΦΕΡΟΥΜΕ ΑΠΟ Α·Υ·ΠΝΙΑ;

Οἱ πιὸ φοβεροὶ ἐχθροὶ τοῦ ὕπνου εἶναι τὰ νεῦρα μας. Ἡ ἀϋπνία ἔχει προέλευσι νευρική. Ὅποιος ἔχει νεῦρα ἤρεμα καὶ χαλαρωμένα, δὲν ὑποφέρει συνήθως ἀπὸ ἀϋπνίες.

Χωρὶς νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὶς ἰατρικὲς κοῦρες, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες στὶς περιπτώσεις μιᾶς πραγματικῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως, μποροῦμε νὰ κάνουμε πολλὰ, γιὰ νὰ μὴν ἀφισουμε τὴ νευρικὴ ὑπερέντασι νὰ γίνη ἐμπόδιο στὴν ἀναπαυσί μας.

Ἔχετε παρατηρήσει πόσο εἶναι δύσκολο νὰ κοιμηθῆτε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ θραυδιὰ ποὺ διασκεδαστική; Παρ' ὅλα ποὺ νιώθετε κουρασμένη, δὲν κατορθώνετε νὰ κοιμηθῆτε γρήγορα. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι, πρὶν ἀρχίσετε νὰ ξαπλώσετε γιὰ ὕπνο, πρέπει νὰ χαλαρώσετε τὰ νεῦρα σας. Ἀκούστε καλὴ μουσική, διαβάστε κανένα βιβλίο, ἐνδιαφέρον ἀλλὰ ὄχι πολὺ διεγερτικό, ἀσχοληθῆτε μὲ κάμμιὰ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ ὄχι κουραστικὴ οὔτε ὑπεύθυνη, περιποιηθῆτε τὴν ὀμορφιά σας (κάνετε μανικιούρ, μασάζ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαιμό, βούρτσισμα στὰ μαλλιά). Ἔτσι, προετοιμάζεστε γιὰ ἕναν καλὸ ὕπνο.

Ἡ πραγματικὴ ἀϋπνία εἶναι κάτι πιὸ σοβαρό ποὺ χρειάζεται νὰ καταπολεμηθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιὰ νὰ μὴ μονιμοποιηθῆ μὲ ὅλα τὰ ἄσχημα ἐπακόλουθα κτλ.

Ὑπάρχουν ἄτομα, ποὺ δυσκολεύονται νὰ ἀποκοιμηθοῦν τὸ βράδυ, καὶ ἄλλα ποὺ ἀποκοιμοῦνται ἀμέσως, μὰ ξυπνοῦν ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ ξαναβροῦν τὸν ὕπνο τους.

Ἡ πρώτη περίπτωσι ἀϋπνίας, εἶναι ἴσως πιὸ εὔκολο νὰ θεραπευθῆ, ἀπὸ τὴ δεύτερη. Ἀποφεύγοντας, ὅσο εἶναι δυνατόν, τὰ ὑπνωτικὰ ἀγκίστρια, μπορεῖτε νὰ καταφύγετε χωρὶς κίνδυνο σὲ καταπραϋντικά, ποὺ ἔχουν, ὅπως λέει καὶ τὸ ὄνομά τους, τὴν ἰδιότητα νὰ διευκολύνουν ἔμμεσα τὸν ὕπνο τοῦ καταπραϋντικοῦ εἶναι προτιμότερο νὰ γίνη μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΡΑ·Υ·ΝΤΙΚΟ ΛΟΥΤΡΟ ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Καὶ τὸ θραδυνὸ μπάνιο, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο, εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικό. Δὲν πρέπει νὰ παραταθῆ περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Τὸ νερὸ θὰ εἶναι πολὺ ζεστὸ (ἢ πολλὴ ὑψηλὴ θερμοκρασία, ὅπως καὶ ἡ πολλὴ χαμηλή, ἐρεθίζει τὰ νεῦρα, ἀντὶ νὰ τὰ ἠρεμῆ). Στὸ νερό, θὰ προσθέσετε ἀρωματικὰ ἄλατα ἢ ἐσάνς ἀπὸ πεῦκο. Ὅταν θὰ θρίσκεσθε μέσα στὸ μπάνιο, προσπαθῆστε νὰ μὴν σκέπτεσθε τίποτα καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῆτε μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπημένο σ' ἕνα μαξιλαράκι, στὴν εὐχαρίστησι, ποὺ σᾶς προκαλεῖ τὸ χλιαρὸ καὶ ἀρωματισμένο νερό. Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ μπάνιο στὴν κατάλληλη θερμοκρασία, προσθέτετε σιγὰ-σιγὰ ζεστὸ νερό. Ὅταν θὰ θγῆτε, στεγνώστε τὸ σῶμα σας γρήγορα, μὲ μιὰ χνουδάτη πετσέτα, καὶ πέσετε ἀμέσως στὸ κρεβάτι.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Μὲ τὰ σημερινὰ μέσα θερμάνσεως, καλὸ εἶναι νὰ φροντίζετε νὰ ἀνανεώνετε τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου, πρὶν ξαπλώσετε. Κι' αὐτό, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές. Πολλὲς ἀϋπνίες προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ δημιουργεῖ μέσα στὸ δωμάτιο ἡ ὑπερβολικὴ θέρμανσι. Τὸ ἴδιο σημαντικὸ εἶναι, νὰ κανονίζετε τὰ σκεπάσματά σας, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν εἶναι ποτὲ ὑπερβολικὰ θαριά. Γιὰ νὰ ἀνανεώνεται ὁ ἀέρας τοῦ δωματίου, μπορεῖτε νὰ ἀφίνετε ἕνα παράθυρο ἐλαφρὰ ἀνοιχτό, φροντίζοντας, ὅμως, νὰ μὴν ἔρχεται ὁ ἀέρας ἀπ' εὐθείας πάνω στὸ κρεβάτι σας.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ;

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, οἱ γνῶμες διχάζονται. Ὑπάρχουν ἄτομα, ποὺ τὸ διάβασμα στὸ κρεβάτι ὑποθηκεύει τὸν ὕπνο τους, ἐνῶ σὲ ἄλλα προκαλεῖ κάποιον ἐκνευρισμὸ καὶ ἐμποδίζει ὕστερα, τὸν ὕπνο τους.

Τὸ διάβασμα μπορεῖ νὰ χρησιμεύση στὶς περιπτώσεις, ποὺ ἔχει κανείς κάποια ἀνησυχία, κάποια στενοχώρια, ποὺ ἡ μοναξιὰ τοῦ δωματίου τὴ μεγαλοποιεῖ. Μὰ καὶ πάλι, ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ καθενὸς καὶ δὲν ὑπάρχουν ὡρισμένοι κανόνες.

ΦΑΤΕ ΚΑΤΙ ΠΡΙΝ ΞΑΠΛΩΣΕΤΕ

Καὶ τὸ στομάχι μπορεῖ νὰ προσφέρη μεγάλη βοήθεια, στὴν κούρα ἐναντίον τῆς ἀϋπνίας. Ἕνα ποτήρι ζεστὸ ζαχαρωμένο γάλα, μὲ μερικὲς σταγόνες ρούμι, ὑποδοηθεῖ πολὺ τὸν ὕπνο. Τὸ ἴδιο ὠφέλιμο μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα ποτήρι γλυκὸ κρασί, ὅπου θὰ ἔχετε μουσκέψει μερικὰ μπισκότα. Τόσο τὸ γάλα, ὅσο καὶ τὸ κρασί, πρέπει νὰ τὰ πάρετε ὅταν θὰ εἶστε στὸ κρεβάτι.

Ἐκεῖνοι, τώρα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία τοῦ δευτέρου τύπου, δηλαδὴ ποὺ ξυπνοῦν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ὕπνου καὶ δὲ μποροῦν πιὰ νὰ ξαναποιμηθοῦν, ἀντὶ νὰ στριφογυρίζουν στὸ κρεβάτι, πρέπει νὰ σηκωθοῦν ἀμέσως, νὰ φορέσουν μιὰ ρόμπα καὶ νὰ κάνουν κάτι ἐντελῶς κανονικὸ σὰ νὰ ἤταν ἡμέρα. Νὰ φᾶνε π.χ. ἕνα φρουτο τὸ ἡ μερικὰ μπισκότα, νὰ καπνίσουν ἕνα τσιγάρο, νὰ πιοῦν ἕνα χυμὸ φρούτων ἢ ἕνα ποτηράκι ποτό, νὰ διαβάσουν μερικὲς σελίδες ἀπὸ ἕνα βιβλίο, ἀλλὰ ὄλα αὐτὰ, ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπνοδωμάτιο. Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἀφοῦ θὰ ἔχουν ἀερίσει τὸ δωμάτιο, θὰ ξαναπέσουν στὸ κρεβάτι. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὑποδοηθοῦν τὸν ὕπνο νὰ ξαναρθῆ.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΒΑΡΗ Α·Υ·ΠΝΙΑ ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸ σύστημα, τὸ ἄτομο ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ σοβαρὴ ἀϋπνία πρέπει νὰ σηκωθῆ, νὰ ντυθῆ ἐντελῶς, νὰ βγῆ στὸ δρόμο (φυσικά, αὐτὴ ἡ κούρα εἶναι ἐιδιαίτερα κατάλληλη γιὰ τοὺς ἄντρες), νὰ κάνη ἕνα μικρὸ περίπατο καὶ νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά.

Πρόκειται, θέβαια, γιὰ μιὰ θεραπεία ἀρκετὰ «ἠρωϊκή», μὰ ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν δοκιμάση κανείς, ὅταν ὑποφέρη ἀπὸ ἐπίμονη ἀϋπνία.

Τὸ σημαντικὸ πάντως, γιὰ κείνους, ποὺ ξυπνοῦν ξαφνικὰ στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας, εἶναι νὰ σηκωθοῦν ἀμέσως, ἀποφεύγοντας ἔτσι τὴν ὑπερέντασι, ποὺ θὰ προκαλοῦσε στὰ νεῦρα τους ἡ παραμονὴ κάτω ἀπὸ τὶς ζεστὲς κουβέρτες μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΠΝΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ

Ὁ καπνὸς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἶναι ἐχθροὶ τοῦ καλοῦ ὕπνου, γιατὶ ἐρεθίζουν τὸ νευρικὸ σύστημα. Μὰ αὐτὲς οἱ «κακὲς συνήθειες» δὲν πρέπει νὰ κοποῦν ἀπότομα, γιατὶ αὐτὸ θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστασι. Πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ περιορίσετε σιγὰ-σιγὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν τσιγάρων (ἂν καπνίζετε πολλά), ἢ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν (ἂν πίνετε πολύ).

Γελωποθεραπεία

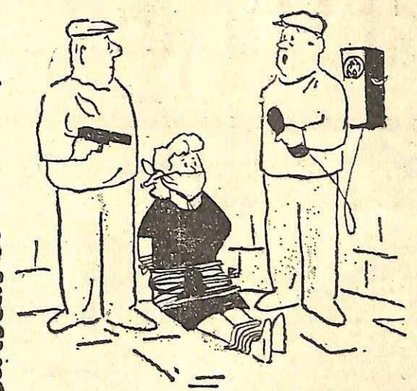

—Ὁ ἄντρας της, λέει, δὲ δίνει δεκάρα γιὰ λύτρα. «Κρατῆστε την» μοῦ εἶπε!...

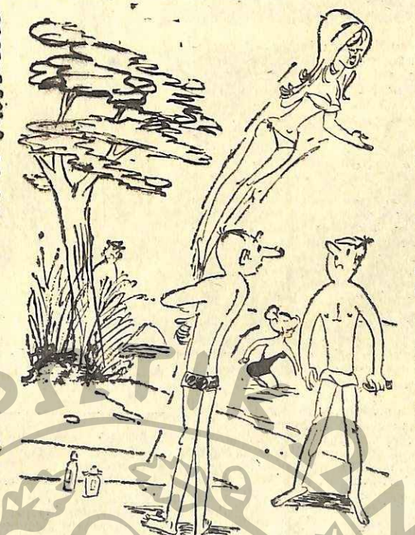

— Μ' αὐτὰ τὰ λάδια ποὺ βάζουν, δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ τὴ κρατήσης στὴν ἀγκαλιά σου!...

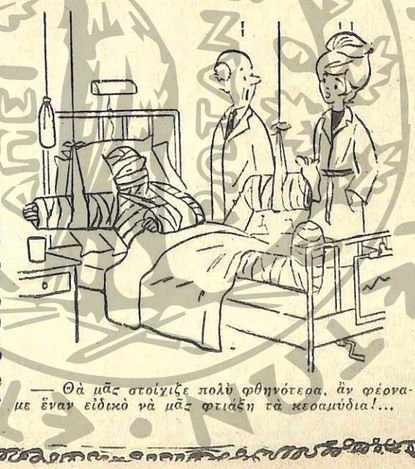

— Θὰ μᾶς στοίχιζε πολὺ φθηνότερα, ἂν φέναμε ἕναν εἰδικὸ νὰ μᾶς φτιάξη τὰ κεφαλόδια!...

ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ

ΣΤΗΝ βόρειο Ἰταλία, τὸν δέκατο τρίτο αἰῶνα, ὑπῆρχε ὁ πύργος τοῦ κόμητος Μπενάρντιο ντέϊ Μπενάρντι. Μέσα σ' αὐτόν, βασίλευε ὁ πλούτος, ἡ ἄνεσι καὶ ἡ εὐθυμία. Ἐκεῖ ζοῦσαν ὁ κόμης, ἡ κόρη του Ἰμίλντα καὶ ὁ προστατευόμενός του, ὁ νεαρὸς κι' ὡραῖος Λιντουΐνο Γκουΐντο Μπάλντο.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦτανε μικρά, ὁ κόμης εἶχε ἀρραβωνιάσει τὴν Ἰμίλντα μὲ τὸν Λιντουΐνο κι' ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες.

Ἕνα πρωϊνό, ὁ νέος ἔκανε τὸν περίπατό του στὸ δάσος ποὺ ἁπλωνόταν γύρω στὸν πύργο.

Ξαφνικά, κάποιος ἄγνωστος ξεπετάχτηκε ἀπὸ ἕνα σύδεντρο, τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτὶ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Ὁ νέος διάβασε τὰ ἑξῆς στὸ χαρτί:

«Ἂν δὲν εἶσαι δειλὸς κι' ἀνάξιος Ἱππότης, πρέπει νάρθῃς ὁλομόναχος, τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ φεγγαριοῦ, στὴν Καλύβα τοῦ Ἐρημίτη».

Ὁ νέος, κατσουφιασμένος, διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ χαρτί, προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ ἀπὸ ποιὸν μποροῦσε νὰ προέρχεται. Τοῦ κάκου ὅμως. Τὸ γράμμα δὲν εἶχε ὑπογραφή, οὔτε ἄλλο σημάδι ποὺ νὰ φανερώνῃ τὴν προέλευσί του. Δὲν τοῦ ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶχε γράψει ἦταν ἀντεραστής του, ἀγαποῦσε τὴν Ἰμίλντα καί, γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὸ γάμο του, τὸν καλοῦσε στὴν ἀπόμερη «Καλύβα τοῦ Ἐρημίτη», γιὰ νὰ μονομαχήσουν. Ἴσως καὶ νὰ τοῦ εἶχε στήσει δολοφονικὴ ἐνέδρα ἐκεῖ. Ὁ Λιντουΐνο ὅμως, ἀνδρεῖος καθὼς ἦταν καὶ μὲ ἄδολη καρδιά, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ πάῃ στὸ μυστηριώδες ραντεβοῦ. Εἶχε πεποίθησι στὸ μπράτσο του, στὸ σπαθί του καὶ στὸ στιλέτο του.

Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι ἦταν σκεπτικὸς καὶ λιγομίλητος. Ἡ Ἰλμίντα τὸ πρόσεξε. Καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἔμειναν μόνοι, τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, ἀγαπημένε μου;

Στὸ Λιντουΐνο, ἦρθε τότε ἡ διάθεσι νὰ τῆς δείξῃ τὸ γράμμα. Ἴσως ν' ἀναγνώριζε αὐτὴ τὸ γραφικὸ χαρακτήρα, ἢ νάξερε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ τὴν ἀγαποῦσε τόσο καὶ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ματαιώσῃ τὸ γάμο τους.

Ὡστόσο κρατήθηκε καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Λίγες ὧρες τὸν χώριζαν ἀκόμα ἀπ' τὴν συνάντησί του μὲ τὸν ἀνώνυμο ἐπιστολογράφο. Κι' ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ὑπομονή.

Ὅταν νύχτωσε καὶ πλάγιασαν ὅλοι, στὸν πύργο, ὁ Λιντουΐνο ζώστηκε τὸ στιλέτο του καὶ τὸ σπαθί του, βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ μιὰ πορτοῦλα καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν «Καλύβα τοῦ Ἐρημίτη». Ἔφθασε ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ τὸ φεγγάρι ἔσκαζε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικυνοῦδ βουνοῦ.

Στὴν πόρτα τῆς καλύβας, τὸν δέχτηκε μὲ ὕφος σοβαρὸ ὁ ἴδιος ὁ ἐρημίτης. Καὶ σὲ λίγο τοῦ εἶπε φιλικά:

— Βλέπω ὅτι εἶσαι ἕνας ἀνδρεῖος Ἱππότης, ποὺ δὲν δειλιάζεις νὰ γυρίζῃς τὴ νύχτα μοναχός.

— Ποιός εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ μὲ ζήτησε νάρθῳ ἐδῶ; ρώτησε ὁ νέος, ρίχνοντας συγχρόνως γύρω του ἐρευνητικὲς ματιές.

— Ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ ἐρημίτης.

— Ἐσύ; ἔκανε ὁ Λιντουΐνο. Καὶ τί μὲ θέλεις;

— Δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ ἐδῶ. Πᾶμε μέσα στὴν καλύβα μου, νὰ κουβεντιάσουμε μὲ ἡσυχία.

Λέγοντας αὐτά, ἑ ρημίτης προπορεύθηκε. Ὁ Λιντουΐνο τὸν ἀκολούθησε, ἔχοντας πάντα τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

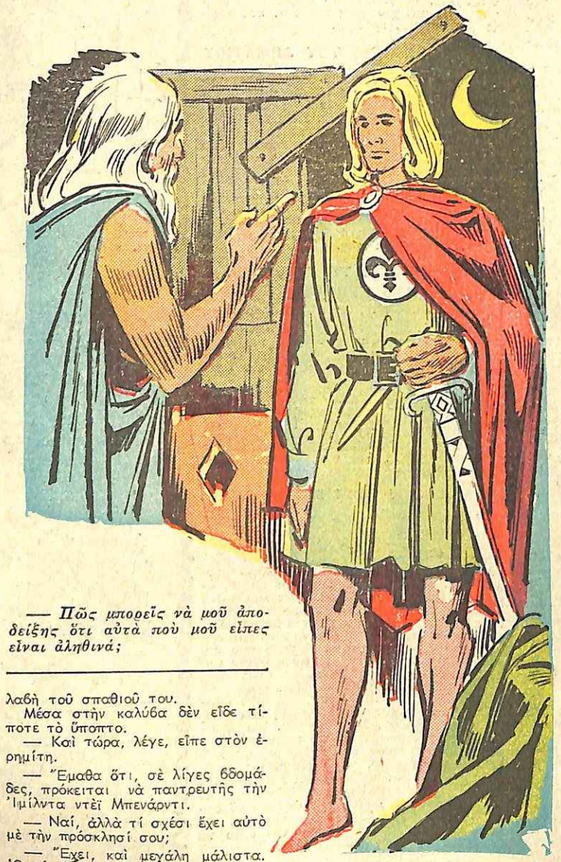

— *Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες εἶναι ἀληθινά;*

Μέσα στὴν καλύβα δὲν εἶδε τίποτε τὸ ὕποπτο.

— Καὶ τώρα, λέγε, εἶπε στὸν ἐρημίτη.

— Ἔμαθα ὅτι, σὲ λίγες ἑβδομάδες, πρόκειται νὰ παντρευτῆς τὴν Ἰμίλντα ντὲϊ Μπενάρντι.

— Ναί, ἀλλὰ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν πρόσκλησί σου;

— Ἔχει, καὶ μεγάλη μάλιστα. Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Τί; Πῶς τολμᾶς καὶ λὲς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; φώναξε ἀγριεμένος ὁ νέος.

— Μὴν ἀγριεύῃς σὲ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ ἐρημίτης. Κράτησε τὸ ρίξῃς ὁ λόκληρο σὲ ἄλλους... στὸν πατέρα τῆς Ἰμίλντας!

— Πῶς τολμᾶς νὰ μιλᾶς ἔτσι γιὰ τὸν εὐεργέτη μου;

— Χά, χά!... ἔκανε ὁ ἐρημίτης. εὐεργέτης! Μὴ βρωμίζῃς τὴ λέξι. Δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται εὐεργέτης ἐνὸς ἀνθρώπου, αὐτὸς ποὺ τοῦ σκοτώνει τὴ μητέρα καὶ τοῦ καταστρέφει τὸν πατέρα.

Ὁ Λιντουΐνο ἔμεινε ἄναυδος, ἐνῶ ὁ ἐρημίτης ἐξακολουθοῦσε:

— Δὲν μπορεῖς νὰ παντρευτῆς τὴν Ἰμίλντα, γιατὶ ἀπ' τὸν πατέρα της σὲ χωρίζει αἷμα. Καὶ τί αἷμα! Τῆς μητέρας σου καὶ τοῦ πατέρα σου!...

— Μὰ σύ, ποιός εἶσαι; Πῶς τὰ ξέρεις, αὐτὰ ποὺ λές; ρώτησε τραυλίζοντας ὁ νέος.

— Τὰ ξέρω γιατὶ τὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Μὰ ποιός εἶσαι τελοσπάντων;

— Εἶμαι ὁ πατέρας σου!... Ὁ Γκουΐντο Μπάλντο.

Ὁ Λιντουΐνο στηρίχτηκε στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω. Ἔνιωθε νὰ λυγίζουν τὰ γόνατά του.

Σὲ λίγο, κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του.

— Ψέματα λές! φώναξε στὸν ἐρημίτη. Ὁ πατέρας μου πέθανε, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Τὸν σκότωσαν οἱ λῃσταί, τὴν ἴδια χρονιὰ ποὺ πέθανε κι' ἡ μητέρα μου.

— Δὲν ξέρεις καλὰ τὰ πράγματα, παιδί μου. Τὰ ξέρεις ὅπως σοῦ τὰ ἔχει πῆ αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ὁ κόμης Μπενάρντο!... Μὰ δὲν εἶν' ἔτσι. Ὁ πατέρας σου δὲν πέθανε, ἀφοῦ τὸν βλέπεις ὁλοζώντανο μπροστά σου. Κι' ὅσο γιὰ τὴ μητέρα σου... ὁ Θεὸς ἂς τὴν συχωρέσῃ... τὴ σκότωσε αὐτὸς ὁ φονιάς!... Τὸ αἷμα χύθηκε ἄδικα, ζητοῦν ἐκδίκησι.

Ὁ ἐρημίτης μιλοῦσε μὲ ὕφος ποὺ δὲν ἄφινε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ ὅσα ἔλεγε.

Ἦταν ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ ἔκανε τὸν Λιντουΐνο νὰ δίνῃ πίστι στὰ λόγια του.

Ἂν καὶ ὁ συνομιλητής του ἦταν ρακένδυτος, γέρος, κοκκαλιάρης κι' ἀδύνατος, στὶς κινήσεις καὶ στοὺς τρόπους του εἶχε κάτι τὸ ἀρχοντικό. Ἀλλὰ κι' ὁ νέος, ὅσο τὸν κύτταζε στὰ μάτια, ἔβλεπε στὰ χαρακτηριστικά του μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν ἑαυτό του. Καί, τέλος, μιὰ ἀόριστη φωνὴ τοῦ ἔλεγε ὅτι πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας του.

— Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι αὐτὰ ποὺ μοῦπες εἶναι ἀληθινά;

— Πρῶτα-πρῶτα, ἔχω τὴ βέρα μου. Νά, πάρτην καὶ θὰ δῆς χαραγμένο ἀπὸ μέσα τὸ ὄνομα τῆς μητέρας σου καὶ τὴ χρονολογία τῶν γάμων μας. Ἔπειτα, ἔχω αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, ποὺ εἶναι οἰκογενειακὸ κειμήλιο τῶν βαρώνων ντὲϊ Μπάλντο. Κι' ἀκόμα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κασσετίνα, ὑπάρχουν διάφορα κειμήλια οἰκογενειακά. Νά, πάρε τὸ κλειδὶ καὶ ἀνοιξέ την!...

Ὁ Λιντουΐνο ἄνοιξε καὶ εἶδε διάφορα ἀντικείμενα, μὲ τὸ στέμμα τῶν βαρώνων ντὲϊ Μπάλντο.

Τότε, μέσα στὴν καλύβα, ἔγινε μιὰ συγκινητικὴ σκηνή. Ὁ νέος ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του. Ὥρα πολλὴ ἔμειναν ἀγκαλιασμένοι, πατέρας καὶ γυιός.

Ἔπειτα ὁ Λιντουΐνο εἶπε:

— Πατέρα, πές μου τα ὅλα.

— Ζούσαμε ἀγαπημένοι κι' εὐτυχισμένοι στὸν πύργο μας μὲ τὴν Ὀντρίζια, τὴ μακαρίτισσα τὴ μητέρα σου. Εἴχαμε τότε ἕνα παιδάκι, ἐσένα, Λιντουΐνο. Εἴχαμε κι' ἕναν οἰκογενειακὸ φίλο, τὸν κόμητα Μπενάρντο, ποὺ τὸ φέουδό του βρισκόταν πλάϊ στὸ δικό μας.

»Κάποτε γοειάστηκε νὰ πάω σ' ἕνα μικρὸ ταξίδι. Στὸν πύργο ἄφησα τὸ Μπενάρντο νὰ προσέχῃ τὴ γυναίκα μου καὶ τὸ παιδί μου. Αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὅμως ἀγαποῦσε τὴ μητέρα σου καὶ τόσα χρόνια δὲν τὸ εἶχε δείξει. Μὰ ὅταν τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ μείνῃ μόνος μαζί της, τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του.

»Ἡ Ὀντρίζια, ποὺ μ' ἀγαποῦσε, τὸν ἀπέκρουσε. Τότε ὁ κακοῦργος τὴν πελέκησε στὶς μαχαιριές. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ μητέρα σου ψυχορραγοῦσε, ἐγὼ γύρισα στὸν πύργο...

»Ἀνύποπτος, τράβηξα στὴν κρεβατοκάμαρά μου... Ὁ Μπενάρντο, μὲ τὸ ματωμένο στιλέτο του, ὥρμησε καταπάνω μου κι' ἄρχισε νὰ μὲ χτυπᾷ. Μὲ πλήγωσε βαρειά.

»Ὁ κακοῦργος ὁ κόμης παρέλαβε ἐσένα καὶ μένα καὶ μᾶς πῆγε στὸν πύργο του. Ἐσένα σ' ἀνάθρεψε μαζὶ μὲ τὴν κόρη του κι' ἐμένα μ' ἔκλεισε στὸ πιὸ σκοτεινὸ κελλὶ τοῦ πύργου του. Δὲν πέθανα. Ἔμεινα πέντε χρόνια. Καί, μιὰ μέρα, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κακούργου, κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω.

»Στὸν πύργο μου δὲν μποροῦσα νὰ ξαναγυρίσω.

»Γύριζα κάμποσο καιρὸ ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ὕστερα ἦρθα ἐδῶ κι' ἔφτισσα αὐτὴ τὴν καλύβα. Ἤθελα νᾶμαι κοντά σου, νὰ σὲ βλέπω. Περίμενα νὰ μεγαλώσῃς, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς ἐμένα καὶ τὴ δυστυχισμένη σου μητέρα.

Ὁ Λιντουΐνο εἶχε ἀκούσει μὲ φρίκη τὴν ἀφήγησι ἐκείνη.

. . . . . .

Ἀργὰ τὴ νύχτα, ὁ Λιντουΐνο μὲ τὸν πατέρα του μπήκανε στὸν πύργο. Τράβηξαν ἴσα στὴν κρεβατοκάμαρ τοῦ κόμητος. Τρύπωσαν μέσα κι' ἐκεῖ ὁ Λιντουΐνο βύθισε τὸ στιλέτο του στὴν καρδιὰ τοῦ θετοῦ Μπενάρντο, ποὺ σὲ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ πεθερός του.

Ὁ ἐπίλογος τῆς τραγῳδίας ἦταν πιὸ θλιβερὸς ἀπ' ὅ,τι μπορεῖ νὰ φανταστῆ κανείς.

Ἡ Ἰμίλντα, ποὺ, μαζὶ μὲ τὸν σκοτωμὸ τοῦ πατέρα της, ἔμαθε καὶ ὅλη τὴν τραγῳδία, κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Ὁ Λιντουΐνο, ἀμέσως μετὰ τὸ φόνο, ἔχασε τὰ λογικά του. Κι' ὁ γερο-βασσάλος Γκουΐντο Μπάλντο πέρασε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του νοσηλεύοντας τὸ τρελλὸ μοναχοπαιδί του.

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

Σύλβια	: ΚΟΝΤΣΙΤΑ ΠΑΕΖ
Χουάνα	: ΧΟΤΑΝΑ ΝΤΕ ΣΟΓΙΟ
Κόμησσα	: ΖΟΖΕΦΑ ΝΤΕ ΣΟΛΕΡ
Γιατρὸς Ρεϊνές	: ΧΟΣΕ ΜΠΕΡΑΙΝΓΚΕΣ

Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα τῆς ΑΝΝ ΛΕΜΠΡΕΝ, σὲ σενάριο καὶ σκηνοθεσία τοῦ ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

—Νὰ μὲ συγχωρεῖς, Χουάνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω. Ἔχω ἄλλες τρεῖς ἐπισκέψεις νὰ κάνω. Σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ νοσοκόμα δὲν ἔρθῃ μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο, νὰ μοῦ τηλεφωνήσῃς στὸ σπίτι μου.

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ κόμησσα Ἀλίτσια ντὲ Μαρτινέλλια μένει, μαζὶ μὲ τὴν ἀνηψιά της Χουάνα, σ' ἕνα παλαιὸ πύργο τῆς Βορείου Ἱσπανίας. Ἀποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ ὁ γιατρὸς Ἀντώνιο Ρεϊνές, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ, τὴν ἐπισκέπτεται συχνά. Ἡ Χουάνα τὸν ἔχει ἐρωτευτῆ παράφορα, ἀμφιβάλλει ὅμως ἂν κι' ἐκεῖνος τὴν ἀγαπᾶ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης, ὁ γιατρὸς Ρεϊνὲς συναντᾶ τὴ Χουάνα. Ἐκείνη παραπονιέται γιὰ τὴν ἀδιαφορία του καὶ τὴν ψυχρή του στάσι ἀπέναντί της.

— Στὶς διαταγές σας, γιατρέ.

Ὁ γιατρὸς τῆς χαμογελᾶ καὶ ὕστερα κατεβαίνει βιαστικὰ τὶς σκάλες καὶ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό του. Ἡ Χουάνα μένει γιὰ λίγο σκεπτική. Τὸ μέλλον τὴν κάνει ν' ἀνησυχῆ...

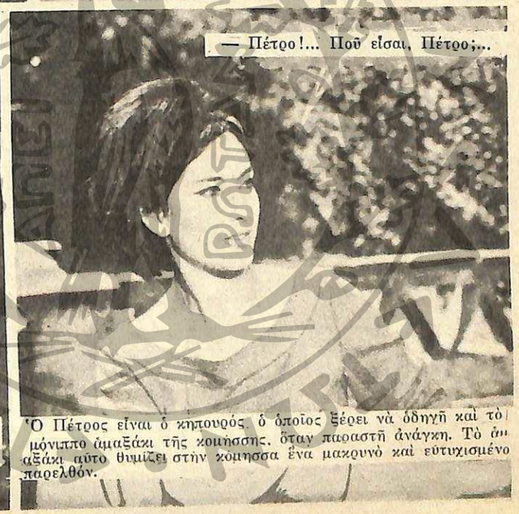

— Πέτρο!... Ποῦ εἶσαι, Πέτρο;...

Ὁ Πέτρος εἶναι ὁ κηπουρός ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ ὁδηγῆ καὶ τὸ μόνιμπο ἀμαξάκι τῆς κοιμήσσης. ὅταν παραστῆ ἀνάγκη. Τὸ ἀμαξάκι αὐτὸ θυμίζει στὴν κόμησσα ἕνα μακρυνὸ καὶ εὐτυχισμένο παρελθόν.

— Ἤρθες ἐπὶ τέλους, Πέτρο;... Πρέπει νὰ πᾶς στὸ σταθμό, γιὰ νὰ παραλάβῃς τὴ νοσοκόμα, ποὺ ἔρχεται ἀπόψε μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο. Θὰ πᾶς, ξέρεις, στὸ μικρὸ σταθμό, ὅπου τὸ τραῖνο κάνει εἰδικὴ στάσι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔρχονται στὸν πύργο μας...

— Καὶ ἂν ἡ δεσποινὶς αὐτὴ κατέβηκε στὸν κεντρικό, τὸ μεγάλο σταθμό;

— Τῆς ἔγραψα τί πρέπει νὰ κάνῃ... Ἐσὺ δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἐκτελέσῃς αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα!...

Τὰ λόγια της αὐτά, ἡ Χουάνα τὰ λέει πολὺ ξερὰ καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ δῇ τί ἐντύπωσι ἔκαναν στὸν Πέτρο, ἀπομακρύνεται. Ἐκεῖνος δὲν ἐκπλήσσεται καθόλου γιὰ τὴ συμπεριφορά της, τὴν ξέρει καλὰ καὶ ἡ ζωὴ τὸν ἔμαθε νὰ εἶναι φιλόσοφος.

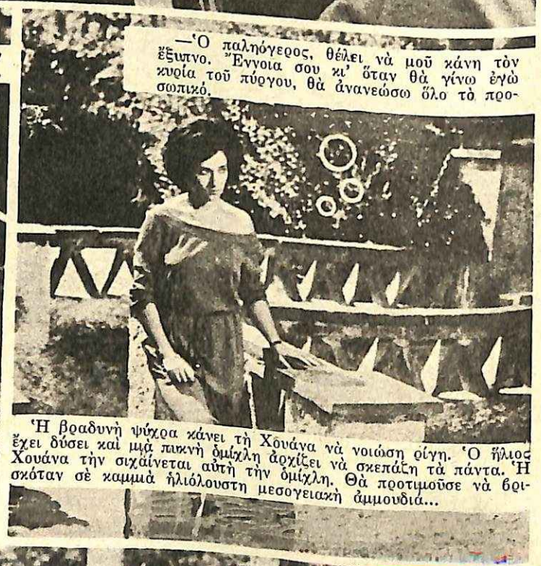

—Ὁ παλιόγερος, θέλει νὰ μοῦ κάνῃ τὸν ἔξυπνο. Ἔννοια σου κι' ὅταν θὰ γίνω ἐγὼ σωπικό,

Ἡ βραδυνὴ ψύχρα κάνει τὴ Χουάνα νὰ νοιώσῃ ρίγη. Ὁ ἥλιος ἔχει δύσει καὶ μιὰ πικνὴ ὁμίχλη ἀρχίζει νὰ σκεπάζῃ τὰ πάντα. Ἡ Χουάνα τὴν σιχαίνεται αὐτὴ τὴν ὁμίχλη. Θὰ προτιμοῦσε νὰ βρισκόταν σὲ καμμιὰ ἡλιόλουστη μεσογειακὴ ἀμμουδιά...

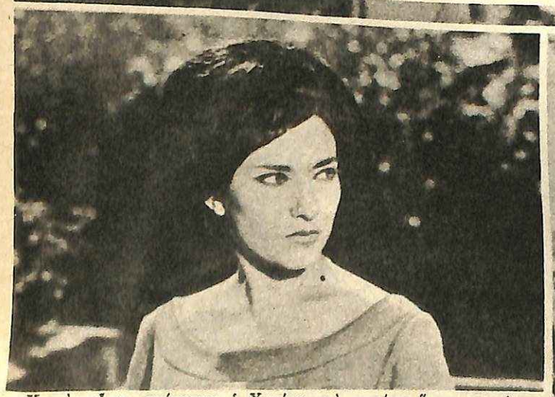

«Καιρὸς εἶναι—σκέπτεται ἡ Χουάνα—νὰ φυσήσῃ ἕνας καινούργιος ἄνεμος στὸν πύργο». Θὰ ἦταν πλουσία τότε καὶ τὸ χρῆμα θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, νὰ πάῃ ὅπου θέλει, μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ τόσο ἀγαποῦσε...

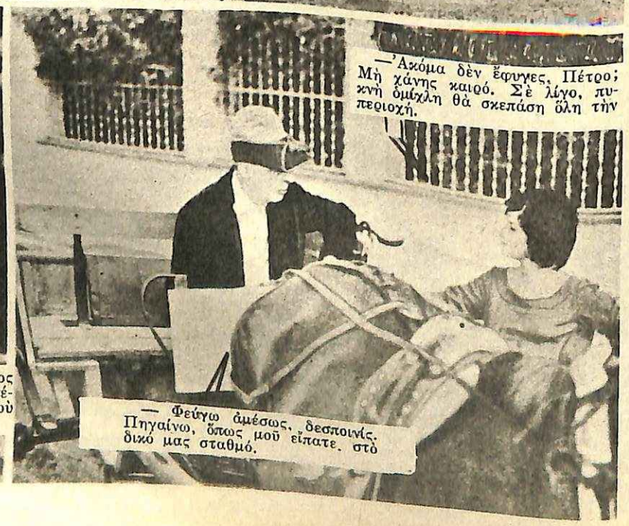

—Ἀκόμα δὲν ἔφυγες, Πέτρο; Μὴ χάνῃς καιρό. Σὲ λίγο, πυκνὴ ὁμίχλη θὰ σκεπάσῃ ὅλη τὴν περιοχή.

— Φεύγω ἀμέσως, δεσποινίς. Πηγαίνω, ὅπως μοῦ εἴπατε, στὸ δικό μας σταθμό.

Ἐνῶ ὁ Πέτρος φεύγει γιὰ τὸ σταθμό, ἡ Χουάνα ξαναγυρίζει στὸν πύργο. Περνῶντας ἀπὸ τὴν κουζίνα, παίρνει ἕνα παγωμένο ποτὸ καὶ βγαίνει στὴ βεράντα γιὰ νὰ τὸ πιῇ. Φαίνεται ἀνήσυχη, σὰν κάτι νὰ προαισθάνεται...

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸ μεγάλο κεντρικὸ σταθμό...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δείξετε τὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πύργο τῆς κομήσσης Μαρτινέλλια; Μοῦ ἔγραψαν πὼς κάποιος θὰ ἔρθῃ νὰ μὲ παραλάβῃ, ἀλλὰ ἐγὼ δὲ βλέπω κανένα.

—Νομίζω πὼς βιαστήκατε νὰ κατεβῆτε, δεσποινίς. Θὰ ἔπρεπε νὰ κατεβῆτε στὸν ἑπόμενο σταθμό, ποὺ γίνεται εἰδικὰ γιὰ ὅσους προορίζονται, γιὰ τὸν πύργο τῆς κομήσσης.

— Στὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλαν, δὲ μοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὸν εἰδικὸ αὐτὸ σταθμό. Ἀνέφεραν μόνο αὐτὸν ἐδῶ, τὸν μεγάλο... Καὶ τὸ κακὸ εἶναι πὼς ἡ βαλίτσα μου εἶναι πολὺ βαρειά.

—Ἂν πρόκειται μόνο γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ τὴν ἀφήσετε ἐδῶ στὸ σταθμὸ καὶ νὰ στείλετε αὔριο ἕναν ὑπηρέτη νὰ τὴν παραλάβῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ... Καὶ ποιός εἶναι τώρα ὁ πιὸ σύντομος δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ στὸν πύργο;

— Πάρετε καλύτερα τὸ μονοπάτι, ποὺ περνᾶ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος... Ὕστερα ἀπὸ πεντακόσια περίπου μέτρα, θὰ κόψετε δεξιά... Θὰ περπατήσετε περίπου ἄλλο ἕνα χιλιόμετρο καὶ θὰ πέσετε στὸ δρόμο, ποὺ βγάζει στὸν πύργο. Προσέξετε, γιατὶ ἀπόψε θάχουμε πυκνὴ ὁμίχλη... Μὴ ξεχάσετε στὰ πεντακόσια μέτρα νὰ στρίψετε δεξιά...

— Αὐτὸς θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς, ὁ δρόμος τοῦ πύργου.

Μὲ θάρρος ἡ Σύλβια ἀρχίζει νὰ προχωρῇ πάνω στὸν ἔρημο καὶ κατασκότεινο δρόμο, πιστεύοντας πὼς εἶναι αὐτὸς ποὺ τῆς εἶπαν ὅτι καταλήγει στὸν πύργο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΕΝΟΣ ΜΠΑΡ

ΠΙΣΩ ἀπὸ τὸν πάγκο, δὲ βρισκόταν ὁ γέρος, ποὺ θυμόταν ἡ Τζούλια, ἀλλὰ μιὰ ἀδύνατη γυναίκα, γύρω στὰ ἑξήντα.

— Ἔχουμε ἀκόμα ἀρκετὰ ἀντικείμενα ἀπὸ τὸν παλιὸ ἰδιοκτήτη, εἶπε ἡ γυναίκα. Κανεὶς δὲν τὰ ζήτησε κι' ἔχουν πολὺ μικρὴ ἀξία, γιὰ νὰ πουληθοῦν στὴ δημοπρασία.

— Καὶ αὐτό, ποὺ ζητῶ ἐγώ, εἶναι ἕνα ἀντικείμενο χωρὶς ἀξία. Ἕνα μικρὸ ρολόϊ γεμᾶτο χτυπήματα.

— Τώρα πάω νὰ δῶ.

Σηκώθηκε καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα. Ἡ Τζούλια τὴν ἄκουσε ν' ἀνοίγη διάφορα συρτάρια. Ὕστερα ξαναγύρισε καὶ ἀράδιασε μπροστὰ στὴν Τζούλια κάμποσα παλιὰ ρολογάκια.

— Νάτο, αὐτὸ εἶναι! εἶπε ἡ Τζούλια, δείχνοντας τὸ πιὸ παλιὸ ἀπ' ὅλα.

Ἡ γυναίκα ἔρριξε στὸ συρτάρι τὰ χρήματα, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ ἄγνωστη κομψὴ κυρία. Ἦταν γι' αὐτὴν μιὰ χρυσὴ δουλειά, νὰ ξαναπουλήση ἕνα ρολόϊ, ποὺ οὔτε ἕνας ζητιάνος δὲ θὰ τόθελε. Ὡστόσο, ἡ περιέργεια τὴν ἔκαιγε.

— Στοιχηματίζω πὼς εἶναι ἕνα ἐνθύμιο, εἶπε.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Τζούλια, ἀνήκει σὲ μιὰ κοπέλλα, ποὺ πέθανε.

★

Ὁ καμαριέρης τῆς εἶπε πὼς ὁ Ζὰν τὴν περίμενε στὴ βιβλιοθήκη, μὰ ἡ Τζούλια προχώρησε πρὸς τὸ ἀσανσὲρ καὶ ἀνέβηκε στὸ διαμερίσμά τους. Μόλις ἔβγαλε τὴ γούνα της κι' ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνη τὰ γάντια της, ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη πίσω της.

— Τζούλια, ὁ καμαριέρης δὲ σὲ εἰδοποίησε πὼς σὲ περίμενα στὴ βιβλιοθήκη; ρώτησε ὁ Ζάν, μὲ φωνή, ποὺ φανέρωνε ἔκπληξη.

— Μὲ εἰδοποίησε, ἀπάντησε ἡ Τζούλια, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Μὰ ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνεβῶ γιὰ νὰ γδυθῶ. Εἶμαι κουρασμένη.

— Κουρασμένη, εἶπες; Δὲν πιστεύω νὰ γύρισες τὴν πόλι μὲ τὰ πόδια καὶ νὰ χάθηκες.

— Μοῦ συνέβηκε ἀκριβῶς κάτι τέτοιο, ἀπάντησε ἡ Τζούλια, ἐνῶ τὸ χαμόγελό της γινόταν πικρό.

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει. Ἡ Νάπολι εἶναι μιὰ μεγάλη πόλι. Μπορεῖ κανεὶς νὰ διατρέξη χιλιόμετρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

— Ναί, ἔχεις δίκιο... Φαίνεται πὼς περπάτησα κι' ἐγὼ πολύ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τὸ μόνο, ποὺ ἐπιθυμῶ τώρα, εἶναι νὰ ξαπλώσω. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, μὰ ἀπόψε θὰ σ' ἀφίσω νὰ δειπνήσης μόνος.

Ὅταν ὁ Ζὰν βγῆκε, γιὰ νὰ κατεβῆ στὴν τραπεζαρία, ἡ Τζούλια γδύθηκε καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι. Μὰ ἤξερε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ.

Ὅλες οἱ ἀναμνήσεις της ξεκινοῦσαν ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι. Ὕστερα ὑπῆρχαν οἱ τρεῖς μελγάλοι σταθμοί: ἡ Ρώμη, τὸ Παρίσι, τὸ Μιλάνο.

Ἦταν μιὰ ὄμορφη, μὰ πολὺ φτωχὴ κοπέλλα, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴ Νάπολι καὶ πῆγε στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ βρῆ μιὰ δουλειά. Ἐκεῖ γνώρισε τὴν Παμέλα Ντυπόν.

Ἡ Παμέλα ἦταν Ἰταλικῆς καταγωγῆς, εἶχε παντρευτῆ ἕνα Γάλλο, μὰ ἔμεινε χήρα καὶ τότε γύρισε στὴν Ἰταλία καὶ ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς.

Ἡ Τζούλια πῆγε νὰ ἐργασθῆ σὰ μανικιουρίστα στὸ ἰνστιτοῦτο τῆς Παμέλας κι' ἐκείνη τὴν πρόσεξε ἀμέσως. Σκέφτηκε πὼς μιὰ τέτοια κοπέλλα, δὲν ἔπρεπε νὰ πηναίνη χαμένη, λιμάροντας καὶ βάφοντας ξένα νύχια. Ἐκείνα τὰ βελούδινα μάτια, τὰ φυσικὰ καταμαυρα μαλλιὰ καὶ ἡ ἐπιδερμίδα, ποὺ ἔμοιαζε ζυμωμένη ἀπὸ ρόδα καὶ γάλα, ἀποτελοῦσαν ἕνα σοβαρὸ κεφάλαιο, ἱκανὸ νὰ ἀποδώση πολλά. Ἡ Παμέλα κατάλαβε ἀκόμα, πὼς ἡ Τζούλια ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ πὼς δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ γιὰ πολύ...

Τὴν πῆρε μαζί της στὸ Παρίσι κι' ἐκεῖ δὲ στάθηκε δύσκολο νὰ τὴ λανσάρη.

Γιὰ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, ὁ Πὼλ Καριώ, μιὰ προσωπικότητα στὸν ἐμπορικὸ κόσμο τῆς Γαλλίας, ἦταν τρελλὸς γι' αὐτήν. Τὴ γέμισε γοῦνες καὶ κοσμήματα καὶ βοήθησε τὴν Παμέλα νὰ μεγαλώση τὸ ἰνστιτοῦτο της στὴ Ρώμη.

Ὅταν ὁ Πὼλ βρέθηκε ἀνακατεμένος σ' ἕνα οἰκονομικὸ σκάνδαλο, οἱ δυὸ γυναῖκες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ γύρισαν στὴ Ρώμη. Ἡ Τζούλια δὲ δυσκολεύτηκε νὰ εἰσχωρήση στὴν καλὴ κοινωνία καὶ δὲν ἄργησε νὰ γνωρίση τὸν Νταργκόστι.

— Αὐτὸς θὰ σὲ τακτοποιήση γιὰ ὅλη σου τὴ ζωή! τῆς εἶπε ἐνθουσιασμένη ἡ Παμέλα.

Μά, φυσικά, κι' ἐκείνη φρόντισε νὰ ἐκμεταλλευτῆ ὅσο μποροῦσε αὐτὴ τὴ νέα γνωριμία τῆς προστατευομένης της καί, σὲ λίγο καιρό, ἄνοιξε ἕνα ὑποκατάστημα τοῦ Ἰνστιτούτου της στὸ Μιλάνο, κοντὰ στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα, ποὺ ὁ Νταργκόσπι εἶχε ἀγοράσει γιὰ τὴ Τζούλια.

Ὁ Νταργκόστι ταξίδευε τακτικὰ γιὰ ὑποθέσεις κι' ἡ Τζούλια τὸν συνώδευε σπάνια. Τότε ἡ Παμέλα πήγαινε νὰ μένη μαζί της, γιὰ νὰ τῆς κρατῆ συντροφιά.

Μά, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, ἡ Τζούλια ἔνοιωθε νὰ τὴν πνίγη μιὰ βαθιά, ἀπέραντη μελαγχολία.

Ἕνα φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα — τὸ θυμόταν ἀκόμα πολὺ ζωηρά, κι' ἂς εἶχαν περάσει δυὸ κάτι. Εἶχε καθήσει σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί, μπροστὰ στὸν πάγκο, ὅταν, ξαφνικά, μέσα στὸν καθρέφτη, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπὸ τὸ μπάρμαν, ἀντίκρυσε ἕνα ἀντρικὸ πρόσωπο.

Ἦταν ἕνα πρόσωπο ἀδύνατο καὶ αὐστηρό, μὲ μαλλιὰ πρόωρα ἀσπρισμένα στοὺς κροτάφους. Δυὸ γκρίζα μάτια εἶχαν στηριχτῆ στὰ δικά της, μέσα στὸ κρύσταλλο, καὶ ἡ Τζούλια εἶχε νοιώσει σὰν κάτι ν' ἀδειάζη μέσα της.

Ἀναστατωμένη, ἡ Τζούλια βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ κυττάξη πίσω της. Μά, σὲ λίγο, κατάλαβε πὼς ὁ ἄγνωστος τὴν ἀκολουθοῦσε. Τὸν ἔνοιωσε νὰ περπατῆ πλάϊ της...

Δὲν κατώρθωσε νὰ ἀντιδράση καὶ δέχτηκε τὴ συντροφιά του παθητικά, μ' ἕνα παράξενο καὶ πρωτογνώριστο συναίσθημα εὐτυχίας.

— Θέλω νὰ γνωριστοῦμε, τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκεῖνος. Τώρα, ποὺ σᾶς συνάντησα, δὲ μπορῶ νὰ σκεφτῶ πὼς θὰ σᾶς χάσω γιὰ πάντα.

Ἐξακολούθησε νὰ τῆς μιλῆ μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ παθητική. Καὶ ἡ Τζούλια ἔνοιωθε νὰ γίνεται ἕνα θαῦμα. Μέχρι τότε, εἶχε πιστέψει πὼς ἦταν ἀνίκανη ν' ἀγαπήση, μὰ τώρα ἀνακάλυπτε πὼς ὁ ἔρωτας εἶχε εἰσχωρήσει ξαφνικὰ καὶ ἀπρόσκλητα στὴν καρδιά της. Ἔνοιωθε εὐτυχισμένη, μὰ καὶ βαθιὰ ἀπελπιπρεπε νὰ τὸν ξαναδῆ.

Ὅταν τὴ ρώτησε πὼς τὴ λένε, τοῦ εἶπε ἕνα ψεύτικο ὄνομα καὶ ὅταν ἐπέμεινε νὰ τὴ συνοδέψη στὸ σπίτι της, αὐτὴ σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς Παμέλας.

Τὸ διαμέρισμα τῆς Παμέλας ἦταν κλειστό, γιατί, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἔμενε μαζὶ μὲ τὴν Τζούλια.

Ἡ Τζούλια περίμενε στὶς σκάλες ἕνα τέταρτο, πρὶν νὰ ἀποφασίση νὰ ξαναβγῆ γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι της.

Ἦταν βέβαιη πὼς δὲ θὰ ξανάβλεπε ποτὲ πιὰ τὸ μοναδικὸ ἄντρα, ποὺ εἶχε κάνει τὴν καρδιά της νὰ χτυπήση. Μὰ τὸν ξανάδε δυὸ μέρες ἀργότερα, στὸ σαλόνι τῆς Παμέλας.

Ἐκείνη τῆς τὸν σύστησε, ἐνθουσιασμένη:

— Ὁ κύριος Ζὰν Βερσουά. Εἶναι γυιὸς μιᾶς παλιᾶς μου φίλης. Ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων, ὅταν τὸν εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ στὸ Παρίσι. Ποιὸς ξέρει πῶς μπόρεσε νὰ μὲ θυμηθῆ...

Φαινόταν εἰλικρινὰ συγκινημένη, ποὺ εἶχε ἀφίσει μιὰ ἀνάμνησι τόσο ζωηρὴ σὲ κάποιον. Μὰ ἡ Τζούλια κατάλαβε πὼς ὁ Ζὰν εἶχε φροντίσει νὰ ἐκμεταλλευθῆ ἐκείνη τὴν παλιὰ γνωριμία, γιὰ νὰ μάθη κάτι γι' αὐτήν, νομίζοντας πὼς ἔμενε στὴν ἴδια πολυκατοικία.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὕστερα, ἡ Τζούλια ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. Νὰ τοῦ ὁμολογήση ποιὰ ἦταν ἡ πραγματικὴ ζωή της καὶ νὰ τοῦ μιλήση γιὰ τὸ δεσμό της μὲ τὸν Νταργκόστι.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Τζούλια βρῆκε, γιὰ πρώτη φορά, τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίση τὴν Παμέλα.

— Εἶμαι ἐρωτευμένη καὶ ψεύγω, ἀφίνω τὸ Νταργκόστι, τὰ ἐγκαταλείπω ὅλα, τῆς εἶπε.

Ἡ Τζούλια εἶχε φτιάξει τὶς βαλίτσες της, νιώθοντας γιὰ πρώτη φορὰ εὐτυχισμένη, ὅπως μιὰ νιόπαντρη, ποὺ φεύγει γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ γάμου. Μὰ δὲ χρειάστηκε πολύ, γιὰ νὰ καταλάβη μὲ ἀπογοήτευσι, ὅτι ἡ ζωή της κοντὰ στὸ Ζὰν δὲν ἦταν ὅπως τὴν εἶχε ὀνειρευτῆ.

★

Ἡ Τζούλια ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴ νοιώσει κοιμισμένη ὁ Ζάν. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια.

Μὰ ἐκεῖνος πλησίασε κι' ἔσκυψε ἀπάνω της.

— Κοιμᾶσαι; ρώτησε.

— Ὄχι, ψιθύρισε ἡ Τζούλια.

— Δὲν αἰσθάνεσαι καλά; Φοβᾶμαι πὼς ὁ ἀέρας σ' αὐτὴ τὴν πόλι σὲ κάνει νευρική. Μὰ αὔριο φεύγουμε.

Ἕνα μικρό, πικρὸ γέλιο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Τζούλιας.

— Γιατί γελᾶς; ρώτησε ἐκεῖνος συνωφρυωμένος.

— Γιατὶ νομίζεις πὼς ὁ ἀέρας ἐδῶ στὴ Νάπολι μοῦ κάνει κακό. Μοῦ κάνει τόσο κακό, ὥστε ἀποφάσισα νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πόλι, ποὺ γεννήθηκα, Ζάν!

— Ὥστε γεννήθηκες καὶ μεγάλωσες στὴ Νάπολι;... εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ζάν. Κι' ἐγώ, ποὺ φοβόμουν σήμερα πὼς θὰ χανόσουν στοὺς δρόμους της...

— Ἐνῶ, ἀντίθετα, ξαναγύρισα σ' αὐτούς, ἀπάντησε ἡ Τζούλια, σοβαρά.

Ὁ Ζὰν σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη μέσα στὸ δωμάτιο.

— Καταλαβαίνω, εἶπε τέλος, κάποια πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνάντησι σὲ ἄλλαξε ἔτσι ξαφνικά.

— Ναί, μιὰ συνάντησι πολὺ σημαντική. Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευσι γιὰ σένα. Ἀλήθεια, Ζάν; Νόμιζες πὼς συζοῦσες μὲ μιὰ ἀριστοκράτισσα, ποὺ ἀποδεικνύεται ξαφνικὰ κοπέλλα τοῦ λαοῦ. Μὰ ἐγὼ κουράστηκα πιὰ νὰ φορῶ αὐτὴ τὴ μάσκα. Ὤ, τὸ ξέρω, ἡ Παμέλα δὲ θὰ μοῦ τὸ συχωρέση ποτέ. Ἡ καϋμένη ἡ Παμέλα! Κουράστηκε τόσο γιὰ νὰ πλάση ὅπως ἤθελε ἐκείνη τὴν κέρινη κούκλα, ποὺ εἶχε στὰ χέρια της! Μὰ ἤμουν πολὺ νέα, ὅταν ἔφθασα στὴ Ρώμη. Ἤμουν ὁλομόναχη στὸν κόσμο, πεινοῦσα καὶ ἡ φτώχεια μὲ εἶχε κουράσει. Ἔτσι, ἄφησα τὴν Παμέλα νὰ μὲ ὁδηγήση, νὰ μὲ βγάλη ἀπ' αὐτὴ τὴ φτώχεια. Κι' ἔτσι γνώρισα τὰ πλούτη καὶ τὴν πολυτέλεια, πρῶτα μὲ τὸν Καριώ, ὕστερα μὲ τὸν Νταργκόστι, στὸ τέλος μὲ σένα.

— Ναί, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Ζὰν ἀνυπόμονα. Ἦταν μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξη γιὰ μένα. Ὅμως...

— Ὅμως σοῦ ἄρεσα, τὸν διέκοψε ἡ Τζούλια, καὶ σκέφτηκες πὼς μποροῦσες νὰ μὲ ἀποκτήσης εὐκολώτερα ἔτσι.

Ὁ Ζὰν κούνησε τὸ κεφάλι του ἀνυπόμονα.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν πιὰ τόση σημασία, Τζούλια. Τὸ σημαντικὸ εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ σοῦ συνέβηκε σήμερα. Πές μου, ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος; Ποιός; ρώτησε παραξενεμένη ἡ Τζούλια.

— Ὁ ἄντρας, ποὺ ἀγάπησες πρὶν νὰ φύγης ἀπὸ δῶ καὶ πού, συναντώντας τον, ἔνοιωσες νὰ ξαναβρίσκης τὸν παλιὸ ἑαυτό σου. Πές μου, ποιὸς εἶναι;

Ἡ Τζούλια τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή, σιωπηλή, χαμογελώντας μελαγχολικά.

— Τὸ μοναδικὸ ἄντρα, ποὺ ἀγάπησα, τὸν συνάντησα στὸν καθρέφτη ἑνὸς μπάρ, εἶπε. Καὶ αὐτὸ συνέβηκε πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Μὰ αὐτὸς δὲν κράτησε τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ μοῦδωσαν τὰ μάτια του. Δὲν ἔφταιξε ὅμως αὐτός, ἂν δὲ μπόρεσε νὰ τὶς κρατήση!

Εἶδε τὸ Ζὰν νὰ γίνεται ξαφνικὰ κατάχλωμος.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε. Τώρα καταλαβαίνω. Μ' ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ὑποσχέθηκαν τὰ μάτια μου μέσα στὸν καθρέφτη τοῦ μπάρ, ἦταν γιὰ μιὰ ἀγνὴ κοπέλλα, ποὺ δὲν ὑπῆρχε.

— Τὸ ἔρω, εἶπε ἡ Τζούλια ταπεινά. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ ζήσω καὶ πάλι, ὅπως ἄλλοτε. Θὰ ξαναγίνω φτωχή. Θὰ ἔχω μόνο ἕνα ἀδιάβροχο, ἀντὶ γιὰ γοῦνες, μὰ ἴσως θὰ βρῶ τὴ γαλήνη.

— Τὸ πιστεύεις ἀληθινά; ρώτησε ὁ Ζάν.

— Εἶμαι βέβαιη, ἀπάντησε ἐκείνη ἤρεμα.

Ὕστερα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πῆγε νὰ πάρη ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ ρολόϊ καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε.

— Βλέπεις, ὅλα αὐτὰ τὰ χτυπήματα; ρώτησε σιγανά. Τὰ ἔκανα χτυπώντας σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ φτωχικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ζοῦσα μὲ τὴ μητέρα μου. Δὲ μὲ χωροῦσε ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Ὅταν εἴχαμε οἰκονομικὲς στενοχώριες, ἡ μητέρα μου πήγαινε σ' ἕνα ἐνεχυροδανειστήριο διάφορα ἀντικείμενα. Τὴν τελευταία φορά, λίγο πρὶν πεθάνη, τὸ πῆγε κι' αὐτό. Εἶναι θαῦμα πὼς τὸ ξαναβρῆκα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια... Αὐτὴ ἦταν ἡ συνάντησι, ποὺ ἔκανα σήμερα, Ζάν!

Ὁ Ζὰν πῆρε τὸ ρολόϊ καὶ τὸ κύτταξε, μὲ ἔκφρασι κλειστά, ἀνεξιχνίαστη.

Ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε στὸ στῆθος του, ἡ Τζούλια ξαναεῖδε στὰ μάτια του τὸ ἴδιο βλέμμα...

— Θέλω νὰ τὸ πάρης μαζί σου στὸ Μιλάνο καὶ νὰ τὸ δώση στὴν Παμέλα, συνέχισε ἡ Τζούλια. Δὲ θὰ καταλάβη τίποτα, τὸ ξέρω. Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ τὸ πετάξη κι' αὐτό, νὰ τὸ καταστρέψη, ὅπως κατέστρεψε καὶ μένα.

Ὁ Ζὰν ἔβαλε τὸ ρολόϊ στὴν τσέπη του.

— Εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ μείνης ἐδῶ; ρώτησε ὕστερα. Πρέπει νὰ πιστέψω πὼς τὸ κάνεις γιὰ μένα, πὼς ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀλλάξης, πού...

— Μπορεῖς νὰ μὴν τὸ πιστέψης, μὰ εἶναι ἔτσι, τὸν διέκοψε ἡ Τζούλια. Ὅλα ἔγιναν ξαφνικά, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν σ' ἀντικρυσα στὸν καθρέφτη τοῦ μπάρ. Ὕστερα... δέχτηκα νὰ ἔλθω μαζί σου, γιατὶ σ' ἀγαποῦσα, γιατὶ δὲν εἶχα ἀγαπήσει κανέναν ἄλλο πρὶν ἀπὸ σένα. Μὰ δὲν ἀντέχω πιά, Ζάν, δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω ἔτσι...

Ὁ Ζὰν τὴ διέκοψε μὲ μιὰ χειρονομία.

— Αὔριο θὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς ἕνα σπίτι, εἶπε ἀργά. Ὕστερα θὰ φύγω γιὰ τὸ Μιλάνο, γιατὶ ἔχω ὑποδέσεις ἐκεῖ. Μὰ τὸ ρολόϊ δὲ θὰ τὸ δώσω στὴν Παμέλα. Δὲ θέλω νὰ τὸ καταστρέψη κι' αὐτό. Ὕστερα, ὅμως, θὰ γυρίσω, Τζούλια. Μποροῦμε νὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ. Θὰ χρειάζεται, βέβαια, νὰ ταξιδεύω συχνά, μὰ εἶναι προτιμότερο ν' ἀλλάξουμε περιβάλλον. Γιατί, πάνω ἀπ' ὅλα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μὴν ἔχη ἡ σύζυγός μου γιὰ φίλη μιὰ Παμέλα Ντυπόν.

— Ζάν, τί εἶπες; Τί εἶπες; φώναξε ἡ Τζούλια, ἐνῶ γαντζωνόταν ἀπὸ τοὺς ὤμους του.

— Μὰ τὸ ἄκουσες πολὺ καλά. Εἶπα πὼς θὰ παντρευτοῦμε, ἀγάπη μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος, χαμογελώντας.

Κι' ἐνῶ γαντζωνόταν ἀπὸ τοὺς ὤμους του, ἡ Τζούλια, ἐνῶ ἐσφιγγε στὸ στῆθος του, ἡ Τζούλια ξαναεῖδε στὰ μάτια του, τὸ ἴδιο βλέμμα, ποὺ εἶχε ἀντικρύσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μέσα στὸν καθρέφτη τοῦ μπάρ.

ΖΑΝΙΝ ΠΙΝΕ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ξανανθίζει στὴν Τσινετσιτά;

'Ο σκηνοθέτης τῆς «Βίβλου» Τζὼν Χάστον διάλεξε μιὰ Σουηδέζα, γιὰ νὰ ἐνσαρκώση τὴν «πρώτη γυναῖκα τοῦ κόσμου»

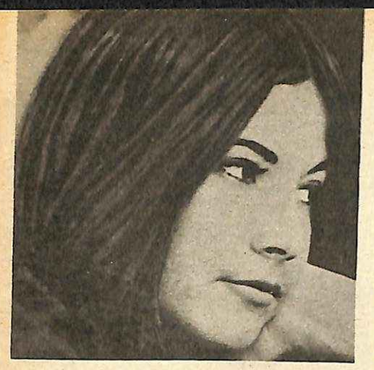

Αὐτὴ εἶναι ἡ «μελαγροινὴ Εὔα» Νικολέττα Ραγγκόνι Μακιαβέλλι. Εἶχε ὑπογράψει τὸ κινηματογραφικὸ συμβόλαιο, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ. Μὰ ὕστερα ἀποδείχτηκε, πὼς ὁ κόσμος φαντάζεται τὴν Εὔα ξανθειά.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΕΝΝΙΕΤΑΙ;

Ο ΑΔΑΜ καὶ ἡ Εὔα στὸν ἐπίγειο Παράδεισο, ὅπως εἶναι γνωστό, ἦταν γυμνοί. Οἱ πρωτόπλαστοι ἔνοιωσαν τὴν ἀνάγκη νὰ «ντυθοῦν», μόνον ὕστερα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἁμάρτημα.

Οἱ ζωγράφοι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀρχαιότητος, παρουσίαζαν τὸν πρώτο ἄντρα καὶ τὴν πρώτη γυναῖκα, μέσα στὴν εὐτυχισμένη ἀθωότητα τοῦ παραδείσου, ἐντελῶς γυμνούς.

Θὰ ἦταν, συνεπῶς, γελοῖο ἂν ὁ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ «Βίβλος» ἀποφάσιζε νὰ τυλίξη τὸν 'Αδὰμ καὶ τὴν Εὔα μέσα σὲ δέρματα λεοπαρδάλεως, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ θυμίζουν περισσότερο... τὰ φίλμ τοῦ Ταρζάν. 'Ο Τζὼν Χάστον ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ λύση τὸ πρόβλημα, χρησιμοποιῶντας εἰδικὰ φίλτρα στὴ μηχανὴ λήψεως, σὲ τρόπο, ποὺ οἱ εἰκόνες νὰ καλύπτωνται ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ πάχνη. 'Εκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ 'Αδὰμ καὶ ἡ Εὔα ζοῦν μέσα στὸν κῆπο τῆς 'Εδέμ, ποὺ μοιάζει σχεδὸν μ' ἕνα δάσος, καὶ τὸ σῶμα τους κρύβεται σχεδὸν πάντα, ἰδιαίτερα στὰ ἀπηγορευμένα σημεῖα, ἀπὸ φύλλα ἢ λουλούδια, ποὺ παρουσιάζονται σὲ πρῶτο πλάνο. 'Ο Ντὶνο ντὲ Λαουρέντις ἤθελε νὰ διατηρηθῆ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, χωρὶς ὅμως νὰ θιγῆ καὶ ἡ εὐαισθησία τοῦ κοινοῦ.

"Οταν ὁ σκηνοθέτης ἐξήγησε στὴν 19χρονη Οὔλα Μπέργκριντ, πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίση μερικὲς σκηνὲς ντυμένη μόνο μὲ φύλλα, ἡ κοπέλλα φάνηκε κατάπληκτη καὶ ἀποφάσισε νὰ ζητήση τὴν ἄδεια τῶν γονέων της. Τηλεφώνησε στὴν Οὐψάλα τῆς Σουηδίας καὶ ἄφησε τὸ σκηνοθέτη νὰ μιλήση στὸν πατέρα της καὶ στὴ μητέρα της. Οἱ γονεῖς Μπέργκριντ δὲ βρῆκαν τίποτα κακὸ καὶ ἔδωσαν τὴν ἄδεια στὴν Οὔλα, νὰ παίξη τὸ ρόλο ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ἀλλώστε, στὴ Σουηδία εἶναι τὸ πιὸ συνηθισμένο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, νὰ παίρνουν οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες τὸ μπάνιο τους χωρὶς μαγιό.

Μὰ ὅταν, τὴν πρώτη μέρα τοῦ γυρίσματος, ἡ Οὔλα βρέθηκε μπροστὰ στὴ μηχανὴ λήψεως, ντυμένη μόνο μὲ τὰ μακριὰ μαλλιὰ μιᾶς ξανθιᾶς περούκας, μπροστὰ σὲ τόσους ἄγνωστους, ποὺ τὴν ἔκριναν μὲ ψυχρὸ βλέμμα, ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ ἀρνήθηκε νὰ ἀρχίση νὰ παίζη.

"Ενα τέτοιο πρᾶγμα, ὁ Ντὶνο ντὲ Λαουρέντις δὲν τὸ περίμενε. Μιὰ Σουηδέζα ὑπερβολικὰ σεμνή!... Θὰ ἦταν ἕνα ἐπεισόδιο διασκεδαστικό, ἂν κάθε στιγμὴ καθυστερήσεως δὲ στοίχιζε ἑκατομμύρια.

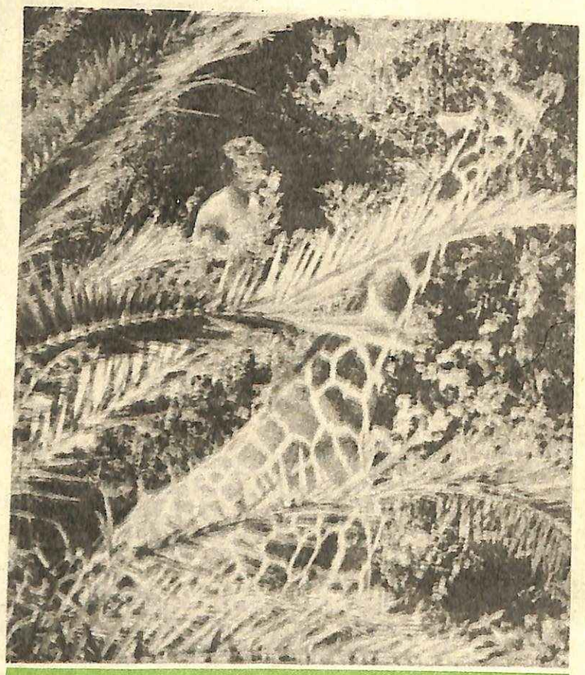

Μιὰ ἄποψι ἀπὸ τὸν ἐπίγειο Παράδεισο τοῦ φίλμ «Βίβλος». Στὸ βάθος, ὁ 'Αδάμ.

χνικούς, ποὺ ἦταν συνηθισμένοι νὰ βλέπουν καθημερινὰ ἠθοποιοὺς ντυμένες μὲ «τίποτα»!

Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ τὴν πείση. 'Η Οὔλεν ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη καὶ νὰ λέη, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, πὼς δὲ μποροῦσε νὰ γυρίση αὐτὸ τὸ φίλμ.

Δοκίμασε νὰ τὴν πείση ἡ βοηθὸς σκηνοθέτης Βάνα Καροῦζο, ἐκείνη ποὺ τὴν ἀνεκάλυψε, μὰ κι' ἠθοποιὸς Μίκαελ Πάρκς, πλησίασε τὴν παρτεναίρ του, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ σέτ. 'Η Οὔλα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι καὶ πρόφερε μὲ ἠρεμία καὶ σιγουριὰ τὰ πρῶτα της λόγια. "Ολοι τοὺς κύτταζαν, κατάπληκτοι καὶ γοητευμένοι. "Ολοι ἀναρωτιόντουσαν: «Ξαναγεννιέται τάχα μπροστὰ στὴ μηχανὴ λήψεως ὁ πρῶτος ἔρωτας τοῦ κόσμου;».

'Ο 'Αδὰμ καὶ ἡ Εὔα στὸν Παράδεισο, κοντὰ σ' ἕνα δέντρο μὲ μεγάλα ἐξωτικὰ λουλούδια.

αὐτὴ δὲν εἶχε περισσότερη ἐπιτυχία.

Τὰ πράγματα πήγαιναν πρὸς τὸ χειρότερο, γιατὶ ὁ Τζὼν Χάστον ἄρχιζε νὰ ἀνυπομονῆ καὶ οἱ θυμοί του εἶναι περίφημοι, τόσο στὴν Τσινετσιτὰ ὅσο καὶ στὸ Χόλλυγουντ.

Τότε, συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο. 'Ο 'Αδάμ, ὁ νεαρὸς 'Αμερικανὸς

'Η Οὔλα εἶναι δεκαεννιὰ χρόνων, ὁ Μίκαελ εἰκοσιέξη. Γεννήθηκαν σὲ διαφορετικὲς ἠπείρους, πῆραν διαφορετικὴ ἀνατροφή. 'Εκείνη δὲ συνάντησε ἀκόμα τὸν ἔρωτα, ἐκεῖνος ἦταν μέχρι τώρα ὁ νέος μὲ τὰ ἑκατὸ φλέρτ — ποὺ δὲν κατώρθωσε, ὅμως, κανένα νὰ τὸν κρατήση.

'Η Οὔλα εἶναι κόρη ἑνὸς καθηγητῆ τῶν ἀγγλικῶν καὶ μιᾶς γιατροῦ. 'Ο Μίκαελ εἶναι γυιὸς ἑνὸς κηπουροῦ καὶ μιᾶς νοσοκόμου. Πρὶν νὰ ἐργασθοῦν στὸν κινηματογράφο, ἐκεῖνος ἦταν ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ ἐκείνη μιὰ ἄριστη φοιτήτρια τοῦ Πανεπιστημίου, ποὺ μελετοῦσε γλῶσσες καὶ ἀνθρωπολογία.

Γνωρίστηκαν στὴ Ρώμη, τὴν παραμονὴ τοῦ πρώτου γυρίσματος. Τοὺς ὡδήγησαν στὴ βίλλα 'Ον-τεσκάλκι, ὅπου ὁ σκηνοθέτης Χάστον «ἀναδημιούργησε» τὸν ἐπίγειο παράδεισο.

'Η Οὔλα καὶ ὁ Μίκαελ ἔνοιωσαν ἀμέσως συμπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Περπάτησαν πολύ, χειροπιασμένοι, σ' ἐκεῖνο τὸ παράξενο μαγεμένο βασίλειο, ποὺ ἔχει βαφτῆ ὁλόκληρο μὲ χρυσόσκονη, ἐξ αἰτίας ἑνὸς παράξενου καπρίτσιου τοῦ σκηνοθέτη.

Στὸ θαυμάσιο πάρκο τῶν πριγκήπων 'Οντεσκάλκι, ποὺ θὰ παρουσιαστῆ στὸ φίλμ σὰν «ἐπίγειος παράδεισος», καλλιεργοῦνται ἐδῶ καὶ τρεῖς αἰῶνες τὰ πιὸ σπάνια εἴδη λουλουδιῶν. Πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ αὐτοκράτορας τῆς 'Ιαπωνίας ἔστειλε νὰ ζητήση ἀπὸ κεῖ ἕνα εἶδος ἰαπωνικοῦ δέντρου, ποὺ ἔχει ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ βασίλειό του. 'Ο Τζὼν Χάστον θέλησε νὰ προσθέση σ' αὐτὸ τὸ μαγεμένο πάρκο τεράστια καὶ παράξενα ἐξωτικὰ λουλούδια ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, καθὼς καὶ ἐξωτικὰ ζῶα.

'Η Οὔλα καὶ ὁ Μίκαελ περπάτησαν γιὰ πολὺ στὸ θαυμάσιο αὐτὸ πάρκο, σὰ δυὸ ἀθῶα παιδιά, κατάπληκτα μπροστὰ στὴ μεγάλη περιπέτεια τῆς ζωῆς, ποὺ ἀνοίγεται μπροστά τους.

Καὶ οἱ δυό τους εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς ξυπνοῦσαν ἀπὸ ἕνα ὄνειρο. 'Η Οὔλα, ἀπὸ τὴ ρουτίνα, ποὺ εἶχαν δημιουργήσει γι' αὐτὴν τὰ μαθήματα, οἱ ἐξετάσεις, οἱ φοιτητικὲς γιορτὲς καὶ οἱ ἀτέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες τῆς χώρας της. 'Ο Μίκαελ, ἀπὸ τὰ αὐστηρὰ ὡράρια ἐργασίας τῶν παραγωγῶν τηλεοράσεως — πρὶν νὰ τὸν διαλέξη ὁ Χάστον γιὰ τὸ ρόλο τοῦ 'Αδάμ, ἦταν ἠθοποιὸς τηλεοράσεως, μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία — κι' ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ «στάρ σίστεμ» τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἀναγκάζει τὸν ἠθοποιὸ νὰ μὴν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του οὔτε τὶς ἐλεύθερες ὧρες του.

"Υστερα, ξαφνικά, ἡ Ρώμη, ὁ ἥλιος της, ἡ χαρὰ τῆς ἀνακαλύψεως ἑνὸς καινούργιου κόσμου, ἡ συγκίνησι μιᾶς ξαφνικῆς ἀνόδου στὸν κινηματογραφικὸ "Ολυμπο...

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΑ

Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ Οὔλα καὶ ὁ Μίκαελ ἦταν προωρισμένοι γι' αὐτὴ τὴ συνάντησι. Τόσο τυχαία ἦταν ἡ ἐκλογὴ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς «Βίβλου», καὶ ἰδιαίτερα τῆς Εὔας.

Γιὰ τὸ ρόλο τῆς Εὔας, ὁ Ντὶνο ντὲ Λαουρέντις εἶχε διαλέξει μιὰ 'Ιταλίδα κοπέλλα, τὴ Νικολέττα Ραγγκόνι Μακιαβέλλι, ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῆς Φλωρεντίας.

Σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ πρόσφατες μελέτες, ὁ ἐπίγειος παράδεισος θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὴ Μικρὰ 'Ασία καί, ἐπομένως, ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ κόσμου θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη ἕνα τύπο μισοανατολίτικο, μὲ ἔντονα χαρακτηριστικά, σκοῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά. Μά, ὅταν ὁ Ντὲ Λαουρέντις εἶχε ὑπογράψει πιὰ τὸ συμβόλαιο μὲ τὴ Νικολέττα Ραγγκόνι, ὁ σκηνοθέτης Χάστον, φθάνοντας ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ καὶ βλέποντας τὰ δοκιμαστικά, παραδέχτηκε πὼς ἡ Νικολέττα εἶναι μιὰ κοπέλλα μὲ θαυμάσια μελαχροινὴ ὁμορφιά, μὰ δήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ Εὔα.

— Γιατί; τὸν ρώτησαν.

— Δὲν ξέρω — ἀπάντησε ὁ σκηνοθέτης — μὰ ἐγὼ τὴν Εὔα τὴ φαντάζομαι ξανθιά!

Σὲ ὑποστήριξι αὐτῆς τῆς γνώμης τοῦ σκηνοθέτη, ἐνῶ ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ κόσμου ἐξακολουθοῦσαν νὰ δημοσιεύουν τὶς φωτογραφίες τῆς Νικολέττα Μακιαβέλλι, ἄρχισαν νὰ φτάνουν γράμματα διαμαρτυρίας. "Εγραφαν ἱερωτα διαμαρτυρίας. "Εγραφαν ἱερωτα ἀπὸ τὸ Νότιο 'Αφρική, ὁμάδες φίλων ἀπὸ τὶς 'Ηνωμ. Πολιτεῖες, γυναῖκες ἀπὸ τὴ Γαλλία, ὀργανώσεις ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. "Ολοι ὑποστήριζαν ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε πῆ κιόλας ὁ Χάστον: «'Η Εὔα δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι μελαχροινή!». Μιὰ γερμανικὴ ἐφημερίδα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα ἀνάμεσα στοὺς ἀναγνῶστες της, μὲ τὸ ἐρώτημα: «Εὔα ξανθιά, ἢ Εὔα μελαχροινή;». "Ενα καταπληκτικὰ μεγάλο ποσοστὸ ἀπάντησε: «Ξανθιά!».

'Εκεῖνα τὰ μαῦρα μαλλιά, ἐκεῖνα τὰ πολὺ βαθιὰ μάτια, κατέστρεφαν τὴ γλυκειὰ καὶ ἀγνὴ μορφή, ποὺ, ὅπως φαίνεται, ὅλοι ἔχουν δημιουργήσει γιὰ τὴν Εὔα.

"Ολος ὁ κόσμος, λοιπόν, «ἔβλεπε» τὴν Εὔα ξανθιά. 'Ηταν φανερὸ πώς, ἂν οἱ κινηματογραφισταὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐπιμένουν σὲ μιὰ Εὔα μελαχροινή, ἔστω καὶ πολὺ ὁμορφη, θὰ ἔκαναν ἕνα λάθος, ποὺ, ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως, θὰ στοίχιζε ἀκριβά. 'Η Εὔα ἔπρεπε νὰ εἶναι ξανθιά... καὶ χρειαζόταν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΑΓΝΟ ΒΛΕΜΜΑ

'Επιφορτίσθηκε νὰ φροντίση γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψη μιὰ περίφημη κυνηγὸς ταλέντων, ἡ Βάνα Καροῦζο. Πρόκειται γιὰ μιὰ διασημότητα στὸ εἶδος της. Εἶναι μιὰ δεσποινὶς ψηλὴ καὶ λεπτή, μὲ κόκκινα μαλλιά. Μπορεῖ νὰ καυχηθῆ πὼς διάλεξε ὅλους τοὺς τύπους γιὰ τὸ φίλμ «'Ο Μαφιόζος» μὲ τὸν 'Αλμπέρτο Σόρντι, καὶ πὼς ἀνακάλυψε τὶς τρεῖς νεαρὲς Σουηδέζες, ποὺ ἔπαιξαν πάλι κοντὰ στὸ Σόρντι, τὸ φίλμ «'Ο διάβολος».

'Η Βάνα Καροῦζο, ἔπρεπε νὰ βρῆ μιὰ κοπέλλα γεμάτη γλυκύτητα καὶ μὲ βλέμμα ἀγνό, γιατί, στὶς πρῶτες σκηνὲς τοῦ φίλμ, πρέπει νὰ παρουσιαστῆ ἡ Εὔα στὸν ἐπίγειο παράδεισο, πρὶν ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα καὶ ἀπὸ τὸ διώξιμο.

'Η Καροῦζο ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὴ χώρα, ὅπου ὑπάρχουν οἱ πιὸ ὄμορφες ξανθιὲς τοῦ κόσμου, δηλαδὴ γιὰ τὴ Σουηδία. 'Επισκέφθηκε τὴ Στοκχόλμη, τὸ Λούντ, τὴν Οὐψάλα, τὸ Γκόντεμπουργκ. Σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῶν Πανεπιστημίων καὶ τῶν διαφόρων σχολῶν καὶ περίμενε νὰ βγοῦν οἱ σπουδάστριες.

Μιὰ μέρα, στὸ μουσεῖο τοῦ Γκόντεμπουργκ, σταμάτησε μιὰ ψηλὴ ξανθιὰ σπουδάστρια καὶ τῆς ζήτησε νὰ ποζάρη μπροστὰ στοὺς πίνακες, γιὰ νὰ ἐμψυχώση τὶς φωτογραφίες της. Στὴν ἀρχή, παρουσιάστηκε σὰ μιὰ ἁπλὴ τουρίστρια. Μόνον ὅταν εἶχε τραβήξει πιὰ τὶς φωτογραφίες, ἡ Καροῦζο ἐξήγησε στὴν Οὔλα ποιὰ ἦταν καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν παρουσιάση στὶς συμφοιτήτριές της.

'Η Οὔλα, γιὰ πολλὲς μέρες, δὲν ὑποψιάστηκε κἄν πὼς βρισκόταν καὶ κείνη ἀνάμεσα στὶς ὑποψήφιες. Δὲν εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὴν ὁμορφιά της καὶ ὕστερα, ἡ ἰδέα νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο δὲν εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό της.

"Οταν ἡ Καροῦζο τῆς εἶπε πὼς ἡ ἐκλογὴ εἶχε σταματήσει σ' αὐτὴν καὶ σὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα, μόλις δεκατεσσάρων χρόνων — στὴν περίπτωσι, ποὺ ὁ σκηνοθέτης θὰ προτιμοῦσε μιὰ Εὔα ἔφηβο — καὶ ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὴ Ρώμη, γιὰ ἕνα δοκιμαστικό, ἡ Οὔλα δὲν ἔδειξε μεγάλο ἐνθουσιασμό. Τηλεφώνησε στοὺς γονεῖς της, ποὺ ζοῦν στὴν Οὐψάλα, πῆρε τὴν ἄδειά τους καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Ρώμη, σὰ νὰ πήγαινε νὰ παίξη σὲ μιὰ λοταρία. Δηλαδὴ μὲ καρδιὰ ἀνάλαφρη καὶ χωρὶς πολλὲς αὐταπάτες.

'Ο σκηνοθέτης Χάστον ἐνθουσιάστηκε μόλις τὴν εἶδε. 'Απ' ὅλες τὶς ὑποψήφιες Εὔες, ποὺ εἶχε συναντήσει μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή, καμμιὰ δὲν εἶχε ἐκεῖνο τὸ κάπως πρωτόγονο κόψιμο τοῦ προσώπου, ἐκεῖνο τὸ μίγμα τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς προκλητικότητος, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Οὔλα.

Τῆς ἔκανε ἕνα δοκιμαστικὸ καὶ τὰ γαλάζια της μάτια, ὅπως καὶ τὰ κάπως πρωτόγονα χαρακτηριστικά της, ἀποδείχτηκαν πιὸ φωτογενῆ ἀπ' ὅσο εἶχε ὑποθέσει στὴν ἀρχή.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ νεαρὴ Σουηδέζα σπουδάστρια ὑπέγραφε ἕνα κινηματογραφικὸ συμβόλαιο, στὸ ὁποῖο ἐπέμεινε νὰ προσθέση ἕναν ὅρο. 'Απαίτησε, δηλαδή, νὰ τῆς ἀφίσουν τὸν καιρό, ὕστερα ἀπὸ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ πρώτου της φίλμ, νὰ πάρη τὸ πτυχίο της ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

"Οταν, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Οὔλα ἀντιμετώπισε γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς φωτογράφους καὶ τοὺς δημοσιογράφους, προσπάθησε νὰ κρυφτῆ, λίγο φοβισμένη. Μά, ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες, ἔδινε κιόλας συνεντεύξεις, μὲ τὴ σοβαρότητα μιᾶς κοπέλλας συνηθισμένης σὲ μιὰ αὐστηρὴ ζωὴ μελέτης, ποὺ ἐξέρει ὅμως νὰ προσαρμόζεται ἀπόλυτα στὰ νέα της καθήκοντα.

ΑΝΘΙΖΕΙ ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

'Από τὴ δική του πλευρὰ ὁ Μίκαελ Πάρκ, ὁ νεαρὸς μὲ τὰ ἑκατὸ φλέρτ, μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ ὁ σκηνοθέτης Χάστον ἀντίκρυσε σ' αὐτὸν τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ 'Αδάμ, ἦταν, ὅπως εἴπαμε καὶ πάλι, ἕνας ἠθοποιὸς τῆς τηλεοράσεως καὶ τοῦ κινηματογράφου, μὲ ἀρκετὴ ἀλλὰ ὄχι μεγάλη ἐπιτυχία. 'Η ἀπόφασι τοῦ Χάστον τοῦ ἔδωσε ξαφνικὰ τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης προβολῆς καὶ τῆς διασημότητος. Ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ διαφημιστικὰ συστήματα τοῦ Χόλλυγουντ, ὁ νεαρὸς Πάρκ, κατώρθωσε νὰ ξαναβρῆ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ φυσικὸ του αὐθορμητισμό, κοντὰ στὴν Οὔλα Μπέργκριντ.

"Ετσι τώρα, οἱ δυὸ νεαροὶ πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ, ποὺ θὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου, ἀγωνίζονται πλάϊ-πλάϊ, γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν πιὸ σημαντικὴ μάχη τους. Δηλαδὴ τὴ μάχη ποὺ δίνουν καθημερινὰ μὲ τὸ σενάριο καὶ μὲ τὴ μηχανὴ λήψεως.

'Απὸ ἐνάμισυ μῆνα τώρα, «ζοῦν ἐν ἐπιφυλακῇ». Δὲ συχνάζουν σὲ νάϊτ-κλάμπ, παρουσιάζονται πολὺ σπάνια στὴ Ρώμη. Γιὰ τὸν 'Αδὰμ καὶ τὴν Εὔα τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ὑπάρχει μόνον ὁ ἐπίγειος παράδεισος, ἕνας παράδεισος, ὅπου ἐργάζονται σκληρά, μὰ κι' ὅπου ἴσως ἀνθίζει γι' αὐτοὺς ἕνα ὑπέροχο λουλούδι, τὸ λουλούδι τοῦ ἔρωτά τους.

'Ο πρωταγωνιστὴς Μικαὲλ Πάρκς, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ.

'Η Οὔλα Μπέργκριντ εἶναι 19 χρόνων, ψηλή, λεπτή, ξανθειά, μὲ ἀθῶα ἔκφρασι.

'Ο σκηνοθέτης καὶ οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ «Βίβλος», σὲ μιὰ διακοπὴ τοῦ γυρίσματος.

ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΜΟΡΦΟΥΣ

καὶ παντρεύονται τοὺς ἄσχημους

Ἡ ψυχολογία τῶν σημερινῶν γυναικῶν

Ἡ ΑΝΙΤΑ ΛΟΟΣ ὑποστήριξε ἄλλοτε ὅτι οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν τὶς ξανθές, ἀλλὰ παντρεύονται τὶς μελαχροινές. Μιὰ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε τελευταῖα μεταξὺ 30.000 κοριστιῶν, Γαλλίδων, Γερμανίδων, Ἰταλίδων καὶ Ἰσπανίδων, κατέληξε, ἐξ ἄλλου, στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τοὺς ὄμορφους, ἀλλὰ παντρεύονται τοὺς ἄσχημους. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὶς νέες μόνον 1840 ἀπάντησαν ὅτι ὁ ἄντρας τῶν ὀνείρων τους πρέπει νὰ εἶναι ψηλός, καλοφτιαγμένος καὶ ὄμορφος. Οἱ ἄλλες θεωροῦν τὴ φυσικὴ ὀμορφιὰ τοῦ ἄντρα σὰν κάτι τὸ δευτερεῦον καὶ ἀρκετὲς τὴν χαρακτηρίζουν σὰν ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσι καὶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου.

Οἱ κυριώτεροι λόγοι, ποὺ κάνουν τὶς νέες δύσπιστες μπροστὰ στοὺς ὄμορφους ἄντρες, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1) Οἱ ὄμορφοι εἶναι ματαιόδοξοι. Ἀποδίδουν ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν ὀμορφιά τους καὶ χαίρονται γιὰ τὸ θαυμασμὸ ποὺ προκαλοῦν.

2) Ἀπασχολημένοι μὲ τὴν ὀμορφιά τους, δὲν νιάζονται γιὰ τίποτα ἄλλο.

3) Ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ φροντίζουν οἱ ἄλλοι γι' αὐτοὺς καὶ θεωροῦν φυσικὸ νὰ μὴν κάνουν τίποτε.

4) Οἱ ὄμορφοι εἶναι ἄπιστοι. Ἡ ματαιοδοξία, ἀπὸ τὴν ὁποία κατέχονται τοὺς παρασύρει σ' ἕνα σωρὸ ἐφήμερες κατακτήσεις. Οἱ ἄσχημοι, τουναντίον, δὲν ἔχουν τόσες εὐκαιρίες γιὰ νὰ προδώσουν τὴ γυναίκα τους.

5) Οἱ ὄμορφοι προκαλοῦν πάνω σας τὴν προσοχή. Καὶ δὲν εἶναι εὐχάριστο, βέβαια, γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ βλέπη τοὺς ἄλλους νὰ θαυμάζουν τὸν ὄμορφο ἄντρα της κι' αὐτὴ νὰ μὴν τὴν κυττάζη κανείς. Ὁ ἄσχημος ἄντρας, τουναντίον περνάει ἀπαρατήρητος κι' ἔτσι ὅλα τὰ θλέμματα πέφτουν στὴ γυναίκα του.

Ἂς δοῦμε τώρα μερικὲς ἄλλες προτιμήσεις τῶν συγχρόνων κοριτσιῶν. Τὰ 74%, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν μορφή, προτιμοῦν τοὺς ἄντρες μὲ ἀθλητικὸ παράστημα. 64% ἐλκύονται ἀπὸ τὰ δόντια, 4% ἀπὸ τὰ μαλλιά, 4% ἀπὸ τὰ φρύδια καὶ τὰ μακρυὰ ματοτσίνορα, 5% ἀπὸ τὰ ὄμορφα χέρια (τὰ χοντροφτιαγμένα χέρια δὲν ἀρέσουν σὲ καμμιὰ γυναίκα), 7% ἀπὸ τὴ φωνὴ (ἡ λεπτὴ δὲν ἀρέσει στὶς γυναῖκες).

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τοῦ μυαλοῦ, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς σημερινὲς νέες προτιμοῦν τοὺς ἄντρες μὲ σπινθροβόλο πνεῦμα, δηλαδή, τοὺς πνευματοῦδες, ἀπὸ τοὺς πραγματικὰ ἔξυπνους.

Δύο Ἀμερικανοί, ἐξ ἄλλου, ὁ Στάνλεϋ Χώλ, καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Οὐόρτσεστερ Κλάρκ, κι' ὁ γνωστὸς ἐμπειρογνώμων στὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα Φόρεστ Βούντ, ἐνήργησαν μιὰ περιφερῆ ἔρευνα στὶς Ἥνωμ. Πολιτεῖες. Νά, λοιπόν, σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα, πῶς φέρνονται οἱ ἐρωτευμένοι, κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐξομολογήσεως:

35% θεωροῦν ἀπαραίτητο νὰ θάλουν τὸ χέρι στὴν καρδιά. Διαφορετικά, εἶναι ἀδύνατο νὰ θγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα τους.

10% θγάζουν ἕνα μικρὸ λογύδριο, ὅπου ἡ φράσις σ' ἀγαπῶ ἀνεθαίνει ἀδιάκοπα στὰ χεῖλη τους.

11% προτιμοῦν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους μὲ τὸ θλέμμα.

23% δὲν λένε τίποτα, ἀλλ' ἐκφράζουν τὴν ἀγάπη τους μ' ἕνα φιλί, ποὺ τὸ δίνουν στὴν κατάλληλη στιγμή, δηλαδή, τὴ στιγμὴ ποὺ δυὸ γυναικεῖα χεῖλη εἶναι ἕτοιμα νὰ τὸ δεχτοῦν.

7% προτείνουν ἕνα χορὸ ἢ ἕνα γεῦμα. Θεωροῦν περιττὸ νὰ μιλήσουν γι' ἀγάπη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ προκαλοῦν μιὰ νέα νὰ φάνε ἢ νὰ χορέψουν μαζί, νομίζουν πὼς πρέπει νὰ καταλάθη μόνη της ὅτι τὴν ἀγαποῦν ἢ τουλάχιστον ὅτι τὴν ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς ἄλλες.

2% γονατίζουν μπροστὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦν, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὸν ἔρωτά τους. Εἶναι συνήθως πολὺ νέοι ἢ ἀρκετὰ ἡλικιωμένοι.

Οἱ ὑπόλοιποι δὲν ἔχουν ὡρισμένο τρόπο καὶ φέρνονται ἀνάλογα μὲ τὶς περιπτώσεις.

Καὶ οἱ γυναῖκες; Πῶς δέχονται τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι;

60% σιωποῦν, ἀλλὰ δείχνουν μὲ τὴ στάσι τους ὅτι εἶναι ἕτοιμες νὰ ἀνοίξουν τὴν ἀγκαλιά τους στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς μιλάει.

20% κοκκινίζουν καὶ κατεθάζουν τὰ μάτια. (Οἱ δύο Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες θεωροῦν ἀπαραίτητο νὰ ὁπογραμμίσουν πὼς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ προσδιορίσουν σὲ πόσες ἀπ' αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις τῆς σιωπῆς εἶναι εἰλικρινεῖς).

4% προσποιοῦνται τὶς ἔκπληκτες καὶ δείχνουν μὲ τὸ ὕφος τους ὅτι δὲν περίμεναν ποτὲ πὼς θάκουγαν παρόμοια λόγια.

14% ζητοῦν προθεσμία γιὰ νὰ σκεφθοῦν. Σ' ἴδιν πραγματικότητα, παρατηρεῖ ὁ Φόρρεστ Βούντ, σκέφτονται ἀμέσως τὸ γάμο. Ἐκεῖνο ποὺ τὶς ἐνδιαφέρει, δὲν εἶναι ὁ ἄντρας ποὺ στέκεται μπροστά τους, ἀλλ' ἡ κοινωνικὴ θέσι καὶ τὸ πορτοφόλι του.

Οἱ δύο Ἀμερικανοὶ συγγραφεῖς μιλᾶνε ἀκόμη γιὰ τὶς μικτὲς συντροφιὲς τῆς σημερινῆς νεολαίας. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, παρατηροῦν, δὲν ὑπάρχει κρυσταλλοποίησις τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος ἢ ἔστω τῆς σεξουαλικῆς ἕλξεως πρὸς ὡρισμένο ἄτομο. Ἀναφέρουν δὲ τὴν περίπτωσι μιᾶς συντροφιᾶς ἀπὸ φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες ἑνὸς μεγάλου ἀμερικανικοῦ πανεπιστημίου, ὅπου οἱ νέες εἶχαν γνωρίσει διαδοχικὰ ὅλους τοὺς ἄντρες καὶ ἀντίστροφα. Τὸ κοάμα αὐτό, ἀόριστα καὶ κορίτσια τὸ θεωροῦσαν ὡς τελείως φυσικὸ καὶ δὲν νόμιζαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ κρύψουν.

Τὸ
Δέρμα σας
ἀναπνέει...

Αἰσθάνεσθε πάλι δροσερὴ καὶ εὐδιάθετη!
Ἡ καθημερινὴ περιποίησις τοῦ προσώπου μὲ τὴ Λοσιὸν ΣΕΡΚ, εἶναι τόσο εὐχάριστη, γιατὶ εἰσχωρεῖ βαθειὰ στοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἀκαθαρσία.
Ἐξαφανίζει ὅλα τὰ ὑπολείμματα τοῦ Make-up ἢ πούδρας, σκόνης κ.λ.π.
καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα ἁπαλὴ καὶ δροσερή.
Τὸ πρόσωπο σας ἀποκτᾶ φυσικὴ χάρη καὶ νεανικὴ φρεσκάδα.
Τὸ δέρμα σας ἀναπνέει θαυμάσια!

★

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς θαυματουργῆς Λοσιὸν SCHERK

Τὸ ἀλάνθαστο ΤΕΣΤ τοῦ ΣΕΡΚ

Ἀρχίζετε μὲ τὸ συνηθισμένο πλύσιμο τοῦ προσώπου γιὰ νὰ καθαρίση καλὰ κατόπιν θρέχετε ἕνα βαμβάκι μὲ Λοσιὸν ΣΕΡΚ καὶ κάνετε μ' αὐτὸ μασσάζ στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου Τὸ βαμβάκι θὰ γίνη σκοῦρο, ἐνῶ ἡ ἐπιδερμίδα σας θὰ γίνη λαμπερὴ καὶ ὁλοκάθαρη, δίνοντας ἕνα συναίσθημα φρεσκάδας καὶ εὐεξίας.

SCHERK

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

✪✪

ΜΑΓΙΟ «ΝΤΕ ΠΙΕΣ» ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Ἡ πολεμικὴ γύρω ἀπὸ τὸ τόπλες, τὸ μαγιὸ χωρὶς στηθόδεσμο ἐπεκτείνετε ὅλο καὶ περισσότερο καὶ γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ μεγάλοι μόδιστροι τῆς «ὁί κουτίρ» ἔχουν ἐκφράσει γνώμες καταδικαστικές. Ἐπωφελουμένη ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο μιὰ Ἰταλίδα μοδίστρα ὑψηλῆς μόδας, ἡ Μάρτσέλλα Μπορυγκέζε, εἶχε μιὰ ἰδέα καταπληκτική. Νὰ λαγκάρη, δηλαδή, στὶς ἐπιδείξεις τοῦ Παλάτσο Πίττι, ἕνα «ντὲ πιὲς» γιὰ τοὺς ἄντρες.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ μικρὸς Φρὰνς γίνεται ἀγαπητὸς σὲ ὅλους, στὸ σπίτι τῶν Τέρνι. Ὁ Πομπέο ὁμολογεῖ στὴ Φλορέστα πὼς ἀγαπάει ἀπὸ χρόνια τὴ Μαρκέλλα, ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸν θέλει. Προσέτει δὲ ὅτι θὰ προσπαθήση νὰ θεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀπιστία της. Μὰ ἡ Φλορέστα δὲν τὸν πιστεύει πιὰ καὶ σκοπεύει νὰ ἐνεργήση μοναχὴ γιὰ τὴν ἐκδίκησί της. Στὸ σπίτι τῆς Ἔλενας φτάνει μιὰ πρώην συμμαθήτρια καὶ στενὴ φίλη της, ἡ Ἔμμα. Αὐτὴ ὑποφέρει τώρα οἰκονομικά, γιατὶ ὁ πατέρας της καταστράφηκε καὶ πέθανε, ἐξ ἄλλου δέ, ἐνῶ περίμεναν τὴν κληρονομία κάποιου πλουσίου συγγενοῦς των, τοῦ κυρίου Ἔλμ, τὴν πῆρε ἕνας ἀνηψιός του. Αὐτὸς ὁ ἀνηψιὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπ' τὸ Γουσταῦο Φάκτερ, ὁ ὁποῖος εἶχε παντρευτῆ τὴ ἀνηψιά τοῦ Ἔλμ κι' ὕστερα χήρεψε. Ἡ Ἔμμα ἔχει λόγους νὰ ὑποτεύεται ὅτι τὸ παιδί τοῦ Φάκτερ πέθανε κι' ὅτι αὐτὸς τὸ ἀντικατέστησε μὲ ἄλλο, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν κληρονομία τοῦ Ἔλμ. Δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ ἀπόδειξι στὰ χέρια της. Σ' ἕνα χορό, στὸ σπίτι τῶν Τέρνι, ὁ Φάκτερ ἀκούει τυχαίως τὸν Πομπέο νὰ ἀπειλῆ τὴ Μαρκέλλα μὲ τὰ γράμματα ποὺ ἔχει στὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ γίνη δική του.

5ον

Ἡ Μαρκέλλα ἔγινε κατακόκκινη.

— Ἦταν μιὰ στιγμὴ τρέλλας μου... τραύλισε. Δὲ σκέφθηκα τὶς συνέπειες... Ἂν ἤξερες τί θάδλινα τώρα, γιὰ νὰ πάρω πίσω αὐτὰ τὰ γράμματα, ποὺ μποροῦν ἀκόμα νὰ βλάψουνε τὴν κόρη μου!

Ὁ Πομπέο κόλλησε τὰ δίψασμένα χεῖλη του στὸ λαιμό της.

— Ἂν γίνης δική μου, τῆς ψιθύρισε, θὰ σοῦ ἐπιστρέψω τὰ γράμματα.

Ἐκείνη τραθήχτηκε πίσω, τρέμοντας ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἀγανάκτησι. Κύτταξε μὲ περιφρόνησι τὸν κουνιάδο της.

— Ποτέ! φώναξε.

— Κι' ὅμως ἔπεσες στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου τοῦ ἄθλιου φοιτητή!

Ἡ νέα γυναίκα κρατήθηκε, γιὰ νὰ μὴν ξεσπάση.

— Αὐτὸ δὲ σὲ ἀφορᾶ, ἀπάντησε. Ἂν ἔκανα ἕνα σφάλμα, θὰ ὑποστῶ τὶς συνέπειες. Δὲ θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ τὸ σθήσω μ' ἕνα ἔγκλημα... Βασιζόμουν στὴ γενναιοψυχία σου, στὴν ἀγάπη σου γιὰ τὴν Ἔλενα. Γελάστηκα... Ἴσως ἐκείνη ἡ γυναίκα φανῆ ἀνώτερη ἀπὸ σένα. Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ καὶ θὰ τῆς προσφέρω ὅσα λεφτὰ ζητήση, γι' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Ὁ Πομπέο χαμογέλασε πικρά.

— Ἡ Φλορέστα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τὰ λεφτά σου, ἀπάντησε. Καὶ σὲ μισεῖ τόσο, ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ πνίξη, ὅταν βρεθῆ ἀπέναντί σου... Ἐγὼ μονάχα μπορῶ νὰ τὴ δαμάσω. Ἀρκεῖ νὰ δεχθῆς τὴν προστασί μου...

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

— Θὰ δώσω τότε αὐτὰ τὰ γράμματα στὸ Ντάριο.

Ἡ Μαρκέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ κρύψη τὴ λάμψι τῆς χαρᾶς ποὺ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια της.

— Κάμε το λοιπόν! εἶπε σταρεμά. Προτιμῶ τὸ θυμὸ τοῦ ἄντρα μου ἀπ' τὸν κολασμένο ἔρωτά σου.

— Σ' ἀφίνω δεκαπέντε μέρες καιρό, γιὰ νὰ σκεφθῆς. Ἂν ἐξαλουθήσης ὕστερα νὰ εἶσαι σκληρὴ ἀπέναντί μου, θὰ τὸ πληρώσης πολὺ ἀκριβά!

Κι' ὁ Πομπέο ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, χωρὶς νὰ τὴν ξανακυττάξη.

Ἐκείνη ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, ἐξαντλημένη, μισοπεθαμένη.

— Ἔλενα, Ἔλενα, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή, ἂν ἤξερες πόσο μοῦ κοστίζει μιὰ παιδιάστικη ἐπιπολαιότης σου! Μὰ εἶναι καλλίτερα νὰ μὴ τὸ μάθης... Δὲν πειράζει ἂν ἐγὼ ὑποφέρω...

Ὁ Φάκτερ βγῆκε τότε ἀπ' τὴν κούπτη του, γύρισε μπροστὰ στὴν καταπληκτικὴ κ. Τέρνι καὶ τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι:

— Μὴ φοβᾶστε, κυρία. Ἐγὼ θὰ σᾶς σώσω!

Γ'

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὲς οἱ σκηνὲς στὴ σέρρα, ἡ Ἔλενα χαιρότανε τὸ μεθύσι τοῦ χοροῦ. Ὅταν τελείωσε ἕνα βάλς, ἄφισε τὸν καβαλιέρο της, κι' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν πατέρα της.

—Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι! φώναξε, κυττάζοντάς τ' μὲ μάτια ποὺ λάμπανε.

Ὁ Ντάριο χαμογέλασε.

— Φαίνεται ὅμως πὼς δὲ μπορεῖ νὰ πῆ τὸ ἴδιο κι' ὁ Ἀδόλφος, ἀπάντησε.

— Ἀλήθεια, κύτταξέ τον! Στέκεται ἐκεῖ, στὴν πόρτα, μὲ τὰ μοῦτρα κατεβασμένα δυὸ πήχες!

Πῆγαν κι' οἱ δυὸ κοντὰ στὸν Ἀδόλφο, κι' ἡ νέα γυναίκα τοῦ εἶπε ναζιάρικα:

— Τί συλλογίζεσαι, ὡραῖε μου φιλόσοφε; Θέλεις νὰ κάνης ἕνα γύρο μαζί μου;

Ἐκεῖνος ἠρέμησε, βλέποντάς την στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα της.

— Ξέρεις καλὰ πὼς δὲ χορεύω, ἀπάντησε. Μὰ δὲν κουράστηκες ἀκόμα, Ἔλενα;

Ἡ νέα γυναίκα γέλασε σὰν κοριτσάκι.

— Ἐγὼ νὰ κουραστῶ; Μὰ εἶμαι ἄξια νὰ χορεύω ὅλη τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ καθήσω καθόλου... Κύττα τὸ θεῖο Πομπέο, πὼς εἶναι κόκκινος καὶ ἱδρωμένος!

— Ὁ καϋμένος, φρόντισε γιὰ ὅλα! εἶπε ὁ Ντάριο.

— Κι' ἡ μαμά;... Τί ἔγινε; Χάθηκε.

— Ἦταν μαζί μου, ἀπάντησε ὁ Πομπέο ποὺ τὴν ἄκουσε καὶ πῆγε κοντά της. Ὅταν τὴν ἄφισα, ἔδινε διαταγὲς στοὺς ὑπηρέτες γιὰ τὸ φαγητό.

Ἡ Ἔλενα ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸν ἄντρα της κι' ἀπομακρύνθηκε μαζί του.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ μείνανε μόνοι.

— Μὴν ξεχάσης, Πομπέο, τὰ δῶρα γιὰ τὴν Ἔλενα... εἶπε ὁ Ντάριο.

— Ναί, ναί!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάστηκε ἡ Μαρκέλλα, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Φάκτερ. Κάθε ἐκφρασι ἀγωνίας εἶχε χαθῆ ἀπ' τὸ ὡραιότατο πρόσωπό της. Τί αὐτοκυριαρχία ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ γυναίκα!

Μιλοῦσε γερμανικὰ μὲ τὸν καβαλιέρο της. Ὅταν εἶδε τὸν ἀντρα της καὶ τὸν κουνιάδο της, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους, χαμογελῶντας.

— Ὁ κύριος Φάκτερ, εἶπε, ἔχει ἑτοιμάσει κι' αὐτὸς μιὰ ἔκπληξι γιὰ τὴν Ἔλενα. Ἕνα δῶρο βασιλικό!

★

Οἱ ὧρες πέρασαν. Ἡ πολυτελέστατη σαιλοτραπεζαρία ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ χίλια φῶτα.

Μπροστὰ στὴ θέσι τῆς Ἔλενας εἶχαν συγκεντρωθῆ κουτιὰ καὶ θῆκες μὲ δῶρα. Ἡ νέα γυναίκα ἄνοιξε ἕνα-ἕνα κι' ἔβγαλε βραχιόλια, δαχτυλίδια, κολλιέ, σκουλαρίκια, ὁλόκληρο θησαυρὸ ἀπὸ κοσμήματα.

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι! Τί καλοὶ ποὺ εἴσαστε ὅλοι! φώναξε.

Ἡ Μαρκέλλα, ὁ Πομπέο κι' ὁ Φάκτερ φαίνονταν νὰ συμμετέχουν στὴ γενικὴ χαρά. Ἀλλὰ πόσες τρικυμισμένες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στὸ μυαλό τους!

Ἡ πρώτη συλλογιζότανε τὴ συνομιλία της μὲ τὸν κουνιάδο της καὶ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Γερμανοῦ, ποὺ τῆς εἶχε πῆ, ὅταν βρέθηκαν μόνοι στὴ σέρρα:

— Σᾶς σέβομαι σὰν ἁγία καὶ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά σας. Καταλαβαίνω ὡστόσο πὼς διατρέχετε ἕνα σοβαρὸ κίνδυνο καὶ θὰ σᾶς σώσω μὲ κάθε τρόπο!

— Προσπαθήστε νὰ πάρετε πίσω τὰ γράμματα αὐτά, ποὺ μποροῦν νὰ καταστρέψουν τὴν κόρη μου! τραύλισε ἡ Μαρκέλλα μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Θὰ τὰ πάρω, ναί... καὶ θὰ σᾶς ἐλευθερώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας, ποὺ θέλει τὸ χαμό σας... Ἂς γυρίσουμε τώρα στὴ σάλα, κυρία.

Ὁ Φάκτερ ἔνοιωθε ἕνα δουβὸ μῖσος γιὰ τὸν Πομπέο. Τὸν εὑρισκε ἀνανδρο, ἄθλιο, πρόστυχο, γιατὶ ἤθελε νὰ κάνη δική του μὲ ἐκβιασμὸ τὴ γυναίκα ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Γερμανὸς θάδινε καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα. Δὲν πίστευε ἐξ ἄλλου τὴ Μαρκέλλα ἔνοχη, κι' ἀς τὸ παραδεχόταν ἡ ἴδια. Ὑπωπτεύεται μᾶλλον τὴν Ἔλενα, ποὺ εἶχε ἴσως τότε πρόωρη ἀνάπτυξι.

Ὁπωσδήποτε, σκόπευε ν' ἀνακαλύψη τὸ κλειδὶ αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου. Καί, γιὰ νὰ τὸ κατορθώση, θὰ ζητοῦσε νὰ γνωρίση ἐκείνη τὴ Γιοχάνα ἢ Φλορέντα, τὴ συνέχεια τοῦ τραπεζίτη στὴν ἐκδίκησί του.

Δ'.

Μετὰ τὴ συζήτησί της μὲ τὸν Πομπέο, ἡ Φλορέστα ἀνυπομονοῦσε νὰ γνωρίση τὴ γυναίκα, ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει ἄλλοτε ὁ Ἀμεντέο καὶ ποὺ λάτρευε ὁ τραπεζίτης ἀπὸ 20 χρόνια.

Ντύθηκε, λοιπόν, ἁπλὰ καὶ πῆγε νὰ κάνη ἕνα γύρο ἔξω ἀπ' τὸ μέγαρο τῶν Τέρνι.

Εἶδε, σταματημένο κοντὰ στὴν καγκελλόπορτα, ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, φορτωμένο μὲ γλάστρες, μικρὲς καὶ μεγάλες, ποὺ τὶς ξεφορτώναν δυὸ ἐργάτες. Ὁ θυρωρὸς ἐπιστατοῦσε σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία.

— *Πάτροκλε!*

Ἡ Φλορέστα τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί αὐτὲς οἱ ἑτοιμασίες; Ἔχετε κανένα γάμο;

— "Οχι, ὄχι! Ἡ μοναχοκόρη τοῦ ἀφεντικοῦ εἶναι παντρεμένη ἀπὸ τέσσερα χρόνια μὲ τὸν κόμητα Βιάλε, καὶ γιορτάζουν σήμερα τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου τους.

Ἡ Φλορέστα ἀνασκίρτησε, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα... Ἔκαμε ὡστόσο κι' ἄλλες ἐπιδέξιες ἐρωτήσεις στὸ θυρωρό, ποὺ τῆς ἀπαντοῦσε σὲ ὅλες μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι, κολακευμένος γιατὶ τὸν γλυκοκύτταζε καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι της ἡ Φλορέστα, ξέσπασε ὁ θυμός της. Μόλις εἶχε ἠρεμήσει κάτως, τὴν ἐπισκέφθηκαν ὁ κόμης Βιάλε κι' ὁ Πομπέο. Τοὺς δέχθηκε ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, σὲ μιὰ στάσι τελείας καταπτώσεως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ δὲ σηκώνομαι, τοὺς εἶπε, μὰ ἔχω φοβερὸ πονοκέφαλο!

— Γιατί δὲν πλαγιάζεις στὸ κρεβάτι; τῆς σύστησε ὁ Πομπέο.

— Δὲ μπορῶ. Πλήττω... Ἤθελα νὰ βγῶ ἔξω, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ ντυθῶ... "Ως αὔριο θὰ εἶμαι καλά... προπάντων ἂν μείνετε κοντά μου οἱ δύο σας καὶ μοῦ κρατήσετε συντροφιά.

— Λυπᾶμαι, χρυσή μου, ποὺ θὰ στερηθῶ τέτοια εὐτυχία, ἀπάντησε ὁ Πομπέο. Μὰ ἔχομε κι' οἱ δυὸ μιὰ ὑποχρέωσι. Μᾶς ἔχει καλέσει σὲ τραπέζι ἐκεῖνος ὁ ξένος, ποὺ φιλοξενεῖται ἀπ' τὸν ἀδελφό μου. Καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὸ ἀποφύγουμε. Ἤρθα ἀκριβῶς γιὰ νὰ σοῦ πῶ νὰ μὴ μᾶς περιμένης ἀπόψε.

Παρὰ λίγο νὰ φωνάξη ἡ Φλορέστα:

«Ψεῦτες! Ἀπατεῶνες! Δὲ θἀρθῆτε σὲ μένα, γιατὶ ἔχετε χορὸ στὸ σπίτι σας, γιὰ νὰ γιορτάσετε ὁ ἕνας τὴν ἀνηψιά του κι' ὁ ἄλλος τὴ νύφη του!».

Κρατήθηκε ὅμως κι' ἀπάντησε ἀδιάφορα:

— Τί νὰ γίνη, θὰ μείνω μόνη!

— Μὴ νομίζης ὅμως πὼς σὲ ξέχασα, πρόσθεσε ὁ Πομπέο. Κύτταξε, σοῦφερα κάτι, ποὺ ποθοῦσες.

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Ἐκείνη βιάστηκε νὰ τ' ἀνοίξη. Ἀκόμα καὶ μέσα στὸν πόνο της, δὲν ξεχνοῦσε τὸ συμφέρον της, τὴ δίψα της γιὰ λεφτά, γιὰ κοσμήματα!

Βλέποντας ἕνα βραχιολάκι μὲ δυὸ μεγάλα, ὑπέροχα διαμάντια, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς:

— Τί καλός, ποὺ εἶσαι!... Μὰ κυττᾶχτε, κύριε κόμη! Δὲν εἶναι θαῦμα;

— Τὸ εἶδα, τὸ θαύμασα, ὅταν τ' ἀγόρασε ὁ φίλος μου. Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, πῆρα τὸ θάρρος νὰ σᾶς φέρω κι' ἐγὼ ἕνα μικροπραγματάκι, σὰν ἐνθύμιο φιλίας.

Τῆς ἔδωσε κι' αὐτὸς ἕνα κουτάκι, ποὺ εἶχε μέσα μιὰ παραμάνα, μὲ μαργαριτάρια καὶ μπριλάντια.

Ἡ Φλορέστα φαινόταν τώρα τρισευτυχισμένη. Μά, ὅταν ἔφυγαν οἱ δυὸ φίλοι, ἔχασε ἀμέσως τὸ φαινομενικὸ κέφι της.

— Νομίζουν πὼς θὰ μὲ γελάσουνε! μουρμούρισε.

Τώρα, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πιὰ τὴ συγγένεια τῶν δυὸ ἀντρῶν, ἦταν βέβαιη πὼς εἶχαν συνωμοτήσει γιὰ νὰ τὴν ἐξαπατήσουνε. Μὰ εἶχαν νὰ κάνουν μαζί της, ποὺ ἦταν ἀφθαστη στὴν προσποίησι...

Περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν Κυριακή, γιὰ νὰ γνωρίση τὴ Μαρκέλλα Τέρνι. Εἶχε μάθει ἀπ' τὸ θυρωρεῖο πὼς πήγαινε τακτικὰ στὴν ἐκκλησία, στὴ λειτουργία τῶν 9.

Τὸ Σαββατόβραδο, ὁ Πομπέο ἔφαγε μαζί της. Μετὰ τὸ φαγητό, κάθησαν κι' οἱ δυὸ στὸ ντιβάνι καὶ κουβέντιασαν φιλικά.

— Ἄκουσε, Φλορέστα, τῆς εἶπε ὁ Πομπέο. Θἄθελες νἀχης ἕνα δικό σου παλατάκι, ἐπιπλωμένο μὲ τὸ γοῦστο σου, μ' ἕνα ὄμορφο κῆπο καὶ μ' ὅλα τὰ κομφόρ;

— Ἄν τόθελα; Μὲ ρωτᾶς;... Μὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ προσφέρη;

— Ἐγώ. Μοῦ παρουσιάζεται μιὰ εὐκαιρία, ἕνα θαυμάσιο σπίτι. Θὰ τὸ ἀγοράσω γιὰ σένα.

Ἡ Φλορέστα τὴν κύτταξε μὲ δυσπιστία.

— Καὶ τί ζητᾶς γι' ἀντάλλαγμα αὐτοῦ τοῦ δώρου σου; ρώτησε.

— Τίποτα... Μονάχα λίγη στοργή.

— Τὴ φιλία μου, θὲς νὰ πῆς; φώναξε ἡ Φλορέστα, γελώντας. Γιατί, τὴ στοργή μου, τί νὰ τὴν κάνης; Ξεχνᾶς πὼς ξέρω, ὅτι ἀγαπᾶς τρελλὰ μιὰν ἄλλη;

Ὁ Πομπέο ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναξε.

— Ναί! Μὰ τί ὠφελεῖ, ἀφοῦ δὲν ἔχω καμμιὰ ἐλπίδα;

— Δὲν ἔχεις ἐλπίδα; Τώρα, ποὺ μπορεῖς νὰ χρησιμοποιήσης γιὰ ὅπλο σου τὰ γράμματά της;

— Γελιέσαι. Δὲ μὲ ὠφελοῦν σὲ τίποτα, αὐτὰ τὰ γράμματα, γιατὶ δὲν εἶναι δικά της. Τὴ ρώτησα, τῆς ἔδειξα τὰ δυὸ γράμματα, ποὺ μοῦ εἶχες δώσει... Ἀνησύχησε μονάχα μήπως πάθη καμμιὰ ζημιὰ ἡ κόρη της ἀπ' αὐτά. Ὅσο γιὰ τὸν ἑαυτό της, μοῦ εἶπε νὰ δώσω, ἂν θέλω, τὰ γράμματα στὸν ἀδελφό μου. Δὲν τὴ νοιάζει καθόλου, γιατὶ εἶναι ἀθῶα.

— Καὶ σὺ τί ἔκανες; Ἔδωσες στὸν ἀδελφό σου ἐκεῖνα τὰ δυὸ γράμματα;

— "Οχι. Μετανοιώνω ὅμως, ποὺ τὴν ὑπωπτεύθηκα... καὶ θὰ ἤμουν ἄτιμος, ἂν σοφιζόμουνα κάποιον ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ τὴν κάνω δικαί μου. Θὰ πνίξω τὸν ἔρωτά μου καὶ θὰ ὑποταχθῶ στὸ γραφτό μου.

— Ἐγὼ ὅμως ὄχι! φώναξε ἡ Φλορέστα. Θὰ ζητήσω ὁπωσδήποτε νὰ ἐκδικηθῶ!

Τὰ μάτια τοῦ Πομπέο ἀστράψανε ἀπὸ θυμό.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης; ρώτησε.

— Τί σὲ νοιάζει νὰ τὸ μάθης; Ἂν εἶναι ἀθῶα, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτα.

— Μὰ δὲ θέλω νὰ ταράξης τὴν ἡσυχία της! Ἄκουσε, Φλορέστα. Ἔξασε τὰ περασμένα, ὅπως τὰ ξεχνάω κι' ἐγώ. Ὁ νέος ἐκεῖνος πέθανε. Ἀφησέ τον νὰ ἡσυχάση, στὸν τάφο του.

— Ὁ γυιός μου ὅμως ζῆ! Κι' εἶναι ὀρφανὸς κι' ἔγκαταλελειμμένος... ἐξ αἰτίας της!

— Θὰ φάξουμε μαζὶ νὰ τὸν βροῦμε. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Μὰ θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς καὶ σὺ πὼς θὰ παραιτηθῆς ἀπὸ μιὰ ἀνώφελη ἐκδίκησι. Θὰ σοῦ δώσω ὅσα λεφτὰ θελήσης. Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ ἱκανοποιήσω κάθε ἐπιθυμία σου. Θἄχης ἕνα δικό σου παλατάκι, στ' ὄνομά σου, ἕνα γερὸ εἰσόδημα, αὐτοκίνητο, ὑπηρέτες... Γι' ἀντάλλαγμα, θὰ καταστρέψουμε μαζὶ ἐκεῖνα τὰ γράμματα.

— Ἄκουσέ με! Δέχομαι νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴν ἐκδίκησί μου ἐναντίον τῆς νύφης σου, ἀφοῦ μὲ βεβαιώνεις πὼς εἶναι ἀθῶα καὶ σὲ πιστεύω! εἶπε ἡ Φλορέστα. Δὲ θὰ καταστρέψω ὅμως τὰ γράμματα, γιὰ κανένα λόγο.

Ὁ Πομπέο δὲ θέλησε νὰ ἐπιμείνη περισσότερο.

— Πότε θὰ πᾶμε, λοιπόν, νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ σπίτι; ρώτησε.

— Τὴ Δευτέρα, ἂν θέλης.

Ἡ νέα γυναῖκα φαινόταν εὐχαριστημένη. Μά, ὅταν ἔμεινε μόνη, σκυθρώπασε.

— Νομίζει πὼς μὲ τύλιξε! πρόφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια της. Τώρα εἶμαι ἀκόμη πιὸ βέβαιη πὼς πρόκειται γιὰ τὴ νύφη του. Καὶ θἄχη νὰ κάνη μαζί μου, αὐτὴ ἡ κυρία!

*

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὶς 8, πηγαινοερχόταν ἀντίκρυ στὸ σπίτι τῶν Τέρνι, περιμένοντας νὰ βγῆ ἡ Μαρκέλλα. Ἔκανε κρύο δυνατό. Εἶχε πέσει χιόνι τὴ νύχτα.

Ἡ Φλορέστα κύτταξε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου. Μὰ δὲν πρόσεξε ὅτι, στὸ πρῶτο πάτωμα, ἕνας ἄντρας, μὲ τὸ μέτωπο κολλημένο σ' ἕνα τζάμι, παρακολουθοῦσε κάθε κίνησί της. Ἦταν ὁ Γουσταῦος Φάκτερ.

Εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι νωρὶς καὶ κύτταζε τὸ χιονισμένο δρόμο, ὅταν πρόσεξε ἐκείνη τὴ νέα γυναῖκα, ποὺ φαινόταν νὰ περιμένη κάποιον. Μιὰ ὑποψία πέρασε ἀμέσως ἀπ' τὸ μυαλό του: Μήπως ἦταν ἡ ἀντίζηλος τῆς Μαρκέλλας, ἐκείνη ποὺ ἤθελε νὰ τὴν καταστρέψη;

Τὴν εἶδε ξαφνικὰ νὰ γυρίζη ἀπότομα, σὰ νἄθελε νὰ κρύψη τὸ πρόσωπό της, καὶ ν' ἀπομακρύνεται. Φόρεσε ἀμέσως τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο του καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

Ὁ θυρωρὸς τὸν χαιρέτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Τώρα μόλις βγῆκε κι' ἡ κυρία Τέρνι. Πάει στὴν ἐκκλησία.

Ὥστε, λοιπόν, ἐκείνη ἡ γυναῖκα περίμενε τὴ Μαρκέλλα;

Πραγματικά, ὁ Φάκτερ εἶδε στὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο τὴν ἄγνωστη καὶ στὸ ἀριστερὸ τὴν κυρία Τέρνι, ποὺ περπατοῦσε βιαστικά.

Εἶχε κάνει ζωηρὴ ἐντύπωσι στὴ Μαρκέλλας καὶ ἡ ἀγγελικὴ γλυκαρακολουθοῦσε, μὲ μιὰ λάμψι στὰ δυὸ κοντὰ στὴν ἐκκλησία, μπῆκε τὴ γονάτιζε μπροστά της καὶ θὰ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ τὶς ὑποψίες της...

Ἡ κ. Τέρνι παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴ σώση ἀπ' τὶς κατα-διώξεις τοῦ κουνιάδου της, νὰ τὸν κάνη νὰ συνέλθη... Παρακαλοῦσε ἀκόμα νὰ χαλάση ἡ ὀμορφιά της, ποὺ τῆς ἔφερνε τόσες θλίψεις καὶ ἀγωνίες!

Εὐχαριστοῦσε ἐπίσης τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ μεγαλόψυχου ἐκείνου ξένου, ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὴ σώση. Θὰ τὸ κατώρθωνε, ὅμως, ἄραγε;

Προσευχόταν καὶ γιὰ τὴν Ἑλενα, κι' ἔλεγε:

— Θεέ μου, σῶσε τὴν κόρη μου! Κάμε τὸν Πομπέο νὰ λογικευθῆ... νὰ μὴ χάση τὴν ἐκτίμησί τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴ δική μου!

Ἡ λειτουργία τελείωσε. Μὰ ἡ Μαρκέλλα ἔμεινε στὴ θέσι της.

Ἡ ἐκκλησία εἶχε σχεδὸν ἀδειάσει. Εἶχε βγῆ κι' ὁ Φάκτερ καὶ περίμενε τὴν κ. Τέρνι καὶ τὴν ἀγνωστη.

Ἡ Φλορέστα πλησίασε τὴ Μαρκέλλα. Ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Προσευχηθῆτε γιὰ τὸν Ἀμεντέο Τζόρτζι, ποὺ πέθανε γιὰ σᾶς.

Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ γύρισε νὰ δῆ ποιὸς τῆς εἶχε μιλήσει. Μὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πίσω της.

Ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι της, σὰν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση...

Ἡ Φλορέστα βγῆκε ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἀπόλυτα βέβαιη πιὰ πὼς ὁ Πομπέο τὴν εἶχε ξεγελάσει καὶ πὼς ἡ κ. Τέρνι ἦταν πραγματικὰ ἡ παλιὰ ἀγαπημένη τοῦ δυστυχισμένου φοιτητῆ.

Ε΄.

Ἡ Ἔμμα εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς Ἑλενας. Τῆς εἶχαν διαθέσει μιὰ περιποιημένη κρεβατοκάμαρα, μ' ἕνα διπλανὸ σαλονάκι.

— Εἶναι πολὺ ὄμορφα γιὰ μένα, ὅλ' αὐτά! εἶπε ἡ Ἔμμα, ὅταν τὰ πρωτοείδε. Δὲν εἶμαι συνηθισμένη σὲ τόση πολυτέλεια!

— Θὰ συνηθίσης, ἀπάντησε ἡ Ἑλενα, ἀγκαλιάζοντάς την. Εἶσαι ἡ μόνη φίλη μου. Ὅ,τι κι' ἂν σοῦ προσφέρω, θἄναι λίγα!

— Μιὰ φίλη φτωχειά, ποὺ δὲν ἔχει νὰ σοῦ δώση ἄλλο ἀπ' τὴ στοργή της... Μὰ γιὰ πές μου! Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς τελείως τὴν κορούλα σου;

— Βέβαια.

— Δὲ βλέπω ἐδῶ τὸ κρεβατάκι της!

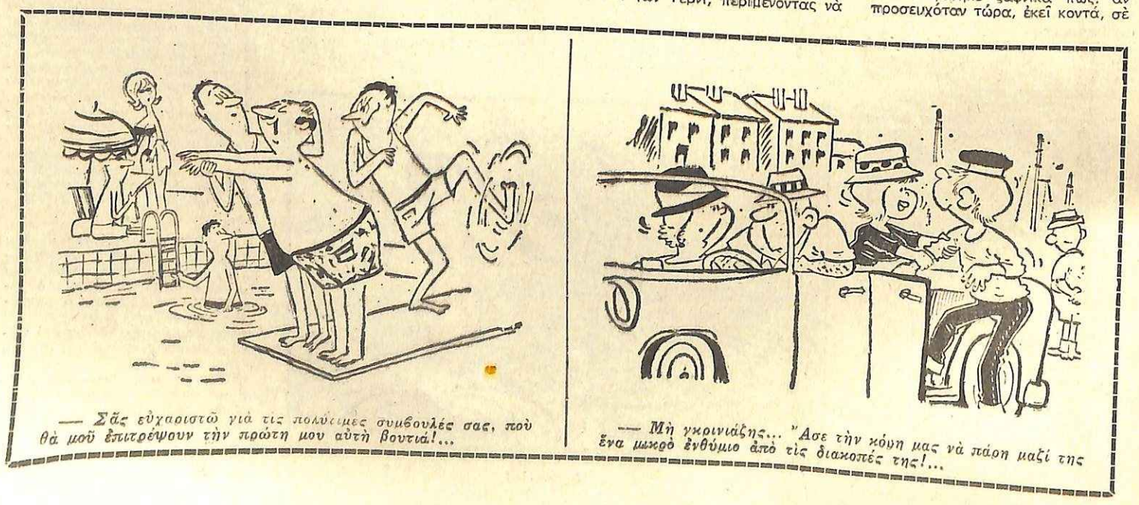

— *Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πολύτιμες συμβουλές σας, ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν τὴν πρώτη μου αὐτὴ βουτιά!...*

— *Μὴ γκρινιάζης... Ἄσε τὴν κόρη μας νὰ πάη μαζί της ἕνα μικρὸ ἐνθύμιο ἀπὸ τὶς διακοπές της!...*

ΘΕΛΟΥΝ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΚΙ' ΕΝΑ ΓΥΙΟ

Στὸ Ἄντοβερ τῆς Μασσαχουσέτης, τὸ ζεύγος Κάλιφορν ἀπέκτησε κατὰ τὰ 17 χρόνια τῆς συμβιώσεώς του, δώδεκα παιδιά, ὅλα κορίτσια. Ἡ πιὸ μεγάλη, ἡ Τσέριλ, εἶναι 16 χρόνων καὶ ἡ πιὸ μικρή, ἡ Ρενέ, αὐτὴ ποὺ κρατᾶει ὁ πατέρας της στὴν ἀγκαλιά του, εἶναι ἑνὸς ἔτους. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολυμελοῦς αὐτῆς οἰκογενείας, ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους, ἀφοῦ ποζάρησε γι' αὐτοὺς οἰκογενειακῶς γιὰ τὴν ἀνωτέρω φωτογραφία: «Θὰ συνεχίσουμε, γιατὶ τὸ ἀνειρό μας εἶναι ν' ἀποκτήσουμε ἐπὶ τέλους κι' ἕνα ἀγόρι».

κείνη τὴν ἐκκλησία, θὰ πετύχαινε ἴσως τὸ σκοπό του, θὰ τὴν ἐσώζε! Κι' αὐτὸ ἔκαμε πραγματικά...

Μὰ κι' ἡ Φλορέστα αἰσθανόταν μιὰ ποιράξενη συγκίνησι. Ὄχι πὼς σκεπτόταν νὰ παραιτηθῆ ἀπ' τὴν ἐκδίκησί της... Ἀλλά, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνη τῆς πνευματικῆς συγκεντρώσεως, χίλιες μακρυνὲς ἀναμνήσεις ξυπνοῦσαν στὸ νοῦ της...

Ξανάβλεπε τὸν ἑαυτό της στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀμεντέο, σὲ μιὰ ταπεινὴ ἐκκλησούλα, ὅπου πηγαίναν οἱ δυό τους, τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς ἀγάπης τους. Σὲ κείνη τὴν ἐκκλησία εἶχαν προσευχηθῆ συχνὰ γιὰ τὸ παιδάκι τους, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ μπορέσουν μιὰ μέρα νὰ τὸ πάρουν πίσω, νὰ τὸ νομιμοποιήσουν μετὰ τὸ γάμο τους.

Ποῦ νὰ βρισκόταν τώρα, τὸ δύστυχο τὸ ἔκθετο;

Τὰ μάτια τῆς Φλορέστας γέμισαν δάκρυα. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ νικήση τὴ συγκίνησί της καὶ κύτταξε τὴ Μαρκέλλα. Τῆς φάνηκε πὼς ἔκλαιγε κι' ἐκείνη, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

Θυμόταν ἴσως τὸ νεκρό; Γιὰ κεῖνον ἦταν τὰ δάκρυά της;

Ὤ, ἂν μποροῦσε νὰ διαβάση μέσα στὴν εὐγενικὴ ψυχὴ τῆς Μαρκέλλας, θὰ γονάτιζε μπροστά της καὶ θὰ τῆς ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ τὶς ὑποψίες της...

Ἡ κ. Τέρνι παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὴ σώση ἀπ' τὶς κατα-διώξεις τοῦ κουνιάδου της, νὰ τὸν κάνη νὰ συνέλθη... Παρακαλοῦσε ἀκόμα νὰ χαλάση ἡ ὀμορφιά της, ποὺ τῆς ἔφερνε τόσες θλίψεις καὶ ἀγωνίες!

Εὐχαριστοῦσε ἐπίσης τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ μεγαλόψυχου ἐκείνου ξένου, ποὺ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ τὴ σώση. Θὰ τὸ κατώρθωνε, ὅμως, ἄραγε;

Προσευχόταν καὶ γιὰ τὴν Ἑλενα, κι' ἔλεγε:

— Θεέ μου, σῶσε τὴν κόρη μου! Κάμε τὸν Πομπέο νὰ λογικευθῆ... νὰ μὴ χάση τὴν ἐκτίμησί τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴ δική μου!

Ἡ λειτουργία τελείωσε. Μὰ ἡ Μαρκέλλα ἔμεινε στὴ θέσι της.

Ἡ ἐκκλησία εἶχε σχεδὸν ἀδειάσει. Εἶχε βγῆ κι' ὁ Φάκτερ καὶ περίμενε τὴν κ. Τέρνι καὶ τὴν ἀγνωστη.

Ἡ Φλορέστα πλησίασε τὴ Μαρκέλλα. Ἔσκυψε καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Προσευχηθῆτε γιὰ τὸν Ἀμεντέο Τζόρτζι, ποὺ πέθανε γιὰ σᾶς.

Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ καὶ γύρισε νὰ δῆ ποιὸς τῆς εἶχε μιλήσει. Μὰ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πίσω της.

Ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι της, σὰν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση...

Ἡ Φλορέστα βγῆκε ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἀπόλυτα βέβαιη πιὰ πὼς ὁ Πομπέο τὴν εἶχε ξεγελάσει καὶ πὼς ἡ κ. Τέρνι ἦταν πραγματικὰ ἡ παλιὰ ἀγαπημένη τοῦ δυστυχισμένου φοιτητῆ.

Ε΄.

Ἡ Ἔμμα εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς Ἑλενας. Τῆς εἶχαν διαθέσει μιὰ περιποιημένη κρεβατοκάμαρα, μ' ἕνα διπλανὸ σαλονάκι.

— Εἶναι πολὺ ὄμορφα γιὰ μένα, ὅλ' αὐτά! εἶπε ἡ Ἔμμα, ὅταν τὰ πρωτοείδε. Δὲν εἶμαι συνηθισμένη σὲ τόση πολυτέλεια!

— Θὰ συνηθίσης, ἀπάντησε ἡ Ἑλενα, ἀγκαλιάζοντάς την. Εἶσαι ἡ μόνη φίλη μου. Ὅ,τι κι' ἂν σοῦ προσφέρω, θἄναι λίγα!

— Μιὰ φίλη φτωχειά, ποὺ δὲν ἔχει νὰ σοῦ δώση ἄλλο ἀπ' τὴ στοργή της... Μὰ γιὰ πές μου! Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆς τελείως τὴν κορούλα σου;

— Βέβαια.

— Δὲ βλέπω ἐδῶ τὸ κρεβατάκι της!

— Θέλεις, λοιπόν, νὰ τὴν κρατᾶς κοντά σου καὶ τὴ νύχτα; Μὰ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τῆς γκουβερνάντας!

— Ἡ δασκάλα πρέπει νὰ κάνη καὶ τὴ γκουβερνάντα, στὰ παιδιά, ποὺ τῆς ἐμπιστεύονται, ἰδίως ὅταν εἶναι στὴν ἡλικία τοῦ δικοῦ σου. Γιατὶ ἐγὼ θέλω νὰ φροντίσω ὄχι μόνο γιὰ τὴν πνευματική, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ σωματικὴ ἀνάπτυξι τῆς κόρης σου.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω! "Αν σ' ἄκουγε ὁ Ἀβόλλιος μου, θὰ ἐνθουσιαζότανε. Συμφωνεῖτε στὴν ἐντέλεια, οἱ δυό σας.

— Καὶ σύ; ρώτησε ἡ Ἔμμα, χαμογελώντας.

Ἡ Ἑλενα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της, ἀναστέναξε κι' ἀπάντησε:

— Εἶναι πάρα πολὺ τέλειος γιὰ μένα!

Ἡ φίλη της τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά της καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την στὰ μάτια:

— Ἔχεις παράπονα;

— Ξέρεις πὼς δὲ σοῦ κρύβω τίποτα, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Ἑλενα. Λοιπόν, σὲ βεβαιώνω πὼς εἶναι ἐνοχλητικὸ νἄχης ἕνα τέλειο σύζυγο!... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, στὸ χορό, δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω μου, σὰ νὰ μ' ἐπέβλεπε συνεχῶς, μήπως κάνω κανένα λάθος, καμμιὰ παρατυπία...

»Ξέρεις ποιὸς θὰ ἦταν ὁ κατάλληλος ἄντρας γιὰ μένα; Ὁ Γουσταῦος Φάκτερ.

Ἡ Ἔμμα ἀνασκίρτησε.

— Ἀλήθεια; πρόφερε.

— Ναί, ἀγαπητή μου. Πέρασα μισὴ ὥρα θαυμάσια μαζί του! Ἂν ἄκουγες πόσα κομπλιμέντα μοῦ ἔκανε!...

Ἡ Ἔμμα ἀγκάλιασε τὴ φίλη της ἀπ' τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε, στοργικά:

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔδωσες πίστι στὶς φλυαρίες ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲν τὸν ξέρεις καλὰ-καλὰ καὶ ποὺ δὲν ἔχει ἀτσολὼς τὰ χαρίσματα τοῦ ἄντρα σου!

— Μὰ δὲν τὸν ἔχεις γνωρίσει καὶ δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴ γοητεία του! Ἀπόψε θὰ φάη μαζί μας. Θὰ σοῦ τὸν συστήσω, λοιπόν, καὶ θὰ μοῦ πῆς ὕστερα τὶς ἐντυπώσεις σου... Μοῦ ἔρχεται μάλιστα μιὰ παράξενη ἰδέα! Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σ' ἐρωτεύθη ὁ κ. Φάκτερ!

Ἡ Ἔμμα ζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Τρελλή, ποὺ εἶσαι! Μὴ τὸ λὲς οὔτε γι' ἀστεῖο! Ξεχνᾶς τὴ φτώχεια μου;

— Αὐτὸς εἶναι πλούσιος καὶ γιὰ τοὺς δυό σας. Ἔτσι, θ' ἀποκτοῦσες, νόμιμα καὶ φυσικά, τὰ πλούτη, ποὺ ὠνειρευόταν γιὰ σένα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου.

— Ἄκουσε! Ἂν μ' ἀγαπᾶς, σταμάτησε αὐτὴ τὴν κουβέντα, γιατὶ μοῦ κάνει κακό. Οὔτε θὰ μὲ κυττάξη κἀν ὁ κ. Φάκτερ...Μά, κι' ἂν ἀκόμη μὲ ἐρωτευότανε, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ γίνω γυναῖκα του!

Ἡ κουβέντα τους σταμάτησε ἐδῶ. Ἀλλ' ἡ Ἔμμα ἦταν ταραγμένη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε μὲ ἀγωνία, στὴ σκέψη πὼς, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, θὰ βρισκόταν ἀντιμέτωπη μὲ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὁ πατέρας της εἶχε χαρακτηρίσει σὰν «τυχοδιώκτη».

Τὸ δεῖπνο, στὸ σπίτι τῶν Βιάλε, εἶχε ὁρισθῆ γιὰ τὶς 7.

Στὶς 6, ἡ Ἔμμα βρισκόταν στὴν κάμαρά της γιὰ ν' ἀλλάξη φόρεμα. Ἦταν μονάχη. Ὅσο πλησίαζε ἡ ὥρα, γινόταν ὁλοένα πιὸ ἀνήσυχη... Κι' ὅμως δὲν ἦταν κανένα ἀδύνατο κοριτσάκι! Ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτό της.

Γιατὶ νὰ ταράζεται ἔτσι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ πειοφρονοῦσε, μὴ μπορῶντας νὰ βγάλη ἀπ' τὸ νοῦ της ἐκεῖνα, ποὺ τῆς εἶχε ἀφίσει γραμμένα ὁ πατέρας της;

Ὅταν ντύθηκε, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη κι' ἔμεινε ἐκπλικτη κι' ἡ ἴδια μὲ τὴν ὀμορφιά της, ποὺ τὴ μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο ἡ συγκίνησί της.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἑλενας ἀκούστηκε ἔξαφνα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της:

— Μπορῶ νὰ μπῶ;

— Ναί, ναί, ἔλα!

Ἦταν κι' ἐκείνη ντυμένη, ἕτοιμη γιὰ τὸ τραπέζι, μ' ἕνα θαυμάσιο φόρεμα, ἀνοιχτὸ θαλασσί, ποὺ ἀποτελοῦσε ἀντίθεσι μὲ τὸ μαῦρο πένθιμο φουστανί τῆς Ἔμμας, τὸ κλειστὸ ὡς τὸ λαιμό.

— Εἶσαι τρέλλα! τῆς εἶπε ἡ Ἔμμα.

Ἡ Ἑλενα κοκκίνισε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Τὴ φίλησε καὶ τῆς ἀνάγγειλε:

— Ἔφτασε τώρα ἡ μητέρα μου. Θέλω νὰ τὴ γνωρίσης. Ἔλα μαζί μου.

Ἡ Μαρκέλλα βρισκόταν στὴν τουαλέτα τῆς κόρης της, μαζὶ μὲ τὴ Λετίτσια, ποὺ τιτίβιζε χαρούμενα. Ὅταν τὶς σύστησε ἡ Ἑλενα, ἡ Ἔμμα κι' ἡ Μαρκέλλα νοιώσανε ἀμέσως μιὰ ἀμοιβαία συμπάθεια. Ἡ δεύτερη σκεπτόταν, πὼς ἡ σοβαρὴ καὶ ἤρεμη ἐκείνη κοπέλλα θὰ ἦταν σπουδαῖο ἀπόκτημα γιὰ τὴν κόρη της. Κι' ἡ Ἔμμα ἔνοιωθε πὼς ἡ Μαρκέλλα θὰ ἦταν σὰ μιὰ δεύτερη μητέρα της.

Ἡ Ἑλενα τὶς ἄφησε γιὰ λίγο μόνες.

— Πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ βοήθειά σας στὴν ἀνατροφὴ τῆς μικρούλας μας, εἶπε ἡ Μαρκέλλα. Δώσατε στὴν Ἑλενα ἕνα δεῖγμα ἀληθινῆς φιλίας.

— Ὤ, κυρία, δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν καλωσύνη τῆς Ἑλενας ἀπέναντί μου καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μποροῦσα νὰ τῆς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου!

Ἕνα γλυκὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Μαρκέλλας.

— Ποιὸς ξέρει... ψιθύρισε. Ἴσως, μιὰ μέρα, σᾶς χρειαστῆ!

— Ἂς ἔρθη αὐτὴ ἡ μέρα, κυρία, καὶ θὰ ξδτε τότε πὼς εἶμαι ἕτοιμη νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμα.

Ἡ Μαρκέλλα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κοπέλλα καὶ τὴ φίλησε.

— Εἴσαστε μιὰ εὐγενικὴ καρδιά, τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι. Θὰ γίνετε ὁ ἄγγελος φύλακας τῆς κόρης μου καὶ τῆς ἐγγονῆς μου. Θεωρεῖτε με σὰ μητέρα σας!

Ὁ Φάκτερ ἔφτασε λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὸ δεῖπνο, μαζὶ μὲ τὸ Ντάριο. Συγχρόνως φτάσανε ὁ Πομπέο κι' ὁ κόμης Βιάλε.

Ὁ Φάκτερ δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξι, ἀκούγοντας τὸ ἐπίθετο τῆς Ἔμμας. Ἀγνοοῦσε, βέβαια, πὼς ἦταν συγγενὴς τοῦ ἑκατομμυριούχου Ἔλμ.

Αὐτὸ τῆς ἐπέτρεψε νὰ τὸν μελετήση καλύτερα, μὲ τὴν ἡσυχία της.

Στὸ τραπέζι, καθόταν ἀπέναντί του, κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ τὸν κυττάζη καλά, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ἐκείνος.

Ἡ Ἔμμα βρῆκε πὼς εἶχε δίκιο ἡ φίλη της, ποὺ τῆς εἶχε πῆ πὼς ὁ Γουσταῦος Φάκτερ

Ἡ Ἔμμα ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη, προκαλῶντας τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμό.

Ὅταν τελείωσε, ξέσπασαν δυνατὰ χειροκροτήματα. Ὁ Γερμανὸς ἔσκυψε λίγο καὶ τῆς εἶπε μὲ πάθος:

— Εἴσαστε ὑπέροχη! Εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ αἰσθανθῶ τέτοια συγκίνησι!

Ἡ Ἔμμα κατακοκκίνισε, ἀλλὰ δὲ μίλησε.

Δυὸ ὧρες ἀργότερα, ἡ Ἔμμα βρισκόταν στὴν κάμαρά της, ὅταν μπῆκε ξαφνικὰ ἡ Ἔλενα.

— Εἶπα στὸν ἄντρα μου πὼς θἀρχόμουν νὰ φιλήσω τὴ Λετίτσια, δήλωσε. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἤθελα νὰ μιλήσω μαζί σου.

— Μὰ κύτταξε τὴν κορούλα σου, τί ἥσυχα, ποὺ κοιμᾶται! εἶπε ἡ Εὔα.

Ἡ κόμησσα χαμογέλασε κι' ἔσκυψε νὰ φιλήση τὸ κοριτσάκι. Ἔπειτα κάθησε στὸ ντιβάνι, τράβηξε κοντά της τὴ φίλη της καὶ τὴ ρώτησε:

— Πές μου τώρα, πῶς σοῦ φάνηκε ἐκεῖνος ὁ ἑκατομμυριοῦχος χῆρος;

— Ὅπως τὸν φανταζόμουν, ἀπάντησε ἡ Ἔμμα. Δηλαδὴ κατάλληλος γιὰ ἠθοποιός!

Ἡ Ἔλενα ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Νομίζω πὼς γελιέσαι στὴν κρίσι σου, εἶπε. Ἔχεις καμμιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτό, ποὺ λές;

— Ξέρει νὰ παριστάνη τὸ σοβαρὸ μὲ τὴ μητέρα σου καὶ μὲ τὸν ἄντρα σου, γιατὶ καταλαβαίνει πὼς δὲν εἶναι ἐπιπόλαιοι. Κάνει κομπλιμέντα σὲ σένα, ξέροντας πὼς σ' ἀρέσει νὰ σὲ θαυμάζουνε. Καὶ μιλάει γιὰ οἰκονομικὰ ζητήματα μὲ τὸν πατέρα σου καὶ μὲ τὸν πεθερό σου, γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴ συμπάθειά τους.

Ἡ Ἔλενα ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἀπάντησε:

— Μὰ αὐτὸ ἀποδεικνύει πὼς εἶναι ἐξυπνος ἄνθρωπος. Κρίμα, ἀλήθεια, ποὺ τὸν γνώρισα πολὺ ἀργά! Θὰ ἦταν ὁ κατάλληλος ἄντρας γιὰ μένα.

— Σῶπα! Μὴ τὸ λὲς οὔτε γι' ἀστεῖο! Θὰ ἦταν φοβερὸ καὶ νὰ τὸ σκεφῶ ἀκόμα.

— Γιατί;

— Θέλεις νὰ κάνης μιὰ σύγκρισι ἀνάμεσα στὸν κ. Φάκτερ καὶ τὸν ἄντρα σου; Ὁ Ἀδόλφος σου εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀληθινὰ ἄξιος ν' ἀγαπηθῆ. Συγκεντρώνει τὰ καλύτερα χαρίσματα: ὁμορφιά, μεγάλη καρδιά, νοημοσύνη καὶ μετριοφροσύνη.

Ἡ Ἔλενα ἀναστέναξε.

— Εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σου, τὸ ξέρεις. Δὲ σοῦ κρύβω τίποτα... καὶ δὲ μὲ νοιάζει ἂν μὲ μαλώσης. Λοιπόν, ὅσο κι' ἂν μὲ κυττάζης ἔτσι συνοφρυωμένη, ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι σκέπτομαι, γιατὶ εἶμαι σίγουρη πὼς δὲ θὰ τὸ ἐπαναλάβης στὸν ἄντρα μου.

Ὅταν γνώρισα τὸν Ἀδόλφο, μοῦ φάνηκε πὼς ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γιὰ πρώτη φορὰ κι' ὅτι αὐτὸς μονάχα μποροῦσε νὰ μὲ κάνη εὐτυχισμένη. Μὰ τώρα βλέπω πὼς εἶναι ὑπερβολικὰ τέλειος γιὰ μένα. Στοὺς τόσους μῆνες, ποὺ πέρασα μονάχη μαζί του, χωρὶς καμμιὰ διασκέδασι, χωρὶς ν' ἀκούω ἄλλο τίποτα ἀπ' τὴ φωνή του, τὶς ἀτέλειώτες βραδυές, ποὺ ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ ὑπομένω τὰ φιλοσοφικὰ ἢ ἐπιστημονικὰ κείμενά, ποὺ μοῦ διάβαζε, μοῦ φαινόταν πὼς θὰ πέθαινα ἀπ' τὴν πλήξι. Νόμιζα τότε σχεδόν, ὅτι τὸν μισοῦσα...

— Ἔλενα! φώναξε αὐστηρὰ ἡ Ἔμμα.

Ἡ κόμησσα γέλασε.

— Θεέ μου, σκανδαλίζεσαι γιὰ ὅλα! ἀπάντησε. Εἶχα δίκιο, ποὺ εἶπα πὼς θὰ ἤσουν ἡ γυναίκα, ποὺ ταίριαζε στὸν Ἀδόλφο!

Μιὰ σκιὰ βαθειὰς μελαγχολίας

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Γκαρσενιέρα μέσα στὸν κορμὸ δέντρου

Οἱ δημοτικοὶ ξυλοκόποι τοῦ Στρασβούργου ἀνακάλυψαν μιὰ πρωτότυπη ἐρωτικὴ φωλιὰ σ' ἕνα γειτονικὸ δάσος, μέσα στὴ φυσικὴ κοιλότητα ἑνὸς αἰωνοβίου δένδρου. Ἰδιοκτήτης της, ἂν μπορῆ νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὴ ἡ λέξις, ἦταν κάποιος Ζὰν Βι-

σίνγκερ, 38 χρόνων, μηχανικός, ποὺ πήγαινε ἐκεῖ τὶς φίλες του μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Οἱ διαστάσεις ἦσαν 3½ περίπου τετραγωνικὰ μέτρα. Ὁ Βισίνγκερ εἶχε ἐγκαταστήσει μέσα σ' αὐτὴν ἕνα ντιβάνι, μιὰ ἠλεκτρικὴ σόμπα, ποὺ λειτουργοῦσε μὲ μπαταρίες, ἕνα μικρὸ μπάρ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Τὴν εἰσοδό της τὴν εἶχε κρύψει μὲ ἕναν πρασινοκίτρινο μουσσιμᾶ. Ὁ Βισίνγκερ παρεπέμφθη στὴ δικαιοσύνη γιὰ φθορὰ τῆς δημοτικῆς περιουσίας. Τὴ φυσικὴ αὐτὴ κοιλότητα τὴν εἶχε ἀνακαλύψει τυχαῖα κι' εἶχε σκεφθῆ νὰ τὴν χρησιμοποιήση ὡς ἐρωτικὴ φωλιά. Κατὰ τὰ λεγόμενά του, οἱ ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε, χάρις σ' αὐτὴν τὴν ἐμπνευσί του ἦσαν καταπληκτικές.

Ἡ ταχύτης τῶν ἀνέμων

Ἕνας ἄνεμος, ποὺ τρέχει μὲ ταχύτητα 90 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἀσκεῖ πίεσιν 80 κιλῶν κατὰ τετραγωνικὸ μέτρο πάνω στὰ ἀντικείμενα ποὺ συναντάει μπροστά του. Γι' αὐτό, ἕνας παρόμοιος ἄνεμος μπορεῖ νὰ ξερριζώση δέντρα, νὰ ξεσηκώση στέγες κτλ.

Ἡ περιστροφὴ τῆς Γῆς

Ἐνῶ ἕνας ἄνθρωπος στὸν Ἰσημερινὸ διατρένει κάθε μέρα ἕνα μεγάλο κύκλο μὲ ταχύτητα 1670 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἀκεινος ποὺ βρίσκεται στοὺς πόλους περιστρέφεται κατὰ τὸ ἴδιο διάστημα γύρω στὸν ἑαυτό του, μὲ ταχύτητα σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἀντιλαμβάνονται αὐτὲς τὶς κινήσεις, ποὺ ὀφείλονται στὴν περιστροφὴ τῆς Γῆς.

Θερμόμετρα μὲ οἰνόπνευμα

Στὶς θόρειες χῶρες χρησιμοποιοῦν θερμόμετρα μὲ οἰνόπνευμα, γιὰ στοὺς 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Στὶς χῶρες αὐτές, ἡ θερμοκρασία πολὺ συχνή.

Τοῦ ἔφυγε τὸ σαγένι

Ἕνας Ἀμερικανὸς στρατιώτης τῆς ἀεροπορίας, κάποιος Τζόε Νίκολς, ἄκουσε τὸ λοχαγό του νὰ τοῦ λέη ὅτι προῆχθη σὲ δεκανέα, ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀπὸ τὴ συγκίνησι τοῦ, εἶχε πάθει ἐξάρθρωμα τῆς κάτω σιαγόνος.

Ἀσφάλεια κατὰ τῆς ἐξαντλήσεως

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία καθέρωσε μιὰ καινοφάνη ἀσφάλεια κατὰ τῆς ἐξαντλήσεως. Ἡ ἀσφάλεια αὐτὴ προορίζεται γιὰ κείνους ποὺ ἐργάζονται ἐντατικὰ καὶ φθείρουν, σὲ μεγάλο βαθμό, τὸν ὀργανισμό τους. Ὁ ἀσφαλιζόμενος, ἀφοῦ πληρώση ἀσφάλιστρα πέντε ἐτῶν, μπορεῖ νὰ παίρνη κάθε χρόνο μιὰ ἀποζημίωσι, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέπη νὰ ξεκουραστῆ γιὰ ἕνα διάστημα καὶ νὰ ἐπανορθώση τὶς φθορὲς τῆς ὑγείας του.

Ἀτομικὴ κουζίνα

Τὰ ἐλβετικὰ δικαστήρια κατεδίκασαν σὲ διετῆ φυλάκισι ἕναν... ἀτομικὸ ἀπατεῶνα. Ὁ ἀπατεὼν εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποσπάση σημαντικὰ ποσὰ ἀπὸ ἀφελεῖς, γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι μιᾶς ἀτομικῆς κουζίνας, ποὺ τάχα εἶχε ἐφεύρει καὶ ποὺ λειτουργοῦσε μὲ... ψήγματα οὐρανίου.

Ραδιόφωνο καὶ τηλεόρασις

Μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχουν στὸν κόσμο 600 ἑκατ. ραδιόφωνα καὶ 95 ἑκατ. τηλεορατικὲς συσκευές. Ἡ ἴδια στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κυκλοφοροῦν καθημερινῶς στὸν κόσμο 445 ἑκατ. φύλλα ἐφημερίδων.

Ἡ Σοφία Λόρεν θὰ υἱοθετήση ἕνα κοριτσάκι

Σύμφωνα μὲ τὶς φῆμες ποὺ κυκλοφόρησαν στὴ Νεάπολι, ἡ Σοφία Λόρεν ἀποφάσισε νὰ υἱοθετήση ἕνα κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων. Πρόκειται γιὰ τὴν Κοντσέττα Γκραρέλι, ποὺ ἔχει ἄλλα ἑξὴ ἀδέλφια. Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ εἶναι 15 χρόνων καὶ τὸ μικρότερο μόλις 4 μηνῶν. Ὁ πατέρας τῆς μικρῆς Κοντσέττα εἶναι ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἄνεργος κι' ἡ μητέρα της ἐργάζεται ὡς παραδουλεύτρα.

Ρητορικοὶ μαργκρίτες

Λόγος ἀγροτικοῦ βουλευτοῦ, στὴν ἐλβετικὴ βουλή:

«Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριοι συνάδελφοι, ὅτι ἡ «Ἐλβετία εἶναι ἡ μόνη χώρα στὸν κόσμο, ὅπου οἱ κατοικοί της τρῶνε τόσο κρέας ὅσο καὶ ὁπουδήποτε ἄλλοῦ».

Ὁ Γάλλος εἰσαγγελεὺς Ρὶλλέ, στὴ δίκη τῆς κυρίας Στάϊνχελ:

«Ὁ κύριος Στάϊνχελ ἦταν τυφλὸς (Σ.Σ.: Ἤθελε νὰ πῆ πὼς δὲν ἔθλεπε ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν ἐπρόδιδε ἀδιάντροπα). Μερικοὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια. Ἀλλ' ἔμεινε κουφός».

Ἕνας δικηγόρος, ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Μπορντώ:

«Στὴν ὑπόθεσι αὐτή, κύριοι ἔνορκοι, ἐμάδησαν τὸν πελάτη μου σὰν κουνέλι».

Συμπόσιο μὲ κρέας ἱπποποτάμου

Τὸ Σὼλμ Λαΐκ Σίσυ, ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Οὐγκάντα ὠργάνωσε φαγητὸ ἤταν κρέας ἱπποποτάμου μὲ κύριο ροῦζι καὶ ἀνανάδες. Ὁ σκοπὸς τοῦ συμποσίου ἦταν προπαγανδιστικός. Ἡ Οὐγκάντα, ποὺ διαθέτει ἄφθονο κρέας ἱπποποτάμου, ἤθελε νὰ τὸ διαδώση καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν ἱκανοποιητικά. Ὅλοι βρῆκαν αὐτὸ τὸ φαγητὸ νοστιμώτατο ἀλλὰ μερικὲς κυρίες, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἦταν παρασκευασμένο μὲ κρέας ἱπποποτάμου, ἔκαμαν ἐμετό.

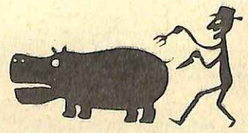

Θερμοκρασία 550

Στὴν ἔρημο τῆς Νουβίας, ποὺ χωρίζει τὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία, ἡ θερμοκρασία στὴ σκιὰ φτάνει τοὺς 55 βαθμούς. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι πιθανὸν ἡ θερμότερη τοῦ πλανήτη μας.

πέρασε ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς Ἔμμας.

— Ἄφησε αὐτὰ τ' ἀστεῖα, γιατὶ μὲ στενοχωροῦνε, εἶπε. Δὲν ἐκτιμᾶς ἀρκετὰ τὴν εὐτυχία, ποὺ σοῦ χάρισε ὁ Θεός... Τρέμω γιὰ σένα, Ἔλενα! Σκέψου πὼς ἔχεις παιδί, ἕνα σωστὸ ἀγγελοῦδι. Θέλεις νὰ κοκκινίζη αὔριο γιὰ σενα ἡ κόρη σου;

Ἡ Ἔλενα νευρίασε λίγο.

— Εἶναι ἔγκλημα, ποὺ σοῦ λέω πὼς ὁ Φάκτερ θὰ μοῦ ταίριαζε γιὰ ἄντρας καλύτερα ἀπ' τὸν Ἀδόλφο; παρατήρησε.

Ἡ Ἔμμα δὲ μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατηθῆ.

— Ναί, εἶναι ἔγκλημα καὶ νὰ τὸ σκέπτεσαι μονάχα! φώναξε. Πρόσεξε, Ἔλενα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας κοινὸς ξεμυαλιστής.

— Καταλαβαίνω πὼς εἶσαι ἀγανακτισμένη ἐναντίον του, γιατὶ Ὠστόσο, αὐτὸ δὲ δικαιολογεῖ τὶς ἄδικες κρίσεις σου γι' αὐτόν.

Ἡ Ἔμμα εἶχε χλωμιάσει.

— Ἔλενα!... μουρμούρισε, μ' ἕνα τόνο, ποὺ φανέρωνε πὼς εἶχε πληγωθῆ στὴν ψυχή.

Ἡ κόμησσα μετάνοιωσε ἀμέσως γιὰ τὰ λόγια της καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Συχώρεσέ με! τῆς εἶπε, φιλώντας την. Εἶμαι τρελλή! Σὲ στενοχωρῶ, ἐνῶ σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!

Ἡ Ἔμμα χαμογέλασε καὶ τῆς

— Κρίμα, ποὺ τὸ κεφαλάκι σου δὲν ἀξίζει ὅσο ἡ καρδιά σου! μουρμούρισε.

Σὲ λίγο, ἔφυγε ἡ Ἔλενα. Ἡ Ἔμμα ἔμεινε μόνη. Σκέφθηκε πολλὴ τῆς θὰ τὴν ἔκανε νὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴ φιλοξενία της...

Ὠστόσο, ρωτώντας τὴν καρδιά της, ἀποφάσισε νὰ μείνη ὁπωσδήποτε.

Δὲν εἶχε πιὰ τὸ σκοπὸ μονάχα ν' ἀ πokαλύψη τὸν τυχοδιώκτη, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβλέπη τὴν Ἔλενα, γιὰ νὰ μὴν κάνη καμμιὰ τρέλλα...

Στ'.

Εἶχε δίκιο ὁ πατέρας τῆς Ἔμμας νὰ ὑποπτεύεται τὸ Γουσταῦο Φάκτερ.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦταν σωστὸ μυθιστόρημα.

Κάποιο παγωμένο χειμωνιάτικο βράδυ, ὁ διάσημος Γερμανὸς γιατρὸς Φάκτερ, ἕνας γέρος ἐπιστήμων, γύριζε στὸ ἁπλὸ σπιτάκι του, στὸ Κριτζάου, ὅταν ἄκουσε κάτι σὰν κλάμα. Τέντωσε τ' αὐτί του. Τὸ κλάμα ξανακούστηκε, πιὸ ἀδύνατο.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος καλόκαρδος, ἀναζήτησε τὴν προέλευσι του καί, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διέκρινε ἕνα μαῦρο πράγμα, ποὺ κουνιόταν πάνω στὸ χιόνι. Πλησίασε καὶ εἶδε, μὲ ἔκπληξι καὶ συγκίνησι, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀγόρι 14 ὡς 15 χρονῶν. Ἦταν ξυπόλητο, μὲ τὸ πρόσωπό του μελανιασμένο ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὰ ροῦχα του κουρελιασμένα.

Ὁ γιατρὸς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα του ἕνα μπουκαλάκι, ποὺ εἶχε μαζί του, καὶ τὸ πλησίασε στὰ χείλη τοῦ παιδιοῦ.

— Πιές, καϋμενούλη μου, τοῦ εἶπε. Πιές, νὰ συνέλθης.

Τὸ ἀγοράκι δὲν τὸν ἄκουσε.

Ἦταν μισολιπόθυμο.

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἄνοιξε τὸ στόμα κι' ἔρριξε μέσα λίγο ἀπ' τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἄμεσο: Τὸ παιδὶ ἀνασηκώθηκε ἀπότομα, ἀνοίγοντας τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα καὶ φέρνοντας τὰ χέρια του στὸ λαιμό του.

— Καίει!... Καίει!... τραύλισε, σὲ κακὰ γερμανικά.

— Δὲν εἶναι τίποτα, θὰ περάση, ἀπάντησε ὁ γέρος. Πρόσπάθησε νὰ σηκωθῆς. Θὰ σὲ πάω στὸ σπίτι μου.

— Δὲ μπορῶ! βόγγησε τὸ παιδί.

— Στάσου μιὰ στιγμή... Καβαλλίκεψε στοὺς ὤμους μου... Ἔτσι... Ἀγκάλιασε τὸ λαιμό μου... Μὴ φοβᾶσαι.

Τὸ ἀγόρι ὑπάκουσε, μὲ μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια. Κι' ὁ γέρος ἐπιστήμων προχώρησε σιγὰ-σιγά, παρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήση σ' αὐτὸ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο του.

Ὁ δόκτωρ Φάκτερ ἔμενε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή του, μιὰ καλόκαρδη γεροντοκόρη. Ἐκείνη κρατοῦσε τὸ νοικοκυριό του καὶ τὸν περιποιόταν σὰν παιδί της. Γιὰ τὶς πιὸ βαριὲς δουλειές, χρησιμοποιοῦσε μιὰ καλὴ κοπέλλα, καθυστερημένη διανοητικά, ποὺ τὴν ὑπάκουε σὰν αὐτόματο.

Τὸ βράδυ αὐτό, ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ ἀδελφοῦ της. Καί, μὴ μπορῶντας νὰ νικήση τὴν ἀνυπομονησία της, εἶπε στὴν ὑπηρέτρια, ὅταν ἑτοιμόστηκε τὸ φαγητό:

— Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ Φάκτερ.

Ἀνάφερε πάντα τὸν ἀδελφό της μὲ τὸ ἐπίθετό του.

Οἱ δυὸ γυναῖκες βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι. Μόλις ὅμως εἶχαν κάνει μερικὰ βήματα, διακρίνανε μιὰ σιλουέτα, ποὺ πλησίαζε.

— Ἐσὺ εἶσαι, Φάκτερ; ρώτησε ἡ γεροντοκόρη.

— Ναί, ἐγώ, Ἔλι... Ἔλα νὰ μὲ βοηθήσης.

Ἐκείνη πῆγε κοντά του καὶ σάστισε, βλέποντάς τον νὰ τρεκλίζη ἀπ' τὸ βάρος ἑνὸς παιδιοῦ, ποὺ σήκωνε στὴν πλάτη του.

— Εἶναι ἕνα δυστυχισμένο ἀγοράκι, ποὺ θὰ πέθαινε ἀπ' τὸ κρύο, ἂν δὲν τὸ βοηθοῦσα, τῆς ἐξήγησε ὁ γιατρός. Εἶχε πέσει πάνω στὸ χιόνι, ἴσως ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀδυναμία.

— Τὸ καϋμένο! φώναξε ἡ γεροντοκόρη. Ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε, Φάκτερ!...

Πῆραν τὸ παιδὶ μέσα στὸ σπίτι, τὸ γδύσανε, τὸ τυλίξανε μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ τὸ ξάπλωσαν στὸ κρεβάτι. Ὕστερα ὁ γιατρὸς τοῦδωσε νὰ πιῆ κι' ἄλλο ἀπ' τὸ περιεχόμενο τῆς μικρῆς μποτιλιας.

Τὸ παιδὶ ἔκανε μιὰ κίνησι, ἀνοιξε τὰ μάτια του, ἀλλὰ τὰ ξανάκλεισε σχεδὸν ἀμέσως.

— Τώρα πάει καλύτερα! εἶπε ὁ γιατρός, ἀφοῦ κόλλησε τ' αὐτί ὁ γέρος, ἀφοῦ κόλλησε τ' αὐτί του στὸ στῆθός του. Ἂς τὸ ἀφήσουμε ἥσυχο. Σὲ μερικὲς ὧρες, μὲ τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴ ζεστασιά, θὰ συνέλθη. Μποροῦμε νὰ τοῦ δώσουμε κάτι νὰ φλυτζάνι τσαΐ μὲ γάλα.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, τὸ παιδὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γύρω του, σαστισμένο. Βρισκόταν σὲ μιὰ ὁμορφη κρεβατοκάμαρα, ποὺ τοῦ φάνηκε βασιλική.

— Ποιὸς μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ παραμυθένιο παλάτι; εἶπε δυνατά.

Ἡ γριὰ πῆγε κοντά του. Τὸ ἀγόρι τὴν κύτταξε, μὲ τὰ μεγάλα φωτεινά του μάτια.

— Εἶσαι ἡ καλὴ νεράϊδα; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, μικρέ μου. Εἶμαι ἡ Ἔλι, ἡ ἀδελφὴ τοῦ γιατροῦ Φάκτερ, ποὺ σὲ περιμάζεψε ἀπ' τὰ χιόνια. Τὸ θυμᾶσαι;

Τὸ παιδὶ ἀνατρίχιασε σύγκορμο. Κι' ἀντὶ ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησι, τραύλισε μ' ἀδύνατη φωνή:

— Πεινάω!...

— Καϋμενούλι μου! Πάω νὰ σοῦ φέρω τσαΐ μὲ γάλα.

Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της. Κρατοῦσε ἕνα μικρὸ δίσκο, πάνω στὸν ὁποῖο ἄγκιζε ἕνα μεγάλο φλυτζάνι ἀπὸ χρωματιστὴ πορσελάνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

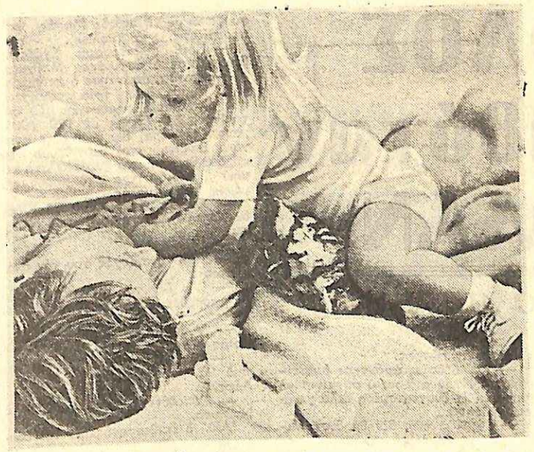

Ὁ πατέρας, ποὺ ἔχει τὴν προτίμησι τοῦ παιδιοῦ, θὰ τοῦ ἐκδηλώνη μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη του, παίζοντας μαζί του...

ΛΑΤΡΕΥΕΙ τὸν πατέρα της...

Ἡ προτίμησι στὸ γονιὸ τοῦ ἀντιθέτου φύλου εἶναι μιὰ φυσικὴ καὶ προσωρινὴ φάσι ποὺ περνοῦν τὰ παιδιὰ

Το ΠΑΙΔΙ τῶν τριῶν χρόνων εἶναι ἕνα χαριτωμένο πλασματάκι γεμάτο ἀγάπη καὶ περιέργεια, ἀπολύτως σίγουρο πὼς οἱ γονεῖς του εἶναι οἱ σπουδαιότεροι ἄνθρωποι στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ τὸ λίκιας προσπαθεῖ νὰ μιμηθῆ σὲ ὅλα τὴ μητέρα του, ἐνῶ τὸ ἀγοράκι μιμεῖται τὸν πατέρα.

Μὰ ὅσο περνοῦν οἱ μῆνες, ἡ ἀγάπη κι' ὁ θαυμασμὸς γιὰ τοὺς γονεῖς ἀρχίζουν νὰ συγκεντρώνονται στὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο: τὸν πατέρα, στὴν περίπτωσι τοῦ κοριτσιοῦ, τὴ μητέρα, στὴν περίπτωσι τοῦ ἀγοριοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς ὅσοι τὸν νὰ κλείση τὰ τέσσερα, τὸ παιδὶ ἔχει δημιουργήσει ἕνα ρομαντικὸ δεσμὸ μὲ τὸν γονιὸ τοῦ ἀντιθέτου φύλου.

Γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ παιδί, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ ταιριάση τὰ αἰσθήματά του μὲ τὴν λογικὴ καὶ τὴν πεῖρα, μιὰ τόσο δυνατὴ ἕλξι δημιουργεῖ ἀσφαλῶς τὰ προβλήματά της. Παραδείγματος χάριν, τάσι κατοχῆς πρὸς τὸν εὐγενόμενο,— ἂς ποῦμε τὸν πατέρα,— ἡλικία καὶ ἀνταγωνισμὸ πρὸς τὴ μητέρα γιὰ τὴ στενή της σχέσι μὲ τὸν πατέρα.

Συγχρόνως, ὅμως, τὸ παιδὶ ἀναβάτα μήπως αὐτὸς τὸν ὁποῖο ἔχει παραμερίσει, μαντέψη τὴν ἐγθοῦτητά του καὶ τοῦ τὴν ἀντιπαθήσει. Τὸ ἀποσυνείδητο συναίσθησι ἐνοχῆς τοῦ μπορεῖ νὰ προσθεθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ ἔντασι καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ βλέπη τὸ παιδὶ ἀσκημα ὄνειρα, στὰ ὁποῖα τὸ κυνηγοῦν γίγαντες, δράκοι, λησταὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πράγματα.

Φυσικά, δὲν ἀντιδροῦν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅλα τὰ παιδιά. Πολλὰ διατηροῦν τὴν ξενοιασιά τους καὶ τὴν ἠρεμία τους σ' αὐτὴ τὴν ἐπικίνδυνη περίοδο, ἀπὸ τὰ τέσσερα μέχρι τὰ ἕξη χρόνια. Μά, ἀκόμα κι' ἐκεῖνα ποὺ δείχνουν μιὰ καθαρὴ προτίμησι, μποροῦν νὰ μὴν ὑποφέρουν ἀπὸ κανένος εἴδους συναισθηματικὴ διαταραχή. Μόνο ἂν ἡ φάσις συνεχιστῆ μετὰ ἀπὸ τὰ ἕξη χρόνια, ἢ ἂν τὸ παιδὶ δείχνει ἰδιαιτερη ἀντιζηλία στὸν γονέα τοῦ ἰδίου φύλου καὶ ἐξ ἴσου ἰδιαίτερη τάσι κατοχῆς στὸν γονέα τοῦ ἀντιθέτου φύλου, χρειάζεται νὰ ἐπέμβη παιδοψυχίατρος, ὄχι γιὰ νὰ κάνη καμμιὰ θεραπεία στὸ παιδί, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώση συμβουλὲς στοὺς γονεῖς. Διαφορετικά, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι βαθειὰ ψυχικὰ τραύματα, ποὺ δὲν κλείνουν ποτέ.

Συνήθως, ὅμως, δὲ συμβαίνουν τέτοιες περιπλοκές. Ἀρκεῖ νὰ φεοθῆ ὅπως πρέπει ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας, γιὰ νὰ περάση τὸ παιδὶ ἀμέσως τὴν κρίσι ἐντελῶς φυσιολογικά.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γονεῖς.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ καταλάβουν καλὰ ὅσα εἴπαμε μέχρι ἐδῶ, δηλαδὴ τί συμβαίνει στὸ παιδί, καὶ ὕστερα νὰ ἀκολουθήσουν μιὰ σωστὴ τακτικὴ ἀπέναντί του.

Ἐνῶ ὁ πατέρας —ἢ ἡ μητέρα— ποὺ ἔχει τὴν προτίμησι τοῦ παιδιοῦ, θὰ τοῦ ἐκδηλώνη μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀγάπη του παίζοντας μαζί του, μιλῶντας του, φροντίζοντάς του, συγχρόνως δὲν θὰ πρέπει νὰ τοῦ δίνη ποτὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ ἀγαπάει περισσότερο ἀπ' ὅσο τὴ γυναίκα του — ἢ τὸν ἄντρα της. Δηλαδή, δὲν θὰ σταματήση τὶς τρυφερὲς ἐκδηλώσεις ἀπέναντι στὴ γυναίκα του γιὰ νὰ μὴ ζηλέψη ἡ κόρη του. Ἢ γυναῖκα ἀπέναντι στὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μὴ ζηλέψη ὁ γυιός. Φυσικά, οἱ ἐκδηλώσεις πάθους εἶναι τοὐλάχιστον ἄποπες μπροστὰ στὸ παιδί, ὅπως ἄλλωστε μπροστὰ σ' ὁποιονδήποτε τρίτο. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στεροῆσετε τὸ σύντροφό σας ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ λέξι ἢ ἕνα τρυφερὸ φιλί, ἐπειδὴ σᾶς βλέπει τὸ παιδί.

Εἶναι βασικὸ γιὰ τὴν συναισθηματικὴ ἰσορροπία τοῦ παιδιοῦ, νὰ μάθη ἀπὸ πολὺ μικρὸ νὰ παραδέχεται σὰν φυσικὸ δικαίωμα τὴν ἀγάπη ποὺ νοιώθουν μεταξύ τους οἱ γονεῖς του. Αὐτὸ παίζει τόσο μεγάλο ρόλο στὴν ἴδια του τὴν εὐτυχία, ὅσο καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ δείχνουν οἱ γονεῖς σ' ἐκεῖνο. Προσπαθῶντας νὰ τὸ πείσετε πὼς δὲν ἀγαπᾶτε κανέναν ἄλλον ἀπὸ αὐτό,—εἴτε τὸ λέτε γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσετε, εἴτε γιατὶ εἶναι ἀλήθεια—τοῦ κάνετε στὴν πραγματικότητα πολὺ κακό.

Ἐπίσης ὁ γονιὸς ποὺ ἔχει γάσει προσωρινὰ τὴν εὔνοια τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ καταλάβη πὼς εἶναι ἐντελῶς ἀνόητο καὶ βλαβερὸ νὰ ὑποχωρήση μπροστὰ στὴ ζήλεια τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ παραμεριστῆ θελληματικά, ἀλλὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ δὲν πρέπει νὰ δεχτῆ τὸ ρόλο τοῦ προσβεβλημένου καὶ ἐγκαταλελειμμένου. Θὰ ἐξακολουθήση νὰ φέρεται στὸ παιδὶ ὅπως ἄλλοτε, χωρὶς κανένα παράπονο, προσφέροντάς του ἀτεριόριστη ἀγάπη καὶ περιμένοντας ὑπομονετικὰ νὰ περάση αὐτὴ ἡ κρίσι.

Ἀλλοίμονο ἂν, προσπαθῶντας νὰ ξαναχερδίση τὸ παιδί, τοῦ κάνει ὅλα τοῦ τὰ χατήρια καὶ πάψη νὰ τοῦ φέρεται αὐστηρὰ ὅταν πρέπει. Δὲν ὑπάρχει πιὸ σίγουρος τρόπος γι

Ο ΤΥΦΛΟΣ ποὺ καθόταν ΣΤΟ ΒΟΛΑΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ τὸν ἀστυνόμο Ντόγκερ, ἡ ὑπόθεσις ἦταν κλεισμένη.

— "Οταν τρέχη κανεὶς μὲ ταχύτητα 120 χιλιομέτρων τὴν ὥρα σ' ἕνα δρόμο γεμάτο στροφές, ὅπως εἶναι ἡ Φούλτων Μπαίη, ἢ θὰ πέση πάνω στὰ βράχια ἢ θὰ κατρακυλήση μέσα στὸν Τάμεσι, ἐξήγησε στὸν ἐπιθεωρητὴ Ρὲξ Μπούϊλντερ. 'Ο Τζὼν Λῶρενς ἔπαθε τὸ δεύτερο... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιὰ δυστύχημα.

— Κι' ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Μπούϊλντερ. 'Αλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι ὁ Λῶρενς ἦταν ἀσφαλισμένος γιὰ τὸ ποσὸν τῶν 22000 λιρῶν, ποὺ θὰ τὶς εἰσπράξη τώρα ἡ γυναίκα του. 'Η ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία μᾶς παρακάλεσε, λοιπόν, νὰ ἐρευνήσωμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... 'Ας ἀρχίσωμε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Μοῦ εἴπατε ὅτι τὸ βγάλατε ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ποῦ βρίσκεται τώρα;

— Στὸ γκαράζ. "Αν θέλετε, μποροῦμε νὰ κατεβοῦμε γιὰ νὰ τὸ ἰδῆτε.

Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἕνας ὅμορφος σωρὸς ἀπὸ σιδερικά. 'Ο Μπούϊλντερ μπόρεσε, ὡστόσο, ν' ἀνακαλύψη ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ «κοντέρ». 'Ο δείκτης ἦταν σταματημένος στὰ 120 χιλιόμετρα. Πιὸ πέρα βρισκόταν ἕνα κυλινδρικὸ δοχεῖο, ζουλημένο σὲ πολλὲς μερίές.

— Θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ ρεζερβουάρ, εἶπε ὁ Μπούϊλντερ. "Εχει ἀκόμη ἀρκετὴ βενζίνη;

"Ενας νεαρὸς μηχανικός, ποὺ βρισκόταν στὸ γκαράζ, ἄνοιξε τὸ καπάκι κι' ἔβαλε μέσα τὴ μεζούρα. 'Αλλὰ τὴν ἔβγαλε τελείως στεγνή.

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπε ὁ Μπούϊλντερ. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς ἕνα αὐτοκίνητο εἶναι δυνατὸν νὰ τρέχη μὲ 120 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε σταγόνα βενζίνη στὸ ρεζερβουάρ του... Μήπως ἔχει καμμιὰ τρύπα;

"Εβαλαν ἕνα χωνὶ κι' ἔρριξαν νερό. 'Αλλὰ δὲν ἔτρεξε οὔτε σταγόνα. Τὰ τοιχώματα τοῦ ρεζερβουὰρ εἶχαν ζουληχτῆ σὲ διάφορα μέρη, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ τρύπα.

— Ποιὸ συμπέρασμα βγάζετε; ρώτησε ὁ Ντόγκερ.

— Κανένα ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ Μπούϊντλερ. "Η ὄχι, βγάζω τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔτρεχε μὲ 120 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

— 'Αλλὰ τότε πῶς ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι;

— Αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ μάθωμε... Ποῦ βρίσκεται τὸ πτῶμα;

— Στὸ νεκροτομεῖο.

"Ενα αὐτοκίνητο τοὺς μετέφερε σὲ λίγο ἐκεῖ.

'Ο γιατρὸς ποὺ εἶχε κάμει τὴ νεκροψία, ἦταν καθηγορηματικός. 'Ο θάνατος ὀφείλετο σὲ πνιγμό.

— 'Αποκλείετε, δηλαδή, τὴν περίπτωσι νὰ ἦταν νεκρὸς ὁ Λῶρενς, ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του ἔπεσε στὸ ποτάμι; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἐξήτασα, γιὰ νὰ συντάξω τὴν ἔκθεσί μου, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Σᾶς ξαναλέω, λοιπόν, ὅτι ὁ Λῶρενς ἦταν ζωντανὸς ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ βρέθηκε μαζὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο μέσα στὸ νερό.

'Ο ἐπιθεωρητὴς ψύρισε στὸν Ντόγκερ.

— 'Η κυρία Λῶρενς ἀναγνώρισε σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο Μπράϊγ, καὶ προορίζεται γιὰ τυφλούς.

— Ποιό συμπέρασμα βγάζετε; ξαναρώτησε ὁ ἀστυνόμος Μπόγκερ.

— Κανένα, ἀπάντησε ὁ ἐπιθεωρητής. "Εμαθα, ὅμως, τρία πράγματα, ποὺ εἶναι πολὺ σημαντικά. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔτρεχε μὲ 120 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, δὲν εἶχε οὔτε σταγόνα βενζίνη στὸ ρεζερβουὰρ του μόνι ἢ ἀκριβέστερα στὸ μπροστινὸ μέρος ἦταν τυφλός.

— Θέλετε, δηλαδή, νὰ πῆτε ὅτι δὲν ἦταν ὁ Λῶρενς; ρώτησε ὁ Ντόγκερ.

— 'Ακριβῶς.

— 'Αλλ' ἡ σύζυγός του τὸν ἀναγνώρισε.

— "Αν δὲν τὸν ἀναγνώριζε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἰσπράξη τὶς 22000 λίρες.

— 'Αλλ, ἂν δὲν ἦταν ὁ Λῶρενς, ποιός τότε μπορεῖ νὰ ἦταν;

—Κάποιος ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καὶ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ περάση γιὰ Λῶρενς.

— Ὑποθέτετε, δηλαδή... εἶπε ὁ Ντόγκερ.

'Αλλ' ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν τοῦ ἔδωσε τὸ πτῶμα; ρώτησε.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. 'Ηταν μιὰ πολὺ συγκινητικὴ σκηνή... 'Η δυστυχισμένη ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα...

— Νομίζω πὼς δὲν θὰ δυσκολευτῆ νὰ παρηγορηθῆ, ὅταν εἰσπράξη τὶς 22000 λίρες, παρατήρησε ὁ Μπούϊλντερ.

—Εἶμαι ἀθῶα! ξαναφώναξε ἡ κυρία Λῶρενς.

Σὲ μιὰ κρεμάστρα βρίσκονταν τὰ ροῦχα τοῦ νεκροῦ. 'Ο ἐπιθεωρητὴς ἔχωσε τὸ χέρι του, ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς τσέπες τοῦ τρέντς-κοτ. Τὸ ξανάβγαλε ἄργὰ ἀπὸ κεῖ, κρατώντας μερικὲς κάρτες, ποὺ ἄρχισε νὰ τὶς ἐξετάζη μὲ προσοχή. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα.

— Γιατρέ, ἐξετάσατε τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ; ρώτησε ξαφνικά.

— "Οχι... 'Αλλὰ γιὰ ποιό λόγο;

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ ἐξετάσετε τώρα...

'Η ἐξέτασις κράτησε ὡς μιὰν ὥρα. Στὸ τέλος, ὁ γιατρὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τυφλός, εἶπε.

'Ο ἐπιθεωρητὴς ἔβγαλε τὶς κάρτες ποὺ εἶχε βρῆ στὸ τρέντς-κοτ τοῦ νεκροῦ.

— Τὸ ἤξερα, εἶπε. Οἱ κάρτες αὐτὲς ἔχουν ἀνάγλυφα γράμματα, σὲ τὸν καιρὸ νὰ συνεχίση.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν κυρία Λῶρενς, εἶπε. Μένει στὸ Τρέντ, δὲν εἶν' ἔτσι;

"Εκαμε ἕνα σύντομο ὑπολογισμὸ μὲ τὸ μυαλό του.

— 'Από τὸ Τρὲντ ὡς τὴν Φούλτων Μπαίη εἶναι περίπου 18 χιλιόμετρα, ψιθύρισε. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ χρειάστηκε παραπάνω ἀπὸ 15—20 λεπτά. Τὴν ταχύτητα τῶν 120 χιλιομέτρων, δὲν τὴν ἀνέπτυξε παρὰ κατὰ τὸ τελευταῖο μέρος τῆς διαδρομῆς.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, βρίσκονταν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λῶρενς. 'Η «χήρα» τοὺς δέχθηκε τελείως ἥρεμη.

'Ο Μπούϊλντερ ἀποφάσισε νὰ κάμη μιὰ κερασυνοβόλο ἐπίθεσι.

— Φοβᾶμαι, εἶπε, ὅτι ἡ ἑταιρία θὰ σᾶς φέρη δυσκολίες στὸ ζήτημα τῆς ἀσφαλείας. Γιὰ ποιό λόγο κρύψατε ὅτι ὁ ἄντρας σας ἦταν τυφλός;

— Τυφλὸς ὁ Τζών; διαμαρτυρήθηκε ἡ κυρία Λῶρενς. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι φοροῦσε σκοῦρα γυαλιά, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν μὰ συνήθεια...

— Τότε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, δὲν ἦταν ὁ σύζυγός σας; συνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Καὶ βέβαια ἦταν ὁ Τζών, ἀπάντησε ἡ κυρία Λῶρενς. "Εφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι κατὰ τὶς πέντε... Τὸ δυστύχημα ἔγινε λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς πεντέμισι...

— "Εφυγε μόνος του; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Μόνος του...

— Σεῖς, δὲν ἤσαστε μαζί του;

— "Οχι...

— Πῶς τότε ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο, ἀφοῦ ἦταν τυφλός;

— 'Αλλὰ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν ἦταν τυφλός! φώναξε ἡ κυρία Λῶρενς μὲ μόλις συγκρατούμενη ὀργή.

— Λυπᾶμαι τότε, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητή· 'Αλλ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, ἦταν τυφλός... Αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν ἦταν ὁ ἄντρας σας καὶ νομίζω πὼς πρέπει νὰ εἴσαστε εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

'Ο Μπούϊλντερ τὴν ἄφησε μερικὲς στιγμὲς νὰ συνέλθη κι' ἔπειτα εἶπε:

— Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς εἶναι νὰ ὁμολογήσετε. "Αν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω... Μποροῦμε νὰ ὑποθέσωμε ὅτι ἡ ἐγκληματικὴ σκέψις γεννήθηκε στὸ μυαλό σας ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ συναντήσατε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τυφλό. Εἶχε μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸν ἄντρα σας. Φαντάζομαι ὅτι θὰ φροντίσατε νὰ ἐξακριβώσετε πὼς δὲν εἶχε συγγενεῖς καὶ πὼς ἦταν ὁλότελα μόνος στὸν κόσμο... Δὲν σᾶς ρωτάω τὸ ὄνομά του, θὰ μᾶς τὸ πῆτε ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα. Μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ φροντίσατε νὰ συνδεθῆτε.

— Δὲν ξέρω τίποτα ἀπὸ ὅ,τι μοῦ λέτε, φώναξε ἡ κυρία Λῶρενς. Εἶμαι ἀθῶα!

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξετε στὸ δικαστήριο, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής. Γιὰ τὴ στιγμή, ὅλα δείχνουν ὅτι συνεργαθήκατε μὲ τὸν ἄντρα σας, ὄχι μόνον στὴν προπαρασκευὴ αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐκτέλεσί του.

— "Οχι, ὄχι! φώναξε ἡ κυρία Λῶρενς. Δὲν ἤμουν ἐκεῖ.

— 'Ο ἄντρας σας παρέσυρε, λοιπόν, μόνος στὴν παγίδα αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο τυφλό;

— Δὲν ξέρω τί ἔκαμε!

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ τότε ἐγώ. Εἴχατε ἀποχτήσει τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτοῦ τοῦ τυφλοῦ καὶ ἴσως τὸν προσκαλούσατε καμμιὰ φορὰ γιὰ νὰ τοῦ κάμετε ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό σας... Αὐτὸ ἔγινε καὶ χτὲς τὸ ἀπόγευμα. 'Ο ἄντρας σας κατέστρεψε τὸ δείχτη στὰ 120 χιλιόμετρα, γιὰ νὰ δώση τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ δυστύχημα ὀφείλετο στὴ μεγάλη ταχύτητα. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Τρέντ, ὑπολόγισε καλὰ τὴ βενζίνη, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη σταγόνα ὅταν θὰ ἔφθαναν στὶς στροφὲς τῆς Φούλτων Μπαίη. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, λοιπόν, ἀπότομα κι' ὁ ἄντρας σας κατέβηκε γιὰ νὰ ἐξετάση τάχα τὴ βλάβη. Προηγουμένως, ἔλυσε τὰ φρένα. "Οταν κατέβηκε, πέρασε στὸ πίσω μέρος κι' ἄρχισε νὰ σπρώχνη τὸ αὐτοκίνητο ὥσπου τὸ ἔφερε στὸν κατήφορο. Τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν μόνα τους... 'Εκεῖνα ποὺ μποροῦσαν νὰ γίνουν, ἤσαν δύο. Τὸ αὐτοκίνητο ἢ θὰπέφτε πάνω στοὺς βράχους ἢ θὰ κατρακυλοῦσε μέσα στὸ ποτάμι. Κι' ὅπως ξέρετε, ἔγινε τὸ δεύτερο.

— Εἶμαι ἀθῶα! ξαναφώναξε ἡ κυρία Λῶρενς, ἐνῶ ὁλόκληρο τὸ σῶμα της τρανταζόταν ἀπὸ σπασμούς.

'Ο ἐπιθεωρητὴς πῆγε κοντά της, κρατώντας ἕνα ζευγάρι χειροπέδες.

— Ποῦ θὰ πηγαίνατε νὰ συναντήπράττατε τὶς 22000 λίρες; τὴ ρώτησε τὸν ἄντρα σας, ὅταν θὰ εἰσπτησε.

— Στὸ Βίμποντυ τοῦ Μεξικοῦ, ἀπάντησε μὲ σβημένη φωνή.

'Ο ἐπιθεωρητὴς Μπούϊλντερ γύρισε στὸν ἀστυνόμο Ντόγκερ, ποὺ τὸν συνώδευε.

— 'Η δικαιοσύνη ἔχει μακριὰ γέρια τοῦ εἶπε. Θὰ φύγουμε ἀπόψε γιὰ τὸ Βίμποντυ.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΠΟΡΤΕΡ

ΟΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΣΦΑΙΡΕΣ θὰ ἐξερευνήσουν τὴν Σελήνη

'Η ἐγκατάστασ' τῶν πρώτων ἀποίκων

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ, ποὺ ἄρχισε μεταξὺ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, ἀπὸ τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1957, ὅταν ἐκτοξεύθηκε ὁ πρῶτος ρωσικὸς «Σποῦτνικ», συνεχίζεται μὲ ὁλοένα ἐντεινόμενο ρυθμό. Οἱ 'Αμερικανοί, πού, ὡς γνωστόν, προτρέχουν πάντοτε ἀπὸ τὰ γεγονότα, ἀνήγγειλαν τελευταῖα, ὅτι θὰ εἶναι ἕτοιμοι γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ μεγάλο ταξίδι στὴ Σελήνη τὸ 1969, ἐκτός, βέβαια, ἂν τοὺς προλάβουν οἱ Ρῶσοι, πού, κατὰ τὴ συνήθειά τους, δὲν προαναγγέλλουν τίποτα, ἀλλ' ἀνακοινώνουν τὰ ἐπιτεύγματά τους μετὰ τὴν πραγματοποίησί τους. Διαφορὰ τακτικῆς. Οἱ 'Αμερικανοὶ δὲ μποροῦν νὰ κάμουν τίποτα χωρὶς τυμπανοκρουσία. Οἱ Ρῶσοι, ἀντίθετα, προτιμοῦν νὰ ἐργάζωνται ἀθόρυβα.

Ποιὸς θὰ νικήση τελικά; 'Αγνωστο.

Στὸ τελευταῖο συνέδριο τῆς ΝΑΣΑ ('Αμερικανικὸς 'Οργανισμὸς 'Ερευνῶν τοῦ Διαστήματος), ὁ 'Αμερικανὸς ἐπιστήμων Τζαίημς Λόουελ, ὁ νεώτερος, ἀνήγγειλε, ὅτι οἱ σχετικὲς ἐργασίες θὰ τερματισθοῦν τρία χρόνια νωρίτερα ἀπ' ὅ,τι ἀρχικῶς εἶχε προβλεφθῆ. 'Ανεκοίνωσε ἐπίσης, ὅτι ἡ συνολικὴ δαπάνη γιὰ τὸ ταξίδι στὴ Σελήνη θὰ στοιχίση γύρω στὰ 20 δισεκατομμύρια δολλάρια.

Οἱ σχετικὲς ἐργασίες διεξάγονται πάντοτε κάτω ἀπὸ τὶς ἐμπνεύσεις καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος Βέρνερ φὸν Μπράουν.

Οἱ 'Αμερικανοὶ ἔχουν ἕτοιμα τρία διαφορετικὰ προγράμματα, ποὺ εἶναι γνωστὰ μὲ τὰ ὀνόματα «Μέρκουρυ», «Τζέμινι» καὶ «Ἀπόλλων». 'Η ἐργασία πάνω σ' αὐτὰ γίνεται ταύτόχρονα, κάθε τόσο δὲ πραγματοποιοῦνται δοκιμαστικὲς ἐκτινάξεις. Παράλληλα, προχωρεῖ ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀστροναυτῶν, ποὺ θὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. 'Η ἐκτόξευσις τῶν σεληνοπλοίων θὰ γίνη μὲ τοὺς Ἰσεληνοπλοίων θὰ γίνη μὲ τοὺς Ἰσχυροτάτους πυραύλους «Κρόνος Ι» καὶ «Κρόνος ΙΙ».

'Αλλ' ἂς ὑποθέσωμε, ὅτι ὅλα θὰ πάνε κατ' εὐχήν ὅτι, δηλαδή, τὸ ταξίδι θὰ διεξαχθῆ χωρὶς ἀπρόοπτα καὶ ὅτι τὰ σεληνόπλοια θὰ προσγειωθοῦν ὁμαλὰ πάνω στὸ δορυφόρο μας. Πῶς οἱ ἀστροναῦτες θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἐξερευνήσουν;

Τὰ σκάφανδρα εἶναι ἀνεπαρκῆ. 'Η ἀκτὶς μέσα στὴν ὁποία θὰ μπορέσουν νὰ κινηθοῦν οἱ ἀστροναύτες μὲ τὰ σκάφανδρά τους, εἶναι πολὺ περιωρισμένη. 'Επρεπε, λοιπόν, νὰ βρεθῆ ἕνα ἄλλο μέσον, ποὺ θὰ ἐπέτρεπε τὶς μεγάλες κινήσεις πάνω στὸ δορυφόρο μας. Τὸ μέσον αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σεληνιακὸ αὐτοκίνητο.

Οἱ μηχανικοὶ τῆς «Τζένεραλ Ἠλέκτρικ» σχεδίασαν ἤδη ἕνα πρότυπο αὐτοῦ τοῦ αὐτοκινήτου, στὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα «Πεντιπουλάτορ». Πρόκειται γιὰ μιὰ μεταλλικὴ σφαῖρα, διαμέτρου πέντε μέτρων, ἡ ὁποία θὰ διαιρῆται σὲ τρία στεγανὰ διαμερίσματα. Μέσα σ' αὐτὴν θὰ μποροῦν νὰ πάσα σ' αὐτὴν θὰ μποροῦν νὰ πάνω σὲ τεράστιους ὀδοντωτοὺς τροχούς. Μποροῦν νὰ περιλαβοῦν 4 ἀνθρώπους κι' ἔχουν αὐτονομία 200 ὡρῶν, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ 1500 χιλιόμετρα (7½ χιλιόμετρα τὴν ὥρα). Τὰ «τζίπ» αὐτὰ θὰ μποροῦν νὰ τρέξουν σ' ὁποιοδήποτε ἔδαφος, νὰ ἀνεβοῦν πάνω σὲ πλαγιὲς ἢ νὰ κατεβοῦν σὲ κατωφέρειες. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀνώμαλο.

Ἀφοῦ συντελεσθῆ ἡ ἐξερεύνησις, θ' ἀρχίση ἡ ἐγκατάστασις τῆς πρώτης γήϊνης ἀποικίας πάνω στὸ δορυφόρο μας.

Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ πρῶτοι ἄποικοι;

Ὑπάρχουν γιὰ τὴ στιγμὴ δυὸ σχέδια. Τὸ ἕνα προβλέπει τὴν ἐγκατάστασι τεσσάρων κυλίνδρων (ποὺ, φυσικά, θὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὴ Γῆ) σὲ σχῆμα σταυροῦ. Τὸ σχῆμα αὐτὸ κρίνεται προτιμότερο, γιατὶ θὰ κάμη πιὸ συμπαγὴ τὴν ἐγκατάστασι καὶ θὰ τὴν προστατεύση ἀπὸ τὶς τρομερὲς θύελλες, ποὺ ἐπικρατοῦν πάνω στὸ δορυφόρο μας. Κάθε κύλινδρος θὰ ἔχη διάμετρο 5½ μέτρων καὶ μῆκος 15. Τὰ τοιχώματά τους θὰ εἶναι ἐπαρκῶς θωρακισμένα, γιὰ νὰ προστατεύουν τοὺς ἀστροναῦτες ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία (στὴ Σελήνη, ὡς γνωστόν, εἶναι ἰσχυροτάτη, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι ὁ δορυφόρος μας δὲν περιβάλλεται ἀπὸ ἀτμόσφαιρα), τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες, καὶ τοὺς μετεωρίτες. Στὸ ἐσωτερικό τους, οἱ κύλινδροι αὐτοὶ θὰ εἶναι διαρρυθμισμένοι, μὲ τρόπο, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν τὴν ἀνετη παραμονὴ 20 ἀνθρώπων. Θὰ περιλαμβάνουν, φυσικά, διάφορα ἐργαστήρια γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς μελέτες τῶν ἀστροναυτῶν.

Οἱ κύλινδροι αὐτοὶ θὰ προφοδοτοῦνται μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ποὺ θὰ προέρχεται ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ ἀτομικὸ ἐργοστάσιο. Αὐτὸ τὸ ἐργοστάσιο θὰ τοποθετηθῆ στὸ βάθος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τόσους κρατῆρες, ποὺ τὰ τηλεσκόπιά μας ἔχουν ἀνακαλύψει πάνω στὴ Σελήνη, καὶ σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὶς κατοικίες τῶν ἀστροναυτῶν. Χάρις στὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, θὰ εἶναι δυνατὸν ἐπίσης ἡ παραγωγὴ ὀξυγόνου, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τροφοδοτοῦνται οἱ κύλινδροι.

'Αργότερα, ἡ ἀποικία τῆς Σελήνης μπορεῖ νὰ περιλάβη οὐρανοξύστες. Αὐτοὶ θὰ εἶναι καὶ πάλι κύλινδροι, τοποθετημένοι, ὅμως, κάθετα κι' ὄχι ὁριζόντια πάνω στὸ ἔδαφος, ὅπως στὴν ἀρχικὴ ἐγκατάστασι.

Καὶ μιὰ ἀκόμη λεπτομέρεια: Γιὰ τὴν πρώτη περίοδο τοῦ ἀποικισμοῦ, θὰ προτιμηθοῦν ἄνθρωποι, ποὺ νὰ μὴν ξεπερνοῦν σὲ ὕψος τὸ 1μ.68 καὶ σὲ βάρος τὰ 55 κιλά. Οἱ ἀστροναῦτες αὐτοὶ θὰ χρειάζωνται λιγώτερη τροφὴ καὶ ὀξυγόνο καί, ἐπὶ πλέον, δὲ θὰ πιάνουν μεγάλο χῶρο μέσα στὶς καμπίνες.

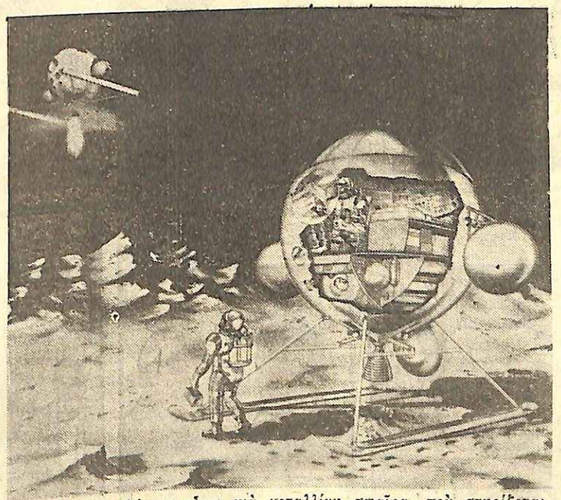

Τὸ «Πεντιπουλάτορ» εἶναι μιὰ μεταλλίνη σφαῖρα, ποὺ στηρίζεται πάνω σὲ πατίνια καὶ κινεῖται μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

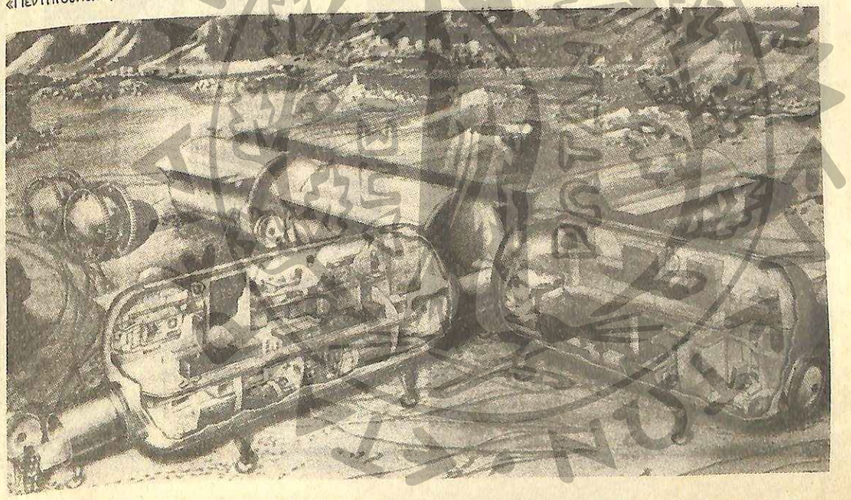

Σχέδιο γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τῶν πρώτων ἀστροναυτῶν. 'Η κατοικία τοῦ θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τέσσερις κυλίνδρους, τοποθετημένους σταυροειδῶς. 'Δριστερά, διακρίνεται μιὰ αὐτοκινητόσφαιρα, ποὺ εἶναι ἕνα εἶδος «τζίπ» γιὰ τὶς μεγάλες διαδρομές. Κινεῖται μὲ ὀδοντωτοὺς τροχούς.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ *των μαργαριταριών*

Γύρω από τό 1890, στήν Ἰαπωνία...

—Αὐτός δὲν εἶναι ὁ Μικιμότο;.. Τί εἶναι αὐτό πού μεταφέρει;

— Στρείδια... Πηγαίνει νά τά ξανατοποθετήση μέσα σε μιά κλειστή θάλασσα.

—Ὁ καϋμένος!... Φαίνεται πώς τρελλάθηκε... Πιστεύει πώς θά κάνη τά στρείδια αὐτά νά παράγουν μαργαριτάρια κατά βούλησιν...

— Ἄν τό ἐπιτύχη αὐτό, θά εἶναι καταπληκτικό...

... Γιατί οἱ κυνηγοί μαργαριταριῶν καταστρέφουν τή ζωή τους κατεβαίνοντας σε μεγάλα βάθη, καί δε βρίσκουν πολύ ἐλάχιστα μαργαριτάρια.

— Τά μαργαριτάρια εἶναι σπάνια καί γι' αὐτό στοιχίζουν ὁλόκληρη περιουσία.

— Θά κατορθώση ὅμως ὁ Μικιμότο νά βρῆ τό μυστικό τῆς παραγωγῆς μαργαριταριῶν;

Στό σπίτι του, τόν Μικιμότο τόν περιμένουν ἡ γυναίκα του καί τά πέντε παιδιά του.

— Γιατί φαίνεσαι τόσο κουρασμένος;

— Δέν εἶναι τίποτα. Πέρασα ὅλη τήν ἡμέρα, βάζοντας στρείδια στή θάλασσα. Ξόδεψα ὅλα μου τά χρήματα γιά νά τ' ἀγοράσω.

—Ἀναρωτιέμαι ἄν αὐτό πού ἔκανα δέν εἶναι τρέλλα.

— Δουλεύω τόσον καιρό καί βρίσκομαι ἀκόμα στήν ἀρχή. Ὅταν ἕνα ξένο σῶμα μπῆ στό στρείδι, αὐτό, γιά ν' ἀμυνθῆ, τό περιβάλλει μέ νά τό ἀπομονώση. Ἔτσι σχηματίζεται τό μαργαριτάρι.

— Τά δοκίμασα ὅλα... ἄμμο, γυαλιά, πορσελάνη. Ἀμέσως ὅμως, τά στρείδια τά ξερνοῦν.

— Πές μου, ἀγαπημένε μου σύζυγε, τί σκοπεύεις νά κάνης;

— Προσπαθῶ νά βρῶ τήν κατάλληλη ὕλη ἀπό τήν ὁποία ξεκινά ὁ σχηματισμός τοῦ μαργαριτιοῦ. Θά πάρουμε αὔριο λίγο συντέφι ἀπό τό ἐσωτερικό τοῦ στρειδιοῦ καί θά τό χρησιμοποιήσουμε γιά μιά νέα δοκιμή.

Τήν ἑπομένη, ὁ Μικιμότο καί ἡ γυναίκα του πηγαίνουν μέ τή βάρκα στήν περιοχή, ὅπου ἔχουν ρίξει τά πανέρια μέ τά στρείδια.

— Κουραστική μέρα, ἡ σημερινή... Ἄς ἐλπίσουμε πώς οἱ κόποι μας δέ θά πάνε χαμένοι.

—Ἡ κόρη μας ἔρχεται τρέχοντας... Τί νά συμβαίνη ἄραγε;...

— Πατέρα!... Πατέρα!... Κάποιος Τζίμιο Μούρα καί σε θέλει. Λέει πώς τό κόκκινο κῦμα μπῆκε στό Μεγάλο Λιμάνι καί σκότωσε ὅλα σου τά στρείδια.

Κόκκινο κῦμα!... Ἔτσι ἀποκαλοῦν οἱ Γιαπωνέζοι μιά ἐπιδρομή μικροοργανισμῶν, πού ἐπιτίθενται εἰδικά στά στρείδια...

— Τό κόκκινο κῦμα!... Καταστραφήκαμε!...

— Δέν ἔχω ἄλλα λεφτά νά σοῦ δώσω. Πήγαινέ με γρήγορα στό Μεγάλο Λιμάνι.

— Σιωφορά!... Ἡ θάλασσα εἶναι κατακόκκινη...

—Ὅλα μου τά στρείδια ψόφια!... Προσπάθειες τεσσάρων χρόνων πάνε ὅλες χαμένες. Κιτιαστράφηκα.

— Καϋμένη Γιούμε... Σάς κατέστρεψα... Εἴμαστε καταχρεωμένοι, ἀτιμασμένοι... καί ὅλα αὐτά ἐξ αἰτίας μου. Κανείς πιά δέ θά μοῦ κάνη πίστωσι.

'Ο Μικιμότο ἀναγκάζεται νά ἐγκαταλείψη τά ὄνειρά του καί νά πάη νά ἐργαστῆ σ' ἕνα ἀγρόκτημα. Κάθε Γιαπωνέζος θεωρεῖ χρέος τιμῆς νά ξοφλήση στό τέλος ἑνός ἑτους ὅλα του τά χρέη. 'Ο Μικιμότο, ἐκείνο τό χρόνο, δέν κατορθώνει νά πληρώση τά δικά του καί νοιώθει καταντροπιασμένος.

Ὕστερα ἀπό τρία χρόνια, θέλοντας νά ξαναδῆ τούς δικούς του, ὁ Μικιμότο ἐπιστρέφει κρυφά στήν πόλι.

—Ἀγαπημένε μου σύζυγε, Θυμᾶσαι τά στρείδια ἐκεῖνα, πού βάλαμε μιά μέρα μαζί στό βυθό τοῦ κόλπου Νισίκι; Πάμε νά δοῦμε τί ἔγιναν;

—Ἄν αὐτό σ' εὐχαριστῆ...

—Ἐδῶ εἶναι τά πανέρια.

—Ἄς τραβήξουμε ἕνα ἀπ' αὐτά στήν ἐπιφάνεια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

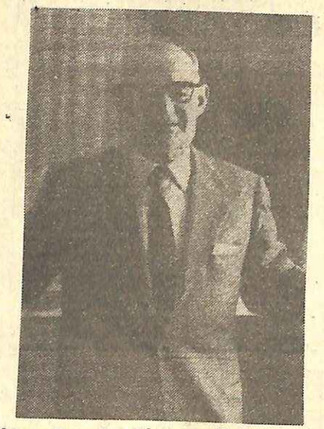

Ο καθηγητής Εὐγένιος Μαουρίτσιο, ἐνῶ δίνει αὐτὴ τὴ συνέντευξι.

Ἂν περιμένετε παιδί

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΡΩΤΕ ΑΝΤΙ ΝΑ ΠΙΝΕΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΟΥΝΟ ΑΝΤΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ καλοκαίρι, ἡ γυναίκα ποὺ περιμένει παιδί, πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ξεχωριστοὺς κανόνες ζωῆς καὶ διατροφῆς;

ΟΙ ΣΥΝΤΟΜΕΣ, μὰ δυνατὲς ζέστες αὐτοῦ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐνώχλησαν πολὺ τὶς μέλλουσες μητέρες. Οἱ περισσότερες ἔνοιωσαν μιὰ μεγάλη γενικὴ κόπωσι, ὑπέφεραν ἀπὸ ἀνορεξία, αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ τραφοῦν καλύτερα, ἐπιθυμοῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ ζέστη, γιὰ νὰ πάνε στὴν ἐξοχή. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς πήγαιναν νὰ ρωτήσουν τὸ γιατρό: «Ἔχουμε ἕνα σπιτάκι στὴ θάλασσα. Θὰ ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖ, μὰ μήπως αὐτὸ θὰ βλάψη τὴν κατάστασί μου;». Ἢ: «Ὁ σύζυγός μου δὲ μπορεῖ νὰ πάρη ἄδεια πρὶν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη καί, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἐγὼ θὰ εἶμαι στὸν ἕβδομο μῆνα. Θὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀκολουθήσω καὶ ποῦ πρέπει νὰ πάω;». Ἢ, ἀκόμα: «Τί πρέπει νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω τὴν ἐποχὴ τῆς ζέστης; Καὶ πόσο;».

Καὶ νὰ οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ δίνει σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ὁ διευθυντὴς τῆς μαιευτικῆς καὶ γυναικολογικῆς κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, δόκτωρ Ἐυστζένιο Μαουρίτσιο:

ΕΡ.: Τί πρέπει νὰ τρώγη τὸ καλοκαίρι ἡ γυναίκα, ποὺ περιμένει παιδί;

ΑΠ.: Καὶ τὸ καλοκαίρι ἡ ἔγκυος γυναίκα πρέπει νὰ ἔχη μιὰ κανονικὴ καὶ πλήρη διατροφή. Δηλαδὴ πρέπει νὰ τρώη ἀμυλώδη (ψωμί, ζυμαρικά, ρύζι) πρωτεΐνες (κρέας γάλα τυριά, αὐγά), φρούτα καὶ χορταρικά. Οἱ μοναδικὲς τροφές, ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγη κάπως, εἶναι τὰ λίπη, γιατὶ βαραίνουν καὶ δυσκολεύουν τὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος, ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, ἀναγκάζεται νὰ δουλεύη πολὺ ἐντατικά.

ΕΡ.: Σὲ ποιὲς τροφὲς πρέπει νὰ βασίζεται κυρίως ἡ διατροφὴ τῆς ἐγκύου;

ΑΠ.: Στὰ ἀμυλώδη, γιὰ τὴν εὔκολη χώνεψί τους καὶ τὴν περιεκτικότητά τους σὲ θερμίδες, ἀλλὰ καὶ στὶς πρωτεΐνες, γιὰ τὴν ἀντικατάστασι τῆς περιεκτικότητά τους σὲ ἀμινοξέα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ ἔγκυος γυναίκα ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη. Δὲν πρέπει, ἀκόμα, νὰ παραμελῆ τὸ γάλα, ποὺ εἶναι μιὰ πολύτιμη τροφή, ἰδιαίτερα γιὰ τὰ μεταλλικὰ ἅλατα, ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτό. Ἐπίσης τὰ χορταρικὰ καὶ τὰ φρούτα, εἶναι ξεχωριστὰ ἐνδεδειγμένα γιὰ τὴν ἔγκυο, ἐπειδὴ περιέχουν ἀνόργανα ἅλατα καὶ βιταμίνες.

ΕΡ.: Πρέπει νὰ τρώγη πολὺ ἢ λίγο;

ΑΠ.: Πολλὲς μελλοντικὲς μητέρες δίνουν μεγάλη σημασία στὴν ποσότητα τῆς τροφῆς τους, γιατὶ φοβοῦνται, ὅτι αὐτὸ ἐπιδρᾶ στὸν ὄγκο τοῦ παιδιοῦ. Πιστεύουν δηλαδή, ὅτι τὸ μέγεθος τοῦ παιδιοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν τροφίμων, ποὺ καταναλώνουν.

ΕΡ.: Καὶ δὲν εἶναι ἀλήθεια πώς, ἂν μιὰ ἔγκυος γυναίκα τρώη πολύ, θὰ ἀποκτήση ἕνα παιδὶ μὲ μεγάλο βάρος;

ΑΠ.: Ὄχι, δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἡ διατροφὴ ἐπιδρᾶ κάπως στὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ, μὰ δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε πὼς μιὰ γυναίκα, τρώγοντας πολύ, θὰ ἔχη ὁπωσδήποτε ἕνα νεογέννητο πολὺ βαρύ καί, ἐπομένως, ἕνα δύσκολο τοκετό. Τὶς περισσότερες φορές, πρόκειται γιὰ ἀνησυχίες χωρὶς βάσι. Ὁπωσδήποτε, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἰσχύει ὁ νόμος τοῦ «οὔτε πολύ, οὔτε λίγο». Δηλαδὴ καὶ ἡ ἔγκυος πρέπει νὰ τρώγη κανονικά, μὲ μέτρο.

ΕΡ.: Τὶς πολὺ ζεστὲς μέρες, ἡ ἔγκυος γυναίκα μπορεῖ νὰ πίνη ἐλεύθερα;

ΑΠ.: Ἡ ἔγκυος ἔχει τὴν τάσι νὰ συγκρατῆ ὑγρὰ στὸν ὀργανισμό της, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποφεύγη νὰ πίνη πολύ. Πρέπει νὰ ἀκολουθῆ μιὰ διατροφὴ χωρὶς πικάντικα καὶ ἁλμυρὰ φαγητά, ποὺ προκαλοῦν δίψα. Ἀνάμεσα στὰ ὑγρά, τὰ ἐνδεδειγμένα γι' αὐτήν, εἶναι καὶ τὸ τσάϊ, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα καλὸ διουρητικό.

ΕΡ.: Σχετικὰ μὲ τὸν παραθερισμό, τί συμβουλεύετε;

ΑΠ.: Σὲ κεῖνες, ποὺ μποροῦν ἐλεύθερα νὰ διαλέξουν τοποθεσία, πρέπει νὰ συμβουλέψω τὸ βουνό. Τὸ ὀρεινὸ κλίμα ἔχει γενικὴ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὸν ὀργανισμὸ τῆς ἐγκύου.

ΕΡ.: Ὥστε ἀπαγορεύετε τὴ θάλασσα;

ΑΠ.: Ὄχι, μὰ ὁ παραθερισμὸς στὴ θάλασσα χρειάζεται ἕνα ξεχωριστὸ ἔλεγχο. Ἡ ἔγκυος πρέπει νὰ ἀκολουθῆ ὡρισμένους κανόνες. Τὸ μπάνιο καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ μὲ μέτρο καὶ σὲ ἕνα ἥσυχο περιβάλλον. Αὐτὸ ἰσχύει μέχρι τὸν ἕκτο μήνα. Τοὺς τελευταίους μῆνες, τόσο τὰ μπάνια, ὅσο καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία πρέπει νὰ ἀποφεύγονται. Οἱ ἔγκυες γυναῖκες, γενικά, πρέπει νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴν ἐκθέτουν τὸ κεφάλι τους ἀπ' εὐθείας στὸν ἥλιο.

ΕΡ.: Ὑπάρχουν ξεχωριστὲς συνήθειες, ποὺ πρέπει νὰ ἀποκτήση ἡ ἔγκυος στὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ;

ΑΠ.: Ὄχι, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνες, ποὺ ἀναφέραμε. Τὸ καλοκαίρι δὲν ἀλλάζει τὴ γενικὴ ὑγιεινὴ κατάστασι, μὰ προκαλεῖ μιὰ μεγαλύτερη κούρασι καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖ περισσότερη ἀνάπαυσι. Σὲ ὅλες τὶς μέλλουσες μητέρες συμβουλεύω ἀρκετὸ ὕπνο, στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Μά, κι' ἂν δὲ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν, φτάνει νὰ ξαπλώσουν. Τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μείνουν χαλαρωμένες, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ νὰ προλάβουν τὶς ἐνοχλητικὲς ἐξογκώσεις στὰ πόδια καὶ τοὺς κιρσούς. Εἰδικοὶ κανόνες δὲν ὑπάρχουν ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γενικὰ ὑγιεινὰ μέτρα. Θὰ ἤθελα ὅμως, νὰ συμβουλεύσω ὅλες τὶς μέλλουσες μητέρες νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ γιατρό τους καὶ νὰ ἀκολουθοῦν μὲ σχολαστικότητα τὶς ἐντολές του, χωρὶς νὰ δίνουν σημασία στὶς διάφορες πρακτικὲς συμβουλές.

✿✿

ΟΙ ΜΥΓΕΣ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΝ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ;

Οἱ Σουηδοὶ εἶναι ἀρκετὰ περήφανοι γιὰ τὴν ἀφθονία τῆς πανίδας τῆς χώρας τους, ὅπου ὑπάρχουν ἐλεύθερα εἴδη ζώων, ποὺ ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανισθῆ στὶς ἄλλες χῶρες. Μά, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἔχουν ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνουν, ὅτι μερικὰ εἴδη, ἰδιαίτερα σπάνια πουλιὰ καὶ ψάρια, λιγοστεύουν ὅλο καὶ περισσότερο. Τὸ πρόβλημα μελετήθηκε ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, ποὺ ἔφτασαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ αἰτία γι' αὐτὸ τὸ φαινόμενο εἶναι τὰ ἔντομα, ποὺ «δηλητηριάζουν τὴ φύσι». Οἱ μύγες, ποὺ δηλητηριάζονται ἀπὸ τὰ ἔντομοκτόνα, μεταδίδουν τὸ δηλητήριο στὰ πουλιά, ποὺ τρώνε τὸ σῶμα τους. Τὰ πετούμενα συγκεντρώνουν τὶς δηλητηριώδεις οὐσίες στὸν ὀργανισμό τους καὶ μὲ τὴ σειρά τους τὶς μεταδίδουν στὰ μεγαλύτερα ζῶα, ποὺ τρέφονται ἀπὸ πουλιά. Ἔτσι δημιουργεῖται μιὰ ἁλυσίδα, ποὺ φαίνεται νὰ μὴν ἔχη τέλος.

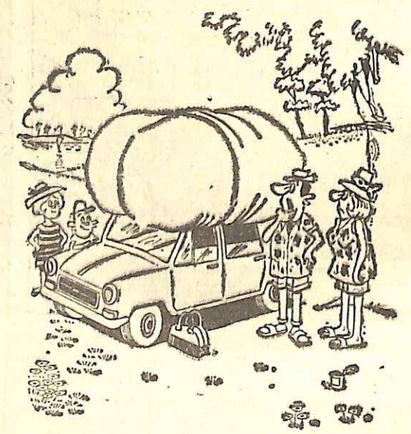

— Θάπρεπε ἴσως νὰ τὰ ξεφουσκώσουμε, τὰ πλαστικὰ στρώματα, ποὺ τὰ φορτώσουμε!...

— Γιὰ σταματῆστε λιγάκι ἐδῶ, παιδιά!...

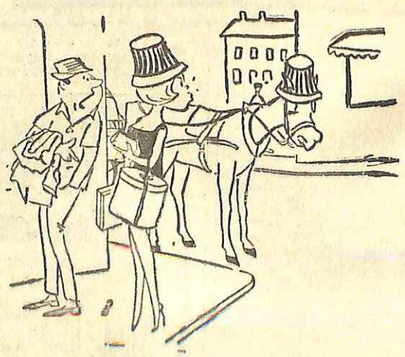

— Βιάστηκες γ' ἀγοράσης αὐτὸ τὸ καπέλλο. μόλις φτάσαμε στὸ νησί!...

ΠΡΙΝ ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμά μου, στὸ δέκατο ὄροφο τοῦ ἀριθμοῦ 74 τῆς Εἰκοστῆς πέμπτης ὁδοῦ, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ ἐπιγραφὴ ποὺ μ' ἔκανε περήφανο: «Λάρρυ Μίννιβερ. Ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ».

Τώρα, ἐκεῖνη ἡ ταμπέλλα δὲν ὑπάρχει πιά. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν θγάλω, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ μοῦ συνέβηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια. Μά, ἂς διηγηθῶ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Ὄχι, δὲν ἤμουν ἕνας ἀπὸ κεῖνους τοὺς ντέτεκτιβ τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων. Δὲν κυνηγοῦσα δολοφόνους καὶ γκάγκστερ. Οἱ περισσότερες «δουλειὲς» ποὺ ἀνελάμβανα, ἀφοροῦσαν οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις:

Ὁ σύζυγος ποὺ θέλει νὰ μάθη ἂν ἡ γυναίκα του τὸν προδίδη, ἢ σύζυγος ποὺ θέλει νὰ ἀνακαλύψη ἂν ὁ ἄντρας της ἔχη φιλενάδα, ὁ νέος ποὺ θέλει νὰ γνωρίση τὸ παρελθὸν τῆς ἐρραεδωνιαστικιάς του, ἢ οἰκογένεια τῆς κοπέλλας, ποὺ θέλει νὰ πληροφορηθῆ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ γαμπροῦ... Τίποτα περισσότερο.

Ὡστόσο, ἢ δουλειά μου μοῦ ἄρεσε. Ἄλλωστε, σ' αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις ὑπάρχει πάντα στὴ μέση μιὰ ὄμορφη γυναίκα, κι' ἐμένα οἱ ὄμορφες γυναίκες ἤταν ἡ ἀδυναμία μου!

Ἤταν μιὰ Τρίτη πρωΐ. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά, γιατὶ ἄρχιζα πάντα τὴν ἐργάσιμη ἑβδομάδα μου τὴν Τετάρτη, ἐνῶ τὴν Τρίτη καθόμουν σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ συγκεντρώσω καινούργιες δυνάμεις.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, λοιπόν, κατὰ τὶς πέντε, εἶχα ἀφίσει τὸ κρεβάτι μου πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ καθόμουν στὸ μικρὸ σαλονάκι, ὅταν ἕνα ἐπίμονο κουδούνισμα μ' ἔκανε νὰ πετάξω τὸ ἀστυνομικὸ βιβλίο ποὺ διάβαζα.

Νόμιζα πὼς θᾶταν ὁ θυρωρὸς μὲ τὰ σάντουϊτς, ποὺ τοῦ εἶχα παραγγείλει, μά, ὅταν ἄνοιξα τὴν πόρτα, βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕναν ἀδύνατο νεαρό.

— Ὁ κύριος Λάρρυ Μίννιβερ; μὲ ρώτησε δειλά.

— Εἶναι στὸ κρεβάτι, ἀπάντησα. Ποιὸς τὸν ζητάει;

— Ὀνομάζομαι Σμίθ, μοῦ εἶπε, ἀφοῦ ξερόβηξε. Τηλεφώνησα στὸ γραφεῖο του, μά μοῦ εἶπαν ὅτι τὴν Τρίτη βρίσκεται πάντα στὸ σπίτι. Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ τὸν ξυπνήσετε; Ἂν πρόσθεσε μὲ ὕφος παρακλητικό. Ἂν δὲν τὸν δῶ σήμερα, δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ ὁρῶ καιρὸ ἄλλη μέρα.

— Τὸ φαντάζομαι... Πρόκειται γιὰ τὴ σύζυγό σας;

— Ὄχι, γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

— Τὸ ἴδιο κάνει, πρόκειται πάντα γιὰ μιὰ γυναίκα, ἀπάντησα ἐγὼ μὲ πολύξερο ὕφος.

Ὕστερα πρόσθεσα, μιλώντας στὸν ἑαυτό μου καὶ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ μάγουλά μου!

— Ξύπνησε Λάρρυ! Ὁρίστε, κύριε Σμίθ, ἔχετε μπροστά σας τὸν μεγάλο ντέτεκτιβ Μίννιβερ. Στὴ διάθεσί σας.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ μὲ ἀκολούθησε στὸ σαλόνι ζητώντας συγγνώμην ποὺ μὲ ἀνησύχησε τὴν ἡμέρα ποὺ ξεκουραζόμουν.

Τοῦ ἔδειξα μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ καθήση, κάθησα κι' ἐγὼ ἀντίκρυ του καὶ τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ πῆ τί τὸν εἶχε κάνει νὰ ζητήση τὴ βοήθειά μου.

— Φοβᾶμαι ὅτι... ἄρχισε.

— Ὅτι ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας σᾶς ἀπατᾶ.

— Πῶς τὸ ξέρετε; μὲ ρώτησε ἔκπληκτος.

— Στὴ δουλειά μου, χρειάζεται πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ καλὴ ὄσφρησι, κύριε Σμίθ, ἀπάντησε μὲ ὕφος σπουδαῖο. Τώρα, ὅμως, πέστε μου τὶς λεπτομέρειες.

— Δὲν ὑπάρχουν λεπτομέρειες μοῦ ἀπάντησε, θέλω μόνον νὰ παρακολουθήσετε τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες.

— Θὰ ἦταν καλύτερα γιὰ μιὰ ἑβδομάδα, εἶπα ἐγώ. Ἐκεῖνο ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν κάνουν στὶς ἕξη μέρες, μποροῦν κάλλιστα νὰ τὸ ἀποφασίσουν τὴν ἑβδόμη.

Ἐν τάξει, θὰ τὴν παρακολουθήσετε γιὰ μιὰ ἑβδομάδα. Ποιὸ εἶναι τὸ τιμολόγιό σας;

— Δεκαπέντε δολλάρια τὸ εἰκοσιτετράωρο, γιὰ τὴν παρακολούθησι μαζὶ μὲ τὰ ἔξοδα.

— Ἐμένα μὲ ἐνδιαφέρει νὰ τὴν παρακολουθήσετε ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα μέχρι τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ. Τὶς ἄλλες ὧρες, μπορῶ νὰ τὴν ἐλέγχω μόνος μου.

— Τότε θὰ μοῦ δώσετε δέκα δολλάρια τὴν ἡμέρα. Χρειάζεται καὶ κάποια προκαταβολή γιὰ τὰ ἔξοδα.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ χαρτονομίσματα τῶν δέκα δολλαρίων καὶ μοῦ τὰ ἔδωσε.

— Καὶ τώρα πέστε μου ὄνομα καὶ διεύθυνσι, εἶπα παίρνοντας ἕνα μπλὸκ καὶ μολύβι.

— Ὀνομάζεται Σαβέρια Γκούντμαν καὶ κατοικεῖ στὴν Τριακοστὴ Τετάρτη ὁδό, ἀριθμὸς 109. Δὲν θγαίνει ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι πρὶν ἀπὸ τὶς τέσσερις. Ὕψος ἕνα καὶ ἑξδομήντα, μαλλιὰ κόκκινα, μάτια πράσινα, περιφέρεια γοφῶν ἑνενῆντα πέντε, στῆθους ἑκατὸν δέκα.

Ὅταν σημείωσα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ συνομιλητή μου καὶ μὲ κόπο συγκράτησα ἕνα γέλιο. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τρελλός, γιὰ νὰ ἐρωτεύτη μιὰ τέτοια γυναίκα! Ὁ ἴδιος ἦταν ἕνας ἄντρας μισὸ μερτικό! Δὲν ἐξπερνοῦσε στὸ μπόϊ τὸ ἕνα καὶ ἑξήντα. Φανταστῆτε τὴν κοπέλλα του μὲ ψηλὰ τακούνια, τοποτήστε τὴν κοντά του καὶ θὰ γελάσετε κι' ἐσεῖς...

— Ὑποψιάζομαι πὼς ἡ Σαβέρια θγαίνει καὶ μὲ ἄλλους, συνέχισε ἐκεῖνος.

— Αὐτὸ τὸ πιστεύω κι' ἐγώ, ἀπάντησα εἰρωνικά.

— Θέλω ὅμως νὰ εἶμαι βέβαιος. θέλω νὰ μάθω μὲ ποιοὺς μὲ ἀπατᾶ, εἶπε ἐκεῖνος ἐνῶ σηκωνόταν, διορθώνοντας τὸ λεπτὸ μουστάκι του.

— Μιὰ στιγμή, ἀγαπητέ κύριε Σμίθ, τὸν σταμάτησα ἐγώ. Ποῦ θὰ σᾶς στεῖλω τὶς ἐκθέσεις μου;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, θὰ τηλεφωνῶ ἐγὼ κάθε μέρα καὶ ἡ ἰδιαιτέρα σας θὰ μοῦ ἀνακοινώνη τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακολουθήσεως. Ὅσο γιὰ τὰ χρήματα, μεθαύριο θὰ σᾶς στείλω ἀκόμα πενῆντα δολλάρια γιὰ προκαταβολή. Πότε θ' ἀρχίσετε, αὔριο;

— Φυσικά!

Ἔκλεισα τὴν πόρτα, πῆγα νὰ ξανακαθήσω στὴν πολυθρόνα μου καὶ πῆρα στὰ χέρια μου τὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα. Μὰ δὲν κατώρθωνα πιὰ νὰ καταλάβω τίποτα. Συλλογιζόμουν πὼς διάβολο τὰ εἶχε καταφέρει ὁ λεπτοκαμωμένος νεαρούλης, νὰ ἐρραεδωνιαστῆ μὲ τὴν «ἑκατὸ δέκα τρίμετρο στήθους»...

Ἡ Σαβέρια Γκοὺντμαν, μόλις θγῆκε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας φώτισε ὅλη τὴν Τριακοστὴ Τετάρτη ὁδό. Ὁ λεπτοκαμωμένος κύριος Σμίθ δὲν εἶχε κάνει τὴν παραμικρὴ ὑπερβολὴ στὴν περιγραφή του. Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς λεωφορείου, παρ' ὀλίγο νὰ ρίξη τὸ ὄχημα πάνω σ' ἕναν τοῖχο, γιὰ νὰ γυρίση νὰ τὴν κυττάξη. Ἐγὼ τὴν ἀκολούθησα μὲ τὰ πόδια, ἐνῶ ὁ Μπόμπ, ὁ βοηθός μου, ἐργόταν ἀπὸ πίσω μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

Τὸν πρῶτο ἀντρα, ἢ κοπέλλα, τὸν συνάντησε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ...

Τώρα δὲν ὑπάρχει πιὰ ταμπέλα...

Ο ΧΙΜΠΑΤΖΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Στὸ Ἀαλιμπορυκ τῆς Δανίας, ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ζωολογικὸς κῆπος καὶ στὸ σπίτι τοῦ διευθυντοῦ του ζῆ ἀπὸ ἡμέρας ἕνας μικρὸς χιμπατζῆς, ποὺ δὲν ἔννοεῖ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν πόδογυρο τῆς κυρίας του. Ἡ κυρία Χένρυ Νόεγκαρντ περιποιήθηκε τὸ νεογέννητο χιμπατζῆ καὶ ἀπὸ τότε ὁ Λόλ, ὅπως τὸν βάφτισαν, δὲν ξεκολλᾶ ἀπὸ κοντά της. Δὲν θέλει οὔτε τὴ μητέρα του. Ἔτσι, ἡ κυρία Νόεγκαρντ, θέλοντας καὶ μή, υἱοθέτησε τὸ μικρὸ προστατευόμενό της ποὺ κέρδισε τὴ συμπάθειά της μὲ τὴν ὑπερβολική του ἀγάπη.

εἶναι προτιμότερο νὰ ἀναφέρω τὶς ἐκθέσεις μου:

«Νέα Γόρκη, Μάρτιος. Ἔκθεσι ἀρ. 1. ἡμέρα Τετάρτη».

«Ἡ Σαβέρια Γκοὺντμαν μπαίνει σ' ἕνα μπὰρ τῆς Δεκάτης Ἕκτης ὁδοῦ, ὅπου συναντιέται μ' ἕνα νεαρό, ψηλὸ περίπου ἕνα μέτρο καὶ ὀγδόντα πέντε, μαλλιὰ καστανά, μάτια καστανά, ποὺ τὸν ἀποκαλεῖ Πῶλ. Κάθονται μαζὶ σὲ μιὰ κρυφὴ γωνίτσα καὶ μένουν ἐκεῖ μέχρι τὶς ἑπτά. Τρῶνε μαζὶ σ' ἕνα ρεστωράν, ποὺ θρίσκεται κοντὰ στὸ μπάρ, καὶ ὕστερα ἀνεθαίνουν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Πῶλ καὶ πηγαίνουν στὴν Πέμπτη ὁδό. Ὁ Πῶλ ἀφίνει τὴ Σαβέρια μπροστὰ στὸ κέντρο «Θυμωμένος γάτος». Μὲ ἕνα πουρμπουὰρ δύο δολλαρίων, ὁ θυρωρὸς μοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ Σαβέρια εἶναι ὁ μαγνήτης τοῦ κέντρου. Κάνει τρία νούμερα κάθε νύχτα ἕνα στὶς ἐννέα, ἕνα στὶς ἑνδεκα κι' ἕνα στὶς τρεῖς. Στὶς δύο παρουσιάζεται ὁ Πῶλ καὶ παίρνει θέσι σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ἐξέδρα τῆς ὀρχήστρας, ὅπου ἡ Σαβέρια ἐκτελεῖ τὰ νούμερα τοῦ τραγουδιοῦ. Ὕστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο νούμερο, θγαίνουν μαζί, γυρίζουν στὴν Τριακοστὴ Πέμπτη ὁδὸ καὶ ὁ Πῶλ ἀφίνει τὴν κοπέλλα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της».

Οἱ ἐκθέσεις ἤταν σχεδὸν ὅμοιες καὶ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες, μὲ μικρὲς παραλλαγές. Τὴν τρίτη ἡμέρα, ἄρχισα νὰ ἀνησυχῶ, γιατὶ ὁ κύριος Σμὶθ δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. "Ἤμουν ἀναποφάσιστος ἂν ἔπρεπε νὰ συνεχίσω ἢ ὄχι τὴν ἐρευνά μου, ὅταν ὁ ταχυδρόμος μοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπείγον γράμμα. Ἦταν ἀπὸ τὸν κύριο Σμὶθ.

«Εὐγενέστατε κύριε Μίννιβερ», ἔγραφε. «Δυστυχῶς, μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τηλεφωνήσω σὲ ἐργάσιμη ὥρα καί, ὅταν τηλεφώνησα, δὲν θρῆκα κανένα. Σᾶς ἐσωκλείω πενῆντα δολλάρια. Συνεχίστε τὴν ἐρευνά σας. Θὰ ἔλθω προσωπικὰ νὰ πάρω τὸ ἀποτέλεσμα. Σμὶθ».

Ἀναστέναξα μὲ ἀνακούφισι. Θὰ μὲ δυσαρεστοῦσε νὰ ἐγκαταλείψω τὴν παρακολούθηση τῆς Σαβέρια Γκοὺντμαν. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι πὼς εἶχε γίνει γιὰ μένα μιὰ ἀνάγκη νὰ τὴν ἀκούω νὰ τραγουδᾶη καὶ νὰ τὴν θλέπω νὰ κινῆται πάνω στὴν ἐξέδρα, στὴ γαλαζωτὴ σκιὰ τοῦ «Θυμωμένου γάτου». Στὸ διάδολο ἡ ἐπαγγελματικὴ ἠτικέτα! Θὰ περνοῦσα εὐχαρίστως εἴκοσι χρόνια πάνω σ' ἕνα ἔρημο νησί, μ' ἐκείνη τὴ Σαβέρια Γκοὺντμαν!

"Ἀλλωστε κι' αὐτὴ μὲ εἶχε προσέξει. Εἶχε καταλάβει πὼς τὴν παρακολουθοῦσα κι' θά φανταζόταν. ἀσφαλῶς, πὼς ἤμουν ἕνας θαυμαστής της. "Ἔτσι, ἂν δὲν προσπαθοῦσα νὰ τὴν πλησιάσω, ἴσως θὰ τὴν ἔκανα νὰ ὑποψιαστῆ ἢ νὰ μὲ νομίση γιὰ ἠλίθιο. Καὶ δὲν μποροῦσε, θέβαια, νὰ ἀπαιτήση ἀπὸ μένα ὁ λεπτοκαμωμένος κύριος Σμὶθ, νὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ ἠλίθιου, γιὰ δέκα δολλάρια τὴν ἡμέρα.

Πλησίασα τὴ Σαβέρια, τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας, πρὶν νὰ φτάση στὸ μπάρ, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Πῶλ. Τῆς ἐξήγησα πὼς μιὰ γυναίκα μὲ τὴ δική της ὀμορφία, δὲν ἤταν σωστὸ νὰ μονοπωλῆται σ' ἕναν ἀντρα... ἢ σὲ δυό. "Ἤταν συνεδόν παράλογο, ὅπως ἂν ἔκρυβε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια κάτω ἀπὸ ἕνα τοῦβλο καὶ τὰ τραβοῦσε μόνο γιὰ νὰ τὰ μετρᾶη.

— Ὤ, μὰ πιστεύετε με, μοῦ ἀπάντησε γελώντας εὐθυμα. Ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸν Πῶλ δὲν ὑπάρχει τίποτα. Εἶναι μόνον ἕνας ἀγαπητὸς φίλος γιὰ μένα, μὰ ἐκεῖνος ὁ καημένος, εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου. Πηγαίνω στὰ ραντεβοῦ του γιατὶ φοβᾶμαι μήπως κάση καμμιὰ τρέλλα.

Τὴν ἔπεισα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, νὰ ἀφίση τὸν Πῶλ νὰ τὴν περιμένη καὶ νὰ ἔλθη μαζί μου. Περάσαμε μιὰ ὁσδυὰ μαγευτική... καὶ ἀκόμα πιὸ μαγευτικὲς ἤταν οἱ δυὸ ἑπόμενες ὁραδυές.

"Ἔτσι. Ἐφτασε καὶ πάλι ἡ Τρίτη. Σμὶθ. δὲν εἶχε παρουσιαστῆ κ' θόλου, οὔτε εἶχε τηλεφωνήσει. Ἐκείνη ἤταν ἡ τελευταία «ἐργάσιμη» ἡμέρα γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς Σαβέρια Γκοὺντμαν, μὰ μποροῦσα νὰ ὁκιστῶ πὼς οἱ συναντήσεις μου μαζί της θὰ ἐξακολουθοῦσαν γιὰ πολὺ καιρό.

"Ἤταν τοῦς τὸ ἀπόγευμα. Ἄρχισα νὰ ντύνωμαι γιὰ νὰ θγῶ. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, θὰ συναντοῦσα τὴ Σαβέρια. Μὲ ἔκφανικά, χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἦταν ἐκεῖνος, ὁ λεπτοκαμωμένος κύριος Σμὶθ.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνώχλησα καὶ πάλι στὸ σπίτι σας, μὰ δὲν θρῆκα καιρὸ ἄλλη μέρα. μοῦ εἶπε.

"Εχετε μαζί σας τίς ἐκθέσεις;

— Τίς ξέρω ἀπ' ἔξω. Περάστε! τοῦ εἶπα ἐγώ.

Δὲν κατώρθωνα νὰ τὸν κυττάξω στὰ μάτια. Κάθησα ἀντίκρυ του, παίζοντας νευρικὰ μ' ἕνα ἄδειο κουτί ἀπὸ τσιγάρα, καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνω τίς ἐκθέσεις τῆς πρώτης, τῆς δεύτερης, τῆς τρίτης μέρας. Ὅταν ἔφτασα στὴν τετάρτη, ξερόβηξα πολλὲς φορὲς καὶ συνέχισα:

— Μάλιστα ἀγαπητέ κύριε Σμίθ. Φέρθηκα λίγο σὰν παλιάνθρωπος, μὰ δὲν φταίω ἐγώ... Ἡ Σαβέρια... μὲ καταλαβαίνετε... δὲν εἶναι καθόλου ὄσκολη. Δηλαδή... τὴν κάλεσα νὰ δειπνήσουμε μαζί καὶ... τὴ φίλησα ἕξη φορές!

Σήκωσα τὰ μάτια νὰ τὸν κυττάξω κι' ἀπόμεινα ἄναυδος. Ὁ κύριος Σμίθ εἶχε κρύψει τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια του κι' ἔκλαιγε μὲ λυγμούς, ποὺ τίναζαν τοὺς ἀδύνατους ὤμους του.

Ὤ, ὄχι! αὐτὸ ἦταν πολύ! Ἐκεῖνος ὁ νεαρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾶ πολὺ τὴ Σαβέρια.

— Ἐλᾶτε τώρα, προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω, εἶναι ντροπή...

— Σᾶς εἶπε, ὅτι ὁ Πῶλ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της, ἐνῶ ἐκείνη δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γι' αὐτόν; μὲ ρώτησε στηκώνοντας πρὸς τὸ μέρος μου τὰ δακρυσμένα μάτια του.

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησα.

— Ἄχ... ἀναστέναξε ἀπελπισμένα καὶ ξανάρχισε νὰ κλαίῃ.

— Φτάνει! φώναξα μὲ ἀγανάκτησι! Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω ἕναν ἄντρα νὰ κλαίῃ ἔτσι.

— Δὲν μπορῶ, ἀπάντησε, δὲν μπορῶ, γιατί... εἶμαι γυναίκα!...

Καί, ἐξακολουθώντας νὰ κλαίῃ, τράβηξε τὸ μουστάκι ὄστερα ἔβγαλε δυὸ λουριδίτσες καουτσούκ, ποὺ τῆς κρέμαιναν τὴ μύτη, ἔβγαλε δυὸ ἄλλες λουρίδες, ποὺ, κολλημένες μέσα στὸ στόμα, ἔδιναν στὰ μάγουλά της μιὰ ὄψι ἀντρική.

— Βλέπετε; Εἶμαι γυναίκα... ψιθύρισε.

— Τὸ βλέπω... ἔκανα ἐγὼ σαστισμένος. Μὰ τότε... τί σᾶς ἐνδιαφέρει γιὰ τὴ Σαβέρια;

— Γι' αὐτὴν δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου, μοῦ ἀπάντησε, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἦταν τώρα γλυκειὰ καὶ εὐχάριστη. Μὲ ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν Πῶλ...

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι αὐτὴ καὶ ἡ Σαβέρια κατοικοῦσαν στὸ ἴδιο διαμέρισμα. Ὁ Πῶλ ἦταν ἀρραβωνιαστικός της, καί, τὸν τελευταῖο καιρό, ὑποψιαζόταν πὼς τὴν ἀπατοῦσε μὲ τὴ φίλη της. Ἀποφάσισε νὰ βεβαιωθῆ, μὰ ἐπειδὴ ντρεπόταν νὰ ἔλθῃ σὲ μένα σὰν γυναίκα, ἦλθε σὰν ἄντρας. Τῆς ἦταν εὔκολο νὰ μὲ ἐξαπατήσῃ γιατί, ἀπὸ εἴκοσι μῆνες, ἔπαιζε στὸ θέατρο τὸ ρόλο ἑνὸς νεαροῦ.

— Δὲν θὰ μ' ἐνιαζε ἂν ὁ Πῶλ μὲ ἀπατοῦσε μὲ μιὰ κοπέλλα τοῦ δικοῦ μου τόπου. Μὰ ἀφοῦ εἶναι ξετρελλαμένος μὲ μιὰ γυναίκα σέξ, σὰν τὴ Σαβέρια, θὰ πῆ ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶ καθόλου!

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἕνα καινούργιο κῦμα ἀπὸ λυγμοὺς τάραξε τοὺς ὤμους τῆς Κάρολα —ἔτσι λεγόταν ὁ λεπτοκαμωμένος κύριος Σμίθ — καί, χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς ἔγινε, τὴν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου προσπαθώντας νὰ τὴν ἠρεμήσω.

— Ἐλᾶτε τώρα, μὴν κάνετε ἔτσι, τῆς ἔλεγα. Ὁ Πῶλ δὲν ἔχει καθόλου γοῦστο ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσο πιὸ γοητευτικὴ εἶναι μιὰ λεπτὴ καὶ μικροκαμωμένη κοπέλλα ἀπὸ μιὰ γυναικάρα. Εἶστε ἀξιολάτρευτη, Κάρολα...

Κι' ἐνῶ τὰ ἔλεγα αὐτά, κατάλαβα μὲ ἔκπληξι π ὡς πίστευα στὰ λόγια μου. Θὰ τὸ πιστέψετε; Δὲν κατώρθωσα πιὰ νὰ σκεφτῶ τὴ Σαβέρια, ἄρχισα νὰ ἐγαίνω μὲ τὴν Κάρολα καί, λίγες μέρες ἀργότερα, βρέθηκα τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Παντρεύτηκα καί, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ἡ Κάρολα μοῦ εἶπε:

— Λάρρυ, ὅπως ξέρεις, ἐγὼ εἶμαι ζηλιάρα. Δὲν θέλω νὰ κάνῃς πιὰ τὸ ντέτεκτιβ. Σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ὑπάρχουν πάντα στὴ μέση γυναίκες.

— Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ δέχωμαι μόνον ὑποθέσεις ποὺ θὰ ἀφοροῦν ἄντρες, τῆς ἀπάντησα.

— Κι' ἂν συμβῇ ἐκεῖνο ποὺ συνέβηκε μὲ μένα; μὲ ρώτησε χαμογελώντας πονηρά. Ἂν παρουσιαστῆ καμμιὰ γυναίκα μεταμφιεσμένη σὲ ἄντρα; Ὄχι! ὄχι!

Νά, γιατί πάνω στὴν πόρτα μου δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡ ταμπέλλα: «Λάρρυ Μιννιβερ, ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ».

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΑΝΤΡΙ

Γιά μικρούς καὶ μεγάλους

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

Μέσα στοὺς δώδεκα αὐτοὺς κύκλους θὰ τοποθετήσετε 12 τετρασύλλαβες λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τίς σημασίες. Ἡ τοποθέτησις θὰ γίνῃ γύρω ἀπὸ τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμό, ἀρχίζοντας ἀπὸ

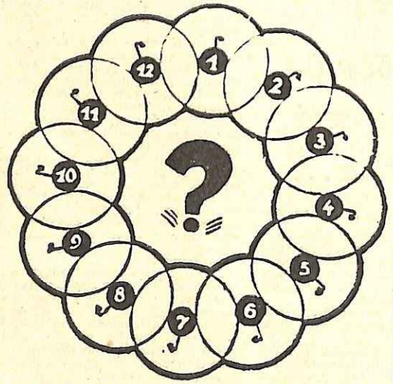

τὸ σημεῖο ὅπου βρίσκεται τὸ μικρὸ βέλος καὶ ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι, ποὺ δείχνει.

Ἀντὶ νὰ βάζετε ἕνα μόνο γράμμα, θὰ τοποθετῆτε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ χώρισμα.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων

1) Δέχεται τιμωρημένους ναῦτες.
2) Ἀστέρι τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.
3) Σχοινὶ τῶν πλοίων.
4) Φροῦτα, ποὺ πέρασε ἡ ἐποχή τους.
5) Λιμανάκι τῆς Σαλαμῖνος.
6) Σφάλμα.
7) Ἐξασφαλίζουν φῶς σ' ἕνα δωμάτιο.
8) Χαιρετισμός.
9) Ἀλληγορικὴ διήγησι.
10) Τοποθετεῖται σὲ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ναυσιπλοΐα σημεῖο.
11) Χωρίζει, συνήθως, δυὸ μαθήματα.
12) Μορφή, ὑπὸ τὴν ὁποία προσφέρονται πολλὰ φάρμακα (πληθ.).

Δ.

Ἐπαναφέρατε τὴν τάξι

Στὴν πρώτη στήλη (ἀριστερά) σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὰ ὀνόματα ζώων, φυτῶν κλπ. καὶ στὴ δεύτερη στήλη (δεξιὰ) τί ἀκριβῶς ἀντιπροσωπεύουν οἱ ὀνομασίες αὐτές. Ἡ σειρὰ ὅμως τῶν χαρακτηρισμῶν στὴ δεύτερη στήλη δὲν εἶναι κανονική. Βάσει τῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης στήλης, προσπαθῆστε νὰ ἐπαναφέρετε τὴν τάξι στὴ δεύτερη, βρίσκοντας σὲ ποιὸ ἀκριβῶς ὄνομα ἀντιστοιχεῖ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς δεύτερης στήλης.

1) Πανδούρα = Πτηνόν.
2) Δαβοῖα = Μαλακόστρακον.
3) Ὕστριξ = Θεός.
4) Γαλάτης = Πίθηκος.
5) Βόας = Μουσικὸ ὄργανο.
6) Ἰστὰρ = Ὄφις.
7) Σοττὶς = Ψάρι.
8) Δρίλλος = Τρωκτικόν.
9) Κύπρις = Χορός.
10) Ὀδοντόστομος = Ὀρυκτόν.

Διπλοῦς μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ ξένο ἀρχαῖο θεό,
δυὸ νησιὰ στὸ Αἰγαῖο θὰ φτιάξω.
Φτάνει μονάχα γι' αὐτὸ
δυὸ φορὲς τὸ κεφάλι ν' ἀλλάξω.

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 6 = Ἀλεξανδρινὸς λόγιος ὁ πρῶτος «Φιλόλογος».
2 3 8 4 3 2 — Πολύτιμη ἐφεύρεσι τῶν Συμμάχων.
3 6 7 1 8 9 6 — Χρειάζεται γιατρό.
4 9 8 5 6 = Νῆσι.
5 7 5 8 9 = Πανί.
6 7 1 8 3 2 5 6 = Ρωμαλέος.
7 1 2 5 6 = Ἐποχή.
8 9 6 6 3 = Πτηνόν.
9 2 5 6 4 2 3 4 5 6 — Ἔκαψε τὸ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Τί ἔχει πιάσει μὲ τὸ λάσσο του;

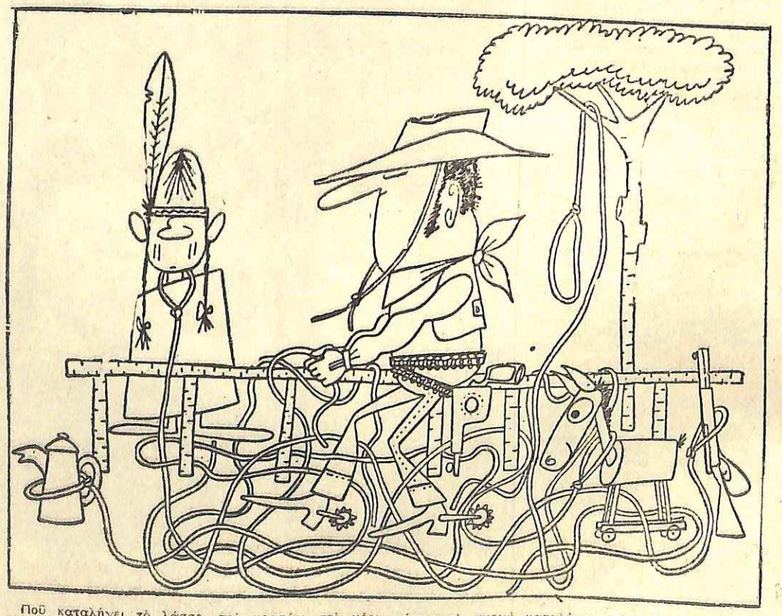

Ποῦ καταλήγει τὸ λάσσο, ποὺ κρατάει στὸ χέρι του ὁ κάου - μπόυ Τζό;

Χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσετε μολύβι καὶ παρακολουθώντας τὸ σχοινί, ποὺ κρατάει ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο ὁ Τζό, προσπαθῆστε νὰ βρῆτε τί ἔπιασε μ' αὐτό: τὴν ταγγέρα, τὸν Ἰνδιάνο, τὸ ἀλογάκι, τὸ ντουφέκι ἢ μήπως τὸ σχοινὶ καταλήγει στὴν ἄδεια θηλειὰ τοῦ δέντρου;

Πρέπει νὰ βρῆτε τὴ σωστὴ ἀπάντησι μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

ΤΑ ΝΥΧΙΑ δείχνουν τὴν ὑγεία σας

Η ΠΡΟΔΙΑΘΕΣΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Πολλοὶ γιατροί, ἰδίως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Γαλλία, ἀρχίζουν τὴν ἐξέτασι τῶν ἀσθενῶν ἀπὸ τὰ νύχια... Στὸ χρῶμα τους, στὸ σχῆμα τους, στὴν ὑφή τους, διαβάζουν τὴν προδιάθεσι τοῦ ἀτόμου σ' ὡρισμένες ἀσθένειες καὶ σχηματίζουν ἔτσι μιὰ πρώτη εἰκόνα τῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ψυχοσωματικῆς θεωρίας, ἐξ ἄλλου, βρίσκουν σ' αὐτὰ ἕνα εἶδος συνδέσμου μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς, μεταξὺ τῆς φυσικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ χαρακτήρος του.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε, ὅτι τὰ νύχια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σκληρυνθεῖσες ἀποφύσεις τοῦ δέρματος. Δὲν ἔχουν τὴν μαλακότητά του, ἀλλ' οὔτε τὴ σκληρότητα τῶν ὀστῶν. Βρίσκονται στὸ μεταίχμιο. Ἐκφράζουν, λοιπόν, τὴν πλαστικὴ ἱκανότητα τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ γι' αὐτὸ μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν πολυτιμότατες ἐνδείξεις.

Τὰ νύχια τοῦ ὑγιοῦς ἀτόμου ἔχουν ἕνα ἁπαλὸ ροζ χρῶμα. Τὰ χωρὰ ἢ ὑπόλευκα νύχια δείχνουν, ἀντίθετα, ἀναιμία. Τὰ νύχια, ποὺ εἶναι πολὺ κόκκινα, πρὸς τὸ βιολετί, φανερώνουν κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Τὰ μαυρειδερά νύχια φανερώνουν ἀσθένειες τῶν νεφρῶν. Ἂν τὰ νύχια σας δὲν ἔχουν κανονικὸ χρῶμα, καλὸ εἶναι νὰ κάμετε μιὰ ἐπίσκεψι στὸ γιατρό σας.

Νά τώρα τί φανερώνει τὸ σχῆμα, ποὺ ἔχουν τὰ νύχια σας:

1. Κανονικὰ σὲ μῆκος καὶ πλάτος, γερά, οὔτε μαλακά, οὔτε εὔθραυστα, μὲ ὁμοιόμορφο χρωματισμό. Φανερώνουν ἀπόλυτη ἰσορροπία, πρόσχαρη διάθεσι, πνευματικὴ διαύγεια, ὀρθοφροσύνη καὶ καλὴ ὑγεία.

2. Μακρόστενα. (Τὸ ἐλεύθερο μέρος τους, δηλαδὴ ἐκεῖνο, ποὺ προεξέχει ἀπὸ τὸ δάχτυλο, δὲ λογαριάζεται). Φανερώνουν εὐαισθησία, διακριτικότητα, πνευματικὴ διαύγεια καὶ εὐθυκρισία. Ἀλλὰ καὶ ταὐτόχρονα ἐπικίνδυνη ἐπιστία Προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Κοντά, χωρὶς νὰ εἶναι πλατιά. Χαρακτὴρ αὐταρχικός, ποὺ ἀρέσκεται νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ λεπτολογῆ τὰ πάντα. Ἐρευνητικὲς ἱκανότητες. Τὰ νύχια αὐτὰ φανερώνουν ἐπίσης ὀργίλο χαρακτήρα, κλίσι πρὸς τὴν ἀντιλογία καὶ τὸ σαρκασμό, εἰρωνικὴ διάθεσι.

4. Κοντὰ καὶ πλατιά. Εὐερέθιστος καὶ δύστροπος χαρακτήρας. Μεγάλος αὐθορμητισμός. Περιωρισμένες ἀντιλήψεις καὶ ἀπαισιόδοξη διάθεσι. Τὰ νύχια αὐτὰ φανερώνουν προδιάθεσι στὶς καρδιοπάθειες.

5. Στενά. Ἀκαταστασία, εὐερέθιστος χαρακτήρας. Ὑγεία ὄχι καθήλη. Ἀδυναμία τῆς σπονδυλικῆς στήλης, μεγάλη νευρικότης.

8. Ὅπως τὸ τζάμι τοῦ ρολογιοῦ. Μικροὶ ἐνθουσιασμοί, ἀλλὰ μεγάλη εὐπιστία. Ὀργανικὴ ἀδυναμία, παθήσεις τῶν ὀστῶν, κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, προδιάθεσις στὶς παθήσεις τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμόνων.

9. Μὲ ἴσια ἐπιφάνεια. Ἀτολμία, φοβιτσιάρικος χαρακτήρας. Ἤρεμη διάθεσις. Ἔλλειψις προσωπικότητος. Οἱ ἄνθρωποι μὲ παρόμοια νύχια δὲν ἔχουν δική τους γνώμη, ἀλλ' ἀσπάζονται τὶς γνώμες τῶν ἄλλων. Λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία.

10. Ἴσια καὶ μικρά. Περιωρισμένες ἰδέες, κακεντρέχεια, πεῖσμα, βάναυσοι τρόποι. Ἐλαττωματικὴ λειτουργία τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

11. Σὲ σχῆμα κινέζικης βεντάλιας. Ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἐξαιρετικὰ ἄτολμο καὶ δειλό. Προσπαθεῖ πάντοτε ν' ἀποφεύγῃ τὶς εὐθύνες. Προδιάθεσις στὶς παθήσεις τοῦ λαιμοῦ.

12. Κοῖλα. Κλειστὸς καὶ ἀκοινώνητος χαρακτήρας. Ἀδυναμία τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ὅταν εἶναι ὑπερβολικὰ κοῖλα, κληρονομικὴ προδιάθεσις στὸν ἀλκοολισμό.

13. Κοῖλα μὲ ραβδώσεις. Μεγάλη νευρικότης, ὑπερευαισθησία, ἐλαχίστη κοινωνικότης, φίλερις χαρακτήρας. Φανερώνουν προδιάθεσι στὶς παθήσεις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, καθὼς καὶ στὶς παραλύσεις.

14. Τριγωνικά. Νευρικότης, ὑπερευαισθησία, καχύποπτος χαρακτήρας. Ἔλλειψις ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τάσις στὰ «τίκ» καὶ τοὺς σπασμούς.

15. Σὰν γαμψώνυχα. Ζηλότυπος, ἀλαζονικὸς καὶ ἁρπακτικὸς χαρακτήρας, ποὺ ξέρει, ὅμως, νὰ ὑποκρίνεται. Ἱκανότης στὶς ὑποθέσεις. Προδιάθεσις στὶς αὐτοδηλητηριάσεις τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ τὶς λοιμώξεις.

Γιὰ νὰ συμπληρώσετε τὸ πορτραῖτο τῆς ψυχοσωματικῆς ὑγείας, θὰ πρέπει νὰ προσέξετε ἐπίσης τοὺς μηνίσκους. Καλοῦνται ἔτσι οἱ μικρὲς λευκὲς ἐπιφάνειες, ποὺ βρίσκονται στὴ βάσι τοῦ νυχιοῦ καὶ ποὺ ὁ χρωματισμός τους τὶς κάνει νὰ διαφέρουν ἀπ' αὐτό.

Κατὰ κανόνα, ὅλα τὰ νύχια πρέπει νὰ ἔχουν μηνίσκους. Αὐτό, ὅμως, σπανιώτατα συμβαίνει. Συνηθέστερα, βρίσκονται σὲ δύο ἢ τρία νύχια σὲ κάθε χέρι. Ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ὑπάρχουν στοὺς ἀντίχειρες. Ἡ ἔλλειψί τους φανερώνει μεγάλη ἐξάντλησι τῶν δυνάμεων, κατάστασι ὀργανικῆς ἀδυναμίας.

Ἕνας μεγάλος μηνίσκος, μὲ καθαρὸ ὑπόλευκο χρῶμα, δείχνει φυσικὴ καὶ πνευματικὴ δύναμι. Ἕνας μηνίσκος, ποὺ μόλις διακρίνεται, ἀντίθετα, φανερώνει ἐξάντλησι καὶ νοσηρὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν μηνίσκων τῶν δυὸ χεριῶν ἀντιστοιχεῖ στὴ διαφορὰ τοῦ δυναμισμοῦ καὶ τῆς ὑγείας μεταξὺ τοῦ δεξιοῦ καὶ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ σώματος καὶ τῶν ὀργάνων, ποὺ βρίσκονται σ' αὐτά.

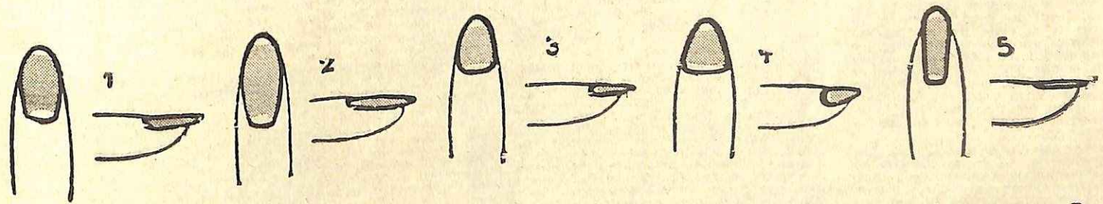

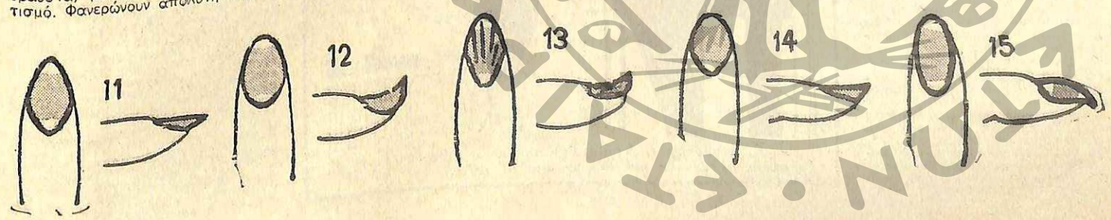

Ο ΟΔΗΓΟΣ τῆς νεαρῆς κυρίας

Προγραμματίζοντας προκαταβολικά τά μενοῦ δυό ἑβδομάδων, ἡ νεαρή κυρία μπορεῖ νά μαγειρεύη ὁρεκτικά φαγητά, χωρίς νά κουράζεται ἢ νά ξοδεύη πολλές ὧρες στήν κουζίνα.

Ἡ κουζίνα χωρὶς βιασύνη

ΜΕΧΡΙ τώρα, πλησιάσαμε μονάχα στό ὑπ' ἀριθ. 1 πρόβλημα τῆς καθημερινῆς ρουτίνας τοῦ σπιτιοῦ. Μά εἶναι πιά καιρός νά ἀσχοληθοῦμε μαζί του κατά βάθος. Καί τό πρόβλημα αὐτό βρίσκεται, πρίν ἀπ' ὅλα, στήν ἀκόλουθη συμβουλή: Σερβίρετε στό τραπέζι, δυό φορές τήν ἡμέρα, κάτι πού ὁ σύζυγός σας θά φάη μέ ὄρεξι.

Ἄς ὑποθέσουμε, πῶς ἡ νεαρή κυρία, ἀπό τό γάμο της, δέν εἶχε μεγάλη οἰκειότητα μέ τήν κουζίνα. Πῶς ξέρει νά μαγειρεύη ἐλάχιστα φαγητά, ἢ καί δέν ξέρει νά φτιάχνη τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό «ἐκεῖνα πού γίνονται στό τηγάνι». Καί στίς δυό περιπτώσεις, θά νιώθη ἀνησυχία, στη σκέψη πῶς ὁ ἄντρας της μπορεῖ νά κάνη σιωπηλός συγκρίσεις ἀνάμεσα στά ἁπλά καί συχνά ὄχι τόσο πετυχημένα φαγητά της καί στήν πολύπειρη καί περίτεχνη κουζίνα τῆς μητέρας του.

Ἄς μήν ἀπογοητεύεται ὅμως. Ἄς προσπαθήση νά ἐπωφεληθῆ ἀπό τό γεγονός, ὅτι ὁ νεαρός σύζυγος στούς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου, δείχνει μιά ἀπέραντη ἐπιείκεια καί μιά σχεδόν ἀναισθησία τῆς γεύσεως, πού ἀργότερα ὅμως θά ἐξαφανιστῆ, γιά νά παραχωρήση τή θέσι της σέ περισσότερο εὐαίσθητη γεῦσι, καί, κατά συνέπεια, σέ μεγαλύτερη ἀπαιτητικότητα.

Πρίν ἀπό εἴκοσι χρόνια σέ ὡρισμένα μέρη, συνηθίζοταν νά πηγαίνη ἡ μέλλουσα νύφη νά μένη ἕνα μήνα κοντά στήν πεθερά της, γιά νά μάθη, μέχρι τίς τελευταῖες λεπτομέρειες, τά γούστα καί τίς ἀδυναμίες τοῦ μελλοντικοῦ της συζύγου. Εὐτυχῶς, σήμερα αὐτό τό ἔθιμο ἔχει καταργηθῆ, καί τό νεαρό ἀντρόγυνο ἔχει τήν εὐκαιρία νά ὀργανώση δικές του συνήθειες καί δικά του γούστα, πού δέν εἶναι πιά γούστα ἐκείνου ἢ ἐκείνης, ἀλλά καί τῶν δύο μαζί.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Μά, πρίν ἀπ' ὅλα, ἡ νεαρή σύζυγος χρειάζεται νά ξεκαθαρίση τίς ἰδέες της σχετικά μέ τήν ὑγιεινή ἀποψι τῆς διατροφῆς. Ἡ μοντέρνα ζωή ἔχει ἕνα ρυθμό, πού μεταμορφώνεται συνεχῶς, καί ἡ διατροφή πρέπει νά προσαρμόζεται σ' αὐτή τήν μεταμόρφωσι. Ἄς δοῦμε ποιά εἶναι τά ἀρνητικά σημεῖα στίς διαιτητικές συνήθειες, πού ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν σέ πολλά σπίτια, καί πού τά νεαρά ζευγάρια πρέπει νά προσπαθοῦν νά καταργήσουν:

1) Παραμελεῖται σχεδόν ἐντελῶς τό πρόγευμα.

2) Χρησιμοποιοῦνται μέχρι ὑπερβολῆς τά καρυκεύματα.

3) Τά ἀμυλώδη (ζυμαρικά, ψωμί, ρύζι), καταναλίσκονται σέ ὑπερβολικές ποσότητες σέ σύγκρισι μέ τίς πρωτεῖνες (κρέας, ψάρι, αὐγά, γάλα, τυριά) καί τά χορταρικά.

4) Ὑπάρχει ἡ συνήθεια νά τρῶμε πολύ καί βαριά τό μεσημέρι, πράγμα πού ἐμποδίζει τήν ἀπάθοσι τῆς ἀπογευματινῆς ἐργασίας.

5) Δέν δίνομε σημασία στίς ἐποχικές ἀλλαγές καί στόν τύπο τῶν φαγητῶν πού ἀπαιτεῖ ὁ ὀργανισμός μας.

Νά τώρα ποιές ὑγιεινές συνήθειες μπορεῖ νά ἐπιβάλη σιγά-σιγά στό σπίτι της ἡ νεαρή κυρία:

Τό πρωΐ, θά προσπαθήση νά πείση τό σύζυγό της νά μήν περιορίζεται σ' ἕνα καφέ. Ἄν ὡστόσο, ἐκείνος τῆς ἀπαντήση πῶς ἔχει συνηθισει παντα νά πίνη μονον δυό καφέδες ὡς τό μεσημέρι, δέν θά τόν πιέση νά κάνη τό ἀντίθετο. Θά τόν παρακαλέση μόνο νά παίρνη τοὐλάχιστον τόν πρῶτο καφέ του με τή συντροφιά της. Μ' αὐτή δε την ευκαιρια, θά στρώση ενα μικρό τραπεζακι, μ' ἕνα χαριτωμένο τραπεζομάντηλο, καί θά τοποθετή ἐπάνω φλυτζάνια μικρά τοῦ καφέ, καί μεγάλα γιά τό γάλα μιά γαλατιέρα, μιά καφετιέρα κι' ἕνα πανεράκι μέ ἁπλά μπισκότα.

Πολύ γρήγορα, ὁ νεαρός σύζυγος θά ἀποφασίση νά προσθέση στόν καφέ του λίγο γάλα καί δέν θά μπορέση ἐπίσης νά ἀντισταθῆ στόν πειρασμό νά φάη μερικά μπισκότα. Στό τέλος θά καταλάβη πῶς, τρώγοντας κάτι τό πρωΐ, νιώθει καλύτερα τόν ἑαυτό του. Ἔτσι, θά ἀποκτήση τή συνήθεια τοῦ προγεύματος.

Σ' αὐτό τό σημεῖο, ἡ νεαρή σύζυγος μπορεῖ νά προσθέτη στό τραπέζι φρέσκο βούτυρο καί μερικές μαρμελάδες ἢ δυό αὐγά «ἀλά κόκ» ἢ ἀκόμα —ἄν ἀρέση στό σύζυγό της — μερικές φέτες κέϊκ. Δέν πρέπει ἀκόμα νά ξεχάση νά τοῦ προσφέρη, ἕνα χυμό φρούτων. Τό σημαντικό εἶναι νά ἀρχίζουμε τήν ἡμέρα μας, ἐφοδιάζοντας ἐκαύσιμα τοῦ μηχανισμοῦ μας.

Δεύτερο σημεῖο: Μήν καρυκεύετε ποτέ τά φαγητά σας. Τά ὑπερβολικά καρυκεύματα εἶναι ἐπιβλαβῆ γιά τό συκώτι, ὅπως ξέρουμε ὅλοι. Ἐπομένως, ἡ νεαρή κυρία πρέπει νά συνηθίση νά μαγειρεύη χωρίς πολλά λίπη. Θά καταλάβη γρήγορα ὅτι τά πιό ἀδύνατα φαγητά, διατηροῦν καλύτερα τή φυσική τους γεῦσι καί ὅτι ὅλη ἡ κουζίνα της παίρνει ἕνα γοῦστο πιό λεπτό καί ραφιναρισμένο. Οἱ σαλάτες πού κολυμπάνε στό λάδι, δέν εἶναι καθόλου εὐχάριστες στό μάτι. Καί τά κρέατα, τά ζυμαρικά, τά πιλάφια, πού πνίγονται στίς σάλτσες, δέν ἀποτελοῦν, βέβαια, ὁρισμένο πρόγραμμα καλοῦ γούστου. Ἐπομένως: Κουζίνα ἐλαφρή, τουλάχιστον σάν κανόνα. Σάν ἐξαίρεσι μονάχα μπορεῖτε νά μαγειρεύετε κάθε τόσο κάπως «βαρύτερα» παραδοσιακά πιάτα.

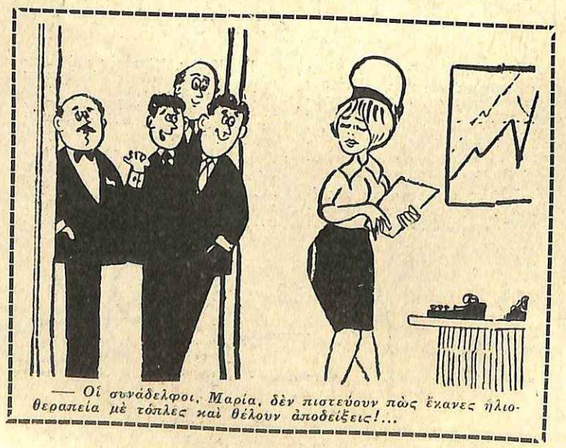

— Οἱ συνάδελφοι, Μαρία, δέν πιστεύουν πῶς ἔκανες ἡλιοθεραπεία μέ τόπλες καί θέλουν ἀποδείξεις!...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΧΑΙΝΟΥΜΕ

Γιατί τόσο συχνά, ἕνας ἄντρας καί μιά γυναῖκα, πού πρίν παντρευτοῦν ἤταν λεπτοί καί σχεδόν ἀδύνατοι, ἐξη - ἑπτά μῆνες ὕστερα ἀπό τό γάμο, μεταμορφώνονται σ' ἕνα παχουλό ζευγάρι;

Ἴσως ἡ αἰτία νά βρίσκεται στή συζυγική εὐτυχία, μά τήν εὐθύνη τήν ἔχει ὁπωσδήποτε καί ἡ συζυγική κουζίνα καί ἡ εὐχαρίστησι πού νιώθουν οἱ δυό σύζυγοι νά τρῶνε μαζί. Ἀφίνοντας ὅμως κατά μέρος τήν αἰσθητική, πού ὁπωσδήποτε ἔχει τή σημασία της, δέν πρέπει νά παραβλέψουμε καί τήν ὑγεία. Καί ὅλοι μας ξέρουμε, ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνο νά παχαίνουμε, ξεπερνώντας τό κανονικό μας βάρος.

Ἡ ὑπεράσπισι τῆς γραμμῆς καί τῆς ὑγείας ἀνήκει στην νεαρή κυρία. Πρέπει νά ξέρη νά ἀγωνιστῆ ἐναντιον στίς παιδιάστικες λαιμαργιες τοῦ νεαροῦ συζύγου της (καί στίς δικές της). Μά, πρίν ἀπ' ὅλα πρέπει νά μαγειρεύη φαγητά, στά ὁποῖα τά ἀμυλώδη, οἱ πρωτεΐνες, τά χορταρικά, νά βρίσκωνται σέ σωστή ἰσορροπία.

Μπορεῖ νά μαγειρεύη πιλάφια, μακαρονάδες, παστίτσα, μά πρέπει νά ξέρη νά κανονίζη τήν ποσότητα καί τή συχνότητά τους. Ἄς μήν ξεχνάη πῶς δέν ὑπάρχει λόγος νά παρουσιάζη κάθε μέρα κρέας στό τραπέζι (εἶναι πολυέξοδο καί μονότονο). Ὅτι τό ψάρι, ἀξίζει ὅσο καί τό μπιφτέκι. Ὅτι τά αὐγά καί τό τυρί, ἀποτελοῦν ἀνεξάντλητες «ἐφεδρεῖες» γιά δεύτερα πιάτα καί ὅτι τά χορταρικά εἶναι ἀπαραίτητα γιά τόν ὀργανισμό.

Ἕνα ἄλλο σημαντικό σημεῖο εἶναι νά προσαρμόση τήν κουζίνα της στόν τύπο τῆς ζωῆς πού κάνει ὁ σύζυγός της. Ἄν λοιπόν, ὁ σύζυγος δέν γυρίζη στό σπίτι, ὁ σύζυγος μέρες στίς ἑπτά, θά φάη σ' ἕνα ρεστωράν ἢ θά ἀρκεστῆ σ' ἕνα - δυό σάντουϊτς στό μπάρ. Σ' αὐτή τήν περίπτωσι, τό δεῖπνο πρέπει νά εἶναι ξεχωριστά ἄφθονο καί ἱκανοποιητικό, τέτοιο πού νά τόν ἀποζημιώνει γιά τό βιαστικό καί ἀνέπαρκές μεσημεριάτικο γεῦμα.

Ἄν ὁ νεαρός σύζυγος ἐπιστρέφη στό σπίτι τό μεσημέρι, ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νά σκεφθῆ πῶς ἔχει ἀκόμα μπροστά του ἕνα ὁλόκληρο ἐργάσιμο ἀπόγευμα. Γι' αὐτό, τό μεσημεριάτικο γεῦμα πρέπει νά εἶναι οὐσιαστικό, μά ἐλαφρό. Πολλά ἄτομα, πού ἀναγκάζονται ἀπό τήν ἐργασία τους νά περνοῦν καθιστική ζωή, ξέρουν πῶς, τρώγοντας τό μεσημέρι πιλάφι ἢ μακαρονάδα, κινδυνεύουν νά κυριευτῆ ὑπνηλία, ἀπό μιά ἀσυγκράτητη ὑπνηλία, ἀπό μιά νάρκη, πού ὀφείλεται στό γεγονός, ὅτι ἡ πέψι ἀπορροφᾶ ὅλες τους τίς δυνάμεις.

Ἐπομένως, ὄχι βαριά φαγητά τό μεσημέρι. Προτιμᾶτε χορταρικά, τυρί, ψητό ψάρι, ψητό κρέας, φαγητά ὁπωδήποτε ἐλαφρά, πού θά προσφέρουν στόν ὀργανισμό τήν ἀπαραίτητη ἐνέργεια, χωρίς ὅμως, νά ἀπαιτοῦν ἀπ' αὐτόν νά καταβάλη προσπάθεια γιά τήν πέψι τους.

ΠΡΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ

Τέλος, ἡ νεαρή κυρία, πρέπει νά μάθη πῶς ὑπάρχει μιά κουζίνα χειλοκαιρινή καί μιά φθινοπωρινή. Αὐτό, ὄχι μόνον ἐπειδή πρέπει νά χρησιμοποιῆ τά χορταρικά, τά φρούτα ἢ τά ἄλλα τρόφιμα τῆς ἐποχῆς (πού εἶναι πιό φτηνά), ἀλλ' ἐπειδή ὁ ὀργανισμός ἀπαιτεῖ διαφορετική διατροφή, ἀνάλογα μέ τίς ἐποχές.

Τό χειμῶνα, χρειάζονται ζεστές σοῦπες καί τρώγονται ἀκόμα καί κρέατα κάπως παχειά (π.χ.: χοιρινά), πατάτες καί ζυμαρικά, ὄσπρια, ἀλλά καί ὠραῖες χειμωνιάτικες σαλάτες, πού ἐφοδιάζουν τόν ὀργανισμό μέ βιταμίνες, ὅπως καί μαρμελάδες, πού ἀντικαθιστοῦν τήν ἔλλειψι τῶν φρούτων.

Ἡ ἄνοιξι εἶναι ἡ ἐποχή τῶν ὠμῶν φαγητῶν: Χορταρικά ὠμά, κρέατες, ψάρια καί αὐγά. Ἡ κατανάλωσι τῶν ζυμαρικῶν πρέπει νά περιορίζεται τότε καί νά αὐξάνεται ἡ καταναλωσι τοῦ γάλατος. Περιμένοντας τά φρέσκα φροῦτα, δέν πρέπει νά ἐγκαταλείψουμε στό μεταξύ τίς κομπόστες.

Τό καλοκαίρι τά κρέατα πρέπει νά εἶναι πολύ ἀδύνατα, ψητά ἢ στή σχάρα. Τό ἴδιο καί τά ψάρια. Ἐπιτρέπονται ἐλαχιστα ἀμυλώδη, μαγειρεμένα ἐλαφρά (ρύζι, κρύα μακαρόνια μέ τυρί πατάτες τηγανιτές, σάν συμπλήρωμα μέ τό κρέας στή σχάρα). Ἄφθονα ἐπιδόρπια καί παγωτά, πού συχνά κατορθώνουν νά καταπολεμοῦν τήν ἀ»ορεξία ἀπό τή ζέστη, καθώς καί ἄφθονα φροῦτα, πού τό καλοκαίρι ὑπάρχουν φτηνά καί γιά ὅλα τά γούστα.

Μέ τό φθινόπωρο ξαναγυρίζουμε σέ μιά κουζίνα κάπως πιό «βαριά». Γευόμαστε καί πάλι τίς σοῦπες, τά πιλάφια, τίς μακαροονάδες, ἀλλά κλιμακωτά, μέχρι νά ξαναμποῦμε στό χειμῶνα.

Καί τώρα, θά θέλαμε νά δώσουμε μιά ἐμπιστευτική συμβουλή στή νέα κυρία, πού εἶναι καινούργια μαγείρισσα. Ἡ καλή κουζίνα ἔχει δυό μεγάλους ἐχθρούς: τήν ἔλλειψι φαντασίας καί τήν προχειρότητα. Ὅταν εἶναι προωρισμένα νά γίνωται μονό- ἢ τέσσερα πιάτα, πού ἐπαναλαμβάνουζίνα χαρακτηρίζεται ἀπό προχειρουστόζικο. Ἄλλοτε ἐπειδή λείπει τό ἀλάτι, ἄλλοτε ἐπειδή τά φαγητά Μέ ἄλλα λόγια, χρειάζεται προσο- «Ὅμως, ἡ βασική ἐρώτησι μένει χωρίς ἀπάντησι», διαμαρτύρεται ἡ νεαρή κυρία. «Ἐγώ, κάθε πρωΐ ζυπνῶ καί ἡ πρώτη μου σκέψι εἶναι: «Θεέ μου, τί θά μαγειρέψω πάλι σήμερα»;

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΕΝΟΥ

Νά μιά συμβουλή, πού θυμίζει... τό αὐγό τοῦ Κολόμβου. Καθῆστε σ' ἕνα τραπεζάκι, πάρτε μολύβι καί χαρτί κι' προσπαθῆτε νά ὀργανώσετε τό μενοῦ μιᾶς ὁλόκληρης ἑβδομάδος. Τά φαγητά πού θά σημειώσετε, πρέπει νά φροντίσετέ νά εἶναι ποικίλα καί ἁπλά. Ὅταν θά τά ἔχετε γράψει στή γραμμή, τό ἕνα κάτω ἀπό τό ἄλλο, πάρτε θάρρος καί προσπαθῆστε νά ἐτοιμάσετε τό μενοῦ μιᾶς δεύτερης ἑβδομάδος.

Τό κάνατε αὐτό; Ἐν τάξει. Αὐτά θά εἶναι τά δυό βασικά μενοῦ σας. Θά σᾶς δώσουμε ἕνα παράδειγμα, στό ὁποῖο μπορεῖτε νά φέρετε χίλιες δυό παραλλαγές, μέ τίς συνήθειες καί τά γούστα σας. Ὅπως θά προσέξετε, σέ κάθε ὁμάδα τῆς Α' ἢ τῆς Β' ἑβδομάδος, γίνεται προσπάθεια νά χρησιμοποιῆτε ἕνα φαγητο (π.χ.: ψητό, βραστό, κοτόπουλο) τουλάχιστον γιά δυό φαγητά, ξαναπαρουσιάζοντάς το στό τραπέζι μιά ἢ δυό μέρες ἀργότερα, διαφορετικό.

(ἢ κοτόπουλο) κοκκινιστό μέ πατάτες καί σαλάτα. Βράδυ: Κρέας στή σχάρα, χόρτα βραστά, τυρί.

Κυριακή — Μεσημέρι: Μακαρονάδα μέ ραγοῦ, ἀμή μικτή σαλάτα. Βράδυ: Ζωμός, κρέας στή σχάρα, σαλάτα ἀπό φασολάκια.

ΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα — Μεσημέρι: Ρύζι μέ βούτυρο, κοτόπουλο ψητό μέ μπιζέλια ἢ ἄλλα χορταρικά ζεματισμένα μέ βούτυρο. Βράδυ: Κροκέτες ἀπό ρύζι (τίς ἐχετε ἔτοιμες, βράζοντας περισσότερο ρύζι τό μεσημέρι) σαλάτα ἀπό τά περισσεύματα τοῦ κοτόπουλου μέ βραστές πατάτες.

Τρίτη — Μεσημέρι: Μικτή σαλάτα, βραστό βοδινό μέ πατάτες Βράδυ: Φιλέτα γλώσσας μέ λεμόνι καί λάδι, χόρτα βραστά.

Τετάρτη — Μεσημέρι: Φρέσκα φασολάκια, τηγανιτά αὐγά, ἕνα - δυό σελκάκια, τηγανιτά αὐγά, ἕνα - δυό ἐκλεκτά τυριά. Βράδυ: Κολοκυθάκια γεμιστά (χρησιμοποιώντας τά περισσεύματα τοῦ βραστοῦ βοδινοῦ) καί πράσινη σαλάτα.

Πέμπτη — Μεσημέρι: Κοτόπουλο κοκκινιστό ἢ στό φοῦρνο, μπιζέλια μέ βούτυρο, τυρί καί σαλάτα. Βράδυ: Ζωμός κρέατος, γεμιστή ὁμελέτα, χόρτα βραστά.

Παρασκευή — Μεσημέρι: Γεμιστές ντομάτες μέ ρύζι, φιλέτα γλώσσας τηγανιτά καί σαλάτα. Βράδυ: Χορτηγανιτά φιλέτα γλώσσας (περισσόσουπα, φιλέτα γλώσσας (περισσεύμα ἀπό τό μεσημέρι), σαλάτα ντομάτας.

Σάββατο — Μεσημέρι: Ψαρόσουπα μέ σέλινο, πατάτες καί καρότα. Βράδυ: Κεφτεδάκια μέ σαλτσα καί μπιζέλια μέ βούτυρο, σαλάτα καί τυρί.

Κυριακή — Μεσημέρι: Κρέας στό φοῦρνο μέ πατάτες ἢ ροσιμπίφ στήν κατσαρόλλα, μέ τυρί καί ρωσική σαλάτα. Βράδυ: Πιλάφι, κρέας (περίσσευμα ἀπό τό μεσημέρι), μικτή σαλάτα καί τυρί.

ΟΙ ΣΩΣΤΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

Αὐτά τά ἁπλοποιημένα, μά σωστά ἰσορροπημένα μενοῦ, θά συμπληρωθοῦν μέ φροῦτα, μέ κομπόστες ἢ παγωτά, πού τελειώνουν εὐχάριστα ἕνα γεῦμα. Τά μενοῦ τῆς Α' καί Β' ἑβδομάδος, γραμμένα καθαρά, θά καφβριτσωθοῦν μέ πινέζες στό ἐσωτερικό μέρος τοῦ ντουλαπιοῦ τῆς κουζίνας, μέ τρόπο πού νά μπορῆτε νά τά συμβουλεύεστε μέ εὐκολία.

Ἡ νεαρή κυρία θά ἀρχίση νά μαγειρεύη τά μενοῦ τῆς πρώτης καί τῆς δεύτερης ἑβδομάδος, τό ἕνα ἐπειτα ἀπό τό ἄλλο. Ὕστερα, ἐναλλάσσοντας τίς ἡμέρες, ἀνάλογα μέ τή φαντασία της ἢ προσθέτοντας ἐποχικές παραλλαγές ἢ νέα πιάτα, πού ἔχει μάθει νά μαγειρεύη.

Μιά ἄλλη συμβουλή: Πρέπει νά συνηθίση νά ἀγοράζη τά τρόφιμα σέ σωστές ποσότητες, ἔτσι που νά φτανουν τουλάχιστον γιά δυό φαγητά (γιά δυό ἄτομα). Ἕνα ψητό μοσχάρι π.χ. πρέπει νά ζυγίζη τουλάχιστον ἑξακόσια γραμμάρια γιά νά φτάση γιά δυό γεύματα (δύο ἀτόμων). Ἕνα κοτόπουλο, ἀντίθετα, πρέπει νά ζυγίζη τουλάχιστον ἐνιακόσια γραμμάρια. Τά μπιφτέκια δέν πρέπει νά εἶναι λιγότερο ἀπό μισό κιλό γιά κάθε γεῦμα καί σέ ζυγό ἀριθμό. Εἶναι μιά μέθοδος πολύ καλή, νά συνηθίσετε νά μαγειρεύετε κρέας ἢ ψάρι τουλάχιστον γιά δυό γεύματα, ἀν ὄχι γιά τρία ἢ καί περισσότερα, ἀφοῦ τό ψυγεῖο τά διατηρεῖ θαυμάσια. Ἔτσι, ἐξοικονομεῖτε καιρό, ἐργασία καί φωτιά.

Οἱ πραγματικοί εἰδικοί τῆς τέχνης τῆς κουζίνας, παραδέχονται πῶς μιά ἀπό τίς μεγαλύτερες δυσκολίες βρίσκεται στό νά ξέρη κανεις νά καθορίζη τίς ἀπαραίτητες ποσότητες τροφῆς χρειάζεται προσοχή καί ὑπομονή.

Πρῶτος κανόνας (πού ἰσχύει γιά τή νοικοκυρά, πού δέν ἐργάζεται ἔξω ἀπό τό σπίτι) εἶναι νά μαγειρεύη τό πρωΐ γιά ὅλη τήν ἡμέρα. Ὕστερα ἀπό τά σύντομα καθημερινά ψώνια, θά ἀφιερώση μερικές ἀπό τίς ὧρες της στήν κουζίνα. Κι' ἐνῶ θά μαγειρεύη τό ραγοῦ γιά τό μεσημεριάτικο γεῦμα, μπορεῖ νά ἑτοιμάση συγχρόνως καί τα χορταρικά γιά τή χορτόσουπα τοῦ δείπνου. Θά εἶναι ἀρκετό νά προσθέση τό βράδυ τό ρύζι ἢ τή σούπα πού χρειάζονται μόνον λίγα λεπτά γιά νά βράσουν. Προσλέπετε πῶς θά ἔχετε μιά μέρα πολύ ἐντατική; Ἕνα ἀπόγευμα ἀφιερωμένο σέ ψώνια ἢ σέ ἐπισκέψεις; Τότε, φροντίστε νά μαγειρέψετε ἕνα φαγητό γιά τό μεσημέρι σέ ἄφθονη ποσότητα, γιά νά τό παρουσιάσετε καί πάλι τό βράδυ, κρύο ἢ ζεστό, ὕστερα ἀπό μιά ἐλαφρή σούπα, πλουτίζοντας τό δεῖπνο μέ μιά μικτή σαλάτα καί μ' ἕνα τυρί ἐκλεκτής ποιότητος.

Ἐνῶ μαγειρεύετε, καταφεύγετε σέ διάφορα τεχνάσματα γιά νά χρησιμοποιῆτε ὅσο τό δυνατόν λιγότερες κατσαρόλες καί τηγανίες.

Φροντίζετε νά μαγειρεύετε σέ σκεύη, πού νά μπορῆτε νά τά παρουσιάσετε καί στό τραπέζι, γιά νά ἀποφύγετε νά λερώνετε πιατέλες σερβίρισματος.

Μήν πετᾶτε τό νερό, πού ἔχετε βράσει ζυμαρικά ἢ πατάτες. Ἕνας ἐξυπνος τρόπος γιά νά τό χρησιμοποιήσετε, εἶναι νά τό ρίξετε σέ μιά πλαστική λεκανίτσα, νά προσθέσετε δυό κουταλιές ἀπορρυπαντικό καί νά τό χρησιμοποιήσετε γιά νά πλύνετε τά πιάτα, τά πηρούνια καί τά σκεύη πού λερώσατε μαγειρεύοντας.

Ὅταν τηγανίζετε, προσέχετε νά μήν καίγεται τό λάδι (τά μαῦρα μικρά μόρια εἶναι ἕνα δηλητήριο γιά τά ἔντερα). Ἄν περισσεύη λάδι μέσα στό τηγάνι, ἀφῆστε το νά κρυώση καί συγκεντρώστε το, ἀφοῦ τό σουρώσετε μέ μιά γάζα, σ' ἕνα ψιαλίνο βάζο. Μέσα εἰς αὐτό θά διατηρήσετε τό λάδι πού τηγανίσατε ψαρια, μέ τήν ἐπιγραφή «ψάρια». Σέ κάθε βάζο, θά ρίξετε ἕνα φύλο δάφνης, πού θά δώση μιά εὐχάριστη μυρωδιά στό τηγανόλαδο.

Γιά νά καταλήξουμε, εἴτε ἔχετε στή διάθεσί σας πολύ καιρό, εἴτε ὄχι ἡ κουζίνα ἀπαιτεῖ προσοχή, ἐξυπνάδα, φαντασία, πάδος. Εἶναι μιά τέχνη, πού δέν πρέπει νά παραμελῆται καί νά μειώνεται. Ὅταν τήν ἀπαρνῆστε ἀπό τεμπελιά (ἢ ἀπό ανομπισμό), εἶναι σάν νά ἀφαιρῆτε ἀπό τόν ἑαυτό σας καί ἀπό την οἰκογένειά σας μιά ἀπό τίς χαρές τῆς ζωῆς. Ποιός δέν ξέρει, ὅτι ὡρισμένες ἐξαντλήσεις, ὡρισμένες ἐπίμονες ἀνορεξίες, ἐξαφανίζονται μόνον μέ μιά κουζίνα πιό γουστόζικη καί πιό ποικίλη; Καί ἄς μήν ξεχνᾶμε (ἡ ψυχολογία μας τό διδάσκει) ὅτι, τόσο στούς μεγάλους, ὅσο καί στά παιδιά, ἕνα ἱκανοποιητικό γεῦμα ἀποτελεῖ καί μιά ὠφέλιμη ψυχική τροφή, ἕνα φορτιό εὐεξίας πού διώχνει τήν κακή ψυχική διάθεσι καί μᾶς κάνει νά νιώθουμε τόν ἑαυτό μας σέ ἁρμονία μέ τόν ὑπόλοιπο κόσμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἕνα πρόγραμμα στίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Ἕνας καλός κανόνας γιά τή νοικοκυρά εἶναι νά μαγειρεύη τό φαγητό γιά ὅλη τήν ἡμέρα.

ΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα — Μεσημέρι: Πατάτες βουτύρου, ψητό μοσχάρι μέ σπανάκια ἢ ἄλλα χορταρικά. Βράδυ: Ἀρακᾶς μέ ντομάτα, ὀμελέτα, τυρί.

Τρίτη — Μεσημέρι: Παστίτσα μέ καρονάδα, τυροπιτάκια καί πράσινη σαλάτα. Βράδυ: Ρύζι ζεματισμένο μέ λίγο βούτυρο, φιλέτα ἀπό ψάρι στό φοῦρνο.

Τετάρτη — Μεσημέρι: Χορτόσουπα ψητό μοσχάρι (περίσσευμα ἀπό τή Δευτέρα) μέ τηγανιτές πατάτες. Βράδυ: Συκωτι στή σχάρα μέ μικτή σαλάτα, γαρνιρισμένη μέ σφιχτά αὐγά.

Πέμπτη — Μεσημέρι: Πιλάφι μέ κιμά, μπιζέλια ζεματισμένα μέ βούτυρο, τυρί, ὠμή σαλάτα. Βράδυ: Ντομάτες γεμιστές (μέ περίσσευμα ἀπό τό μεσημεριάτικο κιμά, ρύζι κλπ.), μικτή σαλάτα καί γραβιέρα.

Παρασκευή — Μεσημέρι: Σπαγέτα μέ ντομάτα, ψάρι βραστό μέ πατάτες. Βράδυ: Χορτόσουπα, ρωσική σαλάτα (μέ ψάρι καί βραστές πατάτες πού θά περισσέψουν ἀπό τό μεσημέρι καί στίς ὁποίες θά προσθέσετε μπιζέλια, κρεμμυδάκια, κοκκινογούλια κλπ.) καί τυρί.

Σάββατο — Μεσημέρι: Κουνέλι λέτα, χόρτα βραστά.

Παρασκευή — Μεσημέρι: Γεμιστές ντομάτες μέ ρύζι, φιλέτα γλώσσας τηγανιτά καί σαλάτα. Βράδυ: Χορτηγανιτά φιλέτα γλώσσας (περισσόσουπα, φιλέτα γλώσσας (περισσεύμα ἀπό τό μεσημέρι), σαλάτα ντομάτας.

Σάββατο — Μεσημέρι: Ψαρόσουπα μέ σέλινο, πατάτες καί καρότα. Βράδυ: Κεφτεδάκια μέ σαλτσα καί μπιζέλια μέ βούτυρο, σαλάτα καί τυρί.

Κυριακή — Μεσημέρι: Κρέας στό φοῦρνο μέ πατάτες ἢ ροσιμπίφ στήν κατσαρόλλα, μέ τυρί καί ρωσική σαλάτα. Βράδυ: Πιλάφι, κρέας (περίσσευμα ἀπό τό μεσημέρι), μικτή σαλάτα καί τυρί.

ΟΙ ΣΩΣΤΕΣ ΔΟΣΕΙΣ

Αὐτά τά ἁπλοποιημένα, μά σωστά ἰσορροπημένα μενοῦ, θά συμπληρωθοῦν μέ φροῦτα, μέ κομπόστες ἢ παγωτά, πού τελειώνουν εὐχάριστα ἕνα γεῦμα. Τά μενοῦ τῆς Α' καί Β' ἑβδομάδος, γραμμένα καθαρά, θά καφβριτσωθοῦν μέ πινέζες στό ἐσωτερικό μέρος τοῦ ντουλαπιοῦ τῆς κουζίνας, μέ τρόπο πού νά μπορῆτε νά τά συμβουλεύεστε μέ εὐκολία.

Ἡ νεαρή κυρία θά ἀρχίση νά μαφίμων, πού χρειάζονται γιά ἕνα ὡρισμένο ἀριθμό ἀτομων. Ἄς προσπαθήση ἡ νεαρή οἰκοδέσποινα νά ἀπαντήση σ' αὐτές τις ἐρωτήσεις: Πόσα σπαγέτα χρειάζονται κατά ἄτομο, γιά μιά καλή μακαρονάδα: (Ἀπό ἑκατό μέχρι ἑκατό πενήντα γραμ.). Καί πόση ποσότητα ζυμαρικοῦ γιά μιά σούπα; (Περίπου τριάντα γραμ.). Ποιές εἶναι οἱ δόσεις τοῦ ρυζιοῦ; (Γιά ἕνα καλό πιλάφι ἑκατό γραμ. κατ' ἄτομο, γιά σούπα τριάντα γραμ. κατ' ἄτομο).

Ἡ μέση ποσότητα κρέατος κυμαίνεται ἀνάμεσα στά ἑκατόν εἴκοσι καί ἑκατόν πενήντα γραμ. κατ' ἄτομον. Ὅταν πρόκειται γιά χορταρικά, χρειάζονται ἀπό διακόσια μέχρι τρακόσια πενήντα γραμ. κατ' ἄτομο. Πρόκειται, φυσικά, γιά δόσεις σχετικές, πού μπορεῖ νά ἀλλάζουν, ἀνάλογα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς ὀρέξεως.

ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΕ ΤΟ ΠΡΩΙ

«Μά ἐγώ θάθελα νά ξέρω πῶς θά μποροῦσα νά μαγειρεύω καλά, χωρίς νά μένω πολλές ὧρες στήν κουζίνα», ἐπιμένει ἡ νεαρή κυρία. Θά τήν βοηθήσουμε καί σ' αὐτό. Πρέπει νά ξέρη, ὅμως, ὅτι τό καλό μαγειρεύειν εἶναι ἀνάγκη νά μαγειρεύω καλά, ἐπειδή ἡ νεαρή κυρία θά ἀφιερώνη τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας στήν κουζίνα. Ἐπειδή ἡ νεαρή κυρία θά ἀφιερώνη τό μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας στήν κουζίνα. Κι' ἐνῶ θά μαγειρεύη τό ραγοῦ γιά τό μεσημεριάτικο γεῦμα, μπορεῖ νά ἑτοιμάση συγχρόνως καί τα χορταρικά γιά τή χορτόσουπα τοῦ δείπνου. Θά εἶναι ἀρκετό νά προσθέση τό βράδυ τό ρύζι ἢ τή σούπα πού χρειάζονται μόνον λίγα λεπτά γιά νά βράσουν. Προβλέπετε πῶς θά ἔχετε μιά μέρα πολύ ἐντατική; Ἕνα ἀπόγευμα ἀφιερωμένο σέ ψώνια ἢ σέ ἐπισκέψεις; Τότε, φροντίστε νά μαγειρέψετε ἕνα φαγητό γιά τό μεσημέρι σέ ἄφθονη ποσότητα, γιά νά τό παρουσιάσετε καί πάλι τό βράδυ, κρύο ἢ ζεστό, ὕστερα ἀπό μιά ἐλαφρή σούπα, πλουτίζοντας τό δεῖπνο μέ μιά μικτή σαλάτα καί μ' ἕνα τυρί ἐκλ

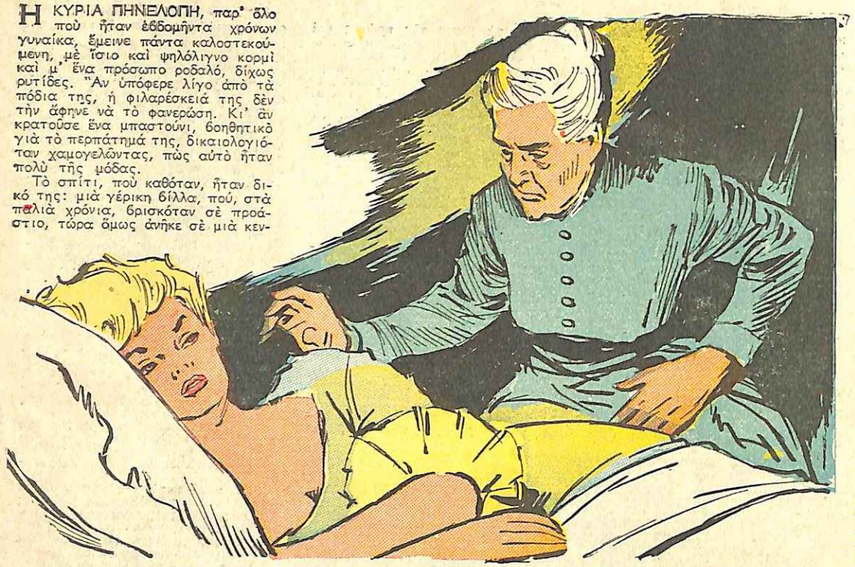

— *Κι' ἐπῆγες νὰ σκοτωθῆς γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο καποίτσιο τοῦ ἀντρός σου;...*

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΗΝΕΛΟΠΗ, παρ' ὅλο πού ἦταν ἐβδομήντα χρόνων γυναίκα, ἔμεινε πάντα καλοστεκούμενη, μὲ ἴσιο καὶ ψηλόλιγνο κορμὶ καὶ μ' ἕνα πρόσωπο ροδαλό, δίχως ρυτίδες. Ἂν ὑπόφερε λίγο ἀπὸ τὰ πόδια της, ἡ φιλαρέσκειά της δὲν τὴν ἄφηνε νὰ τὸ φανερώσῃ. Κι' ἂν κρατοῦσε ἕνα μπαστούνι, βοηθητικὸ γιὰ τὸ περπάτημά της, δικαιολογιόταν χαμογελώντας, πὼς αὐτὸ ἦταν πολὺ τῆς μόδας.

Τὸ σπίτι, ποὺ καθόταν, ἦταν δικό της: μιὰ γέρικη βίλλα, πού, στὰ παλιὰ χρόνια, βρισκόταν σὲ προάστιο, τώρα ὅμως ἀνήκε σὲ μιὰ κεντρικὴ ἀριστοκρατικὴ συνοικία, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπέκτασι τῆς Ἀθήνας.

Ζοῦσε ἄνετα, γιατ' εἶχε κάνει μεταρρυθμίσεις μοντέρνες στὸ σπίτι της. Ζοῦσε πλούσια, γιατ' εἶχε εἰσοδήματα πολλά, ἀπὸ τὴν κτηματικὴ περιουσία, ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ ἄντρας της, ὁ μακαρίτης Μαρκάκης, ἕνας δραστήριος κι' ἐξυπνος χρηματιστὴς τῆς ὁδοῦ Ἀριστείδου.

Συντροφιά της στὸ σπίτι εἶχε τὴν κυρα-Εὐτέρπη, ποὺ τὴν εἶχε πάρει κοντά της ἀπὸ δέκα χρόνων κοριτσάκι, τὴ μεγάλωσε, καὶ τὴν πάντρεψε μὲ τὸν κηπουρό της, γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ κοντά της. Μὲ τὸν καιρό, πάντρεψε καὶ τὴν κόρη τους, καὶ τὴν προίκισε καλά. Ἔτσι, ἡ κυρα-Πηνελόπη εἶχε δύο καλοὺς συντρόφους καὶ πιστοὺς φίλους στὸ σπίτι της.

Τὴ βοήθησαν πάρα πολύ, μάλιστα, ὅταν πάντρεψε καὶ τὴν δική της μοναχοκόρη, μ' ἕναν ἐπιχειρηματία, ποὺ ταξίδευε διαρκῶς στὴν Εὐρώπη γιὰ τὶς δουλειές του.

Ὁ Τάκης καὶ ἡ Λένα, —ἔτσι λέγανε τὸ γαμπρό της καὶ τὴν κόρη της— εἶχαν δικό τους ὡραῖο σπίτι στὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, ἀλλὰ τοὺς ἦταν δύσκολο νὰ παίρνουν καὶ τὰ παιδιά τους, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Τάκης ταξίδευε κ' ἔπαιρνε καὶ τὴ γυναίκα του μαζί. Γι' αὐτό, λοιπόν, εἶχε ἀναλάβει ἡ κυρία Πηνελόπη, καὶ φρόντιζε γιὰ τὰ ἐγγόνια της, ποὺ γιὰ πιὰ μεγαλώσει καὶ πήγαιναν μάλιστα στὸ σχολεῖο.

★

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ κυρία Πηνελόπη, ἀφοῦ πῆρε τὸ πρόγευμά της στὴν τραπεζαρία, ἀγήκε στὴ βεράντα, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ γλάστρες μὲ λουλούδια. Ἀκούμπησε τὸ μπαστούνι πλάϊ της, ξάπλωσε ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, φόρεσε τὰ γυαλάκια της καὶ ξεδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα.

Σὲ λίγο, ἦρθαν καὶ τὰ ἐγγόνια της, ἡ Πόπη καὶ ὁ Λάκης, τὸ ἕνα δέκα καὶ τὸ ἄλλο ὀκτὼ χρόνων, ὄμορφα παιδάκια.

Εἶχαν κι' αὐτὰ φάει τὸ πρωϊνό τους, κι' ἦρθαν μὲ τὰ σκαμνάκια τους στὴ βεράντα, νὰ κάνουν συντροφιὰ στὴ γιαγιά.

Τὸ ἕνα κάθησε ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πολυθρόνας, ἀφοῦ φίλησαν καὶ καλημέριασαν τὴ γιαγιά.

Αὐτὸ γινότανε κάθε πρωΐ, τώρα στὶς διακοπές, κι' ἡ κυρία Πηνελόπη τὰ καμάρωνε καὶ τοὺς διηγόταν διάφορες ἱστορίες.

— Γιαγιά, πότε θἀρθοῦν ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά; ρώτησε ἡ Πόπη.

— Σὲ κανένα μῆνα, παιδιά μου. Ὁ μπαμπᾶς σας ἔχει πολλὲς δουλειές.

Ἡ Πόπη ἀναστέναξε κι' ἀκούμπησε τὸ χεράκι της πάνω στὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς χαϊδευτικά.

— Γιαγιά, πότε θὰ πᾶμε γιὰ μπάνιο; — ρώτησε μὲ τὴ σειρά του ὁ Λάκης.

— Τὴν ὥρα, ποὺ πᾶμε πάντα. Θἀρθῇ τὸ ταξὶ νὰ μᾶς πάρῃ.

Ἀναστέναξε κι' ὁ Λάκης, μὰ συνέχισε:

—Θὰ διαβάσης ἀκόμα πολύ, γιαγιά;

— Γιατί, Λάκη μου;

— Γιὰ νὰ μᾶς πῆς τὴν Ἱστορία ἐκείνη, ποὺ μᾶς ἄρχισες χθές.

Ἡ κυρία Πηνελόπη χαμογέλασε, γιατὶ ἀπὸ χθὲς ὡς σήμερα εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴν αὐτοσχέδια, ἱστορία, ποὺ τοὺς εἶχε ἀρχίσει.

— Ἔχω μιὰ ἄλλη, καλλίτερη, τοὺς εἶπε πονηρά.

Καὶ παράτησε τὴν ἐφημερίδα πλάϊ της, πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι.

Τὰ παιδιὰ μάζεψαν τὰ σκαμνάκια τους πιὸ κοντὰ στὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς, καὶ γύρισαν τὰ κεφαλάκια τους πρὸς τὸ μέρος της, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν πιὸ καλὰ τὴν ἐκφρασι τοῦ προσώπου της.

— Λοιπόν... ἄρχισε ἡ γιαγιά.

Μά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας νέος καγκελλόφορτα, κατέβηκε καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἡ γιαγιὰ σταμάτησε κι' ἡ ματιά της στηλώθηκε στὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας τηλεγραφικὸς διανομέας.

Ἡ κυρα-Εὐτέρπη, στὸ ἄκουσμα τοῦ κουδουνιοῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, κατέβηκε τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια, καί, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, παρέλαβε ἕνα τηλεγράφημα.

Ὁ διανομέας ἔφυγε. Ἡ κυρα-Εὐτέρπη ξανανέβηκε τὰ σκαλοπάτια, βγῆκε στὴ βεράντα καὶ παρέδωσε τὸ τηλεγράφημα στὴν κυρία Πηνελόπη. Τὰ παιδιὰ παρακολουθοῦσαν ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις, καὶ κάρφωναν τὰ βλέμματά τους στὴ γιαγιά, ποὺ φοροῦσε τὰ γυαλάκια της, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ τηλεγράφημα. Ἡ κυρα-Εὐτέρπη στεκόταν δυὸ βήματα πίσω τους, περιμένοντας κι' αὐτὴ νὰ μάθῃ, σὰν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, τὰ νέα.

Ἡ γιαγιὰ ξεδίπλωσε τὸ χαρτί, τὸ διάβασε, τὸ ξαναδίπλωσε κι' ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σκεπτική.

Δὲν εἶπε τίποτα, δὲν φάνηκε τὸ παραμικρὸ στὴ φυσιογνωμία της. Ἀναζήτησε τὸ μπαστούνι της, σηκώθηκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Ἔπειτα ἄνοιξε τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο βρῆκε τὸν ἀριθμό, ποὺ ἤθελε, καὶ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ πρακτορεῖο τῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρίας.

— Πότε φεύγει ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Παρίσι; ρώτησε. Εὐχαριστῶ. Νὰ μοῦ κλείσετε μιὰ θέσι, παρακαλῶ.

Ἀκούμπησε τ' ἀκουστικὸ καὶ φώναξε:

— Εὐτέρπη!

Σὲ λίγο, ἡ κυρα-Εὐτέρπη μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τὴν ἀκολουθοῦσαν τὰ παιδιά. Σ' ὅλων τὰ πρόσωπα ὑπῆρχε ἡ περιέργεια κι' ἡ ἀγωνία.

— Εὐτέρπη, ἑτοίμασε μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Σὲ δυὸ ὧρες φεύγω, μὲ ἀεροπλάνο.

Κατάπληκτη ἔμεινε ἡ κυρα-Εὐτέρπη, γιατὶ ἤξερε πὼς ἡ κυρία της δὲν ἀγαποῦσε τὰ ταξίδια, κι' οὔτε εἶχε ταξιδέψει ποτὲ μὲ ἀεροπλάνο.

Κάτι πῆγε νὰ ρωτήσῃ, ἀλλὰ μετάνιωσε, γιατὶ ἤξερε καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς κυρίας της. καὶ πῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγή της.

Ἡ γιαγιὰ ἔσκυψε, φίλησε τὰ ἐγγονάκια της καὶ τοὺς εἶπε:

— Σήμερα δὲν ἔχει μπάνιο. Θὰ φύγω γιὰ λίγες μέρες. Νὰ εἴσαστε φρόνιμα καὶ ν' ἀκοῦτε τὴν κυρα-Εὐτέρπη.

Τ' ἄφησε καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της. Κυττάχθηκε στὸν καθρέφτη καὶ εἶδε δυὸ δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της. Τότε μόνο ταράχθηκε.

Εἶχε πολὺ καιρὸ νὰ κλάψῃ, — εἴκοσι χρόνια, ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μακαρίτη τοῦ ἄντρα της. Τὰ δάκρυα μόνον τὴν ἔκαναν νὰ νιώσῃ τώρα τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ποὺ τῆ βρῆκε.

Ἡ κόρη της βρισκόταν ἑτοιμοθάνατη στὸ Παρίσι!

Τίποτ' ἄλλο δὲν τὴν πληροφοροῦσε τὸ τηλεγράφημα ποὺ τῆς εἶχε στείλει ὁ γαμπρός της ἀπὸ τὸ Παρίσι, μὲ μιὰ διεύθυνσι νοσοκομείου.

★

Ἡ γιαγιὰ ἔφυγε, παρ' ὅλα τὰ ἑβδομήντα της χρόνια, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε πετάξει ἄλλη φορὰ μὲ ἀεροπλάνο. Ἔφυγε καὶ δὲν εἶπε σὲ κανένα τίποτα παρὰ μόνο, πὼς θὰ γύριζε σὲ μερικὲς ἡμέρες. Ἔφυγε καὶ δὲν ἤξερε τί θἄβρισκε ἐκεῖ ποὺ θὰ πήγαινε, σ' ἕνα ἄγνωστο γι' αὐτὴν τόπο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο δάκρυα, ποὺ ἀντίκρυσε ἡ ἴδια στὸν καθρέφτη, δὲν ἄφησε νὰ ἐκδηλωθῇ ἀλλοιῶς ὁ μεγάλος της πόνος. Δύο δάκρυα σφράγισαν τὴν ἀπελπισία της, μέσα βαθειὰ στὴν καρδιά της. Ἦταν γερὸς χαρακτῆρας ἡ κυρία Πηνελόπη. Ἦταν ὁ τύπος τῆς γυναίκας, ποὺ δὲν ξάφνιαζε οὔτε τὸν ἑαυτό της, οὔτε τοὺς ἄλλους.

Ἔφθασε στὸ Παρίσι, συνεννοήθηκε μὲ τὰ λίγα γαλλικά της καί, μ' ἕνα ταξί, πῆγε στὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἔγραφε τὸ τηλεγράφημα. Εἶχε μιὰ βαθειὰ πεποίθησι ὅτι τὸ κακὸ θὰ σταματοῦσε. Εἶχε παρακαλέσει τὴν Παναγιὰ πρὶν φύγῃ, νὰ σώσῃ τὴν κόρη της. Μ' αὐτὴ τὴν πίστι ξεκίνησε.

★

Ἡ κόρη της εἶχε ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ τὴν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Οἱ γιατροὶ δὲν τῆς ἔδωσαν παρὰ λίγες ὧρες ζωή. Μά, στάθηκε τυχερή. Ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς καθηγητοῦ ἀπὸ τὴ Σουηδία, ποὺ βρέθηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ καὶ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια.

Ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ἀντίκρυσε τὴ μητέρα της, ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ προσκέφαλο καὶ τρεμόπαιξαν τὰ βλέφαρά της.

— Μητέρα! μουρμούρισε.

— Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω, κόρη μου.

— Τὸν τσάκωσα, ποὺ μὲ ἀπατοῦσε.

— Κι' ἐπῆγες νὰ σκοτωθῆς γιὰ ἕνα ἐπιπόλαιο καπρίτσιο τοῦ ἀντρός σου; Φάνηκες τόσο δειλή; Καὶ τὰ παιδιά σου, δὲν τὰ συλλογίστηκες; Πρόσεξε καλά, ὅταν θἀσθῆ ὁ ἄντρας σου ἐδῶ νὰ σὲ δῇ, νὰ τοῦ χαμογελάσῃς καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμη!

— Συγγνώμη;

— Ναί, κόρη μου. Μὲ τὴ συγγνώμη σου θὰ τὸν κερδίσῃ γιὰ πάντα. Θὰ τὸν ταπεινώσῃς! Φίλησε τώρα αὐτὸ τὸ εἰκονισματάκι. Ἡ Παναγία σ' ἔσωσε! Φύλαξε τὰ παιδιά σου, νὰ μὴ μείνουν ὀρφανά!

★

Ἡ κυρία Πηνελόπη κάθησε δεκαπέντε ἡμέρες στὸ Παρίσι. Εἶχε τὸ σκοπό της.

Φεύγοντας, πῆρε μαζί της τὴν κόρη της καὶ τὸ γαμπρό της. Τοὺς ἔφερε καὶ τοὺς ἐγκατέστησε στὴν ἐπαυλί της, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιβλέπῃ.

Μιὰ νέα ζεστασιὰ οἰκογενειακὴ τύλιξε τὸ ἐγγυάρι. Καὶ ἡ δασκεδαστικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ κυρία Πηνελόπη στὸ σπίτι της, ξανάφερε πάλι εὐτυχισμένες ἡμέρες στὸ ζευγάρι, στὰ παιδιά της!

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Ἡ ὥρα πλησιάζει, ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. Κάνει ἀκόμα ζέστη, εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅλα μᾶς μιλοῦν ἀκόμα γιὰ τὸ καλοκαίρι, ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, τὸ θερμόμετρο. Ἔρχεται, ὅμως νὰ τὰ διαψεύσῃ ὅλα τὸ ἡμερολόγιο, ποὺ δηλώνει, ἀμείλικτο : «Ἔφτασε Σεπτέμβρης, τὸ καλοκαίρι παραχώρησε τὴ θέσι του στὸ φθινόπωρο». Κι' ἔρχονται νὰ τὸ ὑποστηρίξουν, αὐτό, τὰ πρῶτα φύλλα ποὺ ἀρχίζουν νὰ κιτρινίζουν πάνω στὰ δέντρα, τὰ δράδυα ποὺ ἀρχίζουν νὰ γίνωνται πιὸ δροσερά, ἀλλὰ καὶ κάτι ἀόριστο ἀκόμα, μὰ διάχυτο στὴν ἀτμόσφαιρα, ποὺ «μυρίζει φθινόπωρο».

Τὸ παραπέτασμα τοῦ καιροῦ τραβιέται σιγὰ σιγὰ πάνω στὴν καλοκαιριάτικη ἐποχή. Ἡ χαρούμενη παρένθεσι τοῦ παραθερισμοῦ τελειώνει. Σὲ λίγο, θὰ ποῦμε ἀντίο στὶς ὄμορφες ἀκρογιαλιὲς καὶ θὰ ξαναγυρίσουμε στὴν πόλι.

Μὴν ἀπογοητεύεστε ὅμως. Ὁ γυρισμὸς στὴν πόλι δὲν σημαίνει ἄμεση καὶ ἀπότομη συνάντησι μὲ τὸ φθινόπωρο. Εὐτυχῶς, ὁ Σεπτέμβρης, τοὐλάχιστον στὴν χώρα μας, παρ' ὅλη τὴ φθινοπωρινὴ ἡμερολογιακή του τοποθέτησι, κρύβει ἀκόμα ἕνα ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ ἀπόθεμα καλοκαιριοῦ.

Γι' αὐτό, ἀκριβῶς, γυρίζοντας στὴν πόλι, δὲν θὰ εἶστε ἀναγκασμένες νὰ περάσετε ἀμέσως, ἀπὸ τὴ χαρούμενη καὶ ἄνετη μόδα τῆς καλοκαιριάτικης ἐποχῆς, στὴ φθινοπωριάτικη. Ἀντίθετα, μάλιστα, θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρία νὰ χαρῆτε γιὰ λίγο ἀκόμα τὰ πιὸ κομψὰ ἀπὸ τὰ καλοκαιρινά σας φορέματα καὶ —γιατὶ ὄχι;— νὰ προσθέσετε στὴ γκαρνταρόμπα σας ἕνα - δυὸ καινούργια, πιὸ προσαρμοσμένα στὸ στὺλ «τέλος ἐποχῆς».

Θὰ σᾶς βοηθήσουμε στὴν ἐκλογή σας, ἀναλύοντας μερικὲς πολὺ μοντέρνες καὶ πρακτικὲς ἰδέες.

Ἔχετε λάβει πρόσκλησι γιὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς σεπτεμβριάτικους γάμους, ποὺ εἶναι τόσο τῆς μόδας τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ σκέπτεστε μὲ ἀπελπισία: «Μὰ τί θὰ φορέσω; Αὐτὴ τὴν ἐποχή, δὲν ξέρει πῶς νὰ ντυθῇ καλοκαιρινό, μὰ οὔτε φορέσω οὔτε κάτι πολὺ καλοκαιρινό, μὰ κάτι ἀπόλυτα φθινοπωριάτικο!».

Ἡ λύσι δὲν εἶναι καθόλου δύσκολη. Μπορεῖτε νὰ κάνετε θαυμάσια ἐμφάνισι, μ' ἕνα σύνολο ἀπὸ σταμπαρισμένο μεταξωτὸ ὕφασμα. Προτιμήστε νὰ τὸ διαλέξετε μὲ λευκὸ φόντο καὶ μικρὰ μαῦρα γεωμετρικὰ σχέδια. Τὸ φόρεμα θὰ εἶναι χωρὶς μανίκι, μὲ μικρὸ ὁδάλ ντεκολτὲ καὶ γραμμὴ ἴσια, ποὺ θὰ φορμάρεται πάνω στὸ σῶμα μὲ δυὸ πένσες. Ἡ μέση θὰ σχηματίζει φιόγκο. Τὸ φόρεμα αὐτὸ θὰ συμπληρώνεται ἀπὸ ἕνα κοντὸ μπλουζὰν ζακετάκι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, μὲ μακρὺ μανίκι καὶ μικρὸ γιακά. Θὰ κουμπώνῃ μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὰ μαῦρα κουμπιά, μὰ εἶναι προτιμότερο νὰ μένῃ ἀνοιχτό, ἔτσι, ποὺ τὸ κορσὰζ τοῦ φορέματος νὰ δίνῃ ἀπὸ μέσα τὴν ἐντύπωσι πλαστρόν. Μοναδικό του γαρνίρισμα, μιὰ λευκὴ γαρδένια δίπλα στὸ γιακά.

Ἂν εἶστε ψηλή, λεπτή, μὲ σιλουέττα μαννεκέν, καὶ σᾶς ἀρέσῃ νὰ ντύνεστε μὲ πρωτοτυπία, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἕνα φόρεμα ἀπὸ μακρυκὸ τουὰλ «κουρτελλὲ», ἐφαρμοσμένο ἀπὸ μακρὲς πένσες, μὲ μακρὺ πλαστρόν, γιακᾶ, μὲ δυὸ χαμηλὲς μύτες, ποὺ σχηματίζει ντεκολτὲ V σχεδὸν μέχρι τὴ μέση καὶ καταλήγει σ' ἕνα μεγάλο φιόγκο.

Πρωτότυπο φόρεμα ἀπὸ τουὰλ κουρτελλέ, μὲ πλισαρισμένο πλαστρόν, γιὰ ψηλόλιγνη σιλουέττα.

Δυὸ κομψὲς ἐμφανίσεις μὲ πλεκτὰ φορέματα. Ἀριστερά: Πολὺ μοντέρνο ψεύτικο ντὲ-πιές. Τὸ κορσὰζ ἔχει πλέξη φανταιζί, ἐνῶ ἡ φούστα ἔχει ἁπλὴ πλέξη ζέρσεϋ. Δεξιά: Γιὰ τὶς πιὸ κομψὲς ὧρες, πλεκτὴ «τυνίκ» ἀπὸ λεπτὸ μαλλί, δουλεμένο σὲ μαργαρίτες.

Πολὺ μοντέρνο πουλόβερ, μὲ τρυπητὰ μοτίβα.

Πλεκτὸ ζακεττάκι, δουλεμένο μὲ βελονάκι, μὲ δαντέλλωτὰ μοτίβα.

γάλο φιόγκο. Μέσα ἀπὸ τὸ ντεκολτέ, θὰ φορέσετε ἕνα πλαστρὸν ἀπὸ πλισαρισμένο μεταξωτό. Τὸ μανίκι θὰ εἶναι μακρὺ καὶ θὰ καταλήγη σὲ μία λεπτὴ ἐσωτερικὴ μανσέτα ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ πλαστρόν

Ἂν σᾶς ἀρέση τὸ ρομαντικὸ ντύσιμο, γιὰ τὶς σὶκ περιπτώσεις, τότε ἀσφαλῶς θὰ προτιμήσετε ἕνα πολὺ πρωτότυπο ταγιὲρ ἀπὸ λευκὸ λινό, γαρνιρισμένο μὲ μαύρη δαντέλλα στὸ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτέ, στοὺς ὤμους, στὸ στρίφωμα καὶ στὰ μανίκια, ποὺ ἔχουν μάκρος 3)4. Μιὰ λεπτὴ μαύρη ζωνίτσα σφίγγει τὴ ζακέττα στὴ μέση. Θὰ τὸ γαρνίρετε μ' ἕνα τριαντάφυλλο στὸ ντεκολτέ.

Φόρεμα ἀπὸ πικὲ γιὰ νεαρὴ κοπέλλα, ποὺ συμπληρώνεται μὲ μιὰ πλεκτὴ μπλούζα γιὰ τὶς συννεφιασμένες μέρες, ἢ μὲ ἕνα πουκάμισο ἀπὸ μουσελλίνα γιὰ τὸ βράδυ.

Πολὺ μοντέρνα μπλούζα —καζάκα, μὲ φαρδὺ μανίκι, γαρνιρισμένη μὲ τρυπητὰ μοτίβα.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Μιὰ πάντοτε μοντέρνα καὶ πρακτικὴ «συνταπότελεῖ τὸ σεμιζιέ.

Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπὸ λινό, ἀπὸ σαντούγ, ἀπὸ τουάλ. Τὰ πιὸ σπορτίφ ἔχουν στὺλ στρατιωτικό, μὲ κωμίτες καὶ τσέπες στὸ στῆθος καὶ μὲ πολλὰ ἐξώφαρφα γαζιά. Ἕνα μοντέρνο σεμιζιέ, κάπως διαφορετικό, ἔχει κούμπωμα μέχρι τὸ στρίφωμα, πάνω σὲ φαρδεὶὰ πὰτ πλαισιωμένη ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς ἀπὸ πυκνὲς νερβίρ. Τὸ μανίκι εἶναι κοντό, μὰ μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάξετε καὶ μακρύ. Εἶναι ξεχωριστὰ ἐνδεδειγμένο γιὰ τὶς πιὸ λεπτές.

Μιὰ ἄλλη λύσι γιὰ τὸ πρωϊνὸ καὶ ἀπογευματινὸ ντύσιμο «τέλος ἐποχῆς» εἶναι —ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ταγιὲρ— καὶ τὸ πολὺ μοντέρνο ντὲ πιὲς φούστα - καζάκα. Γίνεται σὲ γραμμὴ πολὺ ἁπλή, μὲ ἴσια φούστα καὶ ριχτὴ καζάκα, μὲ κοντὸ μανίκι καὶ μυτερὸ γιακαδάκι.

Ἀκόμα μιὰ πρωτότυπη πρωϊνὴ ἰδέα εἶναι τὸ «χωριστὸ» ντὲ-πιὲς, μὲ μονόχρωμη φούστα καὶ σταμπαρισμένη ζακέττα. Ἕνα πολὺ χαριτωμένο μοντέλο ἔχει φούστα μαύρη καὶ κοντὴ ζακέττα μὲ μαῦρο φόντο καὶ μικρὰ ἄσπρα σταμπαρισμένα λουλούδια. Ἡ ζακέττα ἐφαρμόζει ἐλαφρὰ στὴ μέση. Τὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ γαρνίρεται μὲ ἕνα ψαλιδισμένο γιακᾶ ἀπὸ πικέ.

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΑΡΕΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Οἱ νεαρὲς κοπελλίτσες μποροῦν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα «γυρισμὸς στὴν πόλι», «τέλος ἐποχῆς», μ' ἕνα μόνο φόρεμα καὶ δυὸ μπλοῦζες. Τὸ φόρεμα θὰ γίνη ἀπὸ λευκὸ πικέ, χωρὶς μανίκι, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ ντεκολτὲ καὶ μιὰ μεγάλη πιέτα στὴ φούστα μπροστά. Τὰ ζεστὰ πρωϊνά, ποὺ ὁ ἥλιος θὰ καίη ἀκόμα σὰν καλοκαιριάτικος, θὰ τὸ φορέσετε σκέτο, ἁπλό, μὲ μιὰ δερμάτινη μαύρη ζωνίτσα. Γιὰ μιὰ συννεφιασμένη μέρα, μὲ φθινοπωριάτικα ἀνατριχιάσματα, θὰ τὸ συμπληρώσετε μὲ μιὰ πλεκτὴ μπλούζα, μὲ ριγωτὴ πλέξι, μάλλινη ἢ βαμβακερή, μὲ μακρυὰ μανίκια καὶ ψηλὸ λαιμό. Γιὰ μιὰ περίπτωσι πιὸ «σὶκ», τὸ ἴδιο ριγὲ φόρεμα θὰ συμπληρωθῆ ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ πουκάμισο ἀπὸ μπλὲ μουσελίνα. Μοναδικὸ γαρνίρισμα, ἕνα ἄσπρο λουλούδι στὸ ντεκολτέ.

Η ΕΣΑΡΠΑ

Γιὰ τὶς βραδυνὲς ἐμφανίσεις σας θὰ μπορέσετε νὰ χρησιμοποιήσετε ἀκόμα τὶς κομψὲς τουαλεττίτσες ποὺ φροντίσατε νὰ φτιάξετε γιὰ τὶς πιὸ «σὶκ» καλοκαιρινὲς ἐμφανίσεις σας. Θὰ τὶς συμπληρώσετε ὅμως ἀπαραίτητα, μ' ἕνα μαντὼ ἢ μὲ μιὰ ἐσάρπα.

Γιὰ τὰ μαντώ, ἰδιαίτερα τὰ μονόχρωμα, ποὺ

Πολὺ πρακτικὸ φόρεμα ἀπὸ μάλλινο μὲ καρὼ «πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας», μὲ γιακὰ ἀνοιχτὸ πάνω σ' ἕνα πλαστρὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

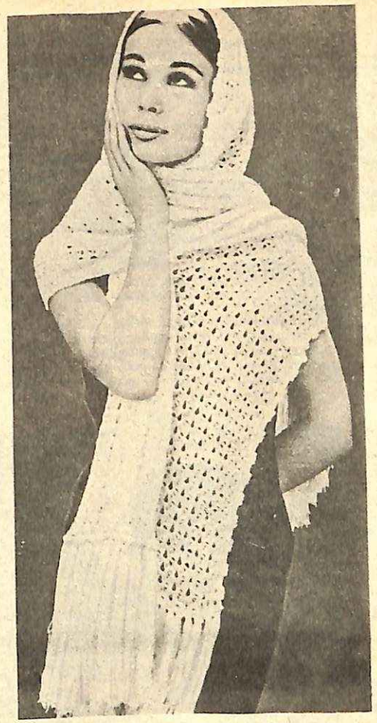

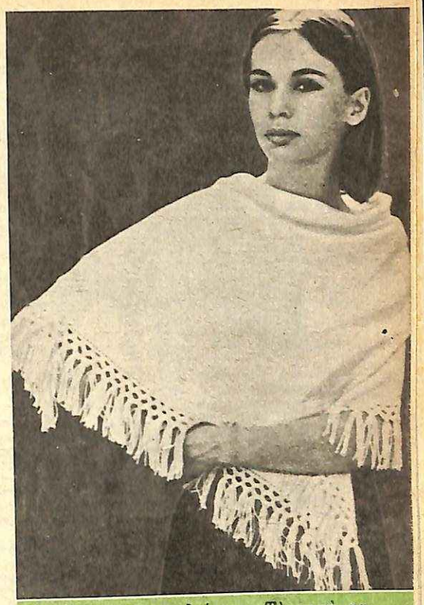

Μερικὲς μοντέρνες ἐσάρπες. Τὸ κοινὸ χαρακτηριστικό τους βρίσκεται στὶς μακρυὲς φράντζες, ἄλλοτε «χτενισμένες» καὶ ἄλλοτε δεμένες σὰν κρόσια κουβέρτας.

ταιριάζουν μὲ ὅλα τὰ φορέματα, ἔχουμε μιλήσει πολλὲς φορές. Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ἐσάρπες.

Οἱ ἐσάρπες, ποὺ εἶναι τῆς μόδας αὐτὸ τὸ χρόνο, μοιάζουν πολλὲς φορὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ μπαοὺλο τῆς γιαγιᾶς. Εἶναι συνήθως πλεγμένες μὲ βελονάκι, σχεδὸν πάντα μὲ πλέξι δαντελλωτή. Ἄλλοτε ἀνάλαφρες καὶ ἄλλοτε πολὺ βαριὲς καὶ ζεστές. Οἱ φράντσες, εἶναι πάντα πολὺ μακριές, εἴτε «χτενισμένες» εἴτε καὶ δεμένες σὰν κρόσια κουβέρτας. Οἱ μοντέρνες ἐσάρπες εἶναι πολὺ πλούσιες, πολὺ μακριές, ἔτσι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τυλίγουν, νὰ ζεσταίνουν. Οἱ πιὸ κομψὲς γίνονται ἀπὸ μαλλὶ μοχαίρ ἢ σέτλαντ, ἐλαφρὲς καὶ μαλακὲς σὰν πούπουλα, μὰ μπορεῖ νὰ γίνουν καὶ ἀπὸ λεπτότατο μαλλί, ποὺ ἀφίνει νὰ διακρίνωνται καθαρὰ τὰ δαντέλλωτὰ σχέδια.

Γιὰ τὶς πολὺ «βραδυνὲς» ἐμφανίσεις, εἶναι προτιμότερες οἱ τρίγωνες ἐσάρπες, γαρνιρισμένες μὲ μαργαριταράκια. Πάντοτε βέβαια πλεχτές, πάντοτε μὲ μακριὲς φράντσες. Οἱ πιὸ «σπὸρ» ἐσάρπες γίνονται πιὸ βαριές, μὲ πλέξιμο πιὸ συμπαγές.

Μιὰ συμβουλή: Κάθε κομψὴ γυναίκα πρέπει νὰ ἔχη τούλάχιστον δυὸ ἐσάρπες. Γιατὶ ἡ ἐσάρπα, δὲν εἶναι μονάχα μιὰ λύσι γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς βραδυνῆς δροσιᾶς, εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα ἕνα στοιχεῖο θηλυκότητος. Τυλίγει, πλαισιώνει, προσθέτει χάρι καὶ μυστήριο, δίνει στὴ γυναίκα ἐκεῖνο τὸ «ἀγγίγμα» τοῦ ρομαντισμοῦ, ποὺ εἶναι τόσο ἀπαραίτητο γιὰ τὴ γοητεία της. Καί, ἄλλωστε, γίνεται τόσο εὔκολα! Φτάνουν μερικὰ κουβαράκια μαλλὶ καὶ λίγη καλὴ θέλησι.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΚΟΥΒΕΡΤΟΥ

Ὑπάρχει κάποια στιγμή, ἀνάμεσα στὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ φθινόπωρο ποὺ τὸ πρόβλημα τοῦ «τί θὰ φορέσω;» γίνεται πραγματικὰ ἄλυτο. Αὐτὴ ἡ »στιγμή», ποὺ μπορεῖ νὰ διαρκέση ἀρκετὲς μέρες, ἐκνευρίζει ἀπερίγραπτα τὶς γυναῖκες, ποὺ κυττάζουν μὲ ἀπελπισία τὸ περιεχόμενο τῆς ντουλάπας τους, χωρὶς νὰ βρίσκουν πραγματικὰ «τίποτα νὰ φορέσουν». Τὰ καλοκαιρινὰ φθινοπωρινὰ «χωριστά», φοῦστες— ζακέττες, ὅπως τὰ προτείνει ἡ νέα μόδα, μὲ συνδυασμοὺς καρὼ καὶ μονόχρωμον ἢ μονόχρωμον μὲ μονόχρωμο.

νὰ —ἀκόμα καὶ τὸ τελευταῖο σεμιζιὲ ἢ τὸ ταγιεράκι «τέλος ἐποχῆς»— εἶναι πιὰ ξεπερασμένα, μὰ καὶ τὸ καινούργιο φθινοπωρινὸ ταγὶερ δὲν «ταιριάζει» ἀκόμα. Πραγματικὴ ἀπελπισία!

Νά, ὅμως, πού, πάνω σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη στιγμή, παρουσιάζεται σὰν σανίδα σωτηρίας ἡ μόδα τοῦ πλεκτοῦ.

Τὸ πλεκτὸ ἄρχισε νὰ εἰσχωρῆ στὴ γκαρνταρόμπα μας, πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, στὴν ἀρχὴ σὰν ἁπλὸ συμπλήρωμα. Μὰ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ ἐξαπλωθῆ, νὰ ἐπιβληθῆ, νὰ θριαμβεύση τόσο, ποὺ σήμερα μποροῦμε νὰ ποῦμε ἀδίστακτα, ὅτι μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ ντυθῆ, ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ, ἀποκλειστικὰ μὲ πλεκτά.

Γιὰ τὴ μόδα τοῦ πλεκτοῦ, θὰ ἔχουμε συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε καὶ στὸ μέλλον. Σήμερα θὰ ἀναφερθοῦμε ἀποκλειστικὰ στὰ πλεκτὰ ἐκεῖνα φορέματα, τὰ πουλόβερ, τὶς μπλοῦζες, τὶς ζακέττες καὶ τὰ ντεπιές, ποὺ θὰ φορεθοῦν ἄνετα, στὶς πρῶτες φθινοπωριάτικες μέρες.

Ἐκεῖνο ποὺ παρατηροῦμε πρὶν ἀπ' ὅλα στὸ φθινοπωρινὸ πλεκτό, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ρίγας. Τὴν συναντᾶμε στὰ πρωϊνὰ φορέματα γιὰ τὴν πόλι, στὶς μπλοῦζες, στὰ ντὲ-πιές. Τὸ μοτίβο τῆς ρίγας ὑπάρχει ἄλλοτε στὴν ἴδια πλέξι, κι' ἄλλοτε πάλι παρουσιάζεται μὲ ζωηρὲς ἀντιθέσεις χρωμάτων, ὅπως π.χ. σὲ μιὰ πλεκτὴ μάλλινη «τυνίκ», πού, ἐνῶ τὸ βασικὸ χρῶμα της εἶναι μπλὲ νουάρ, ἔχει μπροστὰ τρεῖς κάθετες κάθετες φαρδιὲς ρίγες, δυὸ κόκκινες καὶ μιὰ λευκή. Μιὰ μάλλινη ζώνη-πλεξίδα δένει στὴ μέση, καταλήγοντας σὲ κρόσια.

Πολὺ σπάνια τὸ μοτίβο τῆς ρίγας ὑπάρχει σ' ὅλο τὸ πλεκτό. Συνήθως, περιορίζεται στὸ ἕνα πλάϊ ἢ δημιουργεῖ «ζῶνες» γύρω στὸ λαιμό, στὸ στῆθος, στὰ μανίκια, παίζοντας μὲ τὶς ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων.

Πλεκτὸ φόρεμα, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸ μοντέρνο μοτίβο τῆς ρίγας. Τρεῖς φαρδιὲς κάθετες ρίγες, δυὸ κόκκινες καὶ μιὰ λευκή, γαρνίρουν αὐτὴ τὴν μπλὲ — νουάρ τυνίκ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ρίγες, πολὺ μοντέρνα εἶναι καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα, οἱ ρόμβοι, τὰ τρίγωνα, οἱ γραμμὲς ποὺ σχηματίζουν καρώ.

Δὲν λείπουν, βέβαια, καὶ τὰ πιὸ παραδοσιακὰ πλεκτά, μονόχρωμα φορέματα καὶ ταγιέρ, κατάλληλα γιὰ ταξίδι ἢ γιὰ τὸ πρωῒ στὴν πόλι.

Πολὺ μοντέρνα εἶναι τὰ ψεύτικα ντὲ-πιές. Οὐσιαστικά, πρόκειται γιὰ φορέματα μὲ φούστα, ποὺ γίνεται μὲ πλέξι λεία καὶ συμπαγῆ καὶ κορδᾶζ μὲ πλέξι φανταιζί, στὸ ἴδιο ἢ σὲ διαφορετικὸ χρῶμα. Ἄλλοτε πάλι, οἱ ὄροι ἀνατρέπονται καὶ ἡ φανταιζὶ πλέξι μεταφέρεται στὴ φούστα.

Πολὺ πρακτικὲς καὶ κομψὲς εἶναι οἱ πλεκτὲς μπλοῦζες, ποὺ θὰ φορεθοῦν ἄνετα μὲ τὴν τελευταία λινὴ φούστα, μὲ τὴν πρώτη φούστα τουΐντ καὶ ἀργότερα μέσα ἀπὸ τὸ ταγιὲρ ἢ καὶ τὸ παλτό. Οἱ πιὸ μοντέρνες ἔχουν πρωτότυπες πλέξεις φανταιζῖ καὶ καταλήγουν σὲ δαντελλωτὰ φινιρίσματα.

Ἡ δαντελλωτὴ πλέξι παίζει ἕνα πρῶτο ρόλο στὴ μόδα τοῦ φθινοπωρινοῦ πλεκτοῦ. Τὴν συναντᾶμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μπλοῦζες, καὶ στὰ ζακετάκια ἢ τὰ πουλόβερ, ποὺ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὸ ἀκόμα καλοκαιρινὸ φόρεμα ἢ συμπληρώ-

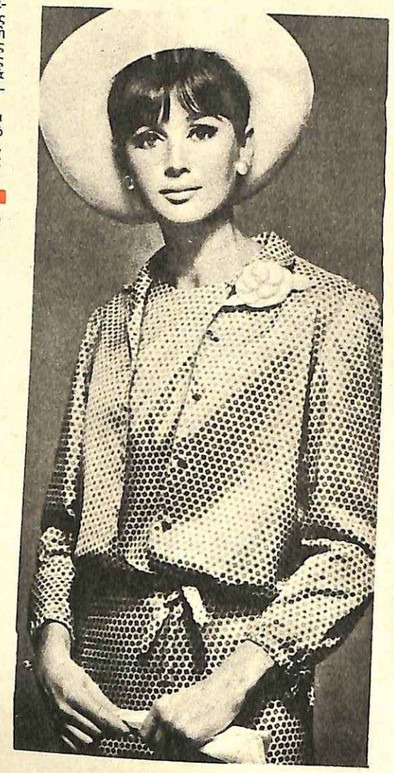

Φόρεμα καὶ ζακετάκι ἀπὸ σταμπαρισμένο μεταξωτό, κατάλληλο γιὰ ἕνα σεπτεμβριάτικο γάμο.

νουν μιὰ φούστα κι' ἕνα πουκάμισο. Τὴν βλέπουμε στὰ πιὸ κομψὰ ταγιέρ, στὰ πιὸ σὶκ φορέματα, στὰ μαντώ.

Οἱ δαντελλωτὲς πλέξεις γίνονται συχνὰ μὲ βελόνες καὶ φαίνονται δύσκολες, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι πολὺ ἁπλές. Μὰ ὁ βασιλιᾶς τοῦ κομψοῦ δαντελλωτοῦ πλεκτοῦ εἶναι τὸ βελονάκι, τὸ παλιὸ «πασατέμπο» τῆς γιαγιᾶς, ποὺ ἔχει ξαναγυρίσει θριαμβευτικὰ στὴν ἐπικαιρότητα.

Πλεκτὰ λοιπόν. Πλεκτὰ γιὰ τὶς πρῶτες ἐκεῖνες μέρες, ποὺ τὸ καλοκαίρι ὑποχωρεῖ, ἐνῶ τὸ φθινόπωρο δὲν ἔχει ἀκόμα κυριαρχήσει. Πλεκτὰ εὐκολοφόρετα, ἄνετα, κομψά, ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωῒ, μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ, γιὰ τὶς πιὸ σὶκ ἐμφανίσεις.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ: ΠΡΩΤΕΣ ΙΔΕΕΣ

Ὁ γυρισμὸς ἀπὸ τὶς διακοπές, δὲν σημαίνει, βέβαια, μόνον ἀντιμετώπισι τῶν ἄμεσων ἀναγκῶν τῆς ἐμφανίσεως γιὰ τὶς πρῶτες μέρες στὴν πόλι. Σημαίνει, πρὶν ἀπ' ὅλα, περίοδο προετοιμασίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς νέας σαιζόν. Σημαίνει δηλαδὴ ψώνια, τρεξίματα, μοδίστρες, ἀτέλειωτες συζητήσεις μὲ τὶς φίλες γύρω ἀπὸ τὴ νέα μόδα, συλλογισμένα σταματήματα μπροστὰ στὶς βιτρίνες, κρίσεις, ἐπικρίσεις, ἀνυπομονησίες, ἐκνευρισμούς.

Στὰ ἑπόμενα σημειώματά μας, θὰ σᾶς ἀναλύσουμε μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλες τὶς νέες τάσεις τῆς «ὑψηλῆς μόδας» καὶ τοῦ πρακτικώτατου πρέ-α-πορτὲ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ διαλέξετε, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν μοντέλλων, ἐκεῖνα ποὺ ταιριάζουν περισσότερο στὸν τύπο σας. Γιὰ σήμερα —καὶ γιὰ τὶς πιὸ βιαστικὲς— θὰ ἀρκεστοῦμε νὰ δώσουμε μερικὲς πρῶτες φθινοπωρινὲς ἰδέες.

ΤΑ «ΧΩΡΙΣΤΑ» ΦΟΥΣΤΕΣ—ΖΑΚΕΤΤΕΣ

Μιὰ πολὺ πρακτικὴ μόδα, ποὺ προτείνεται γιὰ τὶς πρωϊνὲς ἐμφανίσεις τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα, εἶναι τὰ «χωριστὰ» φούστες-ζακέττες. Οἱ πιὸ συνηθισμένοι συνδυασμοί, εἶναι καρὼ ζακέττα καὶ μονόχρωμη φούστα, ἢ ἀντίστροφα καρὼ φούστα καὶ μονόχρωμη ζακέττα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ συνδυασμοὶ ἀποκλειστικὰ μονόχρωμοι, μὲ πιὸ σοβαρὸ γοῦστο, ὅπως π.χ. ζακέττα καμηλὸ-φουντούκι καὶ φούστα σὲ γκρὶ-καπνοῦ. Οἱ ζακέττες εἶναι κλασσικές, ὄχι πολὺ μακριές. Ἐφαρμόζουν ἐλαφρὰ στὸ σῶμα μὲ μακρὲς πένσες καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, θυμίζουν ἐντονα τὴ μόδα τοῦ 1930, προσαρμοσμένη στὶς νέες τάσεις. Οἱ φοῦστες ἄλλοτε εἶναι ἴσιες καὶ ἄλλοτε ἔχουν μιὰ ἢ καὶ περισσότερες πιέτες, χαρίζοντας μεγαλύτερη ἄνεσι στὸ βάδισμα.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ

Παρ' ὅλο ποὺ ἡ φετεινὴ μόδα γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα, προβάλλει τὶς σβηστὲς ἀποχρώσεις μαρόν, μπέζ, γκρί, καὶ τὸ ἀσπρόμαυρο δὲν ἔχει χάσει τὴν ἐπικαιρότητά του. Τὸ συναντᾶμε σὲ καρὼ γιὰ ταγιὲρ ἢ φορέματα, σὲ «χίονες», σὲ γαρνιρίσματα πάνω σὲ γκρὶ ἢ σὲ μαῦρο. Τὸ βρίσκουμε στὰ πρῶτα ἐλαφρὰ φθινοπωρινὰ παλτά, μὲ τὰ ρεγκλὰν μανίκια καὶ τοὺς μπομπὲ γιακάδες, ὅπως καὶ στὰ χοντρὰ τουΐντ γιὰ τὰ χειμωνιάτικα ταγιὲρ καὶ τὰ παλτά.

Πολὺ σὶκ ταγιὲρ ἀπὸ λευκὸ λινό, γαρνιρισμένο μὲ μαῦρες δαντέλλες.

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

9ον

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔσκυψε πολὺ μπροστά, πιάνοντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὰ ἐξωτερικὰ πλευρὰ τῆς βάρκας, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κυττάξη ἀνάμεσα στὰ χαμηλὰ κλαδιά.

— Ἔρχεται καταδῶ! φώναξε. Θὰ προσπαθήση νὰ μπῆ στὴ λιμνοθάλασσα!

Δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους... Πραγματικά, ἡ μεγάλη βενζινάκατος ἔπλεε καταπάνω τους ,σκίζοντας τὸ νερό. Ἡ μηχανή της δούλευε ὁλοένα πιὸ γρήγορα.

— Μὰ εἶναι τρελλός, γιὰ δέσιμο! φώναξε ἡ Σέρρυ. Τὰ νερὰ εἶναι ρηχά, στὴν εἴσοδο τῆς λιμνοθάλασσας. Δὲ θὰ μπορέση νὰ περάση.

— Δὲν τὸ ξέρει αὐτό, εἶπε ὁ Ντὰ Σίλβα.

Τὰ μάτια του λάμπανε, κάτω ἀπ' τὰ μισόκλειστα βλέφαρά του, καθὼς κύτταζε τὸ σκάφος, ποὺ ἐρχότανε. Ἔσφιξε τὰ δόντια του καὶ μουρμούρισε:

— Πάντα αὐθόρμητος... Καλὰ τὸ εἶπε κι' ὁ ἴδιος!

Φαίνεται πὼς ὁ Τζῶρτζ κατάλαβε ξαφνικὰ τὴν τρέλλα του. Μὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά... Ἔσβησε τὴ μηχανὴ καὶ προσπάθησε νὰ στρέψη ἀπότομα τὸ τιμόνι. Ἡ πλώρη ἀνασηκώθηκε καὶ τὸ σκάφος «κάθησε» στὸ ρηχὸ βυθό, χτυπώντας μὲ τὸ ἕνα πλευρὸ πάνω στὸ πράσινο τοίχωμα, ποὺ σχηματίζανε τὰ δέντρα κι' οἱ θάμνοι — ἀπ' τὸ μέρος, ποὺ δὲν εἶχαν καή.

Ἡ μηχανὴ ἄρχισε νὰ δουλεύη ἀνάποδα, προσπαθώντας ἀπελπισμένα νὰ βγάλη τὸ καΐκι ἀπ' τὴν παγίδα, ὅπου εἶχε πιαστή. Ἡ καρήνα ὤργωνε τὴν ἄμμο, ποὺ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τελευταῖο μουγκρητὸ τῆς μηχανῆς, ἁπλώθηκε βαριὰ σιωπή.

Τότε ξεπροβάλανε τὰ φίδια. Ἐρεθισμένα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὴ ζέστη, ἐπιτεθήκανε ὁμαδικὰ στὸν «ἐπιδρομέα» τοῦ προαιώνιου βασιλείου τους. Ξεπετάχτηκαν ἀνάμεσα στὰ πράσινα φυλλώματα,ποὺ γέρνανε ὡς τὸ κατάστρωμα τοῦ «Βαλέντε». Πελώρια «ζαμαράκα», μικρὲς «κοραλλίνες», ἑρπετὰ κάθε μεγέθους καὶ κάθε χρώματος, ξεχύνονταν πάνω σὲ κεῖνο τὸν ξύλινο δαίμονα, ποὺ τὰ εἶχε τρελλίνο μάξει. Ἔρχονταν νὰ ἐκδικηθοῦνε, νὰ πάρουμε τὴ «ρεβάνς» τους.

Ξετρυπώνανε πίσω ἀπ' τοὺς βράχους, σέρνονταν στὴν ἄμμο- διά, κατέβαιναν ἀπ' τὰ δέντρα... καὶ πλημμυρίζανε ὅλο τὸ σκάφος, τὸ κατάστρωμα, τὸ μηχανοστάσιο... Ἀπ' τὴν καμπίνα τοῦ μονιέρη, ἀκούστηκαν κάτι ἄγριοι οὐλιάσματα, ποὺ δυνάμωναν, τρυπούσαν τ' αὐτιὰ τῶν δυὸ ἐπιβατῶν τῆς βάρκας!

Διακρίνανε καθαρὰ τὸ Τζῶρτζ νὰ παλεύη ἀπελπισμένα, στὴν εἴσοδο τῆς καμπίνας. Ἔπειτα τὸν εἶδαν νὰ πέφτη... Οἱ ἀπελπισμένες φωνές του ἀδυνατίσανε, σβήσανε... Καὶ τὰ φίδια φτάνανε ὁλοένα, ἀμέτρητα, χιλιάδες. Ὅλο τὸ κατάστρωμα ἔβραζε, σάλευε, σὰν ζωντανό...

Ὁ Ντὰ Σίλβα εἶχε κλεῖσει τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸ φρικτὸ θέαμα...

Ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ἔβρεξε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ στεγνωμένα χείλη του καὶ πέρασε τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε, πάνω στὰ κακοξυρισμένα μάγουλά του.

— Θεέ μου!... μουρμούρισε.

Ἡ Σέρρυ σήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἦταν κατάχλωμη.

— Τί φρικτὸς θάνατος! εἶπε.

— Ναί, φρικτός... ἀκόμα καὶ γιὰ ἕνα τέρας σὰν τὸν Τζῶρτζ!

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔσφιξε τὰ δόντια του καὶ πρόσθεσε:

— Σκότωσε τέσσερις ἀνθρώπους, κι' ὁ ἀδελφός του πέθανε ἐξ αἰτίας του... ἀλλὰ ἡ τιμωρία του ἦταν ἀνατριχιαστική!

Κούνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξη ἀπ' τὴ μνήμη του τὸ θέαμα, ποὺ εἶχαν παρακολουθήσει.

— Τώρα μᾶς παρουσιάζεται ἕν' ἄλλο πρόβλημα, συνέχισε. Γιὰ νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ περάσουμε πολὺ κοντὰ ἀπ' τὰ δέντρα...

Ἡ Σέρρυ ἄπλωσε τὸ χέρι της καὶ πῆρε τὴ μποτίλια μὲ τὴν «πίνγκα», ἀλλὰ τὴ βρῆκε ἀδειανή. Τὴν πέταξε μακριά, ἔκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ μουρμούρισε:

— Δὲ θάναι καθόλου εὐχάριστο!

— Εἶναι ὁ μόνος δρόμος... Εὐτυχῶς, ἔχομε τὸ φλογοβόλο...

Ἐξετάσανε προσεχτικὰ τὸ στενὸ πέρασμα, ποὺ ἀπομένε ἀνάμεσα στὸ ναυαγισμένο σκάφος καὶ τὰ καμμένα δέντρα τῆς ἀντικρυνῆς πλευρᾶς.

— Θὰ πέσουνε πάνω μας τὰ φίδια ἀπ' τὸ καΐκι, καθὼς θὰ περνᾶμε δίπλα, εἶπε ἀργὰ ἡ μὶς Οὐίλνᾶμε δίπλα, εἶπε ἀργὰ ἡ μὶς Οὐίλσον. Δὲν ἔχομε ἐλπίδα νὰ τοὺς ξεφύγουμε. Εἶναι τόσα πολλά!...

Ὁ Ντὰ Σίλβα πῆρε στὸ χέρια του τὸ φλογοβόλο καὶ ζύγισε τὸ δοχεῖο του, γιὰ νὰ ὑπολογίση πόσ' καύσιμη ὕλη ἀπόμενε μέσα. Τ' ἄφησε πάλι καὶ δήλωσε ἥσυχα:

— Ἔχομε μιὰ πιθανότητα! Ἐσὺ θὰ κυβερνᾶς τὴ βάρκα κι' ἐγὼ θὰ καταδρέχω τὸ καΐκι μὲ φωτιά. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ τὴ σπρώχνης μὲ τὸ ἕνα κουπί, χρησιμοποιώντας το σὰν κοντάρι, ἀπὸ πίσω, γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸς χῶρος γιὰ νὰ μεταχειριστῆς κανονικὰ καὶ τὰ δύο κουπιά.

— Μὰ θ' ἀνάψη ὅλο τὸ καΐκι. Θὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα, ὅταν φτάση ἡ φωτιὰ στὴν ἀποθήκη τοῦ πετρελαίου του.

Ὁ Ντὰ Σίλβα κύτταξε τὴν κοπέλλα κι' ἀπάντησε ἥρεμα:

— Θ' ἀντιμετωπίσουμε αὐτὸ τὸν κίνδυνο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι.

Ἡ Σέρρυ ἀνάσανε βαθιά, συγκέντρωσε ὅλο της τὸ θάρρος καὶ πρόφερε:

— Ἐμπρός, λοιπόν, τί περιμένουμε;...

Κάθησε στὸν πίσω πάγκο καὶ πῆρε τὰ κουπιά. Ἔφερε τὴ βάρκα κοντὰ στὸ καΐκι, ποὺ ἔβραζε ἀπὸ τὰ φίδια.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους δὲ χαιμογελοῦσε τώρα. Εἶχαν ἀντιληφθῆ ξαφνικὰ τὴ σοβαρότητα τῆς καταστάσεως!

Ἡ Σέρρυ προσπάθησε νὰ μὴ βλέπη τὸ φριχτὸ θέαμα. Σήκωσε τὸ ἕνα κουπὶ καὶ τὸ ἄφησε στὸ βάθος τῆς βάρκας. Δρασκέλισε τὸν πάγκο καὶ βύθισε στὸ ρηχὸ νερὸ τὸ ἄλλο κουπί, ὥσπου βρῆκε τὸ βυθό. Πάτησε γερὰ στὰ δυό της πόδια, μουρμουρίζοντας μιὰ σύντομη προσευχή.

— Εἶσ' ἕτοιμος; ρώτησε.

Ὁ Ντὰ Σίλβα σκούπισε τὸ πρόσωπό του, ξεροκατάπιε κι' ἔπιασε τὸ σωλήνα τοῦ φλογοβόλου.

— Ἕτοιμος! ἀπάντησε. Ἐμπρός!

Ἡ Σέρρυ πίεσε μ' ὅλη της τὴ δύναμι τὸ κουπί, κι' ἡ βαρκούλα ἔκαμε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ ἐμπρός. Λοξοδρόμησε λίγο καὶ χτύπησε στὸ πλευρὸ τοῦ καΐκιοῦ.

Ὁ Ντὰ Σίλβα παρὰ λίγο νὰ πέση, ἀπ' τὸ τραντάγμα. Κι' ἄπλωσε μηχανικὰ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ σπρώξη τὴ βάρκα μακριὰ ἀπ' τὸ σκάφος.

Ἕνα μανιασμένο σφύριγμα ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Ἀμέσως ὁ Ντὰ Σίλβα ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ φλογοβόλο καὶ διεύθυνε τὴ φλόγα ψηλά. Τὰ φίδια, ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ ἐπιτεθοῦν, πήραν φωτιά, μαζὶ μὲ τὴν κουπαστὴ τοῦ καΐκιοῦ.

Ἡ Σέρρυ ἐσπρωξε μὲ τὸ κουπί, ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατὰ καὶ πιὸ γρήγορα. Ἕνα φίδι ἔπεσε ἀπὸ ψηλά, σὰν ἀναμμένος δαυλός, καὶ βούλιαξε στὸ νερό, ἀκριβῶς πίσω ἀπ' τὴ βάρκα.

Ὁ Ντὰ Σίλβα βλαστήμησε κι' ἄρχισε νὰ καταδρέχη μὲ τὸ φλογοβόλο ὁλόκληρο τὸ καΐκι, ἀπ' τὴν πλώρη ὡς τὴν πρύμνη. Ἄρχισαν νὰ πέφτουν σπίθες ἀπάνω τους καὶ νὰ τοὺς καίνε τὰ ρούχα. Τοὺς φάνηκε πὼς ἡ κόλασι αὐτὴ κρατοῦσε ὧρες ὁλόκληρες. Μιὰ ζέστη ἀνυπόφορη τοὺς τύλιγε, ἕνα σύννεφο καπνοῦ τοὺς τύφλωνε...

Τέλος, μὲ μιὰ ἀπελπισμένη προσπάθεια, ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπ' τὸ καΐκι, ποὺ φλεγόταν. Ταλαντεύθηκε ὅμως ἐπικίνδυνα καὶ παρὰ λίγο νὰ βρεθοῦνε κι' οἱ δυὸ μέσα στὸ νερό.

Ὅταν φτάσανε, ἐπιτέλους, στὰ βαθιά, ἡ Σέρρυ σωριάστηκε στὸν πάγκο, τρέμοντας καὶ κλαίγοντας μ' ἀναφυλλητά.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἄφησε τὸ φλογοβόλο κι' ὥρμησε γιὰ νὰ σόησε τὴν πλώρη τῆς βάρκας, ποὺ εἶχε πάρει φωτιά. Εὐτυχῶς, τὰ κατάφερε γρήγορα.

Ἔμειναν ὕστερα κι' οἱ δυὸ ἀκίνητοι, ἐξαντλημένοι, κυττάζοντας τὸ ὁλοκάτωμα, ποὺ ἄφησαν πίσω τους.

Τέλος, ἡ Σέρρυ φάνηκε σὰ νὰ συνήλθε. Πῆρε τὰ κουπιὰ καὶ τὰ στερέωσε στοὺς σκαρμούς.

— Θὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα σὲ λίγο, εἶπε.

Καὶ τράβηξε κουπὶ πρὸς τ' ἀνοιχτά, μὲ ὅσες δυνάμεις τῆς ἀπομένανε.

Θάπρεπε νὰ τὴ βοηθήση ὁ Ντὰ Σίλβα, μὰ δὲν εἶχε κουράγιο. Εἶχε ξαπλωθῆ ἀνάσκελα κι' ἀνάσανε μὲ κόπο. Δὲν ἀπάντησε κἀν στὴν κοπέλλα. Εἶχε τὰ μάτια του ἀνοιχτά, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε τίποτα...

Ἡ ἔκρηξι δὲν ἄργησε πολύ. Ἕνα κῦμα φλογεροῦ ἀέρα ἔπεσε πάνω στὴ μικρὴ βάρκα καὶ τὴν τράνταξε. Οἱ δυὸ ἐπιβάτες τῆς γύρισαν τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ ἰδοῦν μιὰ τελευταία ματιὰ στὴ βενζινάκατο.

Ὅλη ἡ ἀκρογιαλιὰ τοῦ νησιοῦ καιγότανε, στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ φωτιὰ εἶχε μεταδοθῆ ἀπ' τὸ σκάφος στὰ δέντρα.

Ἡ Σέρρυ στράφηκε καὶ ξαναπῆρε τὰ κουπιά.

— Πᾶμε, εἶπε μὲ ἄχρωμη φωνή. Κάπου, στ' ἀνοιχτά, πέρα ἀπ' τὰ νησιά, πρέπει νὰ περιπολῆ ἕνα καταδιωκτικὸ τοῦ τελωνείου.

Ὁ Ντὰ Σίλβα προσπάθησε νὰ χαμογελάση.

— Πρώτη φορά, ποὺ συμπαθῶ τοὺς τελωνοφύλακες! εἶπε.

Ὅταν ὅμως στράφηκε, γιὰ νὰ ἰδῆ μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν πυρκαγιά, ποὺ φώτιζε μὲ τὶς ὠ-

— Βαρέθηκα νὰ τὸν βλέπω νὰ λοξοκυττάζη τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη!

ταύγειές της τὸ νησὶ τῶν φιδιῶν, τὸ μαυρισμένο καὶ κουρασμένο πρόσωπό του δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ ἴχνος φαιδρότητας...

★

Ἀνέβηκαν στὸ περιπολικό. Ἔνα-ἀπ' τοὺς ναύτες πῆδησε μέσα στὴ βάρκα καὶ πέρασε ἕνα σκοινὶ γύρω ἀπ' τὸ μετάλλινο δοχεῖο. Καὶ δυὸ ἄλλοι τὸ τράβηξαν πάνω, στὸ πλοῖο. Καθὼς ἀνέβαινε, χτύπησε πολλὲς φορὲς στὸ πλευρὸ τοῦ σκάφους.

Παρ' ὅλη τὴν κούρασί του, ὁ Ντὰ Σίλβα γούλωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὴν ἐκπληξη, βλέποντας, δίπλα στὸν ἀξιωματικὸ τοῦ τελωνείου, τὸν προϊστάμενό του σενὸρ Μοντέϊρο, τὸ διευθυντὴ τοῦ Βραζιλιανοῦ τμήματος τῆς Ἰντερπόλ. Ἐκεῖνος τὸν χαιρέτησε μὲ συγκατάβασι.

«Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι κουβαλιοῦνται ὅταν ἔχη πιὰ τελειώσει ἡ δουλειά!», σκέφθηκε ὁ Ντὰ Σίλβα.

— Θὰ πρόκειται γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι, ἀφοῦ μαζεύτηκε ἐδῶ ὅλη ἡ Ἰντερπόλ! παρατήρησε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τελωνείου, λίγο εἰρωνικά.

— Θεώρησα καθῆκον μου νὰρθῶ νὰ ἰδῶ πῶς πήγαινε ἡ δουλειά, ἐξήγησε ὁ Μοντέϊρο. Καταλαβαίνετε, ἔχω εὐθύνη... Ὄχι πὼς δὲν ἐμπιστεύομαι τὸν ἀστυνομο Ντὰ Σίλβα...

Ἡ ματιά του ἔπεσε στὸ μετάλλινο δοχεῖο, ποὺ τὸ εἶχαν ἀνεβάσει πιὰ στὸ κατάστρωμα.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε.

— Εἶναι τὸ κουμπὶ ὅλης τῆς ὑποθέσεως, εἶπε ξερὰ ὁ Ντὰ Σίλβα.

Ὁ Μοντέϊρο κούνησε τὸ κεφάλι του, ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ πρόφερε δισταχτικά:

— Δηλαδὴ... ἐννοεῖτε τὸ βαλσαμωμένο φίδι, τὸ δολοφονημένο τύπο καὶ τ' ἄλλα ὅλα;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα, ἂν εἴσαστε σύμφωνος, θὰ βάλω κάποιον νὰ τ' ἀνοίξη.

— Πρέπει νὰ γίνη ἐδῶ, αὐτό; εἶπε ὁ Μοντέϊρο, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ λίγο ἀνήσυχη στὸν ἀξιωματικὸ τοῦ τελωνείου.

Ὁ τρόπος, ποὺ τὸν κύτταζε ὁ Ντὰ Σίλβα, τὸν ἔκαμε νὰ ξεροβήξη μ' ἀμηχανία.

— Βέβαια, ἀνήκει στὴν Ἰντερπόλ, πρόσθεσε. Ἀλλά...

Ζάρωσε τὰ φρύδια του, σὰ νὰ εἶχε σκεφθῆ ξαφνικὰ κάτι.

— Ἀλήθεια, τί ἔχει μέσα; ρώτησε.

— Ἰδέα δὲν ἔχω, ὡμολόγησε ὁ Ντὰ Σίλβα, ξύνοντας τὸ πηγοῦνι του.

Παρ' ὅλη τὴν κούρασί της, ἡ Σέρρυ εἶχε διάθεσι γι' ἀστεία.

— Γάλα θάχη! Τί ἄλλο; εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν κύτταξε, σὰ νὰ τὴ θεωροῦσε τρελλή.

«Μπορεῖ καὶ νάμαι», σκέφθηκε ἐκείνη. Θὰ ἦταν πολὺ φυσικό, ἔπειτα ἀπὸ τέτοια νύχτα, ποὺ πέρασα!».

— Δὲν κατεβαίνουμε στὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν; πρότεινε ὁ τελωνειακός, δείχνοντας τους τὸ δρόμο.

Πραγματικά, κατέβηκαν στὸ μικρὸ καρρέ, κι' ἕνας ναύτης ἄρχισε νὰ ξεκολλάη τὸ καπάκι τοῦ δοχείου. Παρ' ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον του, ὁ Ντὰ Σίλβα δυσκολευόταν νὰ κρατήση ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του.

«Ὅταν τελειώσουν ὅλα, θὰ κοιμηθῶ ἕνα μήνα!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἡ Σέρρυ, ποὺ τὸν κύτταζε, μάντεψε τὴ σκέψι του καὶ τοῦ χαμοχέλασε.

Τὸ καπάκι, ξεκολλημένο πιὰ τελείως, μετακινήθηκε λίγο. Ὁ ναύτης ἀνασηκώθηκε, ἱκανοποιημένος.

Οἱ τέσσερις ἄλλοι ἔσκυψαν, μ' ἀνυπομονησία. Ὁ ἀξιωματικὸς τράβηξε τὸ καπάκι καὶ τ' ἄνοιξε.

Μέσα στὸ δοχεῖο, βρισκόταν μιὰ μεγάλη σακκούλα ἀπὸ διαφανὲς πλαστικό, γεμάτη μὲ μιὰ ἄσπρη σκόνη. Ὁ τελωνειακὸς τὴν ἄνοιξε, βούτηξε μέσα τὸ δάχτυλό του καὶ τόφερε ἀργὰ στὸ στόμα του. Ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του, ἐπανέλαβε τὴ δοκιμὴ κι' ὕστερα κύτταξε τοὺς ἄλλους, μ' ἕνα ὕφος ἀμηχανίας.

— Δὲν εἶμαι σίγουρος, ἀλλά... ἄρχισε νὰ λέη.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔσκυψε κι' αὐτὸς κι' ἔκανε τὴν ἴδια δοκιμή. Μιὰ πικρὴ γεῦσι γέμισε τὸ στόμα του.

— Ἔγὼ ὅμως εἶμαι σίγουρος, δήλωσε. Πρόκειται γιὰ ἡρωΐνη!

— Πιθανόν... Ἀλλὰ εἶναι μεγάλη ποσότης, πάνω ἀπὸ 20 κιλά. Δὲν ἔχω ἀκούσει ποτὲ νὰ βρέθηκε κάπου τόσο πολλὴ ἡρωΐνη μαζεμένη!...Μάς διατάζουν νὰ κάνουμε ἔρευνα στὰ μεγαλύτερα βαπόρια, ἀκόμα κι' ὅταν ὑπάρχη ὑποψία πὼς μεταφέρουνε μισὸ κιλὸ μονάχα... Βέβαια, αὐτὴ ἐδῶ μπορεῖ νάναι «κομμένη»...

— Κομμένη; Τί ἐννοεῖτε; ἀπόρησε ὁ Μοντέϊρο.

— Νοθευμένη... ἀνακατεμένη μὲ οὐσίες, ποὺ μοιάζουν μὲ ἡρωΐνη, ἀλλὰ δὲν εἶναι.

— Μποροῦν τὰ ἐργαστήριά μας νὰ τὸ ἐξακριβώσουν;

— Μὰ βέβαια, κύριε διευθυντά, ἀπάντησε ὁ Ντὰ Σίλβα.

— Καλύτερα νὰ τὴν κλείσουμε στὸ χρηματοκιβώτιό μας, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ λιμάνι, σύστησε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τελωνείου, μὲ κάποιο δισταγμό.

"Επειτα βούλωσε καλὰ τὸ δοχεῖο καὶ βγήκε, παίρνοντάς το μαζί του. Ὁ Μοντέϊρο στράφηκε στὸ Ντὰ Σίλβα.

— Δὲν κατάλαβα ἀκόμα καλά, εἶπε. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε;...

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔγειρε πίσω στὸ κάθισμά του.

— Σᾶς ἔστειλα τὶς ἀναφορές μου ἀπ' τὸ Σάντος κι' ἀπ' τὸ Σάο Πάολο, ἀπάντησε. Ὅταν γυρίσαμε κατόπιν στὴν Οὐρουμπουάπα, οἱ δυὸ ἀδελφοί, ὁ Τζῶρτζ κι' ὁ Λούϊς, μὲ πιάσανε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ πάνε στὸ νησὶ καὶ νὰ μὲ βασανίσουνε, γιὰ νὰ τοὺς πῶ τὶς λεπτομέρειες τοῦ χάρτη. Μὰ ἡ μὶς Οὐίλσον ἔφτασε πάνω στὴν ὥρα καὶ μὲ γλύτωσε.

»Συγυρίσαμε τότε τοὺς δυὸ ἀλιτήριους, πήραμε τὴ βαρκοῦλα τοῦ καϊκιοῦ τους κι' ἀκολουθήσαμε τὶς ὁδηγίες τοῦ χάρτη...

Ὁ Ντὰ Σίλβα σταμάτησε, γιὰ νὰ χασμουρηθῆ.

— Τοὺς συγυρίσατε; Πῶς δηλαδή; Τί ἔγινε; Ποῦ εἶναι τώρα; ρώτησε ὁ Μοντέϊρο.

— Πέθαναν κι' οἱ δυό, κύριε διευθυντά... Ἔξη νεκροί, ὡς τὴν ὥρα!

— Καὶ τὸ «Βαλέντε»;

— Κάθησε στὴν ἄμμο. Κσὶ τόκαψα, μαζὶ μὲ τὰ φίδια, ποὺ τὸ εἶχαν πλημμυρίσει.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἀνατρίχιασε, σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ τὰ διαβάσετε ὅλα στὴν ἀναφορά μου. Μὲ τὰ χάλια, ποὺ ἔχω τώρα, δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ καθαρά.

— Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω!

Ὁ Μοντέϊρο σηκώθηκε κι' αὐτὸς καὶ χαμογέλασε στὸν ὑφιστάμενό του.

— Κάνατε θαυμάσια δουλειά, τοῦ εἶπε. Θὰ φροντίσω νὰ πάρετε τὴν ἠθικὴ ἀμοιβή, ποὺ σᾶς ἀξίζει.

Ὁ Ντὰ Σίλβα κούνησε τὸ κεφάλι του, κουρασμένα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε διευθυντά. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, τὸ μόνο, ποὺ θέλω, εἶναι νὰ πλυθῶ λιγάκι!

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε ξαναγυρίσει. Ἀκούγοντας τὶς τελευταῖες λέξεις, προχώρησε καὶ εἶπε:

— Θὰ φροντίσω ἀμέσως, κύριε ἀστυνόμε.

— Ὕστερα νὰ μᾶς πᾶτε στὴν Οὐρουμπουάπα. Σκοπεύω νὰ κοιμηθῶ δυὸ μέρες τὸ λιγώτερο.

— Σᾶς ἀφίνω ἐλεύθερο μιὰ βδομάδα, εἶπε ὁ Μοντέϊρο ἐγκάρδια. Τ' ἀξίζετε!

— Καί, ὅταν τελειώσετε τὴν τουαλέτα σας, εἶπε ὁ ἀξιωματικός, θὰ σᾶς προσφέρω κάτι...

Πῆρε ὕφος μυστηριῶδες καὶ πρόσθεσε:

— Τὸ ξέρω, εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὸν κανονισμό. Συμβαίνει ὅμως νάχω στὸ ντουλάπι μου... στὸ ἰδιωτικό μου ντουλάπι, φυσικά...λίγο γνήσιο γαλλικὸ κονιάκ. Τὸ κατασχέσαμε τὴν περασμένη βδομάδα ἀπὸ ἕνα λαθρέμπορο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ντὰ Σίλβα φωτίσθηκε. Παρ' ὅλη τὴν ἐξάντλησί του, ἡ φυσιογνωμία του φανέρωσε τὴν εὐχαρίστησι, ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ πρότασι.

— Δὲ λέω ὄχι! φώναξε μ' ἐνθουσιασμό. Δέχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!... Γαλλικό, εἴπατε; "Ας τὸ δοκιμάσουμε τώρα ἀμέσως! Μπορεῖ νὰ περιμένη λίγο ἀκόμα τὸ πλύσιμο!

★

Προχωροῦσαν μὲ βαριὰ βήματα, στὸ λιθόστρωτο δρόμο, ποὺ ξεκινοῦσε ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ τῆς Οὐρουμπουάπα. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος τοὺς ἔκαιγε τοὺς ὤμους κι' ἔσερναν τὰ κουρασμένα πόδια τους.

Ἡ Σέρρυ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη τὰ ροῦχα της, ποὺ τὰ βρῆκε ἐκεῖ, ποὺ τὰ εἶχε ἀφίσει: κάτω ἀπ' τὸ τραδηγμένο καϊκι. Τὰ εἶχε κάνει δέμα, ἀλλὰ τὸ ἕνα πόδι τοῦ πανταλονιοῦ εἶχε ξεφύγει κι'ἀ νέμιζε ἐλεύθερα πίσω της.

Ἕνα παιδὶ κλωτσοῦσε τὶς ρόδες τοῦ ταξί τους, ἀπὸ ἔνστικτο καταστροφῆς. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ζευγάρι, ποὺ πλησίαζε, καὶ τόβαλε στὰ πόδια. Τοὺς κύτταξε ὡστόσο ἀκόμα πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του καὶ σάστισε, βλέποντας τοὺς δυὸ ἐκείνους «ἀλήτες» νὰ μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο...

Σταμάτησαν ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς Σέρρυ. Ἡ κοπέλλα μπῆκε, ἄφησε χάμω τὸ μπόγο της καὶ σωριάστηκε στὸ κρεβάτι της. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ κυττάξη τὸ Ντὰ Σίλβα. Τὰ μάτια της εἶχαν κοκκινίσει.

— Πήγαινε καὶ σὺ νὰ κοιμηθῆς! τοῦ εἶπε, μὲ φωνὴ σβημένη. Κι' ἔλα πάλι νὰ μὲ δῆς τὸν ἄλλο μήνα!

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ντὰ Σίλβα.

Ἔκλεισε μαλακὰ τὴν πόρτα πίσω του, διέσχισε τὸ χῶλ καὶ μπῆκε στὴν κάμαρά του. Ἔπεσε στὸ κρεβάτι κι' ἔτριψε τὸ σβέρκο του

Θεέ μου, τί κουρασμένος, ποὺ ἦταν!... Ἔσκυψε γιὰ νὰ λύση τὰ παπούτσια του

«Τί διαφορὰ ἀπ' τὴν τελευταία νύχτα — σκέφθηκε — ὅταν ἀντιμετώπιζα τὸ Τζῶρτζ καὶ τὸ Λούϊς!... Μὰ ἂς τὰ ξεχάσουμε τώρα, αὐτά!».

Ἔχωσε τὸ πρόσωπό του στὸ μαξιλάρι καὶ βυθίστηκε σιγὰ-σιγὰ σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη... Μὰ γιατί δὲ μποροῦσε νὰ διώξη ἀπ' τὸ μυαλό του ἐκεῖνο τὸ καταραμένο καϊκι;

«Στὸ διάβολο! Χάσου ἀπὸ μπροστά μου κι' ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!... Τζῶρτζ, κάνε μου μιὰ χάνοιχτὰ καὶ βούλιαξέ το... Ἀ, μὲ γεμίζεις πιά. Οὐτε κι' ὁ Λούϊς.

»Τόσο τὸ χειρότερο!... Λοιπόν, νὰ οἱ διαταγές μου: Σενὸρ Μοντέϊρο, βγῆτε ἀπ' τὸ «Βαλέντε» καὶ βουλιάχτε το. Καί, μιὰ ποὺ θὰ βρίσκεσθε ἐκεῖ, μὴν ξεχάσετε νὰ βουλιάξετε καὶ σεῖς μαζί του, ἀστυνόμε τῆς κακιᾶς ὥρας!».

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἄλλαξε πλευρό, νευριασμένος. Γιατί ἐπέμενε νὰ σκέπτεται τὸ «Βαλέντε», κι' ὄχι κάτι πιὸ εὐχάριστο;...

Τὸ «Βαλέντε»...

Ἄνοιξε ξαφνικὰ τὰ μάτια του. Τὸ μυαλό του δούλευε μὲ καλπασμό. Ἀντίο ὕπνος!

Βλαστήμησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του, σηκώθηκε καὶ φόρεσε τὰ παπούτσια του, ποὺ φαίνονταν νὰ περιμένουν ἀνυπόμονα τὰ πόδια του...

Τί ἠλίθιος, ποὺ ἦταν! Ἔδεσε τὰ κορδόνια, πετάχτηκε ὄρθιος κι' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς Σέρρυ.

Ἡ κοπέλλα, ἔτσι ντυμένη ὅπως εἶχε πλαγιάσει, ροχάλιζε βορυβωδέστατα. Ὁ Ντὰ Σίλβα τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν κούνησε.

— Ξύπνα! Σήκω! τῆς φώναξε. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως!

Ἐκείνη ἄλλαξε πλευρό, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διακόψη τὴ μουσική της.

— Ξύπνα, λοιπόν, ἀλλοιῶς...

Ἡ ματιὰ τοῦ Ντὰ Σίλβα ἔπεσε στὸ ποτήρι μὲ τὸ νερό, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ κομοδίνο.

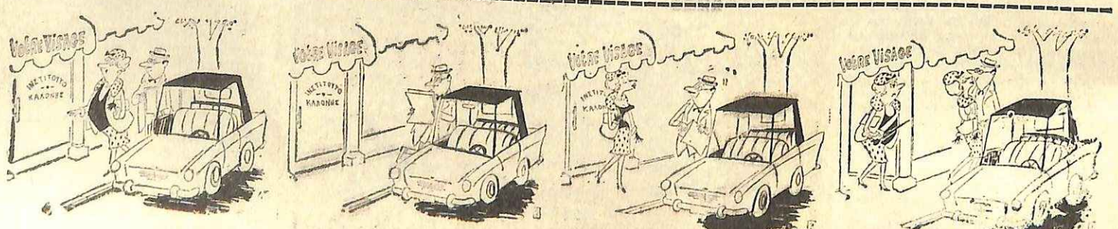

Ἱστορία χωρὶς λόγια.

Τὸ ἄρπαξε ἀδίστακτα καὶ τὸ ἔχυσε στὸ πρόσωπο τῆς κοιμισμένης.

Ἐκείνη ἄνοιξε τὸ ἕνα της μάτι κι' ὕστερα ἀνακάθησε, σὰν παραζαλισμένη.

— Καλημέρα! μουρμούρισε. Πόσες ὧρες κοιμήθηκα;

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ

— Δώδεκα... Μεσημέρι ἡ μεσάνυχτα:

Παρατήρησε τὰ μουσκεμένα ρούχα της.

— Ποιὸς μὲ κατάβρεξε ἔτσι; ἀπόρησε.

— Σέρρυ, ξύπνα, γιὰ τὸ Θεό! Πρέπει νὰ φύγουμε!

Ἡ κοπέλλα χασμουρήθηκε πάλι καὶ τεντώθηκε, ἀνατριχιάζοντας.

— Καλὰ ντέ! Μὴ φωνάζης ἔτσι... Τί μέσα ἔχουμε;

Μὰ ὁ Ντὰ Σίλβα εἶχε κιόλας ἁρπάξει τὰ παπούτσια της καὶ τὴν τραδοῦσε ἀπ' τὸ κρεβάτι.

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ στὸ δρόμο, ἀπάντησε βιαστικά. Πάμε!

Καὶ τὴν ἔσπρωξε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα. Ἐκείνη, μισοκοιμισμένη ἀκόμα, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση.

Ὁ Ντὰ Σίλβα τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε ὡς ἔξω στὸ δρόμο. Τὴν ἔβαλε ὁπως-ὁπως μέσα στὸ ταξί, τῆς πέταξε τὰ παπούτσια της πάνω στὰ γόνατά της, κάθησε στὸ βολὰν καὶ ξεκίνησε.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν εἶχαν κρατήσει περισσότερο ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τὴς ὥρας.

Ἡ μὶς Οὐίλσον κύτταζε γύρω της σὰν ἀποβλακωμένη καὶ χασμουριότανε.

— Δὲ χόρτασα ἀκόμα ὕπνο... μουρμούισε.

Εἶδε ξαφνικὰ τὰ παπούτσια της, στὰ γόνατά της.

— Ξέχασα νὰ βάλω παπούτσια.

"Ετσι κουρασμένη, ποὺ εἶμαι...

Τὰ φόρεσε, ξαναχοσμουνοῆσθηκε καὶ ρώτησε:

— Ποῦ πᾶμε τώρα, ἔτσι βιαστικά;

— Στὸ Σάντος! Ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ φτάσουμε πρὶν ἀπ' τὸ περιπολικὸ τοῦ τελωνείου.

— Τὸ περιπολικό;... Μὰ αὐτὸ θάναι ἐκεῖ ἀπὸ χτές...

Ἡ Σέρρυ κούνησε τὸ κεφάλι της. "Ὑστερα, σὰ νὰ τῆς εἶχε ἔρθει ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα, γύρισε καὶ ρώτησε τὸ σύντροφό της:

— Μὰ πόσες ὧρες κοιμήθηκα;

— Πέντε λεπτὰ σχεδόν...

Ὁ Ντὰ Σίλβα πῆρε μιὰ κλειστὴ στροφή. Οἱ ρόδες ντεραπάρησαν, μὰ αὐτὸς δὲν ἔπαψε νὰ πατάη γκάζι. Κύτταξε ἴσια μπροστά του. τὸ δρόμο.

Τ' αὐτοκίνητο σήκωνε σύννεφα σκόνης. Τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς Οὐρουμπουάπα χάνονταν μακριὰ πίσω.

— Πέντε λεπτά; φώναξε ἡ Σέρρυ, κυττάζοντας μὲ φρίκη τὸ Ντὰ Σίλβα. Τρελλάθηκες, λοιπόν, ὁλωσδιόλου; Σοῦ πῆρε τὰ μυαλὰ ὁ θαλασσινὸς ἀέρας; Θὲς νὰ πῆς πὼς μ' ἄφησες νὰ κοιμηθῶ πέντε λεπτὰ μονάχα;... Μὰ τί τύπος εἶσαι σύ; Παλσβός ἢ σαδιστής;

— Πῶς στραβώθηκα ἔτσι; πόφερε ὁ Ντὰ Σίλβα ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Καλὰ ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἐκείνη ἡ κουβέντα, πάνω στὸ περιπολικό...

— Τί μὲ νοιάζει γιὰ τὸ περιπολικό; διαμαρτυρήθηκε ἡ Σέρρυ. Ἐγὼ θέλω νὰ μάθω...

Σώπασε, ξαφνικά, κι' ἡ κακοκεφιά της φάνηκε νὰ διαλύεται μὲ μιᾶς. Μισόκλεισε τὰ μάτια της καὶ ρώτησε:

— Τί εἶν' αὐτὴ ἡ ἱστορία, μὲ τὸ περιπολικό;

Ὁ Ντὰ Σίλβα πατοῦσε γκάζι ὡς κάτω καὶ τὸ αὐτοκίνητο πετοῦσε...

— Δὲ θυμάσαι ἐκείνη τὴν κουβέντα ποὺ κάναμε;... εἶπε.

"Ενα καμιόνι ξεπρόβαλε ἀπὸ μιὰ στροφή, πιάνοντας σχεδὸν ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου καὶ σηκώνοντας ἕνα σύννεφο σκόνης. Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔστριψε ἀπότομα τὸ τιμόνι καὶ τὸ ἀπόφυγε παρὰ τρίχα.

Ἡ Σέρρυ ξανάνοιξε τὰ μάτια της.

— Προσπάθησε νὰ κατολάβης μονάχη σου, πρόσθεσε ὁ Ντὰ Σίλβα, σφίγγοντας τὰ δόντια του. Γιὰ νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως, πρέπει νὰ προσέχω ἐγὼ στὸ βολάν, ἀντὶ νὰ καταναλίσκω τὸ σάλιο μου γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Ἡ μὶς Οὐίλσον κύτταζε ἴσια μπροστά, ἀπ' τὸ πὰρ-μπρίζ, καὶ σκεπτόταν τὰ λόγια τοῦ φίλου της...

Γιὰ ποιὸ ζήτημα εἶχαν μιλήσει, πάνω στὸ περιπολικό;... Ἀ, βέβαια! Ἡ Σέρρυ κατέλαβε! Γύρισε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ Ντὰ Σίλβα μὲ εἰλικρινὴ θαυμασμό... Τὸ μυαλό του ἔκοβε, σὰν ξυράφι!

«Φτάνει νὰ προλάδουμε!...», συλλογίστηκε ἡ κοπέλλα.

"Ετρεχαν δαιμονισμένα καὶ κορνάριζαν ὁλόενα, καθὼς προσπεοκούσαν τ' ἄλλα ἁμάξια. "Ενας ἀστυφύλακας, ποὺ κοβόταν στὸ βολὰν ἑνὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου, σταματημένου σ' ἕνα σταυροδρόμι, τοὺς εἶδε νὰ περνάνε μὲ τὸ κόκκινο φῶς κι' ἀνασήκωσε φιλοσοφικὰ τοὺς ὤμους του.

«Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ὁδηγοῦνε σὰν παλαβοί — σκέφθηκε. Μὰ δὲν εἶναι δουλειὰ δική μου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τῆς Τροχαίας».

Φτάσανε στὴ συνοικία τοῦ λιμανιοῦ. Πέρασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τεράστιες τουβλοχτισμένες ἀποθήκες. Οἱ γεσανοί, ποὺ διοκρίνονταν στὸ βάθος, φαίνονταν σὰν πελλόρια, παράξενα πουλιά.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔστριψε στὸ τελευταῖο σταυροδρόμι, χωρὶς νὰ κόψη καθόλου τοχύτητα. Ἀπόφυγε ὡς ἐκ θαύματος ἕνα καμιόνι καὶ φοενάρησε ἔξω ἀπ' τὸ Τελωνεῖο.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ περιπολικοῦ κατέβαινε τὴ σκάλα, ἐκείνη τὴ στιγμή. Θὰ πήγαινε ἀσφαλῶς γιὰ φαγητό.

Ἡ Σέρρυ ζάρωσε τὰ φρύδια της κι' ἄρπαξε τὸ χερούλι τῆς πόρτας.

— Κόψε του τὸ δρόμο! εἶπε ζωηρὰ στὸ σύντροφό της.

— Βούλωσ'το λοιπόν! τὴ διέκοψε ὁ Ντὰ Σίλβα.

"Εφερε τὸ ταξὶ στὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν εἶδε, ἀπ' τὸ κατεβασμένο τζάμι, καὶ γούλωσε τὰ μάτια του μὲ δυσπιστία.

— Κύριε ἀστυνόμε! φώναξε, σοστισμένος. Τί γυρεύετε ἐδῶ; Ἐγὼ νόμιζα πὼς σκοπεύατε νὰ κοιμηθῆτε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, στὴν Οὐρουμπουάπα!

— Ποῦ εἶναι ὁ Μοντέϊρο; τὸν διέκοψε ὁ Ντὰ Σίλβα.

— Ποιός; Ὁ διευθυντής σας; "Εφυγε, ἐδῶ καὶ πέντε λεπτά. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως, πῆρε μαζί του ἐκεῖνο τὸ δοχεῖο. Θὰ τὸ πάη στὸ ἐργαστήριο, στὸ Σάο Πάουλο, γιὰ ν' ἀναλύσουνε τὸ περιεχόμενο του.

— Καλωσύνη του, νὰ κάνη τόσον κόπο! εἶπε ὁ Ντὰ Σίλβα, μὲ πικρὴ εἰρωνεία.

— Μὰ γιατί;... Συμβαίνει τίποτα: ἀπόρησε ὁ ἀξιωματικός.

Παρατήρησε ὅμως πὼς ἀπευθυνόταν... στὸ πόρτ-μπαγκὰζ ἑνὸς ταξί, ποὺ ἔφευγε κιόλας ὁλοταχῶς! Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα μ' ἐπίσημο ὕφος.

«Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ παίρνουν κατάκαρδα τὴ δουλειὰ τους», σκέφθηκε.

"Ενῶ τ' αὐτοκίνητο ἔφευγε τὸ κέντρο τῆς πόλεως, γιὰ νὰ βγῆ στὸν ὁρεινὸ δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ Σάο Πάουλο, ἡ Σέρρυ ρώτησε:

— Ὁ Μοντέϊρο;... Αὐτὸς εἶναι;

— Βέβαια! Δὲ θυμᾶσαι; Ρώτησε, πάνω στὸ πλοῖο, τί εἶχε γίνει τὸ «Βαλέντε»... Πῶς μποροῦσε νὰ ξέρη, ὅτι τὸ καϊκὶ τοῦ Τζῶρτζ λεγόταν ἔτσι; Ἐγὼ δὲν τοῦ τὸ εἶχα πῆ καθόλου. "Οταν ἔγραφα τὴν τελευταία ἀναφορά, ποὺ τοῦστειλα, δὲν τόξερα οὔτε κι' ἐγώ... Αὐτὸς ὅμως τόξερε!...

— Ἄκουσε! Πρέπει νὰ εἶσαι ἀπόλυτα σίγουρος, πρὶν διατυπώσης μιὰ τόσο σοβαρὴ κατηγορία! Ὄχι ἐπειδὴ μίλησε μονάχα γιὰ τὸ καϊκι...

— Αὐτὸ μοῦ φτάνει, μένα... Μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλα στοιχεῖα! Στὸ Ρίο, ὅταν βάλανε τὴ μπόμπα στ' αὐτοκίνητό μου, ποιὸς ἤξερε τὴ διεύθυνσί μου; Βέβαια, ὄχι ὁ Τζῶρτζ, οὔτε ὁ Λούϊς! Ἡ κάρτα, ποὺ εἶχα δώσει στὸ σωφὲρ τοῦ ταξί, ἔγραφε μόνο τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου μου, ποὺ δὲν τὸν περιέχει ὁ τηλεφωνικὸς κατάλογος.

Τὰ μεγάλα χέρια του σφίγγανε τὸ βολὰν μὲ τόση δύναμι, ὥστε εἶχαν ἀσπρίσει οἱ κόμποι τῶν δακτύλων του. Μιμήθηκε τὸ δισταχτικὸ τόνο τοῦ Μοντέϊρο, καθὼς ρωτοῦσε:

«Κομμένη; Τί ἐννοεῖτε;...».

— Ἐγὼ θὰ τοῦ κόψω τὸ βῆχα, μιὰ καὶ καλή! Ἀρκεῖ μονάχα νὰ φτάσουμε στὸ Σάο Πάουλο πρὶν ἀπ' αὐτόν...

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνη; Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς παραδώση τὸ δοχεῖο. Ξέρουν ὅλοι πὼς τὸ ἔχει.

— Καὶ βέβαια θὰ τὸ δώση. Ἀλλὰ μὲ τὸ περιεχόμενό του νοθευμένο κατὰ εἴκοσι φορές! Ὑπάρχουν ἐκεῖ μέσα πάνω ἀπὸ 20 κιλὰ καθαρὴ ἡρωΐνη. Θὰ ξεχωρίση καὶ θὰ κρύψη τὰ 18 καὶ θὰ νοθέψη τὰ ὑπόλοιπα. «Θὰ ἐλέγξουμε τὸ περιεχόμενο στὰ ἐργαστήριά μας», εἶπε. Τί βλάκας,ποὺ φάνηκα, Θεέ μου!

»Ὁ τελωνειακὸς μᾶς εἶπε πὼς εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτά. Θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν φτάσουμε σὲ λίγο!

— Κι' ἂν πῆρε ἄλλο δρόμο, πιὸ σύντομο;

— Ἀποκλείεται. Αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ μόνος. Καὶ δὲν ὑπάρχει πουθενὰ σταυροδρόμι. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὸ βουνό, ἀπ' τὴν ἄλλη ὁ γκρεμός.

Ὁ Ντὰ Σίλβα πάτησε πιὸ πολὺ γκάζι. Τὸ αὐτοκίνητο πετοῦσε τώρα, παρ' ὅλη τὴν παλιὰ ἐμφάνισί του. Ἡ Σέρρυ κρατοῦσε τὴν ἀνάσα της, ἀπ' τὴν ἀγωνία.

— Ἂν εἶναι μπροστά μας, θὰ τὸν φτάσουμε, βεβαίωσε πάλι ὁ Ντὰ Σίλβα, χαμογελῶντας ἀγρία.

"Ενα κίτρινο αὐτοκίνητο παιδευόταν γιὰ ν' ἀνεβῆ τὸν ἀνήφορο. Ὁ Ντὰ Σίλβα τὸ προσπέρασε, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα σωφὲρ τρομαγμένο καὶ γαντζωμένο στὸ βολάν του.

— Τί ἀμάξι ἔχει ὁ Μοντέϊρο; ρώτησε ἡ μὶς Οὐίλσον.

— Τὸ δικό του, πιστεύω. Μιὰ μαύρη Κάντιλλακ, μὲ κρατικὸ ἀριθμὸ κυκλοφορίας. Εἶναι παιχνίδι γιὰ μένα νὰ τὴ φτάσω, μὲ τέτοια μηχανή, ποὺ ἔχω... Ἀ, τὸ βρωμιάρη!...

Ὁ δρόμος ἁπλωνόταν μπροστά τους, ἀδειανός. Μὲ τὴν ταχύτητα, ποὺ εἶχε τὸ ταξί, τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρα, ποὺ δημιουργοῦσε, πλάγιαζε τοὺς θάμνους, δεξιὰ κι' ἀοιστερὰ ἀπ' τὸ δρόμο. Κάτω, χαμηλά, τὸ Σάντος ξεμάκραινε ὁλοένα.

Ἡ Σέρρυ ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ, γιὰ νὰ ψάξη μὲ τὰ μάτια τὸ δρόμο, ποὺ ἀνέβαινε σὰ φίδι.

— Βλέπω ἕνα αὐτοκίνητο, ποεῖς

ποτὲ δὲν ξεχνᾶ νὰ ζητήση τὶς καλύτερες..

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ Λαγκαδᾶ

ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΥΨΗΛΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΜΑΤΟΠΟΛΤ

ΟΜΟΡΦΗΝΕΤΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

μαθαίνοντας καὶ σεῖς νὰ σκιτσάρετε ἢ καὶ νὰ ζωγραφίζετε, μὲ σπουδὴ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ ἡλικία σας. Ζητῆστε μας πληροφορίες (ἂν πρόκειται γιὰ παιδιά, δηλῶστε μας τὴν ἡλικία τους). Προτιμῆστε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε γιὰ νὰ δῆτε καὶ ἔργα μαθητῶν μας. Ἂν ἐμπιστεύεσθε ἢ ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ ὀνομασίευσι αὐτῆ γιὰ νὰ λάβετε τὸ ἀναλυτικὸ τεῦχος μας δωρεάν, χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσί σας.

Σκίτσο μαθητρίας μας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.

ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΔΑΠΕΔΩΝ:

Μὲ εἰδικὸ συνεργεῖον ἐκπαιδευμένον ἐν Ἑλβετίᾳ, ἀναλαμβάνομεν:

α) Τὸ καθάρισμα (λείανσιν) παντὸς εἴδους δαπέδων, καινουργῶν ἢ παλαιῶν μὲ ἠλεκτρικὰς μηχανάς.

β) Τὸ ἀερνίκωμα μὲ τὰ ἀερνίκια μακρᾶς διαρκείας TASKI.

γ) Τὸ παρκετάρισμα παντὸς εἴδους δαπέδων μὲ εἰδικὸ θερμὸ κερὶ δι' ἠλεκτρικῆς μηχανῆς μὲ ἠλεκτρικὸν θερμοστάτην.

δ) Τὴν περιοδικὴν συντήρησιν τῶν δαπέδων μεγάλων ἐπιφανειῶν μὲ ἠλεκτρικὴν μηχανήν, δυναμικότητος 200 M τὴν ὥρα.

ε) Πᾶσαν ἐργασίαν δαπέδων καὶ προμήθειαν παρκέτων.

Ἀποθῆκη Βερνικίων:

Γ. Φ. Π ό τ α γ α

Δημητρακοπούλου 8 — Μακρυγιάννη

Τ. Τ. 403.

Τηλέφ.: 910-097.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραδεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μεσσόδου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810-975

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ «A T H E N S» Διεθνὲς Πρακτορεῖον Παρανσσοῦ 2, (Πλατ. Κλαυθμῶνος) 7ος ὄροφος. Γραφεῖα 7—8. Τηλ.: 227-709. Ἐμπιστευτικαὶ Ἔρευναι.

Ἀναζητήσεις — Πληροφορίαι ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῷ. Εἰδικευμένον προσωπικόν. Διευθυνταὶ τέως ἀστυνομικοὶ Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ πολυετῆ πεῖραν.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ φ. παγεύματα μόνον ἐπὶ συνεννοήσεϊ Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκία 710.752.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11—2 καὶ 5—8. Ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

στροφὲς πᾶρα πάνω δήλωσε. Ὁ σωφὲρ του δὲ φαίνεται νὰ βιάζεται.

Μιὰ ἀπότομη στροφὴ τοὺς παρουσιάστηκε ξαφνικά. Τὴν πήρανε μὲ τὶς δυὸ ρόδες μονάχα καὶ μὲ τὴ φόρα, ποὺ εἶχανε, λίγο ἔλειψε νὰ γκρεμιστοῦνε στὸ κενό.

Ὁ Ντὰ Σίλβα σήκωσε τὰ μάτια του. Ἕνα μεγάλο μαῦρο αὐτοκίνητο πήγαινε ἥσυχα, σὰ νάκανε περίπατο, μετὰ τὴν ἑπομένη «κορδέλλα».

— Αὐτὸς εἶναι! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ ἀστυνόμος. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ βιαστῆ; Φαντάζεται πὼς ροχαλίζομε ἀκόμη στὴν Οὐρουμπουάπα!

Πάτησε γκάζι, καὶ τ' αὐτοκίνητο ἔκαμε ἕνα τέτοιο πῆδημα, ὥστε τοὺς φάνηκε πὼς ἔφευγε κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους καὶ τοὺς ἄφηνε πίσω του...

Ἡ Σέρρου προσπάθησε νὰ μὴν κυττάζη τὴν ἄβυσσο, ποὺ περνοῦσε δίπλα τους μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

— Πιὸ σιγά! μουρμούρισε μὲ πνιγμένη φωνή. Θὰ γκρεμοτσακιστοῦμε!

Ὁ Ντὰ Σίλβα κρατοῦσε τ' αὐτοκίνητο στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ δρόμου, μὲ τὸ πόδι στὸ γκάζι.

Ἕνα τοῦννελ φάνηκε μπροστά τους. Τὸ πέρασαν σὰν ἀστραπή.

Λίγο πιὸ μπροστά, εἶδαν πάνω στὸ δρόμο μιὰ μαύρη Κάντιλλακ. Ὁ σωφὲρ ὡδηγοῦσε ἥσυχα καὶ προσεχτικά. Βλέποντας στὸ καθρεφτάκι τὸν «τρελλό», ποὺ ξεπρόβαλε πίσω του, πῆγε πιὸ δεξιὰ κι' ἔκοψε ταχύτητα, γιὰ νὰ τὸν ἀφίση νὰ περάση, μὲ τὸ «σαράβαλό» του.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἔφτασε δίπλα του καὶ λιγόστεψε κι' αὐτὸς τὸ τρέξιμό του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Μοντέιρο κύτταξε ἀδιάφορα πρὸς τὸ μέρος του, γιὰ νὰ δῆ τὸν ἠλίθιο, ποὺ ὡδηγοῦσε ἔτσι ἄμυαλα. Ἀλλ' ἡ ἀδιαφορία του χάθηκε ἀμέσως...Μὲ μιὰ ματιά, ποὺ ἔρριξε στὴν ἀπειλητικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ντὰ Σίλβα, πανικοβλήθηκε καὶ πάτησε ἀπότομα γκάζι.

Δὲν κράτησε πολὺ ὁ τρόμος του. Εἶχε γερὰ νεῦρα.

Τὸ μυαλό του ξανάρχισε νὰ λειτουργῆ κανονικά, μὲ ἀκρίβεια. Ὁ πρώτος σκοπός του ἦταν νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ διώκτη του. Κι' αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν δύσκολο: Εἶχε μιὰ Κάντιλλακ, μὲ ἰσχυρὴ μηχανή, ἐνῶ ὁ Ντὰ Σίλβα ὡδηγοῦσε ἕνα παμπάλαιο ταξί, ποὺ ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ τὸ εἶχε ξετρυπώσει...

Ἀφοῦ τὸν ξεφορτωνόταν, θὰ ἔκρυβε κάπου τὸ μεγαλύτερο ποσὸν τῆς ἠρωΐνης, θὰ νόθευε τὴν ὑπόλοιπη μὲ λακτόζη καὶ θὰ τὴν πήγαινε στὸ ἐργαστήριο τῆς ἀστυνομίας.

Κι' ἂν ὁ Ντὰ Σίλβα ζητοῦσε νὰ μάθη κατόπιν γιατί δὲν εἶχε σταματήσει;...

Θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε πὼς δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει:

«Ποῦ νὰ τὸ φανταστῶ πὼς ἤσαστε ἐσεῖς, μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν παλιοκαραβάνα; Ἂν τόξερα, θὰ σταματοῦσα, βέβαια!».

Καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος πὼς δὲν ἦταν σπουδαία αὐτὴ ἡ δικαιολογία. Μὰ δὲν εὕρισκε καλύτερη, γιὰ τὴν ὥρα. Τὸ ἐπείγον ἦταν νὰ ξεφύγη τώρα ἀπ' τὴν κακοτοπιά...

Πάτησε γκάζι καὶ κράτησε τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ὡστόσο, μ' ὅλο, ποὺ αὔξαινε ὁλοένα ἡ ταχύτητα τῆς Κάντιλλακ, τὸ ταξὶ δὲ φαινόταν νὰ δυσκολεύεται καθόλου νὰ μένη ἀκριβῶς πίσω της!

Ὁ Μοντέιρο κατσούφιασε. Οἱ ἑπόμενες στροφὲς ἦταν πιὸ κλειστές. Κι' εἶχε νὰ κάνη ἀκόμα πολλὰ χιλιόμετρα, ὥς τὴν κορυφή.

Πάτησε τὸ γκάζι ἀκόμα πιὸ πολύ, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα ἴσια μπροστά του. Ἦταν ἐπικίνδυνο, τὸ ἤξερε... σωστὴ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας! Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ κάνη ἀλλοιώς... Πῶς κατάφερνε νὰ τρέχη ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ σαραβαλιασμένο ταξί;

Σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, λίγο ἔλειψε νὰ χάση τὸν ἔλεγχο τοῦ βολάν. Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, σήκωσε τὸ πόδι του ἀπ' τὸ γκάζι κι' οἱ ρόδες στριγγλίσανε, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ξαναφέρη τὴν Κάντιλλακ στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Τὸν ξανάπιανε πανικός, ὅσο δὲν κατάφερνε νὰ ξεφύγη ἀπὸ κεῖνο τὸ καταραμένο ταξί. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ τῆς ἀδυναμίας του τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση κάθε προφύλαξι, καὶ πάτησε τὸ γκάζι ὡς κάτω.

Λίγο ψηλότερα, εἶδε τὰ σύννεφα, ποὺ μισοκρύβανε τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἴσως, ὅταν ἔφτανε ἐκεῖ, νὰ κατώρθωνε νὰ κρυφτῆ μέσα στὴν ὁμίχλη...

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα τρέχανε τώρα μὲ ξέφρενη ταχύτητα. Σὲ μιὰ στροφή, πρόβαλε τὸ μαῦρο ἄνοιγμα ἑνὸς τοῦννελ. Ἡ Κάντιλλακ χώθηκε μέσα, σὰ Βολίδα.

Στὴν ἔξοδο τοῦ τοῦννελ, ὁ Μοντέιρο ἔβλεπε τὰ ἄσπρα σύννεφα. Τὰ εἶχε φτάσει κιόλας;...

Δίστασε μιὰ στιγμή. Πρὸς τὰ ποῦ ἔστριβε ὁ δρόμος, μετὰ τὸ τοῦννελ; Δεξιὰ ἢ ἀριστερά; Μὰ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῆ καὶ ν' ἀποφασίση. Ἔβλεπε μέσα στὸ καθρεφτάκι τὸ παλιὸ ταξί, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε...

Ἔσφιξε τὰ δόντια του κι' ἔστριψε λίγο ἀριστερά, ψαχνοντας ἀπελπισμένα μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια του τὸ γκρίζο πέπλο, ποὺ τὸν τύλιγε, γιὰ νὰ διακρίνη τὴν ἐξωτερικὴ ἄκρη τοῦ δρόμου.

Καί, πραγματικά, εἶδε ξαφνικά, νὰ ξεπροβάλλη ἀπ' τὴν ὁμίχλη, μπροστὰ στὶς ρόδες του, τὸ χαμηλὸ ἀσβεστωμένο τοιχάκι!

Ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμὰ καὶ πάτησε ἀπότομα φρένο. Μά, μὲ τὴ φόρα, ποὺ εἶχε, ἡ βαριὰ Κάντιλλακ, γκρέμισε τὸ χαμηλὸ παραπέτο καὶ χάθηκε στὸ κενό!...

Ὁ Ντὰ Σίλβα φρενάρησε, ντεραπάρησε καὶ σταμάτησε λίγο πιὸ πέρα. Πήδησε ἀπὸ τὸ ταξὶ κι' ἔτρεξε ὡς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου. Πρόλαβε ν' ἀκούση τὸν πάταγο τοῦ αὐτοκινήτου, ποὺ γκρεμιζόταν. Ὕστερα ἀκολούθησε σιωπή...

Ἡ Σέρρου πῆγε κι' αὐτὴ κοντὰ στὸν ἀστυνόμο.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μὲ φρίκη.

Ὁ Ντὰ Σίλβα γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

— Μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτόν, πρόφερε ἀργὰ καὶ στεγνά. Ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε μέσα στὸ δοχεῖο, θὰ σκότωνε χιλιάδες ἀνθρώπους, μ' ἕνα θάνατο ἀργό!...

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ξαναγύρισε στὸ ταξί. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀπαθές.

— Πρέπει νὰ κατεβοῦμε νὰ τὸ ἀναζέψουμε, πρόσθεσε. Ἔχει μέσα καμμιὰ εἰκοσαριὰ κιλὰ ἠρωΐνη... κι' οἱ ἄνθρωποι εἶναι περίεργοι, ἐδῶ στὴ Βραζιλία!

Ζ'

Ἡ μὶς Οὐίλσον εἶχε ἀφίσει τὴν τσάντα της πάνω σ' ἕνα τραπέζι τοῦ μπὰρ τοῦ ἀεροδρομίου κι' ἔπινε τὸ κονιάκ, ποὺ τὴς εἶχαν σερβίρει. Ὁ Ντὰ Σίλβα ἀναπαυότανε στὴν πολυθρόνα του, ἀντίκρυ της.

— Ποτὲ δὲ θὰ σὲ καταλάβω, ἐσένα! τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον μὲ πικρία. Θὰ μποροῦσαμε νὰ πάμε νὰ φᾶμε στὸ «Ἀμέρικαν Κλάμπ». Ἔχει ὑπέροχη κουζίνα, γκαρσόνια ἄψογα καὶ μιὰ θέα πανοραμική, γιὰ τὴν ὁποία πληρώνουν τόσα δολλάρια οἱ τουρίστες... Ἔχει ἀκόμα καὶ αἴρ-κοντίσιον.

— Μά... ἄρχισε νὰ λέη χαμογελῶντας ὁ Ντὰ Σίλβα.

— Ξέρω, ξέρω! τὸν ἔκοψε ἡ κοπέλλα, σηκώνοντας τὸ χέρι της. Ἐσὺ δὲ χωνεύεις τὸ αἴρ-κοντίσιον. Οὔτε τὰ ἀεροπλάνα, οὔτε τὶς χοντρὲς γυναῖκες μὲ πανταλόνια, οὔτε τὸ ἄσχημο κονιάκ, οὔτε τὰ νεκροταφεῖα!

— Ἂν θέλης νὰ συμπληρώσης τὸ ἀτομικό σου δελτίο μου, γράψε ἀκόμα πὼς δὲ χωνεύω καὶ τὰ φίδια.

Ἤπιε τὸ κονιάκ του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ πρόσθεσε:

— Τί λές, βάζουμε πάλι κανένα στοιχηματάκι; Βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸ χοντρὸ σερβιτόρο, μὲ τὰ στραβὰ πόδια; Βάζω, λοιπόν, στοίχημα πὼς φοράει περρούκα! Πάει τὸ στοίχημα; Ὅποιος χάση, θὰ πληρώση ὅ,τι φάγαμε.

Ἡ κοπέλλα τὸν κύτταξε, μ' ἕνα μίγμα ἐκπλήξεως καὶ ἀγανακτήσεως, τὸν φοβέρισε μὲ τὸ δάχτυλο κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι, ποτέ! Ἰσχύει, ἄλλως τε ἀκόμα τὸ τελευταῖο στοιχημά μας... Θυμάσαι; Γιὰ τὸ δέμα μὲ τὸ φίδι. Σοῦλεγα πὼς εἶχε μέσα ναρκωτικὸ καὶ σὺ ὑποστήριζες τὸ ἀντίθετο.

Ἡ Σέρρου διασκέδαζε φοβερὰ μὲ τὴν ἔκφρασί του.

— Μὰ εἶσαι ἀναιδέστατη! Ἐσὺ εἶσαι ἡ χαμένη... Μοῦδωσες μάλιστα καὶ μιὰ προκαταβολὴ γι' αὐτὸ τὸ στοίχημα, ποὺ ἔχασες: ἐκεῖνο τὸ κονιάκ, στὸ σπίτι σου.

Ἡ Σέρρου ἔκανε μιὰ χειρονομία διαμαρτυρίας.

— Δηλαδή, ἂς ποῦμε, ἂν τὸ δέμα εἶχε μέσα ἕνα τσέκ, θὰ τολμοῦσες νὰ ἰσχυρισθῆς πὼς δὲν περιεῖχε λεφτά, ἐπειδὴ τὸ τσέκ δὲν εἶναι χαρτονόμισμα;

Ὁ Ντὰ Σίλβα σηκώθηκε, φόρεσε τὸ σκαλκάκι του κι' ἄφησε ἕνα χαρτονόμισμα πάνω στὸ τραπέζι. Ἔπιασε ὕστερα ἀπ' τὸ μπράτσο τὴν κοπέλλα καὶ τὴν τραβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Εἴσαστε ἀνεκδιήγητοι, ἐσεῖς οἱ Ἀμερικάνοι! τῆς εἶπε. Μᾶς κοροϊδεύεσαστε στὴ Βραζιλία καὶ νομίζετε πὼς θὰ κάνετε τὸν ἔξυπνο σὲ μᾶς τοὺς καϋμένους τοὺς ἰθαγενεῖς. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς τὰ καταφέρνετε καμμιὰ φορά!

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

ΣΧΟΛΗ ἀρτία, σοβαρά, νοικοκυρεμένη.
Πλήρης, τελεία, ἱστεύθυνος ἐκμάθησις.
Δεκταὶ μόνον ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ.
Διδάκτορα πολὺ φθηνά.
Καί... Μαθήτριαι ἀκόμα, στὴ «ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ», κεῖδιετε ΧΡΗΜΑΤΑ. Ἐλευθέρα ἐξάσκησις ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ.
Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ στὴ Γραμματεία τῆς Σχολῆς: Ἱπποκράτους καὶ ΝΑΤΑΡΙΝΟΥ 10, καθὼς καὶ ΔΙΛΟΤΟΥ 20.
Τηλέφωνα 615.652 καὶ 610.395.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ τοῦ ἰατροδικαστῆ

Ὁ ἰατροδικαστὴς Τζώρτζ Κάμπεν μπῆκε στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Ἰατρικῆς σχολῆς. Οἱ φοιτηταὶ κι' οἱ φοιτήτριες τὸν χειροκρότησαν. Ὁ γιατρός, χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι, ὑποκλίθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερά, τακτοποίησε τὶς σημειώσεις του καὶ στάθηκε λίγο ἄσπρο νὰ ἡσυχάσουν οἱ ἀκροαταί του. Κάτω ἀπὸ τὴν ἕδρα του, στὸ μετάλλινο τραπέζι, βρισκόταν ξαπλωμένο τὸ πτῶμα μιᾶς γυναίκας. Ἦταν σκεπασμένο μ' ἕνα λευκὸ πανί, ποὺ προστάτευε τὴ γύμνια του.

Οἱ φοιτηταὶ περίμεναν μ' ἀδιαφορία ν' ἀκούσουν τὴν ὁμιλία τοῦ γιατροῦ Κάμπεν.

Μιὰ ξανθὴ φοιτήτρια φλερτάριζε μὲ τὸν ἀντικρυνὸ συμφοιτητή της. Ἕνας ἄλλος εἶχε βρῆ τὸν κιρό, μέσα στὸ θόρυβο, νὰ κανονίση τὸ ραντεβοῦ μὲ τὴ φίλη του. Ὁ ἰατροδικαστὴς φέρεσε τὴν ἄσπρη μπλοῦζα του, πέρασε τὰ λαστιχένια γάντια κι' ἔκανε νέημα στοὺς βοηθούς του νὰ ξεσκεπάσουν τὸ πτῶμα. Οἱ φοιτηταὶ κύτταζαν μὲ περιέργεια τὸ πάλλευκο σῶμα τῆς πεθαμένης, τὸ ὄμορφο πρόσωπο καὶ τὰ πλαστικά της χέρια.

Ἡ νεκρὴ ἔμοιαζε σὰν ἄγαλμα. Πρώτη φορὰ μέσα στὸ ἀμφιθέατρο εἶχε παρουσιαστῆ τέτοιο σῶμα. Ὅλα τὰ πτώματα, πάνω στὰ ὁποῖα ἐξασκοῦνταν οἱ χειρουργοὶ τοῦ μέλλοντος, ἦταν φτωχῶν ἀνθρώπων χωρὶς συγγενεῖς, χωρὶς φίλους, ποὺ πέθαιναν στὸ δρόμο ἢ στὰ νοσοκομεῖα. Γι' αὐτό, κανεὶς πρὶν ἀπὸ τὸ μάθημα δὲν εἶχε ἀνασηκώσει τὸ ἄσπρο σεντόνι, γιὰ νὰ δῆ τὸ πτῶμα τῆς ἀγνώστης, ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ τὴ διδασκαλία ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Καὶ νά, ξαφνικὰ σ' ὅλο τὸ ἀμφιθέατρο πέρασε ἕνας ψίθυρος θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ἀνώνυμη αὐτὴ γυναίκα.

— Ἤθελα νὰ εἶχα τὰ μαλλιά μου! παρατήρησε μὲ ζήλεια μιὰ κίτρινη φοιτήτρια, ἀδύνατη σκίαχτρο.

— Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχα τὸ σῶμα της! ψιθύρισε μιὰ συνάδελφός της, ραχιτικὴ, μὲ μεγάλα ψυαλιὰ μυωπίας

— Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη ὅπως εἶμαι, δήλωσε μιὰ γεροντοκόρη, ποὺ μασοῦσε τσίκλες ἀδιάκοπα ρίχνοντας γύρω της φθονερὰ βλέμματα.

Ἕνας βοηθὸς τοῦ γιατροῦ χαϊδεψὲ ἀφηρημένος τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς νεκρῆς. Ὁ δόκτωρ Κάμπεν τοῦ ἔρριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τοὺς φοιτητὰς κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῆ τὸν τρόπο, ποὺ τὸν ὁποῖο γίνεται τὸ ἄνοιγμα τοῦ στήθους.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄναψαν πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι τὰ πολύφωτα. Ὁ ἰατροδικαστὴς πῆρε τὸ νυστέρι στὰ χέρια του, τὸ στήριξε στὸν ἀλαβάστρινο λαιμὸ τῆς νεκρῆς κι' ἔπειτα, μὲ γρήγορες καὶ σταθερὲς κινήσεις, ἄρχισε νὰ σκίζη τὸ δέρμα, νὰ καθαρίζη τὰ νεῦρα καὶ τοὺς ἱστοὺς καί, τέλος, ν' ἀνοίγη μιὰ μεγάλη τομὴ στὸ λευκὸ στῆθος.

"Ἕνας πρωτοπειρος φοιτητὴς εἶχε χλωμιάσει. Κάποιος ἄλλος εἶχε γουρλώσει μὲ τρόμο τὰ μάτια του.

Ὁ καθηγητής, ἀδιάφορος, συνέχιζε τὴ διδασκαλία του.

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, τοὺς εἶπε, μὲ παρακάλεσε πεδαίνοντας νὰ βαλσαμώσω τὴν καρδιά της καὶ νὰ τὴ στείλω στὸ φίλο της. Σεβάστηκα τὴν τελευταία θέλησί της καὶ θὰ τὴν πραγματοποιήσω. Εἶναι γιὰ σᾶς μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ παρακολουθήσετε αὐτὴ τὴ σωμα. σ' ἕνα τόσο νεανικὸ σῶμα.

Νεκρὴ σιωπὴ ἀκολούθησε τὰ λόγια του. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι κι' νέες, ποὺ δὲν εἶχαν συγκινηθῆ, κοσι χρόνια, εἶχαν σιγκινηθῆ. Κάμπεν προσπάθησε νὰ τοὺς κάνη ν' συγκεντρώσουν τὸ μυαλό τους ἀπὸ μάθημα. Ἐξακολούθησε νὰ τοὺς ἀναπτύσση ἰατρικὲς θεωρίες, ἐνῶ συγχρόνως ἄνοιγε τὸ στῆθος τῆς νεῤῥῆς, ἔπιανε τὸ παγωμένο κρέας μὲ τὶς μεταλλικὲς λαβίδες κι' ἔδινε διαταγὲς στοὺς βοηθούς του.

Ξαφνικά, μιὰ ἀγρια φωνὴ τάραξε τὴ βαθειὰ σιωπὴ κι' ἔκανε τοὺς φοιτητὰς νὰ ῥιχιάσουν:

— Θὰ τιμωρηθῆς σκληρά, Τζώρτζ Κάμπεν. γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες!

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε μπῆ ἐξαλλος στὴν αἴθουσα τῆς διδασκαλίας. Καί, πρὶν προλάβουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἐπιτέθηκε στὸν ἰατροδικαστὴ καὶ τὸν κύλησε ἀναίσθητο, μὲ δυὸ τρομαχτικὲς γροθιές. Ἔπειτα, μὴ ξέροντας τί κάνει, τοῦ ἄρπαξε τὸ νυστέρι ἀπ' τὰ χέρια κι' ἄρχισε νὰ τὸν κομματιάζη μ' αὐτό, μὲ λύσσα, φωνάζοντας:

— Εἶσαι ἕνας δολοφόνος! Ἕνας κακοῦργος! Πρέπει νὰ λείψης ἀπὸ τὴ ζωή!

Τοῦ κάκου οἱ φοιτηταὶ προσπάθησαν μὲ χτυπήματα νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν νεκρὸ καθηγητή τους. Ὁ τρελλὸς ἐκείνος εἶχε τεράστια δύναμι.

Τὸ ἀμφιθέατρο παρουσίαζε τώρα τὸ θέαμα ἑνὸς φρενοκομείου.

Οἱ φοιτηταὶ φώναζαν, οἱ φοιτήτριες στρίγγλιζαν ἀπὸ τρόμο καὶ μερικὲς εἶχαν λιποθυμήσει. Ὁ ἄγνωστος, μὲ βουτημένα τὰ χέρια στὸ αἷμα τοῦ θύματός του, στήριξε τὴν πλάτη του στὴν ἕδρα τοῦ καθηγητοῦ. Κύτταξε ὕστερα γύρω του κι' ἄρχισε ν' ἀνασαίνη βαρειά, ἐνῶ κρύος ἱδρώτας κυλοῦσε στὸ κίτρινο πρόσωπό του. Τέλος, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ κομματιασμένο πτῶμα τῆς ὁμορφῆς γυναίκας. Ἦταν τόσο τρομαχτικὸ τὸ ὕφος του, ὥστε ὅλοι ὁπισθοχώρησαν, ἐλέποντας μάλιστα πὼς κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ ματωμένο νυστέρι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ δρόμο οἱ σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς ἀστυνομίας.

Ἕνας κλητήρας τοῦ Πανεπιστημίου εἶχε τηλεφωνήσει στὸ τμῆμα κι' εἶχε καλέσει τοὺς πολισμαν. Οἱ ἀστυφύλακες μπῆκαν στὸ ἀμφιθέατρο, μὰ στάθηκαν μιὰ στιγμὴ ξαφνιασμένοι.

Στὸ πρόσωπο τοῦ ἐγκληματία εἶχαν ἀναγνωρίσει τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ Μώρις Νόρντεν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν. Ἔπειτα, ὅλ' αὐτὰ τοὺς φαινόντουσαν παράξενα! Τὸ κομματιασμένο σῶμα τῆς ὁμορφῆς γυναίκας, τὸ ματωμένο πτῶμα τοῦ ἰατροδικαστῆ, τὸ ἔξαλλο ὕφος τοῦ ἀνωτέρου τους κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ πανδαιμόνιο τῶν νεαρῶν φοιτητῶν.

Πέρασαν ἀρκετὰ λεπτά, ὥσπου νὰ συνέλθουν. Πρώτος ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του ὁ ὑπαστυνόμος Ἔμερσον. Μ' ἀργὸ βῆμα, προχώρησε ὡς τὸν Μώρις Νόρντεν κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι στὸν ὦμο του.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὲ συλλάβω, Μώρις, τοῦ εἶπε μὲ συμπάθεια.

Ἐκεῖνος πέταξε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ Κάμπεν τὸ νυστέρι. Ἔπειτα πῆρε τὸ σεντόνι, σκέπασε τὸ γυμνὸ σῶμα τῆς νεαρῆς καί, χωρὶς νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίστασι, ἀκολουθησε τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ τμῆμα.

Οἱ φοιτηταί, κατάχλομοι, βγῆκαν ἀπ' τὸ ἀμφιθέατρο, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσουν τὰ αἴτια τοῦ δράματος. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως διάβασαν στὶς ἐφημερίδες ὅλη τὴν ἱστορία καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τῆς.

Ὁ Μώρις Νόρντεν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Νέου Κόσμου, εἶχε τρυφερὲς σχέσεις μὲ μιὰ χορεύτρια ἑνὸς ἀριστοκρατικοῦ νυχτερινοῦ κέντρου. Τὸ εἰδύλλιό του εἶχε ἀρχίσει ἕνα βράδυ, ποὺ ὁ ἀστυνομικός, παρακολουθώντας κάποιο διαδόητο λωποδύτη, εἶχε ἐπισκεφθῆ αὐτὸ τὸ κέντρο κι' εἶχε γνωρισθῆ μὲ τὶς ἀρτίστες του, χωρὶς νὰ τοὺς δηλώση τὴν ταυτότητά τά του. Ἡ Νόρα Λίνκλ, ἡ τραγικὴ χορεύτρια τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι καὶ τὴν προσκάλεσε στὸ τραπέζι του, νὰ πιοῦν μιὰ μποτίλια σαμπάνια. Ἔτσι γνωρίστηκαν καλύτερα καί, τὰ ξημερώματα, τὴ συνόδεψε στὸ σπίτι της.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ, πέρασε ἕνας χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἀστυνομικός, μὲ τὶς ἀπασχολήσεις του, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, παρὰ λίγες φορές, γιὰ νὰ διασκεδάση μαζί της. Ὡστόσο εἶχε καταλάβει ὅτι τὴν ἀγαποῦσε. Ἡ συντροφιά της τὸν ξεκούραζε ἀπὸ τὶς σκοτοῦρες τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀπελπισία του, ὅταν μιὰ μέρα ἔμαθε πὼς ἡ χορεύτρια εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἔτρεξε ἐκεῖ κι' ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονες ἀνακρίσεις κατώρθωσε νὰ μάθη ἀπὸ τὶς νοσοκόμες ὅτι ἡ Νόρα Λίνκλ εἶχε μεταφερθ

Μαγειρικά

Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἀνάμεσα σὲ ἀμέτρητες συνταγές, γιὰ νὰ μαγειρέψετε αὐτὴ τὴ θρεπτικὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφὴ

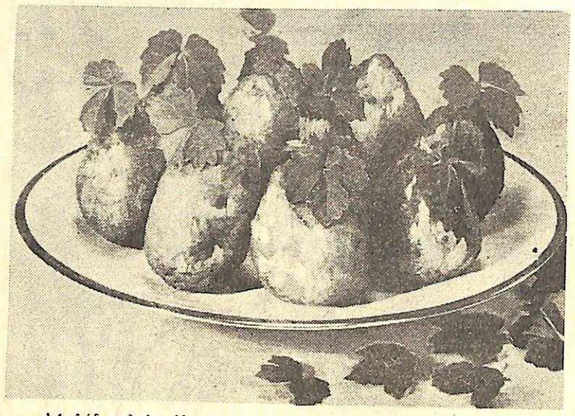

Ἀχλάδια ἀπὸ ρύζι, ἕνα φαγητὸ εὔκολο καὶ πολὺ νόστιμο.

ΑΧΛΑΔΙΑ ΑΠΟ ΡΥΖΙ

ΓΙΑ τέσσερα ἄτομα: 300 γραμ. ρύζι, 50 γραμ. βούτυρο, 100 γραμ. τυρί, 100 γραμ. μορταδέλλα 2 αὐγά, ἀλάτι καὶ ψωμὶ τριμμένο.

Βράζετε τὸ ρύζι σὲ ἁλατισμένο νερὸ γιὰ εἴκοσι λεπτά, τὸ σουρώνετε, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη σπειρωτό, τὸ περιχύνετε μὲ βούτυρο καὶ προσθέτετε τὸ τριμμένο τυρί. Τὸ ἀφίνετε μερικὰ λεπτά, γιὰ νὰ πιῇ καλὰ τὸ βούτυρο. Ὕστερα, μὲ τὸ χέρι σας, σχηματίζετε μπάλλες ρυζιοῦ ὀχι πολὺ μεγάλες καὶ στὸ κέντρο τῆς κάθε μιᾶς βάζετε μερικὰ κομματάκια μορταδέλλα ἢ καὶ μπέηκον. Τὶς κλείνετε καὶ τοὺς δίνετε σχῆμα ἀχλαδιοῦ. Χτυπᾶτε δυὸ αὐγά. Περνᾶτε τὰ ἀχλάδια τοῦ ρυζιοῦ πρῶτα ἀπὸ τριμμένο ψωμί, ἐπειτα ἀπὸ τὸ χτυπημένο αὐγὸ καὶ ὕστερα πάλι ἀπὸ τὸ τριμμένο ψωμί. Βάζετε στὸ τηγάνι ἄφθονο λάδι τὸ ἀφίνετε νὰ ζεσταθῇ, τηγανίζετε γρήγορα τὰ ἀχλάδια τοῦ ρυζιοῦ καὶ ὕστερα τὰ ἀφίνετε νὰ σουρώσουν πάνω σ' ἕνα ἀπορροφητικὸ χαρτί. Τὰ τακτοποιεῖτε πάνω σὲ μιὰ πιατέλα σερβιρίσματος, τὰ γαρνίρετε μὲ πράσινα φύλλα, στὸ σημεῖο τοῦ μίσχου, καὶ τὰ σερβίρετε ζεστὰ ἀκόμα.

ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΣΚΩΤΑΚΙΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: 600 γραμ. ρύζι, 10 συκωτακια κοτόπουλου κομμένα πολὺ ψιλά (ποὺ θὰ τὰ ἔχετε πρῶτα ἀφίση νὰ μουσκέψουν στὸ χυμὸ τριῶν λεμονιῶν), ἕνα ποτήρι λάδι, μισὸ κρεμμύδι τριμμένο πολὺ ψιλό, μιὰ σκελίδα σκορδου ψιλοκομμένη, ἀλάτι καὶ πιπέρι.

Βάζετε τὸ κρεμμύδι νὰ ροδίση μέσα στὸ λάδι, ὕστερα προσθέτετε τὸ σκόρδο καὶ τὰ συκωτάκια. Ρίχνετε ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὰ ἀφίνετε ὅλα νὰ μαγειρευτοῦν σὲ σιγανὴ φωτιά, σχεδὸν μιὰ ὥρα. Βράζετε χωριστὰ τὸ ρύζι σὲ ἄφθονο ἁλατισμένο νερό, προσέχοντας νὰ μείνη πολὺ σπειρωτό. Ὕστερα τὸ σουρώνετε, τὸ βάζετε σὲ μιὰ πιατέλα, ρίχνετε ἀπὸ πάνω τὴ σάλτσα καὶ τὸ βάζετε στὸ φοῦρνο περίπου γιὰ δέκα λεπτά. Σερβίρεται ζεστὸ μὲ τριμμένο τυρί. Πρόκειται, δηλαδή, γιὰ ἕνα νόστιμο φαγητὸ ποὺ ἀνοιγει τὴν ὄρεξη.

ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΧΟΙΡΙΝΟ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: 600 γραμ. ρύζι, 400 γραμ. χοιρινὸ κρέας χωρὶς πάχος, ἢ σάρκα ἀπὸ τέσσερις ντομάτες τριμμένη καὶ στιμένη, ἕνα κρεμμύρι τριμμένο πολὺ ψιλό, 140 γραμ. βούτυρο μισὸ κιλὸ ζωμὸς κρέατος (ἢ νερό), δυὸ φοῦχτες μπιζελάκια πολὺ τρυφερά, 80 γραμ. τυρὶ τριμμένο, ἀλάτι καὶ πιπέρι.

Βάζετε τὸ βούτυρο νὰ λιώση σὲ σιγανὴ φωτιὰ καὶ ὕστερα ρίχνετε τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ χρωματίστῇ. Προσθέτετε τὴν ντομάτα καὶ, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ κρέας, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι κομμένο σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια. Τὰ ἀφίνετε νὰ μαγειρευτοῦν ὅλα σὲ πολὺ μέτρια φωτιά. Εἴκοσι λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸ σερβίρισμα. Βάζετε τὸ ρύζι νὰ βράση καὶ τὸ βάζετε γιὰ λίγο στὸ φοῦρνο. Μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸ σερβίρισμα, προσθέτετε στὴ σάλτσα τὰ τρυφερὰ μπιζελάκια. Τὰ σερβίρετε ὅλα ζεστά, σερβίροντας χωριστὰ τὸ τριμμένο τυρί.

ΠΙΛΑΦΙ ΜΕ ΜΠΕΗΚΟΝ

Γιὰ ἕξη ἄτομα: 600 γραμ. ρύζι, 200 γραμ. μπέηκον κομμένο σὲ μπαστουνάκια, 250 γραμ. γάλα, ἕνα κρεμμύδι ψιλὸ τριμμένο, 250 γραμ. βούτυρο, μισὸ κιλὸ περίπου ζωμό, 120 γραμ. τυρὶ τριμμένο, ἀλάτι καὶ πιπέρι.

Μέσα σ' ἕνα τηγάνι, θὰ βάλετε νὰ λιώσουν τὰ 100 γραμ. τὸ βούτυρο, ὕστερα θὰ ρίξετε τὸ κρεμμύδι καὶ τὸ μπέηκον. Θὰ τὰ ἀφίσετε νὰ ροδίσουν καί, ὅταν θὰ ἔχουν πάνω ἕνα ὄμορφο χρῶμα θὰ προσθέρει ἕνα ὅμορφο χρῶμα θὰ προσθέσετε τὸ ρύζι. Μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι, θὰ ἀνακατεύετε ἀδιάκοπα, προσθέτοντας λίγο-λίγο τὸ ζωμό. Ὅταν θὰ εἶναι ὅλα σχεδὸν ἕτοιμα, θὰ προσθέσετε τὸ ἁλατι, τὸ πιπέρι καὶ τὸ γάλα καὶ θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ἀνακατεύετε γιὰ μερικὰ λεπτά. Ὅταν τὸ ρύζι θὰ ἔχῃ πιῇ καὶ τὸ γάλα, θὰ τραβήξετε τὴν κατσαρόλα ἀπὸ τὴ φωτιά, θὰ προσθέσετε τὸ ὑπόλοιπο βούτυρο λιωμένο καὶ τρεῖς κουταλιές τριμμένο τυρὶ καὶ θὰ ἀφίσετε τὸ πιλάφι νὰ «ἀναπαυθῇ» γιὰ μερικὰ λεπτά. Θὰ τὸ σερβίρετε ζεστό.

ΡΥΖΙ ΜΕ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 300 γραμ. ρύζι, 200 γραμ. λουκάνικα, 200 γραμ. μπιζέλια ξεφλουδισμένα, ἕνα ματσάκι μυρωδικά, ἀλάτι, πιπέρι, ἕνα κρεμμύδι καὶ ζωμός, 50 γραμ. βούτυρο.

Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα περίπου 40 γραμ. βούτυρο καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ ζεσταθῇ καλά, ὕστερα ρίχνετε τὸ ρύζι καὶ τὸ ἀνακατεύετε γρήγορα μέχρι νὰ ἀπορροφήση τὸ βούτυρο. Τὸ θρέχετε ἔπειτα μὲ λίγο ζωμό, ρίχνετε τὰ μυρωδικά, ἀλατίζετε, πιπερώνετε, προσθέτετε κι' ἄλλο ζεστὸ ζωμὸ καὶ ἀφίνετε τὸ φαγητὸ νὰ μαγειρευτῇ τουλάχιστον γιὰ δεκαπέντε λεπτά. Σ' ἕνα ἄλλο τηγάνι, βάζετε λίγο βούτυρο, ὅσο ἕνα καρύδι, καὶ τὸ κρεμμύδι τριμμένο. Τὸ ἀφίνετε νὰ ροδίση καὶ ὕστερα ρίχνετε τὰ λουκάνικα κομμένα σὲ κομμάτια καὶ τὰ μπιζέλια (ποὺ θὰ τὰ ἔχετε βάλει στὸ μεταξὺ νὰ βράσουν). Τὰ ἀφίνετε νὰ μαγειρευτοῦν περίπου ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἀνακατεύετε καὶ τὸ ρύζι καὶ συμπληρώνετε τὸ μαγείρεμα, προσθέτοντας ἀκόμα λίγο ζεστὸ ζωμό.

ΓΑΛΑΤΟΣΟΥΠΑ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 200 γραμ. ρύζι, ἕνα ποτήρι γάλα, ἕνα αὐγό, βούτυρο, ἀλάτι.

Πλένετε τὸ ρύζι, ὕστερα τὸ ζεματίζετε μέσα σ' ἕνα τηγάνι, ποὺ ἔχετε βάλει νὰ λιώση καὶ νὰ κάψη ἕνα «καρύδι» βούτυρο. Ἀνακατεύετε γιὰ νὰ ἑνωθοῦν ὅλα τὰ συστατικά της. Τὴν ἀφίνετε νὰ χλιαρύνῃ, πρὶν νὰ τὴν σερβίρετε.

ΑΛΑ ΠΑΕΖΑΝΑ

('Ιταλικὴ συνταγή)

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 350 γραμ. ρύζι, 60 γραμ. βούτυρο, ἕνα κρεμμύδι, δυὸ καρότα, μαϊντανός, βασιλικός, δεντρολίβανο. 200 γραμ. μανιτάρια φρέσκα (μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ καὶ χωρὶς αὐτά) μισὸ κιλὸ ζωμός, ἀλάτι, πιπέρι καὶ λευκὸ κρασί.

Χοντροκόβετε τὸ κρεμμύδι, τὰ καρότα, μιὰ φουχτα βασιλικὸ καὶ μαϊντανό, τὰ φυλλαράκια ἀπὸ ἕνα κλαδάκι δεντρολίβανου καὶ τὰ μανιτάρια (ἂν ὑπάρχουν), ἀφοῦ θὰ τὰ ἔχετε καθαρίσει κατὰ μέρος πέντε ἢ ἕξη «κεφάλια». Τὰ βάζετε ὅλα σὲ μιὰ φαρδειὰ κατσαρόλα, μὲ 40 γραμ. βούτυρο, τὰ ἀφίνετε νὰ χρωματιστοῦν καλὰ καὶ ὕστερα προσθέτετε τὸ ρύζι, ἀνακατεύοντας ἀδιάκοπα γιὰ πέντε λεπτά. Ὕστερα, τὸ θρέχετε μ' ἕνα μικρὸ ποτήρι λευκὸ κρασί, τὸ ἀφίνετε νὰ ἐξατμιστῇ καὶ δροσίζετε τὸ φαγητὸ μὲ μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ζεστὸ ζωμό. Ἀλατίζετε καὶ πιπερώνετε ἐλαφρά. Μόλις θὰ ἔχῃ στεγνώσει ὁ ζωμός, ρίχνετε μιὰ ἄλλη κουταλιὰ καὶ ἐξακολουθεῖτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μέχρι νὰ δῆτε ὅτι τὸ ρύζι εἶναι βρασμένο, ἀλλὰ ἀκόμα σπυρωτό. Στὸ μεταξύ, θάζετε σὲ μιὰ ἄλλη μικρὴ κατσαρόλα νὰ κάψη τὸ ὑπόλοιπο βούτυρο, ρίχνετε τὰ κεφάλια ἀπὸ τὰ μανιτάρια καὶ τὰ ρόδουλα ἀπὸ τὰ καρότα, ποὺ ἔχετε κρατήσει κατὰ μέρος καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ ροδίσουν γιὰ μερικὰ λεπτά. Ὕστερα τὰ ραντίζετε μὲ λίγο λευκὸ κρασί, τὰ ἀλατίζετε, τὰ πιπερώνετε καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ ψηθοῦν γιὰ εἴκοσι περίπου λεπτά. Ὅταν τὸ ρύζι θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ ρίχνετε σὲ μιὰ πιατέλα καὶ τὸ γαρνίρετε μὲ τὰ κεφαλάκια τῶν μανιταριῶν καὶ τὰ ρόδουλα ἀπὸ τὰ καρότα.

ΡΥΖΙ ΜΕ ΣΠΑΝΑΚΙΑ

Γιὰ τέσσερα ἄτομαὺ 400 γραμ. ρύζι, 500 γραμ. σπανάκι, βούτυρο, ζωμός, τυρί, ἀλάτι, πιπέρι.

Πλένετε τὰ σπανάκια μὲ πολλὰ νερά, γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε ἀπ' ὅλα τὰ χώματα, καὶ τὰ βράζετε σὲ ἁλατισμένο νερό. Τὰ σουρώνετε, τὰ στίβετε καλὰ (διατηρώντας τὸ νερὸ ποὺ τὰ ἔχετε βράσει) καὶ τὰ ψιλοκόβετε. Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα 40 γραμ. βούτυρο, τὸ ἀφίνετε νὰ κάψη καὶ ρίχνετε πρῶτα τὰ σπανάκια καὶ ὕστερα τὸ ρύζι. Τὰ ἀνακατεύετε μερικὲς στιγμές, ὕστερα τὰ δροσίζετε μὲ τὸ νερὸ τῶν σπανακιῶν καί, ὅταν θὰ ἔχῃ στεγνώσει προσθέτετε δυὸ κουταλιὲς ζεστὸ ζωμό. Ἀλατίζετε, πιπερώνετε, καὶ ἀφίνετε τὸ φαγητὸ νὰ ψηθῇ περίπου γιὰ εἴκοσι λεπτά, προσθέτοντας, ἂν εἶναι ἀπαραίτητο, κι' ἄλλο ζωμό. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, προσθέτετε δυὸ φοῦχτες τριμμένο τυρὶ καὶ ἀκόμα 30 γραμ. φρέσκο βούτυρο. Τὸ ἀφίνετε νὰ ψηθῇ λίγο, ἀκόμα, ὕστερα ρίχνετε τὸ ρύζι σὲ μιὰ στρογγυλὴ φόρμα μὲ τρύπα στὴ μέση καὶ τὸ πιέζετε μ' ἕνα κουτάλι. Γυρίζετε ἔπειτα τὴ φόρμα πάνω σ' ἕνα πιάτο, γιὰ νὰ ἔγῃ τὸ ρύζι φορμαρισμένο, καὶ τὸ σερβίρετε, προσφέροντας, ταυτόχρονα κι' ἄλλο τριμμένο τυρὶ χωριστά.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΡΥΖΙΟΥ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 350 γραμ. ρύζι, ἕνα κρεμμύδι, 100 γραμ. τυρί, δυὸ αὐγὰ τριμμένο ψωμί, λάδι, βούτυρο, ζωμός.

Βάζετε σὲ μιὰ κατσαρόλα τρεῖς κουταλιὲς λάδι, ἕνα «καρύδι» βούτυρο κι' ἕνα κρεμμύδι τριμμένο πολὺ ψιλό. Τὰ ἀφίνετε νὰ ροδίσουν καλὰ κι' ὕστερα ρίχνετε τὸ ρύζι. Τὸ ἀνακατεύετε μερικὲς στιγμές, γιὰ νὰ ἀπορροφήση τὸ βούτυρο καὶ τὸ λάδι, ἔπειτα τὸ θρέχετε μὲ μιὰ κουταλιὰ ζεστὸ ζωμὸ καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ βράση, προσθέτοντας συνεχῶς κι' ἄλλο ζωμό. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμο, τὸ τραδᾶτε ἀπὸ τὴ φωτιά, τὸ ἀφίνετε νὰ χλιαρύνῃ, προσθέτετε δυὸ φοῦχτες τριμμένο τυρί, δύο κρόκους αὐγῶν κι' ἕνα ἀσπράδι. Τὰ ἀνακατεύετε ὅλα καλὰ καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ κρυώσουν. Ὕστερα, παίρνετε μιὰ μεγάλη κουταλιὰ ἀπὸ τὸ ρύζι καὶ σχηματίζετε μὲ τὰ χέρια σας τὶς κροκέτες. Ὅταν θὰ εἶναι ἕτοιμες, τὶς περνᾶτε ἀπὸ τριμμένο τυρὶ καὶ τὶς τηγανίζετε σὲ ἄφθονο καφτὸ λάδι.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΜΕ ΡΥΖΙ ΚΑΙ ΜΥΔΙΑ

Γιὰ τέσσερα ἄτομα: 500 γραμ. ρύζι, ἕνα κιλὸ μύδια, 200 γραμ. ζυμάρι ψωμιοῦ (ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀγοράσετε ἕτοιμο ἀπὸ τὸ φοῦρνο). Πιέζετε καλὰ τὸ ζυμάρι μὲ τὰ χέρια, γιὰ νὰ κολλήση στὶς φορμίτσες, ρίχνετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάθε μιᾶς μιὰ φουχτίτσα ξερὰ φασόλια, ποὺ θὰ ἐμποδίσουν τὸ ζυμάρι νὰ φουσκώση, ἐνῶ θὰ ψήνεται. Ὕστερα βάζετε τὶς φορμίτσες στὸ φοῦρνο, σὲ θερμότητα πολὺ δυνατή, περίπου γιὰ δέκα λεπτά. Στὸ μεταξύ, καθαρίζετε καλὰ τὰ μύδια, τὰ πλένετε κάτω ἀπὸ τρεχούμενο νερό, γιὰ νὰ τὰ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν ἄμμο, τὰ ρίχνετε σὲ μιὰ φαρδειὰ κατσαρόλα, χωρὶς νερό, καὶ τὴν βάζετε στὴ φωτιά, μέχρι νὰ ἀνοίξουν ὅλα τὰ μύδια. Ἀποχωρίζετε τὴ σάρκα ἀπὸ τὰ ρὲς ἀπὸ λεπτὴ γάζα τὸ νερό, ποὺ ἔχουν βγάλει, ἀνοίγοντας. Ρίχνετε σὲ μιὰ κατσαρόλα μισὸ ποτήρι λάδι μὲ δυὸ σκελίδες σκόρδο καὶ τὰ ἀφίνετε νὰ χρωματιστοῦν καλά. Ὕστερα ρίχνετε τὸ φιλτραρισμένο νερὸ τῶν μυδιῶν, ἀλατίζετε, πιπερώνετε, προσθέτετε λίγη κόκκινη πιπεριά καὶ ἀφίνετε τὸ νερὸ νὰ βράση περίπου ἕνα τέταρτο. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ρίχνετε τὴ σάρκα ἀπὸ τὰ μύδια καὶ ἀρκετὸ τριμμένο μαϊντανό. Ἀφίνετε τὴν κατσαρόλα στὴ φωτιὰ γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀκόμα, ὥσπου τὸ νερὸ τῶν μυδιῶν νὰ περιορισθῇ σχεδὸν στὸ μισό. Ὕστερα, ἀνακατεύετε τὰ μύδια μὲ τὸ ρύζι, ποὺ τὸ ἔχετε βράσει στὸ μεταξὺ σὲ ἁλατισμένο νερό. Τοποθετεῖτε κυκλικὰ, σὲ μιὰ στρογγυλὴ πιατέλα σερβιρίσματος, τὶς βαρκοῦλες ἀπὸ τὸ ψημένο ζυμάρι καὶ τὶς γεμίζετε μὲ ρύζι, καὶ μὲ μύδια. Μὲ τὸ ὑπόλοιπο ρύζι, σχηματίζετε μιὰ πυραμίδα στὸ κέντρο τοῦ πιάτου. Στὰ πλάγια τῆς πυραμίδας στερεώνετε μερικὲς γεμιστὲς βαρκοῦλες καὶ, στὴν κορυφή της, τοποθετεῖτε, τέσσερα ὄστρακα ἀπὸ μύδια, παραγεμισμένα κι' αὐτά.

Πυραμίδες ρυζιοῦ μὲ μύδια, ἕνα πιάτο γουστόζικο καὶ διακοσμητικό.

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

Γιατὶ προτιμοῦν νὰ μένουν ἄγαμοι

ΞΕΡΕΤΕ, ὅτι οἱ δίδυμοι ἀγαποῦν μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Μιλοῦμε, φυσικά, γιὰ τοὺς «γνησίους» διδύμους, δηλαδὴ ἐκείνους, ποὺ βγήκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὠάριο. Οἱ δίδυμοι αὐτοὶ ἀνήκουν πάντοτε στὸ ἴδιο φύλο (εἶναι ἢ ἀγόρια ἢ κορίτσια καὶ οἱ δυό), μοιάζουν μεταξύ τους σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ καὶ ἔχουν τὴν ἴδια ψυχοσύνθεσι. Οἱ ἄλλοι, τούναντίον, ποὺ βγήκαν ἀπὸ διαφορετικὰ ὠάρια, γονιμοποιηθέντα ταυτοχρόνως, μοιάζουν μεταξύ τους σὰν παιδιά, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους γονεῖς, μπορεῖ, δηλαδή, νὰ ἔχουν πολλὲς ὁμοιότητες ἢ καὶ νὰ διαφέρουν ὁλοκληρωτικά. Εἶναι δυνατὸν ἐπίσης νὰ ἀνήκουν σὲ διαφορετικὸ φύλο.

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς Ρενὲ Ζαζό, ποὺ μελέτησε εἰδικὰ μεγάλο ἀριθμὸ περιπτώσεων γνησίων διδύμων, μὲ μιὰ πολύκροτη διατριβή του, ποὺ ὑπέβαλε στὴ Σορβόννη, ὑποστήριξε, ὅτι οἱ δίδυμοι αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀλληλοσυμπληρώνονται ἀμοιβαία καί, γιὰ τὸ λόγο αὐτό, δὲν αἰσθάνονται ἰδιαίτερη ἔλξι γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ γάμο. Ὁ ἰσχυρισμός του αὐτὸς ἀποδείκνυεται καὶ ἀπὸ τὶς στατιστικές. Σὲ 100 ἀγάμους μὴ διδύμους, ἀντιστοιχοῦν 157 ἄγαμοι δίδυμοι καὶ 179 ἄγαμες δίδυμες.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, γράφει ὁ καθηγητὴς Ζαζό, οἱ δίδυμοι καταλήγουν στὶς «παράλληλες ἑνώσεις». Αὐτὸ συνέβη μὲ τοὺς διδύμους ἀδελφοὺς Σζύμκζακ, ἄλλοτε πρωταθλητὰς τοῦ γερμανικοῦ ποδοσφαίρου, ποὺ παντρεύτηκαν δυὸ ἀδελφὲς καὶ ἀπετέλεσαν μαζί τους ἕνα μοναδικὸ ἀντρόγυνο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ζωή τους αὐτὴ νο. Σκανδάλιζε τὴν κοινὴ γνώμη, περιχαρακώθηκαν σ' ἕνα ἀγρόκτημα, ποὺ τὸ μετέβαλαν σὲ φρούριο, καὶ δὲν ἐρχότανε σ' ἐπαφὴ μὲ κανένα.

Οἱ γνήσιοι δίδυμοι, παρατηρεῖ ὁ Γάλλος καθηγητής, εἶναι τόσο προσκολλημένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ ἔλον, ποὺ δὲν καταρθώνουν νὰ ἔχουν δική τους προσωπικότητα. Στὶς ἐρωτικές τους περιπέτειες π. χ. ἀντικαθιστοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὴν ὁμοιότητά τους, καὶ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι γι' αὐτό, ἢ ἐρωτεύονται τὴν ἴδια γυναίκα καὶ τὴν ἔχουν ταὐτόχρονα κι' οἱ δύο, χωρὶς αὐτὴ ν' ἀντιλαμβάνεται τίποτα. Σὲ κάποια περίπτωσι, ἕνας Γάλλος, ὀνόματι Ρομπέρ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λείψη γιὰ μερικοὺς μῆνες, ἄφησε κοντὰ στὴ φίλη του τὸ δίδυμο ἀδελφό του Φερδινάνδο, γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος, ὅτι δὲ θὰ τὸν ἀπατοῦσε μὲ ἄλλον. Ὁ Φερδινάνδος, φυσικά, δὲν ἦταν «ἀλλος», γιατὶ ὁ Ρομπὲρ τὸν ἐβλεπε σὰ δεύτερο ἑαυτό του.

Νὰ μιὰ παρατήρησις, παρμένη ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς διδύμου:

«Εἶδα στὸ μετρὸ μιὰ νέα. Θεέμου, πόσο ἦταν ὄμορφη! Κι' ἀμέσως σκέφτηκα: Πόσο θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος, ἂν ἦταν γυναίκα τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ μου!».

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ δείχνει τὴν ἀληθινὴ ψυχολογία τῶν διδύμων. Αἰσθάνονται καὶ σκέφτονται σὰ νὰ ἦσαν ἕνας ἄνθρωπος.

Ὁ καθηγητὴς Ζαζὸ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι δυὸ διδύμων, τοῦ Μισὲλ καὶ τοῦ Ζάκ, ποὺ ἦσαν κι' οἱ δυὸ μηχανικοὶ κι' ἀντιμετώπιζαν τὴ ζωὴ μὲ ψυχρὸ βλέμμα. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, ὁ Μισὲλ πῆγε νὰ βρῇ τὸ Ζαζὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καταστροφή! Ὁ Ζάκ παντρεύεται!

Ἐπακολούθησε τότε ὁ ἀκόλουθος διάλογος:

Ζαζό: Ἀλλὰ ποῦ βλέπετε τὴν καταστροφή;

Μισέλ: Παντρεύεται μὲ μιὰ ξένη.

Ζαζό: Δὲν ἤξερα, ὅτι πάσχετε ἀπὸ ξενοφοβία.

Μισέλ: Δὲ μὲ καταλαβαίνετε. Γιὰ τοὺς διδύμους, ὅπως ἐμεῖς, ἡ γυναίκα εἶναι πάντοτε μιὰ ξένη.

Ζαζό: Νόμιζα ὅτι ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες.

Μισέλ: Δὲν πρόκειται γιὰ τὶς συνηθισμένες περιπέτειες. Ἀλλ' εἶναι τρέλλα τὸ νὰ θέλη ὁ Ζάκ νὰ ἑνωθῇ μὲ μιὰ γυναίκα γιὰ ὅλη του τὴ ζωή!

Ζαζό: Δὲν τὴ βλέπω, αὐτὴ τὴν τρέλλα.

Μισέλ: Ἀλλὰ σεῖς, τουλάχιστον, πρέπει νὰ μὲ καταλάβετε. Σᾶς παρακαλῶ νἀρθῆτε στὴ θέσι μας. Κάθε ἄνθρωπος ζητάει στὴν ἀγάπη τὸν ἄλλο ἑαυτό του, ποὺ τοῦ λείπει, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν προσωπικότητά του. Ἀλλ' ἐμεῖς οἱ δίδυμοι τὸν ἔχομε, αὐτὸ τὸν ἄλλο ἑαυτό μας, καὶ τὸν εἴχαμε ἀπὸ πάντα. Μπροστὰ στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀγάπη, ποὺ ἑνώνει δυὸ διδύμους, κάθε ἄλλη ἀγάπη εἶναι ἀπογοητευτική.

Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Μισέλ, ὁ γάμος ἔγινε καὶ τὸ ἀντρόγυνο βρῆκε τὴν εὐτυχία. Κι' ὁ Μισὲλ ἐπίσης παρηγορήθηκε μὲ τὸν καιρό. Ἀλλὰ δὲ θέλησε νὰ παντρευτῇ.

«Ὁ ἀδελφός μου δὲ στάθηκε πιστὸς στὴν ἀγάπη μας», ἔλεγε συχνά.

Τὸ ἴδιο «πιστὲς» εἶναι οἱ δίδυμες, ποὺ προτιμοῦν νὰ μείνουν ἀνύπαντρες, γιὰ νὰ μὴν «προδώσουν» τὴν ἀγάπη στὴν ἀδελφή τους. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἔγραψε στὸν καθηγητὴ Ζαζό:

«Ἀφοῦ δὲ μποροῦμε νὰ πάρουμε τὸν ἴδιο ἄντρα, ἡ Ἀλίς κι' ἐγὼ ἀποφασίσαμε νὰ μὴν παντρευτοῦμε ποτέ».

Ἡ τηλεπάθεια εἶναι ἐπίσης πολὺ συχνὴ σ' αὐτές. Μιὰ παντρεμένη δίδυμη ἔγραψε στὸ Γάλλο καθηγητή:

«Κατὰ τοὺς τοκετούς μου, ἡ ἀδελφή μου Νικόλ, μ' ὅλο, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα, ἑνοιώθε τρομεροὺς πόνους στὴν κοιλιά».

Αὐτὸς ὁ στενὸς σύνδεσμος ἀνάμεσα στοὺς διδύμους, καταντᾶει ἀληθινὴ ἀναπηρία, γιατί, ὅπως εἴπαμε, τοὺς ἐμποδίζει ν' ἀποκτήσουν δική τους προσωπικότητα. Ὁ Ἄγγλος βιολόγος Γκάλτον ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς δίδυμης, ποὺ δὲν ἀποφάσιζε νὰ κάμη τίποτα, ἂν δὲ συμβουλεύοταν τὴν ἀδελφή της. Ἀλλ' ἡ ἀδελφή της ζοῦσε σ' ἄλλη πόλι. Ἡ πρώτη πήγαινε, λοιπόν, μπροστὰ στὸν καθρέφτη της καὶ κουβέντιαζε μὲ τὴν... εἰκόνα της, ποὺ τὴ νόμιζε σὰν ἀδελφή της. Τὴν ἰδέα αὐτὴ ἐξεμεταλλεύθηκε ὁ μεγάλος εὐθυμογράφος Μὰρκ Τουαίν, ποὺ ἔγραψε μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία γιὰ δυὸ διδύμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας πέθανε. Ὁ ἄλλος βρέθηκε τότε σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάστασι. Δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ πέθανε.

«Στὴν πραγματικότητα, γράφει ὁ Γάλλος καθηγητής, οἱ γνήσιοι δίδυμοι εἶναι σὰν ἕνας ἄνθρωπος, τόσο στὸ σωματικό, ὅσο καὶ στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο. Αἰσθάνονται ὁ ἕνας διὰ μέσου τοῦ ἄλλου. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ στάσι τους ἀπέναντι στὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων».

ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΗΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 59
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107

ΨΥΓΕΙΑ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
ΕΓΧΩΡΙΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ
Μόνον
Δρχ. 200 μηνιαίως

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
GENERAL ELECTRIC
AMERICAN ELECTRIC
ΑΧΑΡΝΩΝ 59
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107

ΣΕ ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ
ΣΑΛΟΝΑΚΙΑ
Ἀπὸ 8000 μόνον 6000
καὶ 200 δρχ. μηνιαίως
ΚΟΜΨΑ - ΜΟΝΤΕΡΝΑ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 59
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ
ΜΕΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ΝΕΡΟ
ΕΠΟ
ΑΧΑΡΝΩΝ 59
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107

Ἐπίσης
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡΣ
ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ
Δρχ. 100-150 μην.

ΠΑΠΟΥΤΣΙΔΗΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 59
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107

ΚΟΡΩΝΑ

Ἡ σελὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΟΥΤΟΡΝΙΘΗΣ

ΜΙΑ φορά κι' ἕναν καιρό, ζοῦσε σ' ἕνα χωριὸ κάποιος ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, χωρὶς νὰ τὸν σταματήσουν ἀμέσως:

— Πάψε, μὴ μιλᾶς, γιατὶ θὰ πῆς πάλι καμμιὰ κουταμάρα!

Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ γυναίκα του δὲν τὸν ἄφινε νὰ τῆς πῆ λέξι. Ὅλοι, τέλος πάντων, τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφασι πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕναν κουτό. Ὁ νουνὸς του τοῦ εἶχε δώσει χριστιανικὸ ὄνομα. Γιάννη τὸν ἔλεγαν. Κανεὶς, ὅμως δὲν τὸν φώναζε ἔτσι. Εἶχε γίνει γνωστὸς στὸ χωριὸ καὶ σ' ὅλην τὴν περιφέρεια μὲ τὸ παρανόμι: Κουτορνίθης. Σιγὰ-σιγά, εἶχε ξεχάσει κι' ὁ ἴδιος πὼς ὁ παπᾶς τὸν βάφτισε Γιάννη.

Μιὰ μέρα, εἶπε τῆς κυρᾶς του:

— Γυναίκα, ἡ κατσίκα μας ἔγινε στέρφα. Λέω νὰ πάω αὔριο Κυριακὴ στὸ παζάρι, στὸ γειτονικὸ χωριό, νὰ τὴν πουλήσω ὅσο-ὅσο, νὰ πάρουμε καμμιὰ ἄλλη, ποὺ νὰ μᾶς δίνη γάλα.

Ἡ γυναίκα τοῦ τὸν κύτταξε, κατάπληκτη.

— Ἔλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά! φώναξε. Πῶς τόπαθες, Κουτορνίθη μου, καὶ εἶπες μυαλωμένη κουβέντα; Νὰ τὴν δώσουμε, θέβαια, τὴν κατσίκα μας. Τί νὰ τὴν κάνουμε;...

Μόλις ξημέρωσε ἡ μέρα τοῦ Θεοῦ, ὁ Γιάννης, —λάθος, ὁ Κουτορνίθης ἤθελα νὰ πῶ— ἔβαλε τὰ κυριακάτικά του, καβάλησε τὸ μουλάρι του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ παζάρι. Πίσω του ἐρχόταν ἡ κατσίκα ποὺ εἶχε μάθει νὰ τὸν ἀκολουθῆ σὰν σκυλάκι, μ' ἕνα κουδουνάκι περασμένο στὸ λαιμό της.

— Τὰ μάτια σου δεκατέσσερα, Κουτορνίθη, μὴ σὲ γελάσουν καὶ σοῦ τὴν πάρουν μισοτιμῆς! τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του, ποὺ δὲν εἶχε καλὴ ἰδέα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του.

— Ἔγνοια σου, γυναίκα, καὶ θὰ τὰ καταφέρω! τὴν καθησύχασε ὁ Κουτορνίθης.

— Νὰ τὸ δῶ καὶ νὰ μὴν τὸ πιστέψω! μουρμούρισε ἡ κυρά.

Σὲ λίγο, ὁ Κουτορνίθης ἐγῆκε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ μπῆκε στὴ δημοσιά. Τὸ μουλάρι τὸν κούναγε ἐλαφρά, σὰν κούνια μικροῦ παιδιοῦ, μὲ τὸ ρυθμικὸ βάδισμά του, ἐνῶ τὸν γλυκονανούριζε τὸ κουδουνάκι τῆς κατσίκας, πίσω του. Μισόκλεισε τὰ μάτια του, εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα — οὔτε πὼς πήγαινε στὸ παζάρι νὰ πουλήση τὴ στέρφα κατσίκα του.

Ἀπὸ μακρυά, ὅμως, τὸν εἶδαν τρεῖς λῃστές, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὧρες ὁλόκληρες περίμεναν νὰ περάση κανείς. Ἡ ἐμφάνισι τοῦ Κουτορνίθη τοὺς ἔκανε νὰ τρίψουν χαρούμενοι τὰ χέρια τους.

— Φαίνεται πὼς πάει στὸ παζάρι νὰ πουλήση τὴν κατσίκα του, εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Σ' κέφτηκα νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὸν κόπο αὐτόν· θὰ τὴν πουλήσω, δηλαδή, μά... γιὰ λογαριασμό μου!

— Σοῦ τὴν χαρίζω, τὴν κατσίκα, εἶπε μὲ ἡγεμονικὴ χειρονομία ὁ δεύτερος λῃστής. Προτιμῶ χουν σὲ μεγάλες πεζοπορίες.

— Ἐγώ, ἔβαλα στὸ μάτι τὴν καινούργια φορεσιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀφέντη, ψιθύρισε ὁ τρίτος λῃστής. Τὰ ροῦχα μου πάλιωσαν πιά. Ντρέπομαι νὰ βγῶ στὸν κόσμο.

Οἱ συνάδελφοί του κυττάχτηκαν μεταξύ τους, χαμογέλασαν ξερόβηξαν, μὰ δὲν ἦσαν τίποτα.

Στὸ μεταξύ, ὁ φίλος μας ὁ Κουτορνίθης εἶχε περάσει ἀπὸ μπροστά τους, μὲ μισόκλειστα μάτια, χαμογελώντας ἀπὸ εὐτυχία μὲ τὴ σκέψι πὼς ἐπὶ τέλους, στὸ γυρισμό, ἕναν καλὸ λόγο ἀπ' τὴ γυναίκα του.

Τὸν ἄφισαν νὰ προχωρήση λίγο. Καὶ τότε ὁ πρώτος λῃστής, ἐγῆκε πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, πλησίασε τὴν κατσίκα, ἁλαφροπατώντας σὰ γάτα, τῆς ἔβγαλε τὸ κουδουνάκι ἀπὸ τὸ λαιμό καὶ τὸ ἔβεσε στὴν οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου. Ἔπειτα, χάθηκε, ὁ Κουτορνίθης συνέχιζε τὸ δρόμο του, ἥσυχος καὶ ἀμέριμνος, ἀκούοντας πίσω του τὸ κουδουνάκι τῆς κατσίκας.

Ξαφνικά, κάτι δυνατὰ ξερωνητὰ τὸν ἔκαναν ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του, καὶ νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Εἶδε τότε κάποιον —τὸν δεύτερο λῃστή— νὰ τὸν πλησιάζη, λαχανιασμένος.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένος.

— Στάσου, συφοριασμένε! τοῦ φώναξε ὁ λῃστής. Δὲν πῆρες εἰδῆσι πὼς σοῦ ἔκλεψαν τὴν κατσίκα σου;

Τότε μονάχα ὁ Κουτορνίθης πρόσεξε πὼς ἡ κατσίκα του εἶχε ἐξαφανιστῆ καὶ πὼς τὸ κουδουνάκι ἦταν δεμένο στὴν οὐρὰ τοῦ γαϊδάρου του. Ἐμείνε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυά, ἐκεῖνον ποὺ σοῦ πῆρε τὴν κατσίκα, συνέχισε ὁ λῃστής. Τράβηξε κατά

Ἔδωσε μιὰ γούφτα φλουριὰ στὴν κατάπληκτη κοπέλλα...

κεῖ. (Κι' ἔδειξε ἕνα ἀόριστο σημεῖο πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι). Τρέξε νὰ τὸν πιάσης, μὴ σοῦ φύγη... Τί μὲ κυττᾶς σὰν χαζός; Θὰ σοῦ φυλάξω τὸ γαϊδαρό σου, ὥσπου νὰ γυρίσης.

Ὁ Κουτορνίθης, χωρὶς νὰ σκεφθῆ πὼς θὰ πήγαινε πιὸ γρήγορα καβάλα στὸ γαϊδαρό του, τὸ πῆρε κάτω, ἐμπιστεύθηκε τὸ ζωντανὸ στὴ φύλαξι τοῦ πονετικοῦ ἀγνώστου, κι' ἔτρεξε νὰ πιάση τὸν κλέφτη τῆς κατσίκας. Ἀφοῦ περιπλανήθηκε κάμποση ὥρα, χωρὶς φυσικὰ νὰ βρῆ οὔτε τὸν κλέφτη οὔτε καὶ τὴν κατσίκα του, γύρισε ἀπαρηγόρητος πίσω, — γιὰ νὰ δῆ πὼς, στὸ μεταξύ, εἶχε γίνει ἀφαντος καὶ ὁ πονετικὸς ἄγνωστος, μαζὶ μὲ τὸ γαϊδαρό του. Ἄρχισε τότε νὰ χτυπιέται καὶ νὰ δέρνεται.

— Ὤχου, συμφορὰ ποὺ ἔπαθα, ὁ καψερός! στρίγγλιζε. Δὲν θὰ τὴν μοσχοπουλήσω, τὴν κατσίκα μου! Κι' ἔχασα καὶ τὸ γαϊδαρό μου! Μὲ τὶ μοῦτρα νὰ γυρίσω τώρα πίσω, στὴν κυρά μου;

Καὶ ξεκίνησε, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε καὶ ὁ ἴδιος ποῦ πηγαίνει.

Ὕστερ, ἀπὸ κάμποση ὥρα δρόμο, εἶδε κάποιον, σκυμμένο πάνω ὁπὸ ἕνα πηγάδι, νὰ σκουζῆ καὶ νὰ τραβᾶ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς του. Τὸν πόκλαιγατα: Πλησίασε τὸν ἄγνωστο καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στοὺς ὤμους.

— Μὴν κάνης ἔτσι, τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση.

— Μιλᾶς ἔτσι γιατὶ δὲν ξέρεις τί ἔπαθα! φώναξε θυμωμένος ὁ ἄλλος.

— Τί νὰ πῶ ἐγώ, ὁ συφοριασμένος, ποὺ ἔχασα τὴν κατσίκα καὶ τὸ γαϊδαρό μου;

Ὁ ἄγνωστος στραβομουτσουνιάσε, σὰν νὰ γελοῦσε περιφρονητικά.

— Καὶ τί ἀξία ἔχουν, ἀρυχήθηκε, μιὰ κατσίκα κι' ἕνας γαϊδαρος; Ὅταν μάθης τί κακὸ μὲ ὅρῆκε μένα θὰ σοῦ ἔρθη τρέλλα.

— Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔπαθες; ρώτησε μὲ συμπόνια ὁ Κουτορνίθης.

Μοῦ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ πηγάδι ἕνα σακκουλὶ γεμάτο φλουριά.

— Γιατὶ δὲν πέρτεις νὰ τὸ βγάλης;

— Ἔχω πολὺ ἀδύνατη καρδιά. Τὸ πηγάδι δὲν εἶναι βαθύ. Ἔχει νερὸ ὡς ἕνα μπόι. Μόλις, ὅμως, βουτήξω, θὰ μὲ πιάση λιποθυμία. Ἀ!... Θάβινα δέκα φλουριὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κατέβαινε, νὰ μοῦ φέρη τὸ σακκουλί.

— Δέκα φλουριά! φώναξε ὁ Κουτορνίθης. Καὶ δὲν τὸ λές τόσην ὥρα, χριστιανέ μου;

Μὲ δέκα φλουριὰ θὰ μποροῦσε ν' ἀγοράση δυὸ κατσίκες καὶ δυὸ μουλάρια σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχασε.

Τοῦ παρουσιαζόταν μιὰ ἀνέλπιστη εὐκαιρία νὰ βγάλη τὴ ζημιά ποὺ ἔπαθε.

— Θὰ κατεβῶ ἐγὼ στὸ πηγάδι, εἶπε.

Γδύθηκε μανι-μανί, δίπλωσε προσεκτικὰ τὴν καινουργια του φορεσιά, τὴν ἄφισε κάτω καὶ πιάστηκε ἀπ' τὸ σχοινὶ μὲ τὸν κουδά.

— Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχη καλά! τοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος μὲ μάτια δακρυσμένα.

Κι' ἄρχισε νὰ γυρνᾶ σιγὰ καὶ προσεκτικὰ τὸ μαγκάνι, κατεβάζοντας τὸν Κουτορνίθη.

...Καμμιὰ φορά, ὁ Κουτορνίθης πάτωσε σὲ λασπωμένο ἔδαφος. Δὲν μποροῦσε νὰ κατέβη πάρα κάτω. Τὸ πηγάδι δὲν εἶχε νερό. Ὄχι, ἕνα μπόι, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ ἄγνωστος, μὰ οὔτε μιὰ πιθαμή! Σήκωσε τὸ κεφάλι του, περιμένοντας νὰ δῆ τὸν ἄγνωστο, σκυμμένο στὰ χείλη τοῦ πηγαδιοῦ, νὰ παρακολουθῆ μ' ἐνδιαφέρον τὸ κατέβασμά του.

— Κουμπάρε! τοῦ φώναξε. Ποῦ εἶσαι; Τὸ πηγάδι δὲν ἔχει δίδλου νερό, ὅπως μοῦ ἔλεγες. Καὶ δὲν βλέπω τὴ μύτη μου σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, πῶς νὰ δρῶ τὸ σακκουλάκι σου μὲ τὰ φλουριά;

Δὲν πῆρε, ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι.

— Κουμπάρε, ἔ, κουμπάρε! ξαναφώναξε πιὸ δυνατά. Ἀνέβασε τὸ σχοινὶ καὶ στεῖλε μου ἕνα ἀναμμένο λυχνάρι, νὰ δῶ τί γίνεται ἐδῶ κάτω.

Οὔτε φωνὴ, οὔτε ἀκρόασι, ὁ «κουμπάρος». Βρισκότανε μακρυὰ πιά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ πηγάδι. Καταλέβατε, βέβαια, πὼς ἦταν ὁ τρίτος κλέφτης, ποὺ εἶχε βάλει στὸ μάτι τὴν καινουργια φορεσιὰ τοῦ Κουτορνίθη.

— Τί ἔγινε, ὁ χριστιανὸς αὐτός; ψιθύρισε ὁ Κουτορνίθης, χοροπηδώντας μὲς στὴ λάσπη, γιὰ νὰ ξεσταθῆ.

Τὸ κρύο καὶ ἡ ὑγρασία τὸν εἶχαν περονιάσει. Ἦταν βλέπετε, τσιτσίδος, ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀνέβη ἀπ' τὸ σχοινί, ἀν δὲν τὸ κρατοῦσε γερὰ κάποιος ἀπὸ πάνω. Ἀφοῦ κάλεσε δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμα τὸν ἄγνωστο, χωρὶς νὰ πάρη καμμιὰ ἀπάντησι, τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ φόβος. Κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη, μ' ὅση δύναμι εἶχε:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε πόση ὥρα εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔβγαζε τὸ λαρύγγι του. Τέλος, εἶδε μιὰ κοπέλλα νὰ σκύβη στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ.

— Πῶς βρέθηκες ἐκεῖ κάτω; τοῦ φώναξε. Θὰ σὲ βοηθήσω ν' ἀνέβης.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε τρομαγμένος. Ρίξε μου πρῶτα κάτι νὰ ντυθῶ, γιατὶ εἶμαι θεόγυμνος. Μά, φρεσιά;

— Δὲν βλέπω κανένα. Περίμενε μιὰ στιγμή, νὰ πάω νὰ σοῦ φέρω κάτι νὰ ρίξης ἐπάνω σου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ξαναγύρισε καὶ πέταξε στὸ πηγάδι μιὰ παλιὰ φορεσιά. Ὁ Κουτορνίθης, ἐκεῖ ποὺ ἔβαχνε στὸ σκοτάδι νὰ τὴν ὅρῆ, ἔπιασε ἕνα μεγάλο σιδερένιο κουτί. Τὸ ἄνοιξε ἀπὸ περιέργεια, καὶ ταράχθηκε ὅταν ἔνιωσε τὰ δάχτυλά του νὰ βυθίζωνται σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σκληρὰ στρογγυλὰ πραγματάκια. Κατάλαβε μὲ τὴν ἀφὴ πὼς ἦταν φλουριά.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε παραξενεμένη ἡ κοπέλλα, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ ξεφωνίζη ἀπὸ χαρά.

Δὲν τῆς ἔδωσε ἀπάντησι. Ἔψαξε ἀκόμα λίγο, ὅρῆκε καὶ τὴ φορεσιά, τὴν ἔβαλε, ἔβεσε τὸ κουτὶ στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ, καὶ φώναξε τῆς κοπέλλας:

— Κράτα τώρα γερὰ τὸ σχοινί, ν' ἀνέβω.

Σὲ λίγο ὁρισκόταν ἔξω. Πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ κουτιοῦ. Ἦταν, πράγματι, ὁλόκληρος θησαυρός.

— Ἔγινα πλούσιος, ἐγίνα πλούσιος! στρίγγλιζε χοροπηδώντας.

Ἔδωσε μιὰ γούφτα φλουριὰ στὴν κοπέλλα, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε κατάπληκτη, καὶ τόβαλε στὰ πόδια. Γυρνοῦσε στὸ χωριό του, χαρούμενος καὶ περήφανος ἐπειδὴ θὰ ξανάβλεπε τὴ γυναίκα του, ὄχι μὲ μιὰ κατσίκα ποὺ θὰ ἔδινε γάλα, ἀλλὰ μὲ ὁλόκληρη περιουσία.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε, τὸν περίμενε καὶ μιὰ ἄλλη εὐχάριστη ἔκπληξι: Εἶδε καμμιὰ δεκαριὰ χωριάτες νὰ προχωροῦν, ἔχοντας ἀνάμεσά τους τοὺς τρεῖς κλέφτες ποὺ τοῦ εἶχαν πάρει τὴ στέρφα κατσίκα του, τὸ γαϊδαρο καὶ τὴν καινούργια φορεσιά του. Τοὺς εἶχαν πιάσει καὶ τοὺς πήγαιναν στὴν Ἀστυνομία, ἐπειδὴ τοὺς ἤξεραν καὶ ὑπωπτεύθηκαν πὼς αὐτὰ ποὺ εἶχαν μαζὶ τους ἦταν κλεμμένα. Ὁ Κουτορνίθης δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀποδείξη πὼς ἦταν δικά του —τὸ ὡμολόγησαν ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κλέφτες— καὶ τὰ πῆρε πίσω.

...Ὕστερ' ἀπὸ τὸ θριαμβευτικὸ γυρισμό του στὸ χωριὸ καὶ στὸ σπίτι του, κανεὶς πιὰ δὲν τὸν ξαναφώναξε Κουτορνίθη. Ὅλοι θυμήθηκαν πὼς τὸν ἔλεγαν Γιάννη. Τώρα, μάλιστα, ποὺ ἔγινε πλούσιος τὸν προσφωνοῦσαν κύρ - Γιάννη καὶ ἦταν περήφανοι γιὰ τὸ συγχωριανό τους, τὸν πιὸ ἔξυπνο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου. Καί, ἀπ' ὅλους πιὸ πολύ, κατιάσανε ἡ γυναίκα του.

Τίνος ἦταν τὸ κουτὶ μὲ τὰ φλουριά, πῶς, γιατὶ καὶ ἀπὸ πότε ὁρισκότανε πεταγμένο στὸ πηγάδι, αὐτὸ κανεὶς ὄν τὸ ἔμαθε ποτέ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ὁ Ριρῆς καὶ τὸ γλυκό

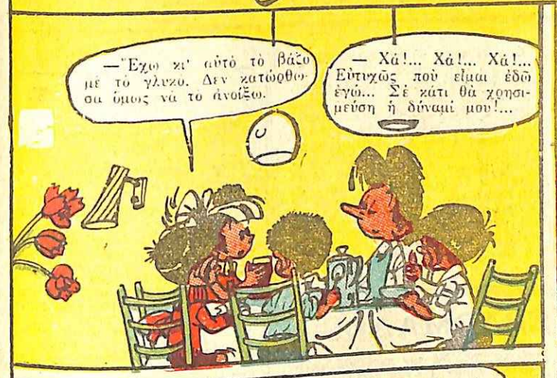

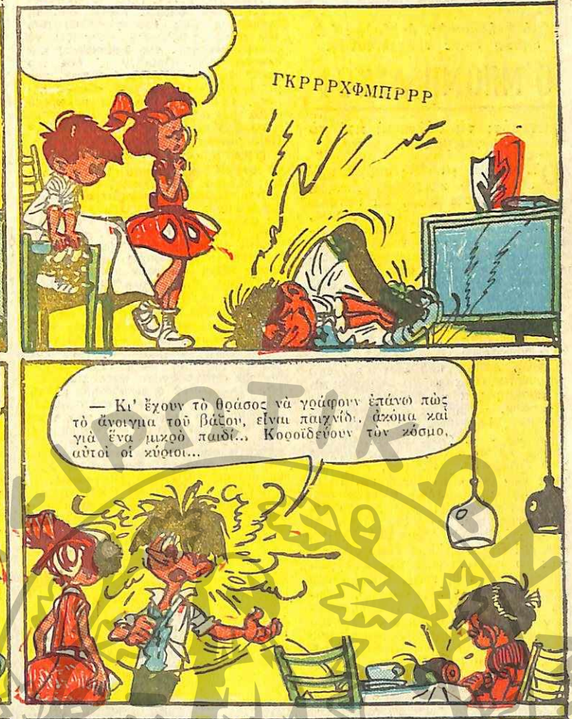

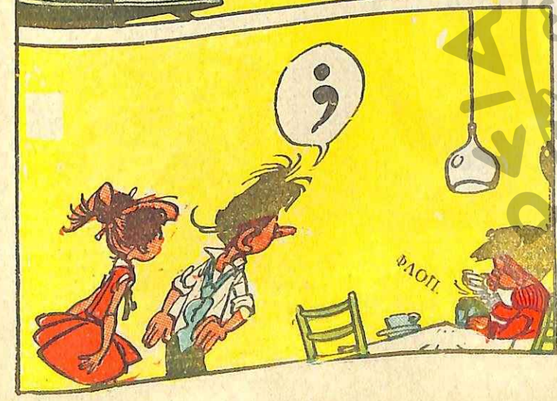

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «TINTIN»

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων

Από θαλασσινός, ὁ Μπόμπ Ἄσκλαφ ἔγινε τραγουδιστής.

Ο ΜΠΟΜΠ ΑΣΚΟΦ

Λατρεύει τὴ θάλασσα καὶ τὸ τραγούδι...

ΟΤΑΝ ἀνοίξη κανεὶς συζήτησι μ' αὐτὸν τὸν κατάξανθο Σουηδό, γιὰ ὁποιδήποτε θέμα, θὰ καταλήξη στὴ θάλασσα... Ὄχι, φυσικά, ὁ συζητητής, ἀλλὰ τὸ θέμα! Οἱ δημοσιογράφοι ποὺ τὸν ἐνοχλοῦν τόσο συχνά, γιὰ νὰ ἐνημερώσουν τὸ μουσικόφιλο κοινό τους σχετικὰ μὲ τὴν μουσική του δραστηριότητα, παίρνουν συνέντευξι μάλλον ἀπὸ ἕναν θαλασσοπόρο, παρὰ ἀπὸ ἕνα τραγουδιστή... Ἀλλὰ ἂς ἀκούσουμε τὸν ἴδιο τὸν Μπόμπ, στὸν βιογραφικό του μονόλογο:

«Νά, λοιπὸν ποὺ ἔγινα κι' ἐγὼ προσωπικότητα κι' ἐνδιαφέρεται ὁ κόσμος γιὰ τὴ ζωή μου. Εἶμαι Σουηδός, γεννήθηκα στὴ Στοκχόλμη, στὶς 16 Φεβρουαρίου 1944. Δὲν ξέρω ἂν στὶς συνεντεύξεις ἐπιτρέπεται νὰ πῆ κανεὶς οἰκογενειακά του ζητήματα. Πάντως, σᾶς λέω πὼς ἔχω δυὸ ἀδελφοὺς 9 καὶ 10 ἐτῶν καὶ μιὰ ἀδελφὴ 8 ἐτῶν ἀπὸ ἄλλον πατέρα. Ἡ μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε. Ἔχω ὕψος 1,86 καὶ ζυγίζω 78 κιλά. Ἔχω γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά. Πρὶν σᾶς πῶ γιὰ τὸ καλλιτεχνικό μου ἐπάγγελμα—ἔννοῶ, τοῦ τραγουδιστῆ—ποὺ ἐξασκῶ ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, θάθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ μεγάλο μου πάθος, τὴ θάλασσα. Ἐλπίζω νὰ μοῦ συγχωρήσετε τὴ μικρὴ μου φλυαρία...

»Ἀπὸ παιδὶ αἰσθανόμουν μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξι πρὸς τὴ θάλασσα καὶ τὰ ταξίδια. Χρειάσθηκε ὅμως νὰ περιμένω 16 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρό μου. Μπῆκα σ' ἕνα καράβι σὰν μοῦτσος κι' ἔκανα τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν καθόλου εὔκολη. Ἡ φασίνα, ἡ κουζίνα, τὸ φόρτωμα καὶ ξεφόρτωμα, ἦταν πράγματα ἀνυπόφορα. Γνώρισα ὅλα τὰ καράβια, ἀπὸ τὸ φορτηγὸ μέχρι τὸ πετρελαιοφόρο, κι' ἔμαθα νὰ κάνω μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ὅλες τὶς δουλειὲς ἑνὸς ναυτικοῦ. Ὡστόσο, τὸ καράβι ποὺ μὲ συγκινοῦσε, ἦταν τὸ ἱστιοφόρο. Μένω ἐκεῖ πάνω νοιώθεις πὼς εἶσαι ναυτικός...

»Ξαναγύρισα στὴν Στοκχόλμη νὰ ξεκουραστῶ καί, νιὰ νὰ πεγνῶ τὸν καιρό μου, γράφτηκα στὴ Δραματική Σχολή. Δὲν μπόρεσα ὡστόσο νὰ μείνω πολὺ χωρὶς τὴ θάλασσα. Ξαναπαρκάρησα κι' ἔκανα ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ γύρο τοῦ κόσμου. Τὰ βράδια, μετὰ τὴ βάρδια μου, ἔβαλνα στὴ γέφυρα καὶ τραγουδοῦσα σκοπούς τῆς πατρίδας μου. Φαίνεται, ὅμως, πὼς τὸ τραγούδι μου ἄρεσε στοὺς συναδέλφους μου, γιατί μὲ περιτριγύριζαν καὶ στέκονταν ὧρες πλάϊ μου, ἀμίλητοι... Ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βράδυα, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου σὰν τραγουδιστής. Μόλις ἔφτασα στὴ Σουηδία, ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ βρῶ ἄλλους τρεῖς καὶ νὰ σχηματίσουμε ἕνα κουαρτέττο. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς περιοδεῖες μας, πέρασα κι' ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ, ὅπου γνώρισα τὴν Ζυλιὲτ Γκρεκό. Ἡ Γαλλίδα βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴ φωνή μου καὶ μοῦ συνέστησε νὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιβληθῶ στὸ Παρίσι. Τὴν ἄκουσα, ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Παρίσι ἀπρακτος. Εἶναι τόσο μεγάλος καὶ τόσο φωτεινὸς ὁ καλλιτεχνικὸς γαλαξίας στὴν πόλι τοῦ φωτός, ὥστε καὶ τὸ μεγαλύτερο ἀστέρι μοιάζει μὲ πυγολαμπίδα... Πόσο μάλλον ἐγώ, ποὺ δὲν ἤξερε οὔτε κἀν τὴ γλώσσα! Ὡστόσο, τὰ κατάφερα νά.... ἐπιπλεύσω, γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὴ ναυτικὴ γλώσσα, καὶ νὰ φτάσω στὸ σημεῖο νὰ μοῦ παίρνουν συνεντεύξεις.... ὅπως τώρα ἐσεῖς!».

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΝΕΒΕΡ ΕΝΤΙΝΓΚ: Ὁ τραγουδιστής, ποὺ σπάνια λείπει ἀπὸ τὴ δισκοθήκη μας (ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν πολύ... Ἔλβις;) πλουτίζει τὸ ρεπερτόριό του, τὶς δισκοθῆκες καὶ φυσικὰ τόν... Πρίσλεϋ μ' ἕνα νέο σουξέ του, τὸ «Νέβερ Ἐντινγκ», ποὺ μεταφράζουμε ἐλεύθερα «Χωρὶς τέλος». Πρόκειται γιὰ ἕνα μελῳδικὸ ἀλλὰ μὲ ρυθμὸ μπλούζ. Βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ τουίστ «Σάντς ἑ νάϊτ» (Μιὰ τέτοια νύχτα).

ΟΡΑ ΚΕ ΣΑ'Ι': Πολλὲς φορές, τὰ τραγούδια ποὺ μπαίνουν στὴν πίσω πλευρὰ τοῦ δίσκου, τὰ «φλίπ-σάϊντ», ἀρέσουν περισσότερο, ἐπειδὴ ἀπλούστατα εἶναι καλύτερα... Ἕνα ἀκόμη παράδειγμα τὸ «Ὄρα κὲ σάϊ» (Τώρα ποὺ ξέρεις), ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ «Ντάλτσε ἐατέ» (Γλυκὸ καλοκαίρι) καὶ εἶναι μιὰ ἐμπνευσμένη μελῳδία τοῦ Σέρτζιο Ἐντρίγκο, ποὺ τραγουδάει ὁ ἴδιος συνοδεία μεγάλης ὀρχήστρας.

ΚΟΡΡΙΝΑ ΓΙΕ ΓΙΕ: Οἱ ὀπαδοὶ τῶν Τσακάτσας εἶχαν ἀρκετὸν καιρὸ ν' ἀκούσουν ἕνα καινούργιο τραγούδι τους. Ὑπῆρχαν, μάλιστα καὶ φῆμες, πὼς τὸ ἐξαίρετο σεξτέττο δὲν θὰ τραγουδοῦσε ποτὲ πιά. Ὅλα, ὅμως, αὐτὰ διαψεύδονται μὲ τὴ νέα παρουσία τοῦ ἐκλεκτοῦ συγκροτήματος, στὸ ρυθμικώτατο τσά τσά, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Κορρίνα γιὲ γιέ». Οἱ Τσακάτσας εἶναι ἀναμφισβήτητα σπεσιαλίστες αὐτοῦ τοῦ ἀγέραστου ρυθμοῦ. Στὴν ἄλλη ὄψι, τὸ μπλοὺς «Σάντεὶρ» (Κυριακή).

ΟΥΑΝ ΜΟΝΚΥ: Οἱ Ρέβιγνγκστονς εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα μουσικοφωνητικὰ συγκροτήματα τῆς νεολαίας, ἐπειδὴ οἱ ρυθμοὶ ποὺ ἑρμηνεύουν, ἀπευθύνονται ἀπολύτως στὰ γοῦστα της. Μὲ τὸν περίεργο τίτλο «Οὐάν μόνκυ» ("Ἕνας πίθηκος), οἱ Ρέβιγνγκστονς, μὲ πολλὰ φωνητικὰ ἐφφέ, ὅπως κατ' εὐφημισμὸν θὰ λέγαμε μερικοὺς λαρυγγισμούς τους, μᾶς χαρίζουν ἕνα ζωηρὸ Μάντισον, ποὺ σίγουρα θὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς πολὺ νέους...

ΦΛΑΜΕΝΚΟ ΟΛΕ: Ὁ ρυθμὸς Φλαμέγκο, ποὺ θυμίζει φιέστες, ἀρένες ταυρομαχίες καὶ γλυκειες Σπανιόλες ποὺ κροτοῦν ρυθμικὰ τὶς καστανιέτες τους, μᾶς προσφέρεται σὲ ὅλο τὸ τὸ μεγάλειο σ' ἕνα δίσκο μακρᾶς διαρκείας, 33 στροφῶν. Ὁ κιθαρίστας Χοσὲ Γκάρτσια συναδεύει τὸν Κάρλος Ντομινκές, στὰ τραγούδια «Ἀίρες ντὲλ ποέρτο», «Λάς Καμπάνιας Σουεγάν». «Ἐσπεράντζα», «Νοστάλτζια», «Οὐνας Μορένας», «Φλαμένκο» κ.ά.

ΣΕ ΠΟΥΟ'Ι' ΟΥΣΙΡΕ ΟΥΝΑ ΝΤΟΜΕΝΙΚΑ ΣΟΛΑ ΚΟΝ ΜΕ: Ὅλο αὐτὸ τὸ «πρόγραμα» σημαίνει: «Ἂν μπορῆς, ἔλα μιὰ Κυριακὴ μόνη σου μαζί μου». Ἡ τόσο εὐγενικὴ πρόσκλησι τοῦ νεαροῦ Τζιάννι Μοράντι στὴν ὑποψηφία κοπέλλα του γίνεται τραγουδιστά, φυσικά, καὶ μάλιστα στὸν ρυθμὸ τοῦ τουίστ. Ὑποθέτουμε πὼς ἐκείνη θὰ συγκινήθηκε, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν πρόσκλησι, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Μοράντι...

Ο ΤΕ, Ο ΝΕΣ ΣΟΥΝΑ: Ὁ Τζίμμυ Φοντάνα θεωρεῖται ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες φωνὲς τοῦ ἰταλικοῦ ρεπερτορίου. Εἶναι ἕνας συμπαθὴς νεαρός, μὲ μυωπικὰ γυαλιὰ καὶ μελωδική φωνή. Τελευταῖο σουξὲ του τὸ «Ο τέ, ὁ νεσσούνα» «Ἂν ἐσύ, ἡ καμμιά»,

ΤΑ ΔΥΟ «ΕΙΔΩΛΑ»

Οἱ δυὸ εἰκονιζόμενες νεαρὲς τραγουδίστριες, τὸ νυμφίδιο τοῦ γαλλικοῦ τραγουδιοῦ Συλβὶ Βαρτὰν (ἀριστερά) καὶ ἡ ἐφετεινὴ ἐκπληγίναν ἀχώριστες φίλες. Σχετικὼς μὲ τὴν Ταϊγκουέττι, πολλοὶ ἀναρωτιοῦνται: Θὰ ἀποβάλη ἄρα γε κάποτε τὴν ἀθῶα παιδική της ἔκφρασι, παίρνοντας τὸ ὕψος τῆς βεντέττας, ἀλλὰ Συλβί;

KANSAS CITY

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Τρίνι Λοπὲς

"Αϊ 'μ γκόϊνγκ τοῦ Κάνσας Σίτυ
Κάνσας Σίτυ χήαρ ἄϊ καμ.
((δὶς)
Διέῦ γκάτ ἑ κρέηζυ γουεὶη ὅσ
(Λάδ δέαρ
ἔντ ἄϊ 'μ γκόννα γκέτ μη σάμ.
"Αϊ 'μ γκόννα μπῆ στάντινγκ
(ὄν δῆ κόρνερ
τουέλθθ στρὴτ ἔντ θάϊν
"Αϊ 'μ γκόννα μπῆ στέντινγκ ὄν
(δῆ κόρνερ
τουέλθθ στρὴτ ἔντ θάϊν.
γουῖδ μάϋ Κάνσας Σίτυ μπέ-
(ὄμπυ
ἔντ ἑ μπότλ ὅσ Κάνσας Σίτυ
(γουάϊν.
Γουὲλ ἄϊ μάϊτ τέηκ ἑ τραϊίν
ἄϊ μάϊτ τέηκ ἑ πλαίην.
Μπάτ ἴφ ἄϊ χέδ τοῦ γουὼκ
ἄϊ 'μ γκόϊν' τζάστ δὴ σέημ.
"Αϊ 'μ γκόϊν' τοῦ Κάνσας Σίτυ
Κάνσας Σίτυ, χήαρ ἄϊ κάμ...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★Ἕνα δικό του Χοσελίτο λανσάρει τὸ ἰταλικὸ τραγούδι Πρόκειται γιὰ τὸν δεκάχρονο Μπρούνο, ἕνα ταπεινὸ φαινόμενο, ποὺ ἔχει κατὶ ὅπως συνέβη κάποτε μὲ τὸν Ἰσπανὸ Ἀλ Μπάνο. Ὁ Μπρούνο «ἔγραψε» τὸ τραγούδι «Σὲ ἰο σὰ παπὰ» καὶ «Λὲ ραγκάτσε σάννο».

★ Πρωτάκουστη γιὰ τὴν Ἰταλικὴ ἀγορὰ ἡ κυκλοφορία τοῦ δίσκου «Ἰν τζινόκιο ντὰ τέ» (Γονατισμένος μπροστὰ σου), μὲ τὸν Τζιάννι Μοράντι. Μέχρι στιγμῆς, ξεπέρασε τὶς 250.000 ἀντίτυπα. Ἄλλο μεγάλο καλοκαιρινὸ σουξὲ ἦταν τὸ «Οὐνα λάκριμα σοῦλ βίζον» ("Ἕνα δάκρυ στὸ πρόσωπο), μὲ τὸν Μπάμπυ Σόλο.

★ Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος γιὰ τὸ ἰταλικὸ τραγούδι, ἀναφέρουμε τὴν ἐπιτυχία τῆς Μπέττυ Κέρτις «Λὰ κάζα σπὶ μπέλλα ντὲλ μόντο» (Τὸ πιὸ ὄμορφο σπίτι τοῦ κόσμου), ποὺ ἔγινε σουξὲ καὶ σύντομα θὰ κυκλοφορήσῃ στὴν Ἑλλάδα.

★ Μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται, γιὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1965, ἡ ἔκδοσι σὲ τόμο τῆς βιογραφίας τοῦ Σάμμυ Νταήβις. Τζούνιορ. Ὁ τυπερὸς ἐκδότης του ἐσήλωσε ὅτι τὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα σπάνιο ντοκυμαντὲρ τῆς πολύπλευρης προσωπικότητας τοῦ διασημοτέρου Νέγρου φανταιζίστα καλλιτέχνη. Τὸ βιβλίο θὰ ἔχῃ τὸν τίτλο «Ναί, μπορῶ».

★ Τὸ παράπονο τῆς Κύνθια Λέγνον Μπήτλ: «Τώρα κατάλαβα πόσο ἀκριβὰ πληρώνει κανεὶς τὸ νὰ εἶναι σύντροφος μιᾶς προσωπικότητας. Ὁ Τζὼν ἀνῆκει ὁσυιαστικὰ ὁπὸ κοινὸ καὶ ὄχι σὲ μένα...».

★Ὁ Νέλσον Ρήντλ, διάσημος συνθέτης καὶ μαέστρος, ἀποκλειστικὸς συνεργάτης τοῦ Φράνκ Σινάτρα, ἐκλεισε συμβόλαιο γιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὸ Λονδίνο.

★Ἡ Ἄνν Μάργκρετ, περιζήτητη στὰ μουσικοχορευτικὰ φίλμ τοῦ Χόλλυγουντ, ἔχει μανία μὲ τὰ σκούτερ. Ἤδη ἀγόρασε τὸ τρίτο κατὰ σειρὰν, ἀκολουθῶντας τὸ παράδειγμα τοῦ «μινιστῆρα» τῆς Ἔλβις, ποὺ μαζεύει ἀ-τοκινητα...

★ 180.000 ἀντίτυπα τοῦ δίσκου τῶν Ρόλλινγκ Στώνυς «Φάϊβ μπάϋ φάϊβ» (Πέντε ἐπὶ πέντε) εἶχαν προπωληθῆ στὸ Λονδίνο...

★Ὁ Τόνυ Τζάκσον, τοῦ συγκροτήματος τῶν Σέρτσερς, ἔκανε πλαστικὴ ἐγχείρησι στὴ μύτη του, «Ἤμουν ἡ... διαφημογραφία τοῦ συγκροτήματος» ἐδήλωσε ὁ Τόνυ...

★Ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Λύντον Τζόνσον, ἐκδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ υἱοθετήσῃ σὰν ἐθνικὸ τραγούδι, μὲ νέους φυσικὰ στίχους, τὴ σύνθεσι τοῦ Τζέρρυ Χέρμαν «Χέλλουν Ντόλλυ»...

Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

Ἀθλητικὰ παραθυρόφυλλα

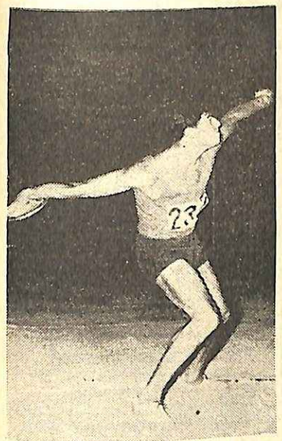

Ὁ Στέλιος Ἀγγλούπας, σὲ μιὰ προσπάθειά του στὴ δισκοβολία, κατὰ τοὺς ἀγῶνες Ἑλλάδος — Βουλγαρίας.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΤ. ΑΓΓΛΟΥΠΑΣ

«Κάποτε μάζευε... δίσκους»

Οἱ παιδικοὶ ἀγῶνες στίβου, ποὺ καθιέρωσαν, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Πανιώνιος καὶ ὁ Πανελλήνιος, μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου, ἀποτελοῦν φυτώριο ἀναδείξεως νέων ἀθλητῶν. Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ἔρχεται σήμερα νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, ὅτι ἡ ἐμπνευσι τῶν τριῶν συλλόγων ἦταν ἀπὸ τὶς καλύτερες.

Σήμερα, ἕνα πλῆθος νέων καὶ ἐλπιδοφόρων ἀθλητῶν ἔχουν γεμίσει τὰ στάδια καὶ πυκνώσει τὶς σειὲ τὰ στάδια καὶ πυκνώσει τὶς σειὲ τὰ στάδια καὶ πυκνώσει τὶς σειὲ

ΥΓΕΙΑ

φυτρώνει στὸν κῆπο

Γρῶτε χορταρικὰ γιὰ νὰ παρατείνετε τὴ ζωή σας

Η ΥΓΕΙΑ μας, ἐξαρτᾶται κατὰ μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ διατροφή μας. Μὰ πόσοι ἀπὸ μᾶς φροντίζουν νὰ διατρέφωνται ὑγιεινά; Πόσοι προσπαθοῦν νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τις ἀλλοιωμένες τροφές; Οἱ εἰδικοὶ διαιτολόγοι ἔχουν ἐπισημάνει τὸν κίνδυνο καὶ μᾶς ἔχουν προειδοποιήσει ὅτι, στὸν τομέα τῆς διατροφῆς, πρέπει νὰ προσπαθοῦμε, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, νὰ παίρνωμε ὅσα μᾶς προσφέρει ἡ φύσι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶμε μακρὰ γι' αὐτό. Ἡ βάσι τῆς ὑγιεινῆς διατροφῆς εἶναι τὰ φυτὰ τοῦ λαχανόκηπου, ποὺ δὲν ἀποτελοῦν μόνον τροφή, ἀλλὰ καὶ φάρμακο. Θὰ ἀρχίσουμε, λοιπόν, ἀπὸ σήμερα, νὰ δημοσιεύουμε ἕνα πρακτικὸ ὁδηγό, γιὰ νὰ γνωρίσετε ἔτσι τὶς καταπληκτικὲς θρεπτικὲς καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν χορταρικῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὴν κυριώτερη βάσι τῆς διατροφῆς μας.

★

Μιὰ μέρα ἐργασίας ἀπορροφᾶ ὅλη τὴ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ μας ἐνέργεια. Ἡ νύχτα, ἀντίθετα, ἐπιτρέπει στὸν ὀργανισμό μας νὰ ἀναπαυθῆ καὶ νὰ ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του.

Ὡστόσο, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ὑπόκειται σὲ μιὰ ἀδιάκοπη φθορὰ τῶν ὀργάνων του, τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κυττάρων του. Ἐπομένως, εἶναι ἀπαραίτητος ὁ ἀδιάκοπος ἀνεφοδιασμὸς του μὲ τὶς οὐσίες ἐκείνες, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἀνανέωσι τῶν φθαρμένων κυττάρων. Μὰ δὲν φτάνει αὐτό. Γιὰ νὰ μπορέση νὰ λειτουργήση καλὰ ἐκεῖνο τὸ χημικὸ καὶ μηχανικὸ «ἐργαστήριο», ποὺ εἶναι ὁ ὀργανισμὸς μας, χρειάζεται καὶ διαρκὴ ἀνεφοδιασμὸ σὲ ἐνέργεια.

Ἐδῶ, μπαίνουμε στὸν τομέα τῶν φυτῶν. Τὰ φυτὰ παίζουν ἕνα σημαντικότατο ρόλο στὴ ζωή μας, ὄχι μόνον μὲ τὴ μορφὴ τῶν φρούτων καὶ τῶν χορταρικῶν, ὀνομασμένων τῶν τροφῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ μορφὴ ἐκείνων τῶν τροφῶν —ὅπως τὸ κρέας, τὰ λίπη, τὸ γάλα καὶ τὰ ὑποπροϊόντα του— ποὺ μᾶς προσφέρονται ἀπὸ τὰ φυτοφάγα. ζῶα. Ἐπομένως, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, καὶ οἱ τροφὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ ζῶα ἔχουν τὴν ἀρχικὴ προέλευσι τους στὰ φυτά.

Τὰ φυτά, εἶναι λοιπόν, ἡ ἀπαραίτητος βάσι τῆς ἀνθρώπινης διατροφῆς, τόσο γιὰ τοὺς πρωτόγονους λαοὺς ὅσο καὶ γιὰ τοὺς πολιτισμένους.

Μόνον αὐτὰ εἶναι ἱκανὰ νὰ μεταβροφήσουν τὸ νερὸ καὶ τὰ μεταλλικὰ ἄλατα ποὺ ἀπορροφοῦν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, καθὼς καὶ τὸ διοξείδιο τοῦ ἀνθρακος ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸν ἀέρα, σὲ ζάχαρα καὶ σὲ ἄμυλον. Μόνον τὰ φυτὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ κάνουν, χρησιμοποιώντας τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια, ἐκεῖνη τὴν περίπλοκη χημικὴ ἐπεξεργασία, ἀπὸ τὴ ὁποία σχηματίζονται οἱ κυριώτερες θρεπτικὲς οὐσίες, ποὺ μόνον στὶς τελευταῖες δεκαετίες οἱ χημικοὶ καὶ οἱ βιολόγοι κατόθθωσαν νὰ ἀπομονώσουν καὶ νὰ ἀναλύσουν.

Τὰ φυτά, ἔχουν κληρονομικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐκτελοῦν ὡρισμένες χημικὲς ἐπεξεργασίες, διαφορετικὲς ἀπὸ τὸ ἕνα φυτὸ στὸ ἄλλο. Ἔτσι π.χ. ὑπάρχει μόνο ἕνα εἶδος φυτῶν, ἱκανὸ νὰ παράγη κινίνο. Μὰ καὶ ἡ ντεζιταλίνη ποὺ θεωρεῖται ἕνα ἀναντίταστατο φάρμακο γιὰ ὡρισμένες φρώστιες τῆς καρδιᾶς, βρέθηκε μέχρι τώρα μόνον σ' ἕνα εἶδος φυτῶν.

Ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ μέχρι σήμερα, ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε νὰ χρησιμοποιῆ τὰ φυτά, ὄχι μόνον σὰν τροφή, ἀλλὰ καὶ σὰν φάρμακα. Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ καθορίση ἂν ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος ἀνακάλυψε τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν φυτῶν καθοδηγούμενος ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του ἢ ἀπὸ τυχαίας παρατηρήσεις, ποὺ τοῦ δημιούργησαν σιγὰ-σιγὰ κάποια σχετικὴ πεῖρα.

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἐπιστήμη τοῦ αἵματος μας, κατώρθωσε νὰ ἐπεκτείνη, μὲ τρόπο καταπληκτικό, τὶς γνώσεις της γύρω ἀπὸ τὶς θρεπτικὲς καὶ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν φυτῶν, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι κοινότατα καὶ φυτρώνουν ἀκόμα καὶ στὸν κῆπο μας.

Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες δὲν εἶναι ἀκόμα ἱκανοποιημένοι καὶ προσπαθοῦν νὰ ξανανακαλύψουν ἐπιστημονικὰ ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν ἀνακαλύψει μὲ ἐμπειρικὸ τρόπο — μυστικὰ χαμένα ἢ λησμονημένα. Εἰδικὲς ἀποστολὲς ἐκτελοῦν ἐπίμονες ἔρευνες, ἀνάμεσα στὶς πρωτόγονες φυλὲς ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα, προσπαθώντας νὰ μάθουν αὐτὰ τὰ μυστικά, ποὺ ἴσως νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὸ καλὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Μέχρι πρὶν ἀπὸ 300—400 χρόνια, σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, τὰ μοναστήρια εἶχαν τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς «φυτοθεραπείας» — δηλαδὴ τῆς κούρας μὲ βάσι τὰ φυτὰ — καὶ συγκέντρωναν στὶς διέλοθήκες τους ἄφθονες σημειώσεις γύρω ἀπὸ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες κάθε φυτοῦ.

Οἱ τεράστιες ἐξελίξεις, ποὺ σημείωσε ἡ Χημεία κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸν πενῆντα χρόνια, παραμέρισαν ἢ ἔκαναν νὰ ξεχαστοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ πολύτιμες γνώσεις ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Μόνο σήμερα, ξαναρχίζουμε νὰ τὶς χρησιμοποιοῦμε καὶ πάλι καὶ τὶς ἀναζητᾶμε στὰ σκονισμένα συγγράμματα τῆς φυτοθεραπείας.

Θὰ σᾶς προσφέρουμε, λοιπόν, ἐδῶ ἕνα πρακτικὸ ὁδηγό, γιὰ νὰ γνωρίσετε καὶ νὰ μπορέσετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὶς εὑρεγετικὲς ἰδιότητες τῶν λαχανικῶν. Θὰ μείνετε κατάπληκτοι, ἀνακαλύπτοντας τὶς θαυμάσιες ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τὰ λάχανα, τὰ σπανάκια, τὰ κοκκινογούλια.

ΤΟ ΣΕΛΙΝΟ

"Ας ἀρχίσουμε, ὅμως, ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ χορταρικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα: τὸ σέλινο.

Σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ σέλινου ἦταν ἀγνὸμα ἱκανοποιημένοι καὶ προσπαθοῦν νὰ ξανανακαλύψουν ἐπιστημονικὰ ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν ἀνακαλύψει μὲ ἐμπειρικὸ τρόπο — μυστικὰ χαμένα ἢ λησμονημένα. Εἰδικὲς ἀποστολὲς ἐκτελοῦν ἐπίμονες ἔρευνες, ἀνάμεσα στὶς πρωτόγονες φυλὲς ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα, προσπαθώντας νὰ μάθουν αὐτὰ τὰ μυστικά, ποὺ ἴσως νὰ χρησιμεύσουν γιὰ τὸ καλὸ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

Μέχρι πρὶν ἀπὸ 300—400 χρόνια, σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπη, τὰ μοναστήρια εἶχαν τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς «φυτοθεραπείας» — δηλαδὴ τῆς κούρας μὲ βάσι τὰ φυτὰ — καὶ συγκέντρωναν στὶς διέλοθήκες τους ἄφθονες σημειώσεις γύρω ἀπὸ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες κάθε φυτοῦ.

Οἱ τεράστιες ἐξελίξεις, ποὺ σημείωσε ἡ Χημεία κατὰ τὰ τελευταῖα ἑκατὸν πενῆντα χρόνια, παραμέρισαν ἢ ἔκαναν νὰ ξεχαστοῦν ὅλες αὐτὲς οἱ πολύτιμες γνώσεις ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα. Μόνο σήμερα, ξαναρχίζουμε νὰ τὶς χρησιμοποιοῦμε καὶ πάλι καὶ τὶς ἀναζητᾶμε στὰ σκονισμένα συγγράμματα τῆς φυτοθεραπείας.

Θὰ σᾶς προσφέρουμε, λοιπόν, ἐδῶ ἕνα πρακτικὸ ὁδηγό, γιὰ νὰ γνωρίσετε καὶ νὰ μπορέσετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τὶς εὑρεγετικὲς ἰδιότητες τῶν λαχανικῶν. Θὰ μείνετε κατάπληκτοι, ἀνακαλύπτοντας τὶς θαυμάσιες ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τὰ λάχανα, τὰ σπανάκια, τὰ κοκκινογούλια.

ΤΟ ΣΕΛΙΝΟ

"Ας ἀρχίσουμε, ὅμως, ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κοινὰ χορταρικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα: τὸ σέλινο.

Σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τοῦ σέλινου ἦταν ἀγνὸμα ἱκανοποιημένοι καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν χορταρικῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὴν κυριώτερη βάσι τῆς διατροφῆς μας.

Μὲ τὸ 1910, δὲν ἦταν ἀγνὸμα τίποτε ἄλλο γνωστὸ γύρω ἀπὸ τοὺ ἰδιότητες εἶχαν λησμονηθῆ. Μὰ τοῦ 1600, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Ὁ σπόρος τοῦ σέλινου περιλαμβάνει ἀνάμεσα στοὺς θερμαντικοὺς ρότου, τὴς παπαρούνας καὶ ἄλλων. Ἡ ρίζα τοῦ σέλινου ἀνήκει στὶς τέντε μεγάλες ρίζες, ποὺ εὐνοοῦν τὴ ροὴ τῶν χυμῶν. Οἱ ἄλλες τέσσεραθου, τοῦ σπαραγγιοῦ, τοῦ μάσιμαρατίνης.

»"Ολες οἱ ποικιλίες τοῦ σέλινου, τόσο οἱ ἄγριες ὅσο καὶ οἱ καλλιεργημένες, ἔχουν ἰδιότητες θεραπευτικές. Λέγεται ὅτι τὸ σέλινο εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὸ σὰν διουρητικὸ καὶ σὰν καθαρτικὸ καὶ ὅτι εἶναι ἀκόμη εὐεργετικὸ γιὰ κείνους ποὺ ὑποφερουν ἀπὸ ἀρθριτιδᾶ ἢ ἀπὸ ἐνοχλήσεις τῆς κύστεως. "Ἕνα ἀφέψημα ἀπὸ φύλλα σέλινου (40 γραμ. σ' ἕνα λίτρο νερὸ) εἶναι θαυμάσιο φάρμακο γιὰ τὸ βράχνιασμα καὶ γιὰ τὰ βρογχικά. Οἱ φλογώσεις ὑποχωροῦν μὲ ἐπιδέματα ἀπὸ τριμμένη ρίζα σέλινου».

Μερικοὺς αἰῶνες πιὸ πρὶν, ἡ Ἰλντεγκάρντα φὸν Βίνγκεν, μιὰ Γερμανίδα μοναχή, ἐξυμνοῦσε τὸ σέλινο. Ἡ ἀδελφὴ Ἰλντεγκάρντα μας βεβαιώνει πὼς «δὲν ὑπάρχει καλλίτερο φάρμακο ἀπὸ τὸ σέλινο, γιὰ νὰ μετρίαση τοὺς πόνους ποὺ προκαλεῖ ἡ λιθίασι καὶ ἡ ὑβρωπικία καὶ ὅταν τὸ σηκώτι καὶ ἡ χολὴ προκαλοῦν ἴκτερο».

"Ἕνας βασιλιᾶς τῆς Γαλλίας, ὁ Λουδοβίκος ὁ Εὐσεβής, ἐξυμνεῖ σ' ἕνα σύγγραμμά του τὸ σέλινο, ἀναφέροντας πάνω-κάτω τὶς ἴδιες εὐεργετικὲς ἰδιότητές του. Καὶ ὁ "Ὁμηρος μιλεῖ ἐπίσης γιὰ τὸ σέλινο.

Ὁ δὲ Ρωμαῖος φυσιολόγος Πλίνιος, ποὺ ἔζησε τὸν πρῶτο αἰῶνα μ.Χ., ἀναφέρει καταπληκτικὲς θεραπευτικὲς ἰδιότητές του, θεωρῶντας το «θαυματουργὸν» φυτό.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ θεραπευτικὴ φήμη τοῦ σέλινου φτάνει μέχρι τὶς μέρες μας, ξεκινῶντας τοὐλάχιστον ἀπὸ τρεῖς χιλιετηρίδες, δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ ἕνα ἁπλὸ φυτό, ποὺ χρησιμεύει μόνον γιὰ νὰ ἀνοίγη τὴν ὄρεξι καὶ νὰ προσθέση γεῦσι στὶς σοῦπες.

Τὸ σέλινο μπορεῖ νὰ καλλιεργηθῆ σὲ ὁποιονδήποτε κῆπο. Οἱ βοτανολόγοι μᾶς λένε ὅτι ὑπάρχουν τοὐλάχιστον δέκα ποικιλίες σέλινου. Μὲ τὴ σειρά τους, οἱ χημικοί, ποὺ τὸ ἔχουν ἀναλύσει, βρήκαν πὼς, σὲ ἑκατὸ γραμμάρια ρίζας σέλινου, ἀναλογοῦν 45 θερμίδες, 1,7 γραμ. λεύκωμα, 9 γραμ. ὑδατάνθρακες, 75 γραμ. νερό, 18 μονάδες βιταμίνης A, 50 μονάδες βιταμίνης B, 35 μονάδες βιταμίνης B2, 15 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C, καὶ ἀρκετὰ αἰθέρια ἔλαια. Ἰδιαίτερα αὐτὰ τὰ ἔλαια τράβηξαν, τὸν τελευταῖο καιρό, τὴν προσοχὴ τῶν ἐρευνῶν, ποὺ τὰ θεωροῦν διεγερτικὰ γιὰ τὸ νευροφυτικὸ σύστημα.

Ἡ ἐπίσημη ἰατρικὴ ἀντιμετώπισε πάντα μὲ δυσπιστία τὰ πρακτικὰ φάρμακα τοῦ Μεσαίωνα. Μὰ, στὴν περίπτωσι τοῦ σέλινου, οἱ ἐρευνητὲς τῆς ἐποχῆς μας ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν ὅτι οἱ γιατροὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ Μεσαίωνα δὲν ἦταν τσαρλατάνοι αὔτε ἀπατεῶνες. Τὰ δραστικὰ στοιχεῖα τοῦ σέλινου ξανάρχισαν πάλι νὰ χρησιμοποιοῦνται στὴ φαρμακευτική, ἀφοῦ ἀποδείχτηκε ὅτι εἶναι ὠφέλιμα διεγερτικὰ τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος καὶ ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν τακτοποίησι τῆς πέψεως. "Ἔτσι, ἡ σύγχρονη ἰατρικὴ ἀναγκάστηκε νὰ ἀναγνωρίση τὴν ἀξία τῆς λαϊκῆς πείρας.

Πολλοὶ πρακτικοὶ γιατροί, συμβούλευαν τοὺς ἀσθενεῖς τους, γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὸ ἐῆχα, νὰ κόψουν μιὰ ρίζα σέλινου σὲ κομματάκια καὶ νὰ τὴ βράσουν μέσα σὲ νερό. Σ' αὐτὸ τὸ ἀφέψημα πρέπει νὰ προστεθῆ ἀρκετὸ μέλι ἢ ζάχαρη. Δυὸ κουταλιὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ ποτὸ «ἀρμάζουν» τὸ ἐῆχα καὶ ἐτὸν καταπραΰνουν.

Τὸ σέλινο εἶναι ἐπίσης πολύτιμο γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ρευματισμῶν καὶ τοῦ ἀρθριτισμοῦ καθὼς καὶ ὡς διουρητικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ
τῶν παιχνιδιῶν

Συλλαβικὸ κυκλόλεξο

1) ΜΠΑΛΛΟΥΡΟ. 2) ΜΑΡΙΝΕΛΛΑ. 3) ΠΑΛΑΜΑΡΙ. 4) ΚΟΡΟΜΗΛΑ 5) ΚΑΜΑΤΕΡΟ. 6) ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ. 7) ΠΑΡΑΘΥΡΑ. 8) ΚΑΛΗΜΕΡΑ. 9) ΠΑΡΑΒΟΛΗ. 10) ΣΗΜΑΔΟΥΡΑ. 11) ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ. 12) ΣΙΡΟΠΙΑ.

Ἐπαναφέρατε τὴν τάξι

1) Μουσικὸ ὄργανο. 2) "Ὀφις. 3) Τρωκτικόν. 4) Ὀρυκτόν. 5) Ἰτηνόν. 6) Θεός. 7) Χορός. 8) Πιθήκος. 9) Μαλακόστρακον. 10) Ψάρι.

Διπλοῦς μεταγραμματισμὸς

Βῆλος — Δῆλος — Μῆλος.

Κρυπτογραφικὸν

1) ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ. 2) ΡΑΝΤΑΡ. 3) ΑΣΘΕΝΗΣ. 4) ΤΗΝΟΣ. 5) ΟΘΟΝΗ. 6) ΣΘΕΝΑΡΟΣ. 7) ΘΕΡΟΣ. 8) ΝΗΣΣΑ. 9) ΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣ.

Τί ἔγει πιάσει μὲ τὸ λάσσο του;

"Ἐπιασε τὸ μικρὸ ἀλογάκι.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1022 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ — ΠΕΙΣΜΑ. 2) ΕΡΑΣΜΟΣ — ΚΑΙΝΑ. 3) ΕΣ — ΑΛΤΗΡ — ΣΑΡΜΑ — ΚΑ. 4) ΤΙΣ — ΣΟΝ — ΦΥΛΛΙ — ΠΑΤ. 5) ΟΝΟΣ — ΙΩΝΑΣ — ΠΑΝΙ. 6) ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ. 7) ΙΩΝΙΚΟΝ — ΜΟΙ — ΚΑΝΑ. 8) ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ — ΝΙΣ. 9) ΑΠ — ΣΟΙ — ΜΙΣ — ΒΑΝ — ΑΣ. 10) ΝΑΣ — ΔΙΑΙΡΕΤΟΝ. 11) ΤΡΑΚ — ΣΟΜ — ΑΙΡΕΤΟΣ. 12) ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ — ΣΟΝΕΤΤΑ. 13) ΕΛΟΣ — ΤΙΤΑΝ — ΣΙΑΜ. 14) ΣΙΣ — ΑΙΜΝΗ — ΣΙΚ — ΑΣΕ. 15) ΤΑ — ΝΟΣΟΣ — ΑΙΝΟΣ — ΑΣ. 16) ΤΑΞΙΣ — ΔΗΜΟΤΗΣ. 17) ΡΑΠΤΗΣ — ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΧΕΤΟΣ — ΜΑΝΤΣΕΣΤΕΡ. 2) ΣΙΝΑΙ — ΠΑΡΑΛΙΑ. 3) ΤΕ — ΣΟΛΩΝ — ΣΑΡΟΣ — ΤΠ. 4) ΑΡΑ — ΣΑΝΟΣ — ΚΩΣ — ΝΑΤ. 5) ΒΑΛΣ — ΜΙΣΟΣ — ΛΟΞΗ. 6) ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ — ΣΙΤΙΣΙΣ. 7) ΑΜΗΝ — ΣΟΚ — ΔΟΚΙΜΟΣ. 8) ΝΟΡ — ΝΟΜΙΜΟΤΗΣ. 9) ΟΣ — ΦΩΣ — ΜΙΑ — ΣΑΝ — ΔΑ. 10) ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ — ΑΗΡ. 11) ΚΑΛΑΜΟΣ — ΡΙΣ — ΣΙΜΑ. 12) ΠΑΓΑΣΑΙ — ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. 13) ΕΙΜΙ — ΣΑΤΕΝ — ΚΟΤΥ. 14) ΙΝΑ — ΠΕΚ — ΝΟΤΕΣ — ΣΗΜ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΑΝ — ΝΟΤΙΑ — ΣΦ. 16) ΚΑΝΟΝΙΑ — ΣΤΑΣΑ. 17) ΑΝΑΤΙΝΑΣΣΩ — ΑΜΕΣΩΣ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ
P. PANOUTSO
Δίπλωμα καὶ θραβεῖον τελεσφορείας. Μὲ θραχμὲς 50 θὰ σᾶς ἀπαντήση γιὰ κάθε ζητήμα σας (ἐρωτικοὺς δεσμοὺς, ἀπουγητεύσεις, ἀμφιβολίες, οἰκογενειακὲς καταστάσεις, ἀπολλίες ἀντικειμένων). Γράψατε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν, ἀποστείλατε ἡμερομηνίαν γεννήσεως καὶ γραμματόσημον ἀπαντήσεως. Δέχεται δωρεὰν ἐπὶ συνεντεύξει. Ὥραι 10 π. μ. — 6 μ.μ., πλὴν Κυριακῆς, ὁδὸς Ἠπείρου 54, Ἀγ. Παρασκευή, λεωφορεῖον Ν. Ζωῆς, στάσις 3η, τηλέφ. 650-418.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΩΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης)
Τηλέφ. 532-563

Ἡ ἀλληλογραφία μας

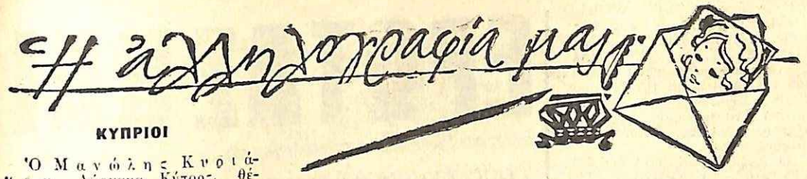

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Μανώλης Κυριάκου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Πάρις Γεωργιάδης, Λεωφόρος Εὐαγόρου Νο 95Γ, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν Θεσσαλονίκη, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ντίνος Μ. Λοΐζιδης, Φώτο—Φόξ, Ἀπ. Ἀνδρέου, Στρόβολος, Κύπρος, ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα εὐπαρουσίαστη, ἡλικίας 15—19 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Κωνσταντῖνος Α. Ναζίρης, Ἅγιος Ἐπίκτητος, Κηρύνεια, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16 — 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἀνδρέας Δ. Ἀντωνίου, Γαληνή, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Ἰωάννης Κουρέας, (19 χρόνων), Ξενοδοχεῖον «Ἀκροπόλ», Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν μὲ ὅσες προτίθενται ν' ἀχολοιθήσουν καλλιτεχνικὴ καρριέρα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Νίκος Ἰωάννου, Τ. Κ. 139., Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Ἀλεξάνδρου, Ἅγιος Παῦλος, Δαιδάλου Νο 24., Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Σιμόνη Μιχαηλίδου, (22 χρόνων), Χρυσοπολιτίσσης Νο 49, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 23—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ «Μόνα-Λίζα», (18 χρόνων), 21 Πινδάρου, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Νιγηρία. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ Μαρίνα Σαβόιου, Νο 75, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ—ποστὰλ καὶ γραμματοσήμων.

Ἡ Ζωὴ Φαντούση, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες μαθήτριες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Λεωνίδας Καλογεροπούλος, Χώρα, Τριφυλία, Μεσσηνία, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες εὐπαρουσιάστες ἡλικίας 20—26 χρόνων, ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ καὶ τὴν Ἰταλία, μὲ σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Στάθης Κυριάκης, Ἐπισκοπῆς 17, Βόλος, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀντάλλαγὴ ἰδεῶν. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Σεβαστὸς Πάτσαρης, Κασκύρου Νο 3., Κομοτινή, Ἑλλάς, καὶ ὁ Βασίλειος Τσάς, Φαναρίου Νο 9, Κομοτινή, Ἑλλάς, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Σωτήριος Τσάμος, POSTE RESTANTE, Ἐλευσίς, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

Ὁ Τζίμης Ζαφειρόπουλος, (27 χρόνων), Μετσόβου Νο 26, Κορυδαλλός, Νίκαια, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀθήνα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ HARICLIA LIKOUDI, TARLABASI CAD. Νο 208., BETOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ VOULA IATROUDAKI, 792 HEIDENHEIM, BRENJ SCHMELZOFENVORSTA D T 24)1, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ ἰταλική γλῶσσα.

Ἡ ROULA καὶ ἡ SOULA, (15 χρόνων), TEREBASI CAO POTRAZ, AP. Νο 48)6.,ISTANBUL, TURKIYE, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ
ΙΑΤΡΙΚΗΣ - ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ ΣΥ

ληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 25—34 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς σοβαρῆς γνωριμίας.

'Ο CHRISTOS PAPPAS, 64 JULLIET ST. MARRICVILLE, SYDNWY, NSW AUSTRALIA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο CH. KIRIAKIDES, 5.047 WESSELING K·O·LN BANHOF STR. 42., GERMANT, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 17 — 22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο DIMITRAKIS PAPAMICHAIL, 44 RATHABONE ST. LONDON W. 1., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό, ἡλικίας 17—21 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τ'Γὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο NIKOLAOS BOUTSAS, S)T MARIETTA Co N.G. GOULANDRIS LTD. LEE HOUSE LONDON WALL LONDON E. C. 2., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἡλικίας 18—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ.τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο P. MARKOU, M)V LINDOS N. J. GOULANDRIS AG. LEE HOUSE-LONDON WALL. LONDON E.E. C. 2. ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 20—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο SPIROS KALOGEROPOULOS,S)T TANAGRA MESSRS SOMERST SHIPBROKERS LTD., 6 LLOYD'S AVENUE. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο MICHAEL MANTZIOS, S)T WORLD BOND. NIARCHOS LONDON LTD., 41)43 PARK STREET LONDON W. 1., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο SPIRIDON PETSALIS, (24 χρόνων), S)T WORLD BOND, NIARCHOS LONDON LTD., 41)43 PARK STREET LONDON W. 1., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο NICOLAOS TSAMOUDAKIS καὶ ὁ GEORGIOS BOTHOS, S)T CASTELLA, Co N. J. GOULANDRIS AGEN. LEE HOUSE LOUDON WALL. LONDON E. C. 2., ENGLAND, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο THEODOROS PARTHENIS, S)T IOLCOS INTEROCEAN TRAMPING LTD., STONE HOUSE BISHOPSGATE, LONDON E. C. 2., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία.

'Ο WIPPER C. V., M)V CASSIAN MARINER, Co MARCOU AND SONS, BEVIS MARKS HOUSE. E. C. 3., LONDON—ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθήσει.

ON NNNΰΰΰNN OOOOOO ΰΰ

'Ο NIKOLAOS KARRAS, M)T ATLANTIC LORD G. S. M. EMMASTAD CURACAO NETHERLAND. ANTILLES ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο K. KOSMETAKOS M)T NORTH EARL A. G. PAPADAKIS Co LTD., 44—46 LEADENHALL STREET LONDON E. C. 3., ENGLAND, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο IOANNIS ZAZALAS καὶ ὁ DAMIANOS MARINATOS, S)S SERIFOS, ORION SHIPPING Co 29 BROADWAT, NEW YORK 6., N. Y., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

'Ο ELIAS PROTOPATSIS, M)V ARGOLIS. Co STROS SHIPPING Co LTD 9 WORMWOOD STREET LONDON E. C. 2., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

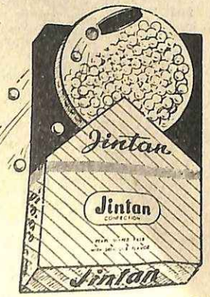

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!
ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Τὰ παγκοσμίου φήμης ἀσημένια κουφετάκια
JINTAN
• Δροσιὰ στὸ στόμα
• Λεπτὸ ἄρωμα στὴν ἀναπνοὴ
• Πραγματικὴ ἀνακούφισι στὸ λαιμὸ ἀπὸ τὸ κάπνισμα
ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΑ
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

Τοὺς ἔνωνε ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν ἴδια γυναῖκα καὶ τοὺς χώριζε ἄσπονδο μῖσος

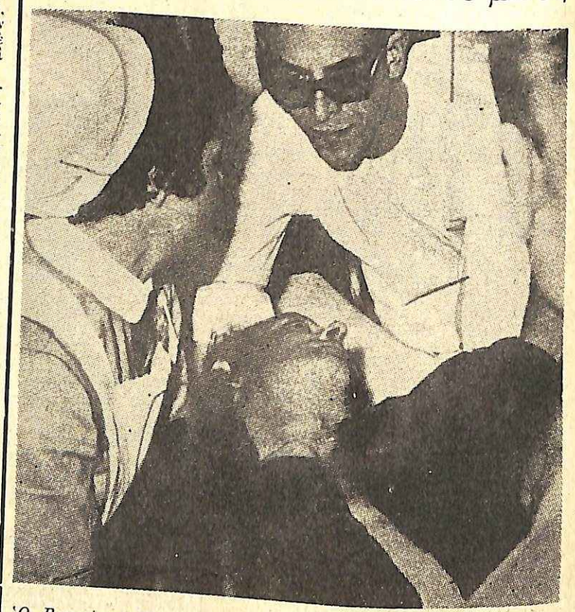

'Ο Βιντσέντσο Μαρράνο, ὅπως βρέθηκε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, ἑτοιμοθάνατος.

Η ΩΡΑ ἦταν δέκα τὸ βράδυ. Σ' ἕνα μπὰρ τῆς ὁδοῦ ντέλλα τρας μάλλον κοντός, μὲ φαρδιοὺς γκρίζα μαλλιά του πρόδοδαν κάπως πελάτης τοῦ μπάρ.

Φαινόταν ἥσυχος. Παράγγειλε ἕνα πιοτὸ καὶ ἔμεινε καθισμένος στὸ τραπέζι του γιὰ λίγα λεπτά.

"Οταν ξαναβγῆκε στὸ δρόμο, τὸν εἶδαν μερικοὶ νὰ προχωρῆ καὶ νὰ πλησιάζη ἕναν ἀρχιφύλακα τῆς 'Αμερικανικῆς λόγια καὶ ὕστερα, ξαφνικά, ἡ σιωπὴ τοῦ κεντρικώτατου ἐκείνου δρόμου τῆς Ρώμης ταράχτηκε ἀπὸ δυὸ πυροβολισμούς. 'Ο πελάτης τοῦ μπάρ —πολλὲς ὥρες καταδικασμένος γιὰ λαθρεμπόριο τσιγάρων— εἶχε γίνει ἐγκληματίας ἀπὸ ἔρωτα, δολοφονώντας ἐκείνον ποὺ θεωροῦσε ἀντίζηλό του.

"Ωρα 10,20 στὴν ὁδὸ Φερντινάντο Λιούτσι. Βαθιὰ ταραγμένος ἀπὸ τὸ ἔγκλημά του ὁ λαθρέμπορος, καὶ ξέροντας πὼς τὸν κυνηγοῦνε οἱ ἀστυνομικοὶ σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι, πλήρωσε τὸ ἔγκλημά του, αὐτοκτονώντας μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ αὐτί. Τὸν βρῆκαν ἑτοιμοθάνατο, μέσα στὸ παλιό του αὐτοκίνητο.

ΟΙ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΙ «ΨΙΘΥΡΟΙ» ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἔκλεισε μ' αὐτὸ τὸν τραγικὸ τρόπο, μιὰ παρέξενη καὶ παράλογη ἐρωτικὴ ἱστορία. Ἴσως ἦταν ἀναπόφευκτο. Ἴσως ἦταν τὸ «λογικὸ» τραγικὸ τέλος μιᾶς καταστάσεως, ποὺ οἱ πρωταγωνιστές της, δηλαδὴ τὸ κλασσικὸ τρίγωνο, ἐκεῖνος, ἐκείνη καὶ ὁ ἄλλος, τὴν ἀνέχτηκαν γιὰ πολὺν καιρό.

'Εκεῖνος, ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο, 51 χρόνων, ἦταν παλιὸς λαθρέμπορος, χήρος ἀπὸ εἴκοσι περίπου χρόνια, μὲ τρία παιδιά. 'Εκεῖνη, ἡ Ἀλβάρα ντὲλ Βέσκοβο, 44 χρόνων, ἦταν ἐργάτρια σ' ἕναν γνωστὸ ἐκδοτικὸ οἶκο καί, πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια, συζοῦσε μὲ τὸ λαθρέμπορο σὰν γυναίκα του. 'Ο ἄλλος, ὁ Τζιουζέππε Νάπολι, 44 χρόνων, παντρεμένος, μὲ μιὰ κόρη 12 χρόνων, ἦταν ἀρχιφύλακας τῆς ἀστυνομίας καὶ ὑπηρετοῦσε στὸ τρίτο τμῆμα, ποὺ ἔχει τὴν ἕδρα του στὴν ὁδὸ ντέλλα Φρέτσα, ἀντίκρυ στὸ σπίτι τοῦ Μαρράνο, στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ κατοικοῦσαν καὶ τὰ παιδιά του, ὁ Φράνκο, 25 χρόνων, ὁ Λουΐτζι 21 καὶ ἡ Καρμέλα 19. 'Ο δεσμὸς ἀνάμεσα στὸ λαθρέμπορο, ποὺ ἔμεινε χήρος ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὴ γέννησι τῆς κόρης του, καὶ στὴν 'Αλβάρα, εἶχε κρατήσει δέκα ὁλόκληρα χρόνια. "Υστερα ἦλθαν ξαφνικὰ οἱ πρῶτες ὑποψίες, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἡ ἀρχὴ τῆς τραγωδίας.

'Ο Βιντσέντσο Μαρράνο ἔμαθε ἀπὸ τοὺς γείτονες τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του πὼς ἡ 'Αλβάρα σταματοῦσε γιὰ νὰ κουβεντιάζη πολὺ συχνὰ μὲ τὸν ἀρχιφύλακα Νάπολι. "Ισως νὰ ἐπρόκειτο μόνο γιὰ κουτσομπολιά, μὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ λαθρέμπορου ἐκεῖνα τὰ λόγια ξύπνησαν μιὰ ἀσυγκράτητη ζήλεια.

"Ετσι, χωρὶς νὰ ἔχη καμμιὰ πραγματικὴ ἀπόδειξι, ἄρχισε νὰ δημιουργῆ φοβερὲς σκηνὲς στὴν 'Αλβάρα, κατηγορώντας την γιὰ ἀπιστία.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΗ ΠΑΝΤΑ

"Ετσι, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια συμβιώσεως, ὁ δεσμὸς τοῦ Μαρράνο καὶ τῆς ντὲλ Βέσκοβο τέλειωσε. 'Η γυναίκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου της καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν ὁδὸ Γκράκι, ἀποφασισμένη νὰ ξεχάση.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ὁ Μαρράνο, πήγαινε κάθε μέρα νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ ζήση καὶ πάλι κοντά του. Σιγὰ-σιγά, ἡ ζήλεια του εἶχε ἠρεμήσει, οἱ ὑποψίες του εἶχαν ὑποχωρήσει. Στὸ τέλος, κατώρθωσε νὰ πείση τὴν 'Αλβάρα νὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Φρέτσα.

Μὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ κεφάλαιο τῆς κοινῆς ζωῆς τους κράτησε μόνο λίγες μέρες. Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο συνελήφθη ἀπὸ μιὰ περίπολο ἀστυφυλάκων, στὸ κέντρο τῆς Ρώμης, ὁδηγώντας τὴν παλιά του κόκκινη «Ἀουρέλια», ποὺ ἦταν φορτωμένη μὲ λαθραῖα τσιγάρα.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο γέννησε στὸ μυαλὸ τοῦ Μαρράνο τὴν ἐπιθυμία τῆς δολοφονίας. Μέσα στὸ κελλί

'Ο ἀρχιφύλακας Τζιουζέππε Νάπολι.

'Ο λευκὸς κύκλος δείχνει τὸ σημεῖο ποὺ ἔπεσε ὁ ἀρχιφύλακας Νάπολι.

του, ὁ λαθρέμπορος ἀναρωτιόταν γιατὶ τάχα οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν συνέλαβαν, ἀνήκαν ἀκριβῶς στὴν 'Αστυνομία Πόλεων «καὶ ὄχι στὸ Τελωνειακὸ Σῶμα ἢ στὴν 'Ασφάλεια, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ συμβῆ κανονικά. Μέσα στὸ μυαλό του, τὸ ὄνομα τοῦ Τζιουζέππε Νάπολι συνδέθηκε ἀμέσως μὲ τὸ ἐπεισόδιο, μαζὶ καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς 'Αλβάρα ντὲ Βέσκοβο...

Εἶχε σχηματίσει πιὰ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ 'Αλβάρα τὸν εἶχε προδώσει στὸν ἄλλο της φίλο, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ.

Μὰ ὕστερα δὲν ἔκανε ἀπολύτως τίποτα. "Οταν βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακή, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναφέρη στὸ σπίτι του τὴ γυναίκα, ποὺ ὑποψιαζόταν ὅτι τὸν εἶχε προδώσει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἡ 'Αλβάρα ντὲλ Βέσκοβο δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήση. Δεχόταν καμμιὰ φορὰ νὰ ἔρθη ὁ Μαρράνο στὸ σπίτι της, ἢ ἔτο Μαρράνο στὸ σπίτι τῆς, ἢ ἔρχόταν μαζί του, μὰ περισσότερο ἀπὸ οἰκτο παρὰ ἀπὸ ἔρωτα.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση γιὰ πολὺν καιρό, καὶ ὁ Μαρράνο φαινόταν ἀποφασισμένος νὰ ἀρκῆται στὶς περιωρισμένες εὐνοιες, ποὺ τοῦ παραχωροῦσε τώρα ἡ ντὲλ Βέσκοβο.

Ξαφνικά, ὅμως, ξαναπαρουσιάστηκε ἡ σκιὰ τοῦ ἄλλου. 'Ο Βιντσέντσο Μαρράνο πληροφορήθηκε πὼς ἡ 'Αλβάρα ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆ σχέσεις μὲ τὸ Τζιουζέππε Νάπολι.

Φαίνεται πὼς, πραγματικά, ὁ γοητευτικὸς ἀστυνομικὸς εἶχε δημιουργήσει ἕναν αἰσθηματικὸ δεσμὸ μὲ τὴν ντὲλ Βέσκοβο. Τὴν ἔβλεπε συχνὰ στὸ δρόμο καὶ στὸ γραφεῖο του. Καὶ οἱ φλυαρίες τοῦ κόσμου τρέχουν γρήγορα, σὰν τὸν ἄνεμο, ἀκόμα καὶ σὲ μιὰ μεγάλη πόλι ὅπως ἡ Ρώμη...

Τώρα, ποὺ ὅλα ἔχουν τελειώσει μὲ τρόπο τόσο τραγικό, οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ἀνέλαβαν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, προσπαθοῦν νὰ ἀναλύσουν κατὰ βάθος τὸ κίνητρο, ποὺ ὤπλισε τὸ χέρι τοῦ Βιντσέντσο Μαρράνο. Μὰ ποιά ἄλλη θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ σπίθα ποὺ ἄναψε μέσα του τὴν ἐγκληματικὴ μανία, ἂν ὄχι ἡ τρελλή, ἡ ἀσυγκράτητη ζήλεια; 'Ο ἀστυνομικὸς καὶ ὁ λαθρέμπορος γνώριζαν ἐλάχιστα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ δὲν εἶχαν τίποτα τὸ κοινό. 'Ο μοναδικὸς «δεσμὸς» ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ κοινός τους ἔρωτας γιὰ τὴν ἴδια γυναίκα.

Μά, ἂν γιὰ τὸ γοητευτικὸ ἀστυνομικὸ ἡ 'Αλβάρα ντὲ Βέσκοβο ἦταν μόνο μιὰ περιπέτεια, γιὰ τὸν Βιντσέντσο Μαρράνο, ἀποτελοῦσε τὸ πᾶν, ὅλο του τὸν ἔρωτα, τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του!

Γι' αὐτό, δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξη περισσότερο, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ 'Αλβάρα εἶχε γίνει φίλη τοῦ ἀστυνομικοῦ Νάπολι. Πῆγε νὰ τὴν ἰδρῆ, στὴ δουλειά της, καὶ κατώρθωσε νὰ τὴν πείση νὰ τοῦ δώση ἕνα ραντεβού, στὴν ὁδὸ Κόλα ντὶ Ριέντσο. 'Η συνάντησί τους —μιὰ ἑβδομάδα πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα— ἦταν θυελλώδης. 'Ο Μαρράνο ἐπανέλαβε τὶς κατηγορίες του, ἔκανε στὴν 'Αλβάρα μιὰ φοβερὴ σκηνὴ ζήλειας κι' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε σκληρά. "Υστερα χώρισαν. Καί, ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο, ἄρχισε νὰ καταστρώνη τὸ ἐγκληματικό του σχέδιο.

Στὶς '29 'Ιουνίου, ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη ὅλη τὴν ἡμέρα. "Οταν ξαναγύρισε, ἦταν βράδυ. Δὲν δείπνησε κάν. "Αφισε τὴν «Ἀουρέλια» στὴν ὁδὸ ντέλλα Φρέτσα, μπροστὰ στὸ σπίτι του, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ γωνιακὸ μπάρ. 'Ηπιε ἕνα ποτό, καὶ κουβέντιασε λίγο μὲ τὸν μπάρμαν. "Υστερα, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο, βγῆκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέγαρο, ὅπου ἔχει τὴν ἕδρα του τὸ τρίτο ἀστυνομικὸ τμῆμα.

'Ο λαθρέμπορος ἤξερε πὼς, ἐκείνη τὴν ὥρα, τέλειωνε τὴν ὑπηρεσία του ὁ ἀστυνομικὸς Τζιουζέππε Νάπολι.

'Η συμπεριφορά του, οἱ κινήσεις του δὲν προδίδαν καθόλου τὴ νευρικότητα, ποὺ ἦταν φυσικὸ νὰ τὸν πλημμυρίζη. Φαινόταν ἥρεμος, σίγουρος. Μέσα στὴν τσέπη του εἶχε δυὸ πιστόλια: ἕνα Μπράουνινγκ 6,55 καὶ ἕνα "Ενφιλντ, καὶ τὰ δυὸ γεμάτα. Ἀπὸ μέρες τώρα, εἶχε μελετήσει τὸ σχέδιό του μὲ κάθε λεπτομέρεια. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Τζιουζέππε Νάπολι βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο προχώρησε πρὰς τὸ μέρος του.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἀλλάξαν μερικὰ λόγια. Κανεὶς δὲν θὰ μάθη ποτὲ τί εἶπαν. 'Ο Μαρράνο φαινόταν θυμωμένος, ὁ Νάπολι ἐνοχλημένος καὶ διαστικός.

"Υστερα, ἔπεσαν οἱ δυὸ πυροβολισμοί. Οἱ σφαῖρες τοῦ Μπράουνινγκ χτύπησαν τὸν ἀστυνομικὸ στὸ λαιμό. 'Η μιὰ τρύπησε τὴ ὁδσι τῆς καρωτίδας καὶ ἡ ἄλλη ἔφτασε στὴ σπονδυλικὴ στήλη. "Εμειναν καὶ οἱ δυὸ μέσα στὶς πληγές, μέσα σὲ δυὸ μικρὲς τρύπες, θανατηφόρες.

Μερικοὶ διαβάτες, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος, ποὺ εἶχε πέσει ὁ πληγωμένος ἀστυνομικός. Τὴν ἴδια στιγμή, εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο νὰ φεύγη, μὲ μιὰ κόκκινη «Ἀουρέλια». Κάποιος τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία καὶ στὸ κοντινὸ νοσοκομεῖο, ἀπ' ὅπου ἔφτασαν ἀμέσως δυὸ νοσοκόμοι, ποὺ μετέφεραν τὸν πληγωμένο στὸ χειρουργεῖο.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἀστυνομία ὅλης τῆς Ρώμης, ὠργάνωσε ἕνα ἀμείλικτο κυνηγητό. Ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα διέτρεχαν οὐρλιάζοντας τὸ κέντρο τῆς Ἱστορικῆς πόλεως, ἐπιβλέποντας κάθε σημεῖο ἀπὸ ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη ὁ λαθρέμπορος.

'Η 'Αλβάρα ντὲλ Βέσκοβο, ποὺ ὁ ἔρωτάς της, ὡδήγησε δυὸ ἄντρες στὸ θάνατο.

Μιὰ περίπολος τῆς 'Εγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας ἀνακάλυψε, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, τὴν κόκκινη «Ἀουρέλια» στὴ μέση τῆς ὁδοῦ Φερντινάντο Λούτσι. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου, βρισκόταν τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Βιντσέντσο Μαρράνο. Εἶχε τραβήξει μιὰ σφαῖρα μέσα στὸ αὐτί του, μὲ τὸ δεύτερο πιστόλι, ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του. 'Ο δολοφόνος ψυχορραγοῦσε καὶ δυὸ ὧρες ἀργότερα, πέθανε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Σὰν Τζιάκομο. Τὸ θῦμα του, ἀντίθετα, κρατοῦσε ἀκόμα. Πέθανε σαραντακοστὼ ὧρες ἀργότερα.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

"Οταν ἔγινε γνωστὴ ἡ εἴδησι, οἱ οἰκογένειες τῶν δυὸ πρωταγωνιστῶν ἔφτασαν, ἀπελπισμένες, στὸ νοσοκομεῖο. 'Η σύζυγος τοῦ Τζιουζέππε Νάπολι— μιὰ γυναίκα μικρόσωμη καὶ ἀσήμαντη— ἔφτασε μ' ἕνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, 12 χρόνων καὶ τὴν ἀδελφή της. Μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ πιστέψη αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ.

Καὶ ἡ ντὲλ Βέσκοβο πληροφορήθηκε ἀμέσως τὴν εἴδησι τῆς δολοφονίας-αὐτοκτονίας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ πῆγαν νὰ τὴν καλέσουν νὰ παρουσιαστῆ στὸ Τμῆμα.

'Η γυναίκα διηγήθηκε ὅλη τὴν πολυτάραχη ἱστορία της, μὰ ἐπέμεινε πὼς οἱ ὑποψίες τοῦ Βιντσέντσο Μαρράνο ἦταν ἀβάσιμες, γιατὶ αὐτὴ δὲν εἶχε δημιουργήσει ποτὲ κανένα δεσμὸ μὲ τὸ Τζιουζέππε Νάπολι, Δὲν φαινόταν καθόλου ταραγμένη, οὔτε κἂν ἐκπλακτη. "Ισως οἱ φοβερὲς σκηνὲς ζηλοτυπίας, ποὺ τῆς ἔκανε ὁ Βιντσέντσο Μαρράνο, καὶ οἱ ἀπειλές του, νὰ τὴν εἶχαν κάνει νὰ προαισθάνεται ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος τοῦ δράματος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΖΜΑ

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΟΥΡΑΣΚΙΚ ἦταν ὁ πιὸ ὄμορφος κι' ὁ πιὸ γενναίος ἄνδρας τῆς φυλῆς του. Ἀγάπουσε τρελλὰ τὴν κόρη τοῦ Ἀσίφ, τὴν πανέμορφη Ἀζμά. Ὅταν ὅμως ὁ Μουρασκὶκ πῆγε στὸν Ἀσίφ καὶ τοῦ ζήτησε τὴν κόρη του, ὁ πατέρας τῆς πανέμορφης κοπέλλας, τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε νὰ πολεμήσης τοὺς ἐχθρούς μας καὶ νὰ κάνης τὸ ὄνομά σου τόσο μεγάλο, ὅσο καὶ τοῦ Ἀντάρ. Κι' ὅταν δοξαστῆς, τότε μονάχα ἡ κόρη μου θὰ κοιμηθῆ κάτω ἀπ' τὴ σκηνή σου!...

Ὁ Μουρασκὶκ ἔφυγε τότε μὲ τὰ παλληκάρια του κι' ἄνοιξε φοβεροὺς πολέμους μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς φυλῆς του. Σ' ὅλες τὶς μάχες ἦταν πρῶτος. Τὸ ὄνομά του ἔσπερνε τὸ πανικὸ στοὺς στρατιῶτες τῶν ἐχθρικῶν φυλῶν. Τ' ἀστραφερὸ σπαθί του τρόμαζε καὶ τοὺς πιὸ περήφανους καὶ γενναιόψυχους ἀρχηγοὺς τους.

Χρόνια καὶ χρόνια κράτησε ὁ πόλεμος.

Καί, τέλος, ὁ Μουρασκὶκ γύρισε πίσω, τρισευτυχισμένος, λαχταρώντας τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἔκανε δική του τὴν ὡραία Ἀζμά.

Ὁ πατέρας ὅμως τῆς Ἀζμὰ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ θρήνους κι' ἀνασταναγμούς.

— Ἡ Ἀζμὰ πέθανε! τοῦ εἶπε. Καὶ τὸν ὡδήγησε, κλαίγοντας, στὸν τάφο της.

Μέρα καὶ νύχτα ἔκλαιγε ὁ Μουρασκὶκ πάνω στὸν τάφο τῆς ἀγαπημένης του, χωρὶς νὰ φάη, χωρὶς νὰ κοιμηθῆ.

Τὴν τρίτη μέρα, ἐνῶ εἶχε τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο πάνω στὴν πέτρα τοῦ τάφου τῆς καλῆς του, τὸν πλησίασε ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἀσίφ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, δὲν τὸ βαστάει ἡ ψυχή μου νὰ σὲ βλέπω νὰ λυώνης ἀπ' τὸ μαράζι σου. Θὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἂς πάθω ὅ,τι εἶναι γραφτό μου νὰ πάθω. Ἡ καλή σου δὲν πέθανε... Ζή!... Ζή κάτω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Γκαρζ-ἐλ-Γχάζαλ, στὴ μεγάλη ἔρημο. Ὁ πατέρας της θαυμάσθηκε ἀπ' τὰ δῶρα τοῦ γαμπροῦ — ἑκατὸ καμήλες κι' ἀμέτρητα χρήματα — καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε γυναίκα του...

»Φοβόταν ὅμως τὸ γυρισμό σου ὁ Ἀσὶφ καὶ γι' αὐτὸ πάντρεψε κρυφὰ τὴν κόρη του. Τὴν ἴδια μέρα, μάλιστα, ἔσφαξε ἕνα κριάρι, τὄθαψε στὸν τάφο καὶ διαλάλησε στὸν κόσμο, ὅτι κήδεψε τὴν κόρη του... Αὐτὰ πάμαθα ἀπὸ ἕνα παιδί, ποὺ ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο κι' εἶδε τὴν Ἀζμὰ νὰ φεύγη καὶ νὰ θάβουνε τὸ κριάρι.

— Πρόσεξε μὴν τύχη καὶ μοῦπες ψέματα! τοῦ φώναξε ὁ Μουρασκίκ. Θὰ σὲ σφάξω, ἂν μάθω πὼς μὲ γέλασες!...

— Νὰ σκάψουμε τὸν τάφο, ἂν δὲ μὲ πιστεύης, ἀφέντη! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Σ' ὁρκίζομαι στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ὅτι σοῦπα τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Μουρασκὶκ πείσθηκε ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ὑπηρέτη. Κι' ἀφοῦ τοῦ χάρισε πλούσια δῶρα, φώναξε τοὺς ἄνδρες του καὶ ξεκίνησε, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν Ἀζμά.

Ἀπ' τὴ στενοχώρια καὶ τὶς ὁλοὐχτιες ξαγρύπνιες του, εἶχε ἀρρωστήσει. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες, ἡ ἀρρώστια του μεγάλωσε. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ σταματήση στὴν πηγὴ τοῦ Ντζάμπαν, μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ.

Μόλις ὅμως ὁ Μουρασκὶκ ἔπεσε ν' ἀναπαυθῆ ἀπὸ τὴ σωματικὴ καὶ ψυχική του κούρασι, οἱ ἄνδρες του μαζευτήκανε ἀπ' ἔξω κι' ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀφήσουν μοναχό, ἀφοῦ τοῦ πάρουν τὶς καμήλες του καὶ τ' ἄλογό του.

Μὰ ὁ Μουρασκίκ, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε τὸ μυαλό νὰ ἡσυχάση, τοὺς ἄκουσε. Τράβηξε κοντὰ του τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του κι' ἔγραψε πάνω της αὐτοὺς τοὺς στίχους:

«Ὦ, σύντροφοί μου, γιατί μ' ἀφίνετε μονάχο; Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, λοιπόν, θὰ πληρώνετε γιὰ τὰ ὅσα καλὰ σᾶς ἔκαμα; Ὁ θάνατος δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ μένα. Αὐτὸ τὸ βλέπετε κι' ἐσεῖς. Γιατὶ βιάζεσθε νὰ μ' ἀφίσετε μόνο, στὴν ἐρημιά;

»Ξένοι ταξιδιῶτες, σεῖς, ποὺ θὰ φιλοξενηθῆτε στὴν εὐλογημένη γῆ τοῦ Ἀρόντ, πέστε στοὺς ἀδελφούς μου τὰ λόγια αὐτά: Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι μαζί σας, ἀδέλφια μου! Οἱ σύντροφοί μου μὲ βαρεθήκανε, ἐμένα τὸ Μουρασκίκ, ποὺ δόξασα τὸ ὄνομά τους καὶ τοὺς χάρισα τόσα πλούσια δῶρα, καὶ μ' ἀφίσανε μακριὰ ἀπ' τὶς σκηνὲς τῆς Ντουρμπαγκάχ, μέσα στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ μὲ φάνε τὰ λιοντάρια.

»Ὁ Θεὸς μαζί σας, ἀδέλφια μου! Μὴν ἀφίσετε ἀτιμώρητους ἐκείνους, ποὺ ἔκαναν τὸ ἔγκλημα αὐτό. Σκοτώστε τους!...».

Ὅταν πῆρε νὰ νυχτώνη κι' ὁ Μουρασκὶκ τυραννιόταν ἀπ' τὸν πυρετό, ἕνας ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες του πῆγε κοντά του σιγὰ-σιγὰ καὶ τοῦ πῆρε τὴ σέλλα. Σὲ λίγο, ὅλοι οἱ σύντροφοί του φύγανε καὶ τὸν ἀφίσανε μονάχο στὴν ἔρημο.

★

Ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησε ὁ Μουρασκίκ, βγῆκε ἀπ' τὴ σπηλιά. Καὶ τότε εἶδε νὰ τὸν πλησιάζη ἕνας τσοπάνος, μὲ τὰ πρόβατά του.

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε ὁ τσοπάνος.

— Εἶμαι ἀπ' τὴ φυλὴ Μπανὸβ-Δουρβαγιάχ. Κι' ἐσύ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπ' τὴ φυλὴ Μπανὸβ-Μουραδίδ.

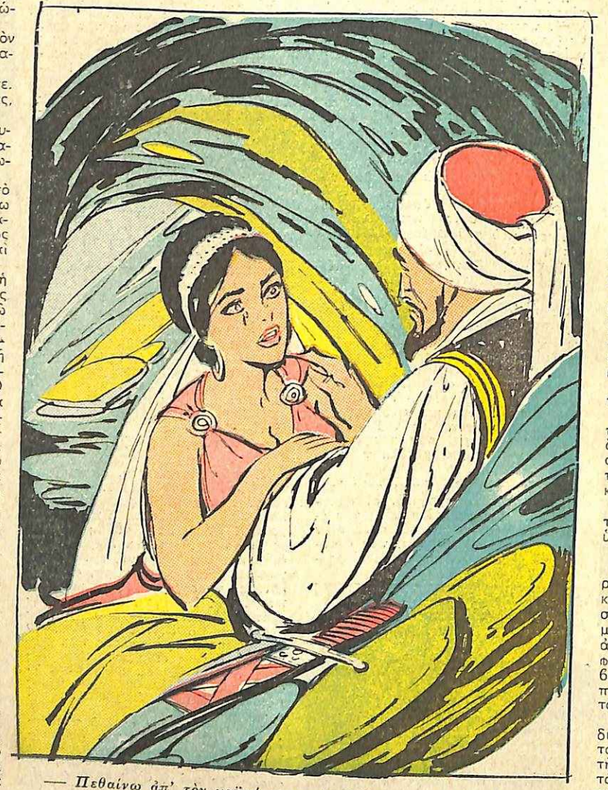

— Πεθαίνω ἀπ' τὸν καῦμό μου ποὺ σ' ἔχασα, ὦ 'Αζμὰ!...

— Ποιανοῦ εἶναι τὰ πρόβατα, ποὺ φυλάς;

— Τοῦ Γκαρζ-ἐλ-Γχάζαλ, τοῦ πάμπλουτου Μουραδίδ.

Ὁ Μουρασκίκ, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀνατρίχιασε ἀπ' τὴ χαρά του καὶ ρώτησε τὸν τσοπάνο, τρέμοντας ἀπὸ ἐλπίδα καὶ φόβο:

— Μπορεῖς νὰ πλησιάσης τὴν Ἀζμά, τὴ γυναῖκα τοῦ ἀφέντη σου, καὶ νὰ τῆς μιλήσης;

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ὁ τσοπάνος, ἀλλὰ κάθε βράδυ, τὴν ὥρα, ποὺ ἀρμέγω τὰ πρόβατά μου, ἔρχεται μιὰ σκλάβα της καὶ παίρνει ἕνα ποτήρι γάλα γιὰ τὴν κυρά της.

— Τότε, τοῦ εἶπε χαρούμενος ὁ Μουρασκίκ, πάρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι καὶ βάλτο μέσα στὸ ποτήρι, ποὺ σοῦ φέρνει ἡ σκλάβα τῆς Ἀζμά, γιὰ νὰ τὸ γεμίσης γάλα. Πάρε κι' αὐτὰ τὰ διαμαντικὰ γιὰ σένα.

★

Ἡ Ἀζμὰ, ποὺ παντρεύτηκε ἄθελά της, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀγαπημένου της. Φώναξε τὸν τσοπάνο καὶ τὸν ρώτησε ποῦ βρίσκεται ὁ Μουρασκίκ. Κι' ὅταν νύχτωσε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὴ σκηνή, γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ.

Ὁ φόβος της ἦταν μεγάλος, μὰ καὶ ἡ ἀγάπη της τὴν ἔκανε νὰ μὴ λογαριάζη τίποτε. Ὅταν ἔφτασε στὴ σπηλιά, μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ φώτισε τὸ χλωμὸ κι' ἀδύνατο πρόσωπο τοῦ Μουρασκίκ.

Ἡ Ἀζμὰ ἔπεσε τότε γονατιστὴ μπροστὰ στὰ πόδια του. Ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ, κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ μαζὶ καὶ πόνο.

— Ἀζμά, ἀγάπη μου, εὐτυχία μου, ποὺ ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ σὲ ξαναδῶ, ἐπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, γιατὶ ξέχασες τοὺς ὅρκους μας; ἄρχισε νὰ τῆς λέη μὲ παράπονο ὁ Μουρασκίκ. Γιατὶ δέχτηκες νὰ σὲ παντρέψουν;... Ὦ, Ἀζμά, πῶς μπόρεσες καὶ μὲ ξέχασες;

Ἡ Ἀζμὰ, χύνοντας πύρινα δάκρυα, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη πὼς τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν ψυχή της καὶ πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν ἀκολουθήση. Τοῦ μιλοῦσε μὲ πάθος, μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά της. Οἱ λυγμοί της κι' οἱ θρῆνοι της τάραζανε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Ἄξαφνα, ἀκούστηκε μεγάλος θόρυβος. Ἦταν ποδοβολητὸ ἀλόγων, ποὺ τρέχανε πρὸς τὴ σπηλιά. Ἐρχόταν ὁ ἀφέντης τῆς Ἀζμά, ὁ τρομερὸς ἄντρας της καὶ κύριός της!

Σὲ λίγο, πολιορκοῦσε στενὰ μὲ τοὺς ἄνδρες του τὴ σπηλιά.

Ὁ Μουρασκίκ, ἂν κι' ἄρρωστος, πολέμησε σὰ λιοντάρι. Ὑπερασπίζοντας τὴν Ἀζμά, σκότωσε μπροστὰ της τὸν ἄντρα της, ὥσπου ἔπεσε κι' αὐτὸς στὰ πόδια της, νεκρὸς ἀπ' τὶς πληγές του.

Ἐκεῖ, μέσα στὴ σπηλιά, σκοτώσανε καὶ τὴν Ἀζμὰ οἱ πιστοὶ ὑπηρέτες τοῦ Γκαρζ-ἐλ-Γχάζαλ.

★

Οἱ ἄπιστοι σύντροφοι τοῦ Μουρασκὶκ γυρίσανε, ὕστερα ἀπ' τὴν κλεψιὰ κι' ἀπ' τὴν προδοσία τους, στὸ μέρος, ποὺ ἦταν κατασκηνωμένη ἡ φυλή τους. Κι' εἶπαν στοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μουρασκίκ, ὅτι ὁ ἀφέντης τους τράβηξε μ' ἕνα καραβάνι, γιὰ νὰ πάη στὴ Μέκκα νὰ προσκυνήση, καὶ τοὺς χάρισε ὅλα τὰ πράγματά του.

Μὰ τ' ἀδέρφια τοῦ Μουρασκὶκ διαβάσανε στὴ σέλλα τοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ τους. Ἔτσι, μάθανε τὴν ἀλήθεια. Τοὺς καταγγείλανε τότε στὸν Καδῆ καὶ φύγανε ἀμέσως γιὰ νὰ βροῦνε τὸν ἀδελφό τους.

Φτάσανε στὶς πηγὲς τοῦ Ντζάμπαν, βρήκανε τὴ φυλὴ τοῦ Γκαρζ-ἐλ-Γχάζαλ, πολεμήσανε μαζὶ τὴς καὶ τὴν καταστρέψανε.

Πῆγαν ὕστερα στὴ σπηλιὰ καὶ θάψανε τὰ κουφάρια τοῦ Μουρασκὶκ καὶ τῆς Ἀζμά.

Κι' ὅταν ξαναγύρισαν στὸν τόπο τους, ἀντίκρυσαν ἀπὸ μακριά, κρεμασμένους, τοὺς συντρόφους τοῦ ἀδελφοῦ τους, ποὺ τὸν ἔκλεψαν καὶ τὸν παράτησαν στὴν ἐρημιά.

. . . . . .

Μὴν κάνης, λοιπόν, ποτὲ τὸ κακό, ὦ ἄνθρωπε, γιατὶ θὰ τὸ βρῆς μπροστά σου, ὅπου καὶ νὰ πᾶς, ὅσο κι' ἂν κουφτῆς...

ΕΛ ΧΑΝ ΖΑΝΤΙΣ

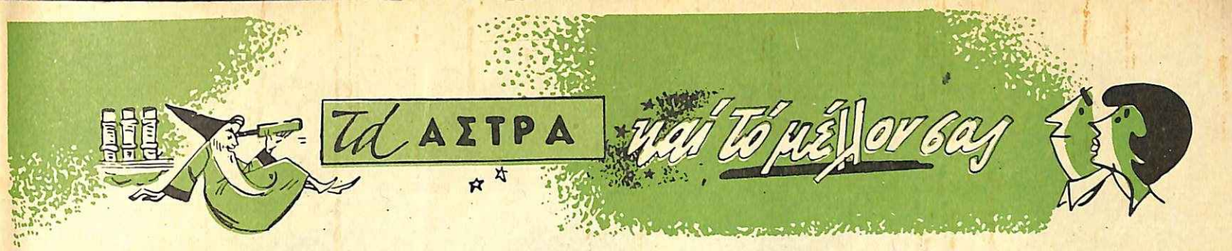

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 10 — 16 Σεπτεμβρίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐργασία περίοδος. Θὰ συμβῆ πάντως κάτι; ποὺ θὰ σᾶς ἀναστατώση, ἀλλὰ γρήγορα θὰ διαπιστώσετε πὼς οἱ ἀνησυχίες σας ἦσαν ἀδικαιολόγητες. Κάτι θὰ σᾶς κάνη νὰ ἀτενίσετε μ' ἐμπιστοσύνη τὸ μέλλον.	★ Μὴν ἀνακινήσετε παλαιὸ ζήτημα ποὺ ἔχετε συμφέρον ν' ἀφήσετε νὰ ξεχαστῆ. ★ Ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ἄρεως, οἱ αἰσθηματικὲς σχέσεις ξαναγίνονται ὁμαλές. ★ Ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς συγκινήση.	★ Ὁ μόνος κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὸ συκώτι. Προσέξετε λοιπὸν τὸ φαγητό σας καὶ ἀποφύγετε ὅ,τι τὸ ἐρεθίζει. ★ Ὁ Ποσειδῶν σᾶς ὡδεῖ στὴ μελαγχολία. Καταπολεμῆστε τὴν διασκεδάζοντας. ★ Χρῶμα σας τὸ μαῦρο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Πρόσωπο, ποὺ σᾶς φθονεῖ, λόγω τῶν προσφάτων ἐπιτυχιῶν σας θὰ ἐπιδιώξη νὰ σᾶς βλάψη. ★ Τὸ συμφέρον σᾶς ἐπιβάλλει ν' ἀγνοήσετε τὶς πιέσεις καὶ τὶς δῆθεν φιλικὲς συστάσεις. ★ Μὴ ἐπαναπαυθῆτε στὶς διάφυες σας.	★ Δὲν πρόκειται νὰ παρουσιασθοῦν σοβαρὰ αἰσθηματικὰ προβλήματα, δὲ θὰ λείψουν ὅμως καὶ οἱ προστριβὲς μὲ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ. ★ Ἀφῆστε του λίγη ἐλευθερία καὶ πάψετε νὰ τὸ παρακολουθῆτε.	★ Κίνδυνος κρυολογήματος μὲ δυσάρεστες συνέπειες καὶ ἐπιπλοκές. ★ Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὰ παγωμένα ποτά· μὴ μένετε σὲ ρεύματα ἰδρωμένος καὶ φυλαχτῆτε ἀπὸ τὴ θραδυνὴ ὑγρασία. ★ Μακρυὰ ἀπὸ ἀντιπαθῆ πρόσωπα.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Σὲ ἐκδρομὴ ἢ σὲ ταξίδι, θὰ γνωρίσετε πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ βελτιώσετε τὴν ἐπαγγελματική σας θέσι καὶ τὰ οἰκονομικά σας. ★ Περίοδος ἰδιαίτερα εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς πάσης φύσεως καλλιτέχνες.	★ Τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα δὲν ἐπηρεάζονται εὐνοϊκὰ ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ γι' αὐτὸ ἐπιβάλλεται προσοχὴ καὶ ἀποφυγὴ ὅλων τῶν ἀφορμῶν, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν προστριβές ★ Εὐχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Τὸ πεπτικὸ σύστημα δὲν λειτουργεῖ καὶ τόσο κανονικά. Προσέξτε γι' αὐτὸ τὸ φαγητό σας, περισσότερο ἀπὸ συνήθως καὶ ἀποφύγετε τὰ βαρειὰ φαγητά, ἰδίως τὸ θράδυ. ★ Ἀποφύγετε ἐπίσης τὰ πολὺ παγωμένα ποτά.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου-23 Ἰουλίου	★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ κερδίσετε νέες συμπάθειες καὶ αὐτὸ θὰ ἔχη εὐνοϊκὸ ἀντίκτυπο στὴν ἐργασία. Θὰ πάρετε μὲ τὸ μέρος σας πρόσωπο, ποὺ, μέχρι σήμερα πιστεύατε πὼς δὲ σᾶς χώνευε. ★ Ἀλλαγή.	★ Ἡ περίοδος θὰ τελειώση πολὺ πιὸ εὐχάριστα ἀπ' ὅ,τι ἄρχισε. Ὁ κίνδυνος παρεξηγήσεων θὰ μειωθῆ μετὰ τὸ Σαββατοκύριακο, ποὺ θὰ περάση εὐχάριστα ἂν δὲν φανῆτε ἀδιάλλακτος καὶ ἀπαιτητικός. ★ Εὐχάριστη συνάντησις.	★ Δερματικὲς ἀνωμαλίες θὰ στενοχωρήσουν ἰδιαίτερα τὶς γυναῖκες. Θὰ ὀφεῖλονται μᾶλλον σὲ τροφικὰ αἴτια. ★ Σᾶς χρειάζετε ἀνάπαυσι καὶ ἄφθονος ὕπνος. Μὴ μειώσετε, γιὰ κανένα λόγο, τὶς ὧρες, ποὺ τοῦ ἀφιερώνετε.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἀμέλεια ἢ χαλάρωσις τῆς ἐντάσεως στὴν ἐργασία θὰ γίνη ἀφορμὴ ἐπιπλήξεων, ἐκ μέρους τῶν προϊσταμένων. ★ Πρέπει κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ νὰ προσέξετε καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες μικρολεπτομέρειες. ★ Ὑπομονή.	★ Εὐνοϊκὴ περίοδος γιὰ τοὺς νέους καὶ γιὰ τὰ ἐιδύλλια, ποὺ θὰ γεννηθοῦν τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Οἱ σύζυγοι ἔχουν συμφέρον νὰ παραβλέψουν καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸ ἕτερον ἥμισυ νὰ λογοδοτήση γιὰ φανταστικὰ σφάλματα.	★ Οἱ γυναῖκες ἂς προσέξουν τὸ φαγητό τους καὶ ἂς παρακολουθήσουν τὸ βάρος τους γιατὶ κινδυνεύουν νὰ κερδίσουν ἀρκετὰ κιλά, ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου. ★ Μικροανωμαλίες, ποὺ ὀφεῖλονται μᾶλλον σὲ νευρικὰ αἴτια.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα σᾶς βοηθοῦν νὰ ρυθμίσετε κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο διάφορα προβλήματα ἐπαγγελματικῆς φύσεως. ★ Ἔσοδο, ἀπὸ ὁποῖο δὲν ὑπολογίζετε, θὰ βελτίωση τὰ οἰκονομικά σας. ★ Ὄνειρό σας θὰ πραγματοποιηθῆ.	★ Εὐνοϊκὲς συνθῆκες γιὰ νὰ ἐπαναφέρετε τὴν ἁρμονία στὸν αἰσθηματικό τομέα. Μὴ διστάσετε νὰ κάνετε τὸ πρῶτο θῆμα, γιὰ μιὰ συμφιλίωσι, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίζε εὐχάριστα θράδυα καὶ ἰδιαίτερα εὐχάριστη Κυριακή.	★ Κίνδυνος νὰ σᾶς παρασύρουν σὲ μιὰ περιπέτεια, ποὺ θὰ ἔχη δυσμενῆ ἀντίκτυπο στὴν ὑγεία σας. Ἀποφύγετε ἰδίως τὴ συντροφιὰ προσώπων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σᾶς χωρίζει μεγάλη διαφορὰ ἡλικίας. ★ Τυχερὸ τὸ 5.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Σχέδιο ποὺ ἤδη ἀκόμα κι' ἐσεῖς θεωρούσατε σωστὴ οὐτοπία, θὰ μπῆ τὶς ἡμέρες αὐτὲς σ' ἕνα εὐνοϊκὸ δρόμο, ποὺ θὰ ἐπιταχύνη τὴν πραγματοποίησί του. ★ Μπορεῖτε νὰ βασιστῆτε στὴ βοήθεια προσώπου τοῦ Λέοντος.	★ Ἡ περίοδος θ' ἀρχίση μὲ ἀνησυχίες. Τὸ Σαββατσκύριακο ὅμως θὰ βάλη τέρμα σὲ πολλὲς ἀπ' αὐτές, δίνοντάς σας τὴν εὐκαιρία νὰ περάσετε εὐχάριστες ὧρες κοντὰ σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Ἀπρόβλεπτη συνάντησι.	★ Προσέξετε τὰ χέρια σας, γιατὶ ἐπειλοῦνται ἀπὸ τραυματισμὸ ἢ ἐγκαύματα. ★ Κανένας ἄλλος σοβαρὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία. ★ Γιὰ νὰ διατηρήστε τὴν εὐεξία, ἀποφύγετε ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ ἐρεθίση τὰ νεφρά σας
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ἡ βιασύνη θ' ἀποδειχθῆ ὀλεθρία καὶ θὰ καταστρέψη σχέδιο, ποὺ βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴν ἐπιτυχία. ★ Ἀκοῦστε τὶς συμβουλὲς λογικῶν καὶ ἡλικιωμένων προσώπων, ποὺ σᾶς φάνηκε χρήσιμο καὶ στὸ παρελθόν.	★ Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη περίοδος ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς, χάρις στὴν εὐνοια τῆς Ἀφροδίτης. ★ Αὔξησις τῆς γοητείας θὰ σᾶς ἐπιτρέψη μιὰ κατάκτησι, ποὺ θεωρούσατε ἀδύνατη. ★ Οἱ ἀνώμαντροι θὰ ἔχουν μιὰ γνωριμία.	★ Διάφορες μικροενοχλήσεις, ποὺ πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθοῦν σὲ νευρικῆς φύσεως αἴτια. ★ Ἀποφύγετε κάθε ἀποσταλὴ δυνάμεών γιὰ νὰ ἐπιτρέψετε στὸν ὀργανισμὸ σας ν' ἀντιδράση σ. μιὰ ὥρα ἀνάγκης. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Πρόσωπο, ποὺ προσποιεῖται τὸ φίλο, θὰ σᾶς ζημιώση ἐπαγγελματικά, κάτω ἀπὸ ἀνησία του καὶ χωρὶς καὶ ἀπὸ ἀνοησία τὸ καὶ χωρὶς καὶ ἢ πρόθεσι. ★ Ἀπρόβλεπτη συνάντησι θὰ σᾶς ἀνοίξη μιὰ καινούργια πόρτα, βελτιώνοντας τὰ οἰκονομικά σας.	★ Μιὰ γυναίκα θὰ προσπαθήση νὰ σᾶς ταπεινώση. Μὴ τῆς κρατῆστε κακία καὶ ἐξασκολουθῆστε νὰ τῆς φερεστε φιλικά. Θὰ μετανοιώσετε γιὰ τὴ στάσι της καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἡ καλύτερη ἱκανοποίησι.	★ Οἱ ἡλικιωμένοι ἂς ἀποφύγουν τὶ μακρὰ παραμονὴ στὸν ἥλιο καὶ ἂς παρακολουθήσουν τὴν πίεσί τους. Πρέπει ἐπίσης ν' ἀκολουθήσουν κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες, ποὺ θὰ τοὺς δώση ὁ γιατρός τους. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΔΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Δυναμισμὸς καὶ ἐνθουσιασμὸς σᾶς βοηθοῦν νὰ φτάσετε πιὸ σύντομα στὸ ποθητό τέρμα. ★ Θὰ λάβετε μιὰ εἴδησι ἢ θὰ σᾶς δώσουν μιὰ πληροφορία, ποὺ θὰ σᾶς κάνη ἀκόμα πιο αἰσιόδοξο. ★ Τυχερὴ ἡ Τρίτη.	★ Ἀπὸ τὴ στάσι σας ἀπέναντι ἑτεροφύλου προσώπου θὰ ἐξαρτηθῆ τὸ μέλλον τῶν αἰσθηματικῶν σας σχέσεων. Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴν ἀδιαλλαξία σας καὶ ἂν δὲν ἀντιδράσετε θὰ χάσετε πολύτιμο φίλο. ★ Νέα γνωριμία.	★ Παρουσιάζονται διάφορες ἀνωμαλίες καὶ διαταραχὲς νευρικῆς φύσεως. Κανένα φάρμακο δὲ θὰ σᾶς ὠφελήση περισσότερο ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ τὴν ἀνάπαυσι. ★ Περίπατοι στὴν ἐξοχὴ θὰ ὠφελοῦσαν ἐπίσης πολύ.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Πάψατε νὰ ἀμφιταλαντεύεσθε καὶ στρέψετε ὅλες τὶς προσπάθειες πρὸς μιὰ καὶ μόνη κατεύθυνσι. Τότε μόνο θὰ ἔχετε τὴν ἐπιτυχία ἐξασφαλισμένη. ★ Ἡ τύχη θὰ εὐνοήση τὰ σχέδια, ποὺ θὰ καταστρώσετε τώρα.	★ Θὰ λάβετε γράμμα μὲ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο περιεχόμενο. ★ Μὴ παρερμηνεύετε τὰ λόγια ἀγαπημένου προσώπου καὶ πάψετε νὰ τὸ ὑποψιάζεστε καὶ νὰ τὸ παρακολουθῆτε. Θὰ ἐπιτύχετε ἀντίθετα ἀποτελέσματα.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ ἡ ὑπερένταση εἶναι τὰ βασικὰ αἴτια τῆς ἀυπνίας, ποὺ σᾶς βασανίζει. Συμβουλευθῆτε ἔνα εἰδικὸ γιατρό, ἂν τὸ κακὸ παρατείνεται καὶ μὴ πάρετε κανένα φάρμακο ἂν δὲν σᾶς τὸ ὑποδείξη.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας σχεδόν, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχετε καταστρώσει. Μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρία καὶ πρὸ παντὸς, γιατὶ θὰ τὸ βρῆς μπροστά σου, ὅπου καὶ νὰ πᾶς, ὅσο κι' ἂν κουφτῆς...	★ Κίνδυνος νὰ πληγώσετε ἢ νὰ δυσαρεστήσετε ἀγαπημένο πρόσωπο μὲ τὶς ἀνόητες ἀντιδράσεις σας. Σὲ περίπτωσι ποὺ σᾶς ἐκνευρίζει ἡ παρουσία του, προτιμήστε τὴ μοναξιὰ καὶ ἀποφύγετε μὲ κάθε τρόπο τὶς προστριβές.	★ Ὁ ὀργανισμὸς βρίσκεται σὲ ἐξαιρετικὴ φόρμα κι' αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀντιδράση κατὰ τῶν διαφόρων κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. ★ Εὐαίσθητος λαιμὸς ἐπιβάλλει νὰ περιορίστε τὸ καρκινογόνο κάπνισμα.

πόσο ἁπαλὰ εἶναι τὰ χέρια της...

κι' ὅμως εἶναι τὰ χέρια μιᾶς νοικοκυρᾶς...
ἀλλὰ μένουν πάντα βελούδινα
χάρις στὸ ROL!

Γιατὶ μόνον τὸ ROL περιέχει 07
ποὺ προστατεύει τὰ χέρια σας
σὰν ἕνα ἀόρατο γάντι.

Μόνον τὸ ROL χαρίζει τὸ λευκότερο λευκό.

ΔΗΜΟΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΡΟΜΑΤΑΙΩΝ ΕΤΑΙΡΙΑΣ